Presented to
The Library
of the
University of Toronto
by

TRINITY COLLEGE
LIBRARY

EMENDATIONES IN SUIDAM ET HESYCHIUM, ET ALIOS LEXICOGRAPHOS GRÆCOS.

VOL. I.

SCRIPSIT
JO. TOUP,
ECCLESIÆ CATHED. EXON. PRÆBENDARIUS,
ET ECCLESIÆ S. MARTINI CUM CAPELLA
DE LOO IN AGRO CORNUBIENSI
RECTOR.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCXC.

470
T64

LIBRARY
JAN 14 1970

PA
5365
Z5T7
1740
V.1

PRÆFATIO.

NOVÆ huic TOUPIANARUM Emendationum Editioni occaſionem dedit Hæredis ejus ac Sororis Filiæ munificentia; cujus dono omnia ejus Adverſaria in manus Academiæ Oxonienſis devenerunt. Inter illa præcipue eminebant Notæ in Suidam et Heſychium. Etenim ſuarum in Suidam Emendationum exemplar jam ex prelo emiſſum iterum evolvebat TOUPIUS, et notis quamplurimis in margine appoſitis (non tam ſparſim quidem illis, quam continua ſerie per totum opus) vel corrigebat quæ antea ſcripſerat, vel

confirmabat, vel augebat. Itaque tam ipſius Authoris Voluntas, et Cura ejus in nonnullis vel corrigendis vel adjiciendis, quam Primæ Partis raritas, quæ apud Bibliopolas vix inveniebatur, novam Editionem efflagitare videbatur. Quod ad hanc ordinandam ſpectat, ſatius fuiſſet fortaſſe notas marginales operi intexuiſſe, et totum Emendationum corpus in unam ſeriem juxta Alphabeti ordinem denuo redegiſſe; quod tamen cum fieri non potuit, niſi refingerentur ſententiæ quædam, et forma operis in nonnullis innovaretur, religio erat Authore jam defuncto perturbare vel immutare quæ ipſe propoſuerat. Maluimus textum ad prioris Editionis formam in omnibus recudere, notas autem quas diximus ſingulas ſuis paginis ſubjicere, ſervatis etiam in illis (quantum fieri potuit in rebus compendioſe ſcriptis) ipſius Toupii verbis.

De

De Heſychianis alia erat Quæſtio. Hoc opus neque in lucem edidit, neque ultimam ei manum impoſuit Cl. Author. Inceptum multis abhinc annis, ut cuivis Autographum inſpicienti facile pateret, etiam ante viſam ab eo Editionem Albertinam, et ante editas ab ipſo in Suidam et alios Emendationes, in quatuor tomos digeſſerat, et ſingulis ſuum Indicem adjunxerat. Notæ breviuſculæ ſunt, et compendioſe ſcriptæ, dilatandæ forſan priuſquam eas publici juris faceret. Voces in quas animadvertebat nullo ordine aut lege ſeligebat, ſed ſuorum ſtudiorum, ut videtur, ductum ſecutus, ab hoc vel illo Authore quem lectitabat ad Heſychium ſe conferebat: ita ut ab una parte Lexici Heſychiani ad aliam pro libitu tranſiliret; nec infrequenter eas ipſas voces, quas prius tractaverat, denuo excutiendas revocaret, corrigendo

do quæ antea poſuerat, vel ulterius proſequendo quæ in dubio reliquerat, et de quibus *quærendum* eſſe pronuntiaverat. Eadem de cauſa factum eſt, quod nonnunquam ſequiorem Authorem citat, ubi potuit ſummæ authoritatis Scriptorem allegare, Q. Calabrum v. g. vice Homeri. Opus ita digeſtum omittebat, viſa fortaſſe Editione Albertina, quæ præoccupaverat non paucas ejus animadverſiones, vel fortaſſe ex eo quod in Suida ſuo ſe magis oblectaretur; nec vero penitus ex manibus abjiciebat; etenim recentiori manu iterum atque iterum vel corrigebat quicquam vel adjiciebat; denique in Marginem iſtius Editionis notas ſuas jam expurgatas transferebat; ſed hanc recenſionem parce et in primo tantum Volumine (cujus etiam magna pars amiſſa eſt) peregit. Opus igitur in noſtras manus devenit, partim rude et imperfectum, partim redundans; alia enim omnino

nino

nino, alia ex parte præoccupaverant, tum Editio Albertina, ut diximus, tum ſui ipſius et aliorum in lucem emiſſæ Criticæ Lucubrationes. Haud dubium eſt, quin ipſe Author totum reformaturus fuerit, reciſis quamplurimis, priuſquam illud typis commiſiſſet. Nobis in alieno opere idem non licuit. Verebamur illud alii refingendum tradere, ne forte ſenſu Authoris parum intellecto, vel TOUPIANA omitterentur aut detorquerentur, vel aliena pro TOUPIANIS venditarentur. Multo minus totum opus rejiciendum eſſe arbitrabamur, in quo certe non deſunt quæ ab aliis intacta pro ſolito ſuo acumine et Græcarum Literarum peritia Cl. Author inveſtigaverit. Nec vero facile reſecandæ erant partes ab aliis præoccupatæ, quæ nonnunquam a ſuo loco ægre divelli poſſunt ſalva operis integritate, neque prorſus uſu carent; cum partim quæ ab aliis excogitata ſunt confirmationem

quandam

quandam habent ex eo quod Toupius in eadem inciderit, partim diverſa forma et modo, vel cum additamento quodam a Toupio proponuntur. Rectius igitur Fidem noſtram expleturi eſſe nobis videbamur, ſi totum opus nulla immutatione facta publici juris faceremus; hæc præmonuiſſe contenti, ne in hoc animadverteret quiſquam tanquam conſummatum et perpolitum opus. Præterea nonnullis haud ingratum fore arbitrabamur, ſi judicii Authoris progreſſum, primas quippe ejus, et plus ſimplici vice renovatas cogitationes coram oculis proponeremus.

Notæ paginis ſubjectæ ex poſtrema ſuarum Emendationum recenſione deſumptæ ſunt, quam inchoaverat, et in margine Editionis Albertinæ deſcribebat: quæ autem ibi exſtabant de novo excogitatæ ad aliarum calcem imprimendas eſſe curavimus.

Denique

Denique ut Toupianarum Animadverſionum in Lexicographos Græcos corpus compleremus, faſciculos quoſdam notarum in J. Pollucem, Harpocrationem, Mœrida Atticiſtam, et Timæi Lexicon Platonicum, ejuſdem fere moduli cum Heſychianis, hanc operis partem recte clauſuros eſſe judicavimus.

Appendicis loco ſubjecimus ſummi Viri Thomæ Tyrwhitt, haud ita pridem defuncti, breves quaſdam Annotationes in Toupianas Emendationes. Necnon in eaſdem Viri Doctiſſimi Magiſtri Artium in Academia Cantabrigienſi Animadverſiones nonnullas, quas benigne nobiſcum communicavit, nomen autem ſuum non aliter niſi ſignatura ſua appoſita deſignari voluit.

Dabamus ex Ædibus
Clarendonianis,

xxix Januarii M DCC XC.

JO. TOUPII

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS PRIMA.

OPTIMO PRÆSULI

GEORGIO,

EPISCOPO EXONIENSI;

OB

ECCLESIAM ANGLICANAM

ORE, SCRIPTIS, EXEMPLO,

DEFENSAM, PROMOTAM, ORNATAM;

HAS EMENDATIONES

IN

SUIDAM

EA QUA PAR EST OBSERVANTIA,

D. D. D. C. Q.

AUCTOR.

PRÆFATIO AUCTORIS
AD
PARTEM PRIMAM.

LECTORI ERUDITO S.

H*ABES, Erudite Lector, notas noſtras atque emendationes in Suidam, quas ex margine libri, cui olim adſcripſeram, magnam partem depromptas, hic tecum communicatas volui. Eſt autem Suidas Lexicographorum omnium in ſuo genere longe utiliſſimus, et ſine cujus ſubſidio, nihil quidquam, mihi crede, in Græcis profeceris. Et tamen quantus eſt hodie hominum proventus, qui ſe Græcos, ſi diis placet, profitentur, cum Suidam ne ſemel quidem unquam inſpexerint. Hunc auctorem ante*

 annos

annos quinquaginta Cantabrigiæ edidit Ludolphus Kuſterus, vir Græcæ linguæ peritiſſimus, et doctrinæ et ingenii laude celeberrimus; qui egregiam ſane operam noſtro Lexicographo navavit, et majorem ſine dubio navaſſet, ſi per anguſtias temporis licuiſſet. Feſtinabat enim non lente vir doctiſſimus. Quare nihil mirum, ſi in nonnullis minus accurate ſe geſſerit. Kuſteri autem notas hic illic meis inſerui; quo pacto cum majore fructu ſimul et voluptate utræque legentur. Uno enim oculorum conjectu, quid ego et ille præſtiterimus, videbis. Eſt autem Suidas, ſi quis alius, caute et cum judicio tractandus, et minime quidem ſollicitandus, niſi locum inveneris, ad quem reſpexerit. Conſtat enim, ut plurimum, ex ſcholiis et veterum ſcriptorum fragmentis, præclaris quidem iis, hinc inde corraſis et convaſatis, quæ niſi in promptu habeas, quod non cujuſvis eſt, nec pro cujuſvis otio, fruſtra equidem et non ſine periculo ad ingenii vires confugeris. Quod ſi nova Editio hujus ſcriptoris procuretur, (quod quidem haud ſperaverim, iſta præſertim tempeſtate,

tate, qua literæ atque adeo literati frigent) polliceri auſim multo auctiorem noſtrum atque emendatiorem ex accurata Codd. MSS. Pariſienſium et Lugd. Bat. cum Editione Mediolanenſi collatione proditurum. Quæ quidem Editio nobis uſui nonnulli atque adminiculo ad rem noſtram fuit. Atque hæc hactenus. Reliquæ autem emendationes, cum Longino noſtro, qui jam geſtit exire, ſi Deus vitam vireſque dederit, ſuo tempore ſequentur. Vale.

EMENDATIONES

IN

SUIDAM.

ΑΒΕΛΤΕΡΟΣ. Ἀνόητος. Ἀσύνετος.—Λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον, τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλεξανδρίδης Ἑλένῃ· PARS I.

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅτι βούλει λέγε.
Ὦ Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμενικοῦ.]

Alexandridem iſtum laudat etiam Suidas infra v. Ἀρεοπαγίτης. Sed perperam. Scribendum enim utrobique Ἀναξανδρίδης. Alius fuit Anaxandrides, alius Alexandrides. Hic Delphis oriundus, patriam hiſtoriam ornavit; ille Rhodius, Comicus, fabulis ſuis celeberrimus. De utroque accuratiſſime diſſeruit ὁ πάνυ Hemſterhuſius ad Ariſtophanis *Plutum*. Vide et magnum Caſaubonum ad Athenæum, qui plurimas ejus fabulas memorat. Solus autem, quod ſciam, Anaxandridæ *Helenam* laudat Suidas. Vocem vero iſtam ἀβελτηρία ſive ἀβελτήριον nunc per έ, nunc per ή ſcribunt. Utramque ſcripturam agnoſcere

PARS I. agnoſcere videtur Etymol. M. Ἀβελτερία, Καὶ τροπῇ τȣ̃ ε εἰς η ἀβελτηρία, ἀνοησία, μωρία. Sed ſcriptura unice vera ex poetis petenda eſt. Percommode igitur accidit, quod hoc fragmentum Anaxandridæ nobis conſervarit Suidas, ubi, ut ἀβελτερίȣ ſcribatur, omnino poſtulat metrum. Quocum facit et vocis analogia. Ab ἀβέλτερος enim fluit ἀβελτερία, non ἀβελτηρία. Et ſic quoque recte Lex. Vet. in Bibl. Coiſlin. apud Montfaucon. pag. 469. Ἀβελτερία, ἀνοησία. Sed et aliud hic eſt, quod manum medicam implorat, et peritam quidem. Quid enim illud monſtri, τεμενικȣ̃? Emendabat Æmilius Portus, vir in hiſce literis non admodum felix:

——— ἀβελτερίȣ τὲ μανικȣ̃.

Atqui illud τὲ plane importunum eſt. Deinde τὸ μανικȣ̃ hoc incommodo laborat, quod primam ſemper corripiat. Quo pacto Pyrrichius erit in quinta ſede, quem metrum Iambicum aſpernatur. Quid multa? Nos veram atque elegantiſſimam lectionem, vix literula mutata, exſculpſimus:

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ, τι βȣ́λει λέγε.
Ὦ Ἡράκλεις, ΑΒΕΛΤΕΡΙΟΥ Γ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ.*
O Hercules, Quæ Græcorum amentia eſt!

---

* Apud Dio. Chryſoſt. p. 479. Edit. Lutet. 1604. habes ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ, et in v. Πνεύματικον apud Suidam ΦΛΥΑΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Priorem

Priorem verſum inepte reddunt: *Anchora, lembus, vas quodcunque vis, dic.* Non intellexerunt interpretes quid ſit σκεῦος. Eſt autem σκεῦος, *Inſtrumentum nauticum,* ſive quicquid denique eſt uſui ad armandas naves. *Armamenta* vocant Latini. Demoſthenes περὶ παραπρεσβείας pag. 145. Ed. nov. Τί δὲ; ἐ τριήρεις τριακόσιαι, Καὶ ΣΚΕΥΗ ταύταις, καὶ χρήμαθ' ὑμῖν περίεσι, καὶ περιέσαι διὰ τὴν εἰρήνην; Ælian. var. hiſt. vi. 12. ΣΚΕΥΗ δὲ εἶχεν ἕτοιμα ναυσὶν ἄλλαις πεντακοσίαις. Heſych. Ἄγκυρα, τὸ ναυτικὸν ΣΚΕΥΟΣ. Sed oratio nondum integra eſt. Deſideratur enim, ſi quid judico, articulus, qui ad hanc Comici ſermonis formulam plane neceſſarius videtur. Ariſtoph. Av. ver. 1131.*

——— ὦ Πόσειδον, ΤΟΥ μάκρȣς.

Idem in Pac. ver. 237.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας ΤΟΥ πλάτȣς.

Idem in Nub. ver. 153.

Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ΤΗΣ λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et ver. 816.

Ἰδȣ̀ γ', ἰδȣ̀, Δί' Ὀλύμπιον. ΤΗΣ μωρίας.

Quare minime dubitandum eſt, quin ita ſcripſerit Anaxandrides:

Ὦ Ἡράκλεις, Τ' ΑΒΕΛΤΕΡΙΟΥ γ' ἑλληνικȣ̃.

---

* Idem in Av. ver. 224.

Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ΤΟΥ φθέγματος τȣ̉ρνιθίȣ.

Τὰ βελ-

PARS I. Ταϐελτερίȣ more Atticorum pro τȣ̃ ἀϐελτερίȣ, ut τἀνδρὸς, τἀνθρώπȣ, τἀληθȣ̃ς, τἀργυρίȣ, pro τȣ̃ ἀνδρὸς, τȣ̃ ἀνθρώπȣ, τȣ̃ ἀληθȣ̃ς, τȣ̃ ἀργυρίȣ. Decerptus autem eſt hic locus, ut docet Suidas, ex Anaxandridæ *Helena*; cujus proinde ſenſus, quem nemo perſpexit, iſtiuſmodi eſſe videtur. *Anchora, lembus præſto ſunt; apparatum denique quemcunque vis, indica. O Hercules! Vide quam inepti et amentes ſint Græci, qui tantum bellum unius fæminæ gratia ſuſceperint.* Quibus tacite et more comico ridet illud Homeri Il. Γ. 156.

> Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιȣ̀ς
> Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Illud autem γε, quod inſeruimus, cum ad metrum, tum ad ſenſum loci atque elegantiam facit.

ΑΒΡΟΣ ΛΕΙΜΩΝ. Καινότερος καὶ εὐθαλής.] "Vocem hanc (καινότερος) ſuſpectam habeo, "quare eam in verſione non expreſſi." *Kuſter.* Legendum, καὶ νοτερὸς καὶ εὐθαλής. Quod et vidit doctiſſimus Marklandus ad Lyſiam. Locus Scriptoris, quem reſpexit Suidas, auctior et emendatior legitur in ver. Ἐρύθημα. Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφυόμενον, οἷον ȣ̓δὲ εἷς ΛΕΙΜΩΝ ΝΟΤΕΡΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΒΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΘΑΛΗΣ τεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἐαρινῇ οἶδεν. Ita recte Edit. Mediolan. Vulgo male: ἁϐρὸς καὶ εὐτελής.

ΑΒΡΟ-

ΑΒΡΟΤΕΡΟΝ. Ἀλλ᾽ ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεςοὶ ἦσαν. *Sed delicatius ipſis vivebant, et lautioribus epulis pleni erant.*] " Verti, *lau-* " *tioribus epulis*, ſecutus auctoritatem Heſychii, " qui Σύβαριν, πολυτελῆ τροφὴν interpretatur." *Kuſter*. Fecit quod potuit vir doctiſſimus; ſed cum locum neſciret, unde hæc verba Suidas depromſerit, ab eorum mente plurimum aberravit. Deprompta autem ſunt ex Philoſtrato in vit. Apollon. iv. 27. Λακωνικὸν δὲ ὀυδὲν περὶ αὐτοὺς ἐφαίνετο, ἀλλ᾽ ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεςοὶ ἦσαν. Scribe, αὑτῶν εἶχον, atque ita verte: *Laconici vero moris nihil in eis apparebat, verum delicatius ſe gerebant, et mollitie, haud ſecus ac Sybaritæ, diffluebant.* Σύβαρις de luxu ſive mollitie, cum in victu, tum in cultu, dicitur. Quo poſtremo ſenſu hic uſurpatur.

PARS I.

ΑΓΑΜΑΙ ΚΑΡΔΙΑΣ. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω.] Decerptus eſt hic locus ex Ariſtoph. Acharn. ver. 487. ubi legitur:

Τόλμησον, ἴθι, χώρησον· ἄγαμαι καρδίας.

Vir doctiſſimus, qui in Ariſtophanem non ita pridem ſcripſit, legendum contendit: ἄγ᾽ ἐμὴ καρδία. Quod quidem ſatis ingenioſum eſt. Sed refragatur Suidæ auctoritas. Quod non animadvertit vir optimus. Quid quod ita locutus eſt Comicus Av. ver. 1742.

Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς.
ΑΓΑΜΑΙ ΔΕ ΛΟΓΩΝ.

Item

PARS I. Item Eurip. in Rheſo, ver 245.

ΑΓΑΜΑΙ ΛΗΜΑΤΟΣ.*

Feſtive autem ſibi atque animo ſuo adplaudit homo facetiſſimus. Τόλμησον, ἴθι, χώρησον· *Be bold, go on.* Ἄγαμαι καρδίας· *I commend my valour. What a heart I have!*

ΑΓΟΡΑΣΑΙ——Εἰλήφθω δὲ ὁμῶς Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος.

Ἀλλ' ἄνυσον, ὃ μέλλειν ἐχρῆν. Ὡς ἀγοράσω
Ἀπαξάπανθ' ὅσα κελεύεις, ὦ γύναι.]

Verſus poſterior laborat. Corrigo,

Ἀπαξάπανθ' ΟΠΟΣΑ κελεύεις, ὦ γύναι.

Quod verum eſt. Voces enim iſtæ ὅσα et ὁπόσα ſæpiſſime commutantur. Locus ita eſt interpretandus:

Sed feſtina. Haud cunctandi tempus eſt.
Ego vero curabo
Ut omnia, quæ jubes, empta tibi ſint, mulier.

Ariſtophanis autem *Æoloſiconem* præter alios ſæpius laudat Athenæus, qui et Αἰολοσίκωνος δευτέρου ſive poſterioris meminit. lib. ix. p. 372.

Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ.
——————— τῶν δὲ γηθύων
Ῥίζας ἐχούσας σκοροδόμητον φύσιν.

---

* Item Malchus in Excerptis editis ab Hœſkelio: Τὸ τὲ σῶφρον τοῦ βίου θαύμασας, καὶ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΗΓΑΣΘΗ.

Ubi

Ubi corrigit Caſaubonus, nulla metri ratione habita, σκοροδόνητον vel σκοροδόδμητον. Sed vera lectio proculdubio eſt, σκοροδομίμητον φύσιν.* *Quæ allii naturam præ ſe ferunt.* Idem lib. iii. p. 112. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ καὶ Αἰολοσίκωνι διὰ τούτων. PARS I.

> Ἥκω Θεαρίων, ὡς ἀρτοπώλιον λιπὼν
> Ἵν' ἐστι κριβάνων ἐδώδια ——

Emendat vir magnus:

> Ἥκω Θεαρίων ἀρτοπώλιον λιπὼν

Atqui Θεαρίων ſecundam producit. Quo fit ut verſus una ſyllaba ſit longior. Antiphanes modo ſupra apud Athenæum:

> Μίμημα χειρὸς Ἀττικῆς, ὃς δὴ γοναῖς
> Θεαρίων ἔδειξε ————

Ubi obiter ſcribendum:

> ———— ὃς δὴ ΜΟΝΟΣ
> ΘΕΑΡΙΩΝ ἔδειξε † ————

Ariſtophanis autem locus ita certo certius refingendus eſt:

> Ἥκω ΘΕΑΡΙΩΝΟΣ ἀρτοπώλιον
> Λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώδια. ‡
> *Adſum, relicta Thearionis piſtoria taberna.*

---

* Athenæus lib. x. p. 418. habet e Philetæri Lampadophoris, Θετταλότμητον κρέας. Forſan igitur hic legendum eſt: ΣΚΟΡΟΔΟΤΜΗΤΟΝ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ. Hoc rectum.

† Ita Suidas v. Μασανάσσης. Πρῶτος καὶ ΜΟΝΟΣ ὑπέδειξεν.

‡ Legendum: ΕΔΩΔΙΑ. Vide nos ad hanc vocem apud *Criticam Epiſtolam.*

Reſ-

PARS I.

Reſpexit pro more Comicus ad Euripidis Hecubam.

> ΗΚΩ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
> ΛΙΠΩΝ, ΙΝ ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν

Erat autem iſte Theario opere piſtorio celeberrimus, ut ex Platone in Gorgia liquet. Ejus meminere etiam Ariſtides, Themiſtius, Suidas. Quin et nonnulla ex Ariſtophanis Æoliſicone leguntur apud Pollucem ix. 63. Ἔστι δὲ καὶ τὸ διώβολον ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους, Ὅπερ λοιπὸν μόνον ἦν ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γένηταί μοι. Quæ vide quam perite concinnaverint, vel potius confoderint viri eruditi:

> ———————Ὅπερ λοιπὸν μόνον
> Ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γένηταί μοι.

Ubi Spondeus in ſexto loco, ut aper in fluctibus, natura repugnante ſtare nequit. Tu repone, me fidejuſſore:

> ————Ὅπερ ἦν λοιπὸν μόνον
> Ἐν τῇ γνάθῳ διώβολόν μοι γίνεται.*

* Eadem locutione uſus eſt Plutarchus in Ageſilao p. 380. Edit. Bryani: Χρυσία μοι γενέσθαι. Quem ad locum Moſes Du Soul: "Abſurde vertunt omnes, Ageſilaumque alterum ab "oculis Midam faciunt: Verti debet—*Quam meum eſſe quic-* "*quid auri a me unquam eſt viſum*—Sic γενέσθαι μοι uſurpat "Lucianus, Thucydides, aliique: Ille initio ſtatim *Somnii* "et in Tox. το ΓΙΝΟΜΕΝΟΝ, pro *lucro* uſurpans aut *quæſtu.* "Thucydides autem vi. 54. his verbis: ΓΙΝΕΤΑΙ τῷ Θεῷ τὸ "ἀργύριον."

Unicu

Unicus reſtat mihi diobolus, qui in maxilla erat. Nihil facilius aut elegantius. Vide nos infra ad ver. Ἐνέκαψα. Pollux. x. 116. Ἐν δὲ τῷ Ἀριςοφάνους Αἰολοσίκωνι, καὶ διαςίλβονθ' ὁρῶμεν, ὥσπερ ἐν κενῷ λυχνέχῳ πάντα τῆς ἐξωμίδος. Ubi recte viderunt viri docti, legendum, ἐν καινῷ λυχνέχῳ. Sed metrum non conſtat. Priori enim verſiculo caput turpiſſime deminutum eſt. Nos autem ut inſpeximus, ita hæc corrigenda atque digerenda eſſe vidimus : PARS I.

Κἀγὼ διαςίλβονθ' ὁρῶ μὲν, ὥσπερ ἐν
Καινῷ λυχνέχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Neſcierunt interpretes quid ſit, διαςίλβειν τῆς ἐξωμίδος. Quod miror. Græca ita ſunt vertenda : *Et video quidem omnia per exomidem, ut in nova laterna, pellucentia.* Verba ſunt nebulonis de muliercula, quæ, quod venale habebat, lubenter oſtendebat. Cæterum de fabula iſta Ariſtophanis,* quæ inter elegantiſſimas erat, legendus omnino Platonius περὶ κωμῳδιῶν διαφορᾶς, ubi nonnulla ſunt, quæ haud alibi temere reperias.

---

* Liban. Epiſt. 420. Καὶ φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβίαδε, ποιεῖ δὲ τὰ ΣΙΚΩΝΟΣ· ubi alluſit ad hanc fabulam, neſciente Wolfio. " *Sicon* proprium eſt viri nomen ; quod qui cenſent mutandum " in *Sicyon*, errant. Inde eſt Æoloſicon Ariſtophanis fabulæ " titulus." Hæc Caſaubonus ad Athenæum ix. 6.

PARS I.

ΑΓΚΗ ΚΑΙ ΑΓΚΕΑ.——ἐν Ἐπιγράμματι·
Θηροβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.]
Decerptus eſt hic Pentameter ex Epigrammate in Antholog. lib. vi. p. 567. Edit. H. STEPHANI, ubi tamen legitur:

Δικτυβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Sed de vera ac genuina hujus verſiculi lectione haud facile determinari poteſt; quia Hexameter, qui præcedere debuerat, intercidit.

ΑΓΡΙΟΤΗΣ. Ὁρμή.—Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριότης, ἐπὶ Φιλαργυρίας.] Fragmentum iſtud ſcriptoris incerti, quod hic adfert Lexicographus, nihil omnino facit ad vocem Ἀγριότης. Sed hoc non Suidæ, opinor, ſed librarii alicujus facinus eſt cenſendum. Quare ut et caput et pes, ut ait ille, uni reddatur formæ, ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus: Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ΚΑΙ ΑΓΡΙΟΤΗΣ. *Mirus enim quidam motus atque impetus, ut videtur, hujus hominis fuit ad hanc rem.* Quæ autem ſequuntur, Ἐπὶ Φιλαργυρίας, ſunt verba Suidæ. Cæterum hoc fragmentum Polybio adſignandum eſſe puto, qui ita loquitur in Excerptis a Valeſio editis, p. 21. Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ' αὑτὸν διὰ τὴν ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ὁρμὴν καὶ προστασίαν.*

* Vide et p. 146. Ἐξ ὧν εἴποι τὶς ἂν καταλελύσθαι τὴν δόξαν τῶν θαυμαζομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ἀνδρῶν.

ἈΓΡΟΝΟΜΟΙ. Οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

Ἠχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεὶς
Ἀγρονόμον μέλπει μοῦσαν ἐρημολάλον.]

Ita quoque legitur Antholog. lib. iii. p. 381. Sed male. Scribendum enim ἐρημολάλος, ut ad cicadam referatur, quæ vere ἐρημολάλος ſive *in ſolitudine loquax* eſt. Hinc etiam Φιλέρημος audit in Epigrammate.

Τίπτε με ΤΟΝ ΦΙΛΕΡΗΜΟΝ ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρῃ
ΤΕΤΤΙΓΑ δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων.

ΑΔΡΑΝΕΣ. Ἀσθενές. Καὶ Ἀδρανία διὰ τοῦ ἰ, ἀδυναμία, ἀσθένεια. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——— ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
Ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.]

" Eſt pars Epigrammatis, quod quia nondum
" a quoquam editum eſſe memini, integrum
" ex Anthologiæ MS. hic exhibebo:

Ἀστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δούνακας αἰθυκλῆρας,
Καὶ λίνα, καὶ γυρὸν τοῦτο λαγωοβόλον,
Ἰξόεσσαν, καὶ τοῦτον ἐπ' ὄρτυγι τετρανθέντα
Αὐλὸν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον,
Ἑρμείῃ Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
Ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.

" In ultimo diſticho mihi non placet illud, τὸ
" πλεῦν ἥβης, quoniam non convenit de ſene
" dicere, eum majorem partem pubertatis

PARS I. "præteriiſſe, cum totam utique pubertatem "exceſſiſſe neceſſe ſit eum, qui tali nomine "appellandus eſt. Quare alii, quibus plus "otii eſt, videant, quomodo loci illius ſenſui "conſuli poſſit." *Kuſter.* At nos nullo negotio et loci ſenſui conſuluimus, et veram lectionem reſtituimus:

——— ἐπεὶ παρενήξατο ΤΟΝ ΠΛΟΥΝ
Ἥβης ———

Cum peregiſſet curſum juventutis. Quod vel verbum παρενήξατο ſatis evicerit.* Epigram. apud Suid. v. Διαπλώσας, et Antholog. lib. iii. p. 399.

——— ὦ σὺν ἀοιδᾷ
Πάντα ΔΙΑΠΛΩΣΑΣ καὶ σὺν ἔρωτι ΒΙΟΝ †

ΑΕΙ ΤΟΙΣ ΕΡΩΣΙ ΣΥΝΕΣΜΕΝ.] Ex Ariſtoph. Av. ver. 705. ubi invito metro circumfertur:

Πολλοῖς δῆλον· πετόμεθα γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι
σύνεσμεν.

Eſt verſus Anapæſticus Ariſtophaneus, ſed cui ſemipes deſit ad metrum ſuſtentandum. Erro-

* Vide Schol. ad Pind. p. 58. Olymp. vi. ſub ſin. Πάρεχε τῷ Ἀγησίᾳ εὐθὺν ΠΛΟΥΝ καὶ ἄκμητον, ὃν ἔντε εὐθημίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ ὄντα πάρεσχες, ΔΙΑΝΗΞΑΣΘΑΙ ΤΟΝ ΒΙΟΝ.

† Ita locutus eſt Plato apud Phædonem p. 229. Edit. Forſter.—Ἐπὶ τούτου ὀχούμενον, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας, κινδύνευοντα ΔΙΑΠΛΕΥΣΑΙ ΤΟΝ ΒΙΟΝ.——Vide et Cl. Weſſeling. ad Herodot. V. 321. p. 422.

rem vidit Kuſterus, ſed minus dextre ſuſtulit. Optime ſuccurrit Suidas, abſque quo fuiſſet, in tenebris perpetuo micaremus. Repono certiſſime: PARS I.

Πολλοῖς δῆλον· πετόμεθα γὰρ ΑΕΙ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν.

Ubi tertiam ſedem occupat Proceleuſmaticus, qui Anapæſto ἰσόχρονος eſt.

ΑΘΡΗΝΗ. Εἶδος μελίσσης.—Ἀθρήνιον. Ὁ μυσῶν τόπος.] Voces iſtæ ἀθρήνη et ἀθρήνιον nauci non ſunt. Nec melius Kuſterus Ἀθήναιον pro Ἀθρήνιον legendum putat. Reponendum ſine dubio: Ἀνθρήνη, εἶδος μελίσσης. Ἀνθρήνιον, ὁ μελισσῶν τόπος. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. ver. 1075. Ἀνθρήνια, νῦν μὲν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία. Κυρίως δὲ τὰ τῶν ἀνθρηνῶν σμήνη. Ἀνθρήνας δὲ, οἱ μὲν τὰς μελίσσας· οἱ δὲ ἕτερον ζῶον κηροποιοῦν ὅμοιον σφηκί. ΟΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΟΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣΙΝ ΟΙ ΣΦΗΚΕΣ. † Ubi notanda illa, οἱ δὲ τοὺς τόπους. Nempe confundit homo imperitus voces, ἀνθρήνας et ἀνθρήνια. Id quod fecit etiam Schol. ad Nicand. Alexiph. ver. 545. Τενθρήνη, εἶδος μελίσσης, ἢ ὅπου αἱ μέλισσαι διατρίβουσι. Rectiſſime autem diſtinxit Suidas. Quo-

† Vide Cl. Pauw in Philen, p. 86. ad hunc locum Scholiaſtæ, quem male ſollicitat vir magnus.

PARS I.

cum facit Heſychius: Ἀνθρήνη, εἶδος μελίσσης. Ἀνθρήνιον, τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα. Confer etiam Suid. v. Ἀνθρήνη. Notandum autem ἀνθρήνια tum *favos*, tum *alvearia* ſignificare. Quod ex Heſychio et modo laudato Scholiaſta liquet. Hinc ἀνθρηνιώδης Plutarcho in Quæſt. Nat. p. 917. *favi ad inſtar cellulis diſtinctus.* Ὁ δὲ πολύπους τήντε σάρκα προσιδεῖν αὐτόθεν ΑΝΘΡΗΝΙΩΔΗΣ καὶ πολύπορος.* Hæc ſcripſeram, et vere, opinor, ſcripſeram; cum ecce aliud agens ipſiſſimum locum reperi, quo reſpexit Suidas; ſi modo μουσῶν τόπος ſcripſerit: quod quidem affirmare nolo. Eſt autem apud Philoſtrat. Icon. in Sophocle. Ἦπου τις καὶ ἀναφθέγξεται μικρὸν ὕστερον ἐπί σοι, ΜΟΥΣΩΝ ΕΥΚΟΛΩΝ ΑΝΘΡΗΝΙΟΝ. Quæ poſtrema verba

——— Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον

ex Iambographo aliquo deprompta, poſteriorem partem ſenarii conſtituunt.

ΑΚΜΗΝΟΣ. Ἄγευστος.—Ἄκμηνος δόρποιο.] Fragmentum hoc, Ἄκμηνος δόρποιο, decerpſit

* Latine: *multicavatus* et *multicavus*. Ut apud Varr. de Re Ruſticâ III. 16. ubi agitur de apibus: " Favus eſt, quem fingunt *multicavatum* e cera, cum ſingula cava ſena latera habeant, quot ſingulis pedes dedit Natura."—Et apud Ovid. Met. viii. 561.

Pumice *multicavo*, nec levibus atria tophis
Structa ſubit ——

Suidas

Suidas ex Hom. Il. T. 163. Ubi tamen legitur, Ἄκμηνος σίτοιο.

Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ΑΚΜΗΝΟΣ ΣΙΤΟΙΟ δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.

Ubi Schol. Ἄκμηνος, ἄγευστος. Vox occurrit etiam apud Lycophronem, Nicandrum, Apollon. Rhodium, alios.

ΑΚΟΛΑΣΤΟΝ. Ἀκρατῆ. Θρασύν.—Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστικὸν πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος.] "Locus hic "turbatus mihi videtur; quem ſic in ordinem "redigendum puto: Ἀκόλαστον, ἀκρατῆ, θρασὺν, "καὶ ὑβριστικόν. Ἀκόλαστον πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος. "Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum. "Quod ſi vero pro ἢ ἄνθρωπος legendum "quis cenſeat ὁ ἄνθρωπος, (ut in codice quo-"dam MS. legi Pearſonius ad hunc locum "notavit) nihil mutandum, et locus iſte ſic "vertendus eſt: *Petulans et injurioſum animal* "*eſt homo.*" *Kuſter*. Quod ad hunc locum commentus eſt vir doctiſſimus, longe ineptiſſimum eſt. Quod vero exhibet MS. ὁ ἄνθρωπος, non eſt quidem contemnendum. Sed leniori medicina res reſtituenda eſt. Repone: Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστικὸν πρᾶγμα ἡ ἄνθρωπος. *Libidinoſa et petulans res eſt mulier*. Reſtituendus etiam articulus Ariſtophani in Lyſiſtrata, ver. 935.

ΗΝΘΡΩΠΟΣ

PARS I.

ΗΝΘΡΩΠΟΣ ἐπιτρίψει με ——
Iſta mulier me enecabit ——

Recte Schol. Ἀντὶ τȣ̃, ἡ γυνὴ, ἡ ἄνθρωπος εἶπε. Heſychius: Γυνὴ, ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρᾳ, ἢ ἄνθρωπος. Ubi ſcribendum forſan, ἡ ἄνθρωπος. Illud autem πρᾶγμα venuſtatis Græcæ eſt. Lucian. in Aſino: Ξένος ΠΡΑΓΜΑ εὐκαταφρόνητον. *Hoſpes eſt res quam nemo magnopere curat.* Heliodor. Æthiop. lib. vi. 9. Οὐκ ἐννοήσεις, ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΥΣΑ ΠΡΑΓΜΑ ἀστάθμητον; *Annon cogitabis hominem te eſſe natam, rem inſtabilem?* Ariſtoph. Eccleſ. ver 441.

Γυναῖκα δ' εἶναι ΠΡΑΓΜ' ἔφη νȣβυστικόν.

ΑΚΟΝΙΤΙ. Χωρὶς κόνεως. Ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης.] Diodor. Sic. xv. 51. Οἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων σύμμαχοι προθύμως εἶχον εἰς τὸν πόλεμον, ἐλπίζοντες μήτ' ΑΓΩΝΑ μήτε ΜΑΧΗΝ ἔσεσθαι, ἀλλ' ΑΚΟΝΙΤΙ τῶν Βοιωτῶν κρατήσειν. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΑΚΡΑΤΟΣ.—Ξενοφῶν· Πάνυ δὲ ἦν ὁ οἶνος ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Καὶ αὖθις· Ἡ τρὶς εἰδυῖ' ἀκρήτȣ χειλοποτεῖν κύλικας.] "Potius legendum "videtur, ἢ τρεῖς, quæ verba Hexametrum "claudunt: Quem ſequitur deinde Penta-"meter:

Εἰδυῖ' ἀκρήτȣ χειλοποτεῖν κύλικας.

"In MSS. Pariſ. locus hic ita legitur: Ἡ τρὶς

"ἐφεξῆς

" ἐφεξῆς Εἰδυῖ' ἀκρήτȣ χειλοποτεῖν κύλικα. Nemini " non facile ſubolet verba hæc eſſe partem " Epigrammatis in fœminam temulentam et " ebrioſam. Sed ubi Epigramma hoc exſtet, " jam non recordor." *Kuſter*. Exſtat hoc Epigramma in Antholog. lib. iii. p. 329. quod, quia haud inelegans eſt, et ad Suidam illuſtrandum plurimum facit, hic integrum adſcribam. Eſt autem in *Ariſtium*, meretriculam, ut videtur, non incelebrem. PARS I.

ΘΥΙΛΛΟΥ.

Ἡ κροτάλοις ὀρχηςρὶς Ἀρίςιον, ἡ περὶ πεύκαις
Καὶ Κυβέλῃ πλοκάμȣς ῥίψαι ἐπιςαμένη,
Ἡ λώτῳ κερόεντι φορȣμένη, Η ΤΡΙΣ ΕΦΕΞΗΣ
ΕΙΔΥΙ ΑΚΡΗΤΟΥ ΧΕΙΛΟΠΟΤΕΙΝ ΚΥ-
ΛΙΚΑΣ,
Ἐνθάδ' ὑπὸ πτελέαις ἀναπαύεται, ȣ̓κ ἔτ' ἔρωτι,
Οὐκ ἔτι παννυχίδων τερπομένη καμάτοις·
Κῶμοι ϗ μανίαι, μέγα χαίρετε· κεύθεται ᾄδη
Ἡ τὸ πρὶν ςεφάνων ἄνθεσι κρυπτομένη.

In verſu quarto MSS. Par. κύλικα. Quo modo et exhibet Edit. Mediolan. Recte. Nempe meri calicem τρὶς ἐφεξῆς, *three times following*, exſiccare, et pleno ſe auro proluere ſolebat iſta muliercula. Τρὶς ἐφεξῆς κύλικα eſt idem ac τρεῖς κύλικας ἐφεξῆς. Alterum ne Græcum quidem videtur. Epigram. apud Athenæum, lib. x. p. 436.

Τὸν

PARS I.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον Η ΔΙΣ ΕΦΕΞΗΣ
ΑΚΡΗΤΟΥ φανερῶς ᾤχετ᾽ ἔχουσα ΚΥΛΙΞ.*

Huc facit Alexis apud Athenæum, lib.xi. p.470.

——— γενόμενος δ᾽ ἔννους μόλις
Ἤιτησε ΚΥΛΙΚΑ, καὶ λαβὼν ΕΞΗΣ πυκνὰς
Ἕλκει ———

Ita verſiculos iſtos, qui vulgo corruptiſſimi leguntur, emendavit criticorum princeps Bentleius in eruditiſſima Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis. Sed ineſt tamen macula, quæ virum doctiſſimum feſellit. Scribendum:

——— Καὶ λαβὼν ἑξῆς ΣΥΧΝΑΣ,

Plurima pocula exhaurit. Amphis Comicus apud Athenæum, lib. x. p. 426.

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις ΣΥΧΝΟΙΣ
Puer crebris poculis nos urgeat.

Senſum autem verbi χειλοποτεῖν,‡ quod haud alibi legiſſe memini, recte, opinor, expreſſimus.

---

* Vide Callim. Epig. 38. ubi legitur προποθεῖσ᾽ pro φανερῶς.

‡ Cui ſynonymum videtur λαβροποτεῖν, quod etiam omnino ſemel occurrit in Anthol. Lib. VII. p. 623. Sed Epigramma integrum, quia pulcherrime antiquum illum morem attingit, quo ſolebant veteres amicarum nomine calices bibere, tot ſcilicet quot nomine amicæ continebantur literæ, hic quoque perlegas.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἕνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
Φήσεις Λυσιδίκην με φιλεῖν πλέον· οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ ΛΑΒΡΟΠΟΤΩ κύλικι.
Ἀλλά μοι Εὐφράντη, μία πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπείρους
Ἀστέρας ἓν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται.

De

De muliere enim hic agitur, quæ vino ac veneri operam dederat, et quæ genium ſuum fraudare neſcierat. Interpretes autem hic nihil viderunt. Cæterum locus Xenophontis, quem hic adfert Suidas, legitur in Cyri Exped. lib. iv. 5. 19. p. 332. PARS I.

ΑΚΡΙΣΙΑ —— Γυναικός τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· Κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.] Recte vidit Cl. Kuſterus hoc exemplum non ad v. Ἀκρισία, ſed ad Ἀκρισίας pertinere. Sed ſic ſolet noſter Lexicographus. Jocum autem iſtum, qui non inficetus eſt, ad Demonactem refert Lucian. in vit. Demon. Ejus verba ſunt: Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. *Cum quædam mulier, nomine Danaë, litem contra fratrem haberet; In jus ambula, inquit; Neque enim es Danaë Acriſii filia.* Græca ſuaviora ſunt quam ut Latine exprimi poſſint. Repetitur autem hic locus infra v. Δανάη.

ΑΚΗΡΑΤΟΝ. Ἀκέραιον. Ἄφθαρτον. Ἀθάνατον.—Καὶ Ὅμηρος·

Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν ——]

Scribendum Ἀκηράσιον. Ἀκέραιον. Id quod locus ex Homer. Odyſ. i. v. 205. petitus ſatis demonſtrat.

PARS I.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον Η ΔΙΣ ΕΦΕΞΗΣ
ΑΚΡΗΤΟΥ φανερῶς ᾤχετ' ἔχουσα ΚΥΛΙΞ.*

Huc facit Alexis apud Athenæum, lib.xi. p.470.

——— γενόμενος δ' ἔννους μόλις
Ἤιτησε ΚΥΛΙΚΑ, καὶ λαβὼν ΕΞΗΣ πυκνὰς
Ἕλκει ———

Ita verſiculos iſtos, qui vulgo corruptiſſimi leguntur, emendavit criticorum princeps Bentleius in eruditiſſima Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis. Sed ineſt tamen macula, quæ virum doctiſſimum feſellit. Scribendum:

——— Καὶ λαβὼν ἑξῆς ΣΥΧΝΑΣ,

Plurima pocula exhaurit. Amphis Comicus apud Athenæum, lib. x. p. 426.

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις ΣΥΧΝΟΙΣ
Puer crebris poculis nos urgeat.

Senſum autem verbi χειλοποτεῖν,‡ quod haud alibi legiſſe memini, recte, opinor, expreſſimus.

---

* Vide Callim. Epig. 38. ubi legitur προποθεῖσ' pro φανερῶς.

‡ Cui ſynonymum videtur λαβροποτεῖν, quod etiam omnino ſemel occurrit in Anthol. Lib. vii. p. 623. Sed Epigramma integrum, quia pulcherrime antiquum illum morem attingit, quo ſolebant veteres amicarum nomine calices bibere, tot ſcilicet quot nomine amicæ continebantur literæ, hic quoque perlegas.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἔγχει Λεισιδίκης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἕνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
Φήσεις Λεισιδίκην με φιλεῖν πλέον· οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ ΛΑΒΡΟΠΟΤΩ κύλικι.
Ἀλλά μοι Εὐφράντη, μία πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπείρους
Ἀστέρας ἐν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται.

De

De muliere enim hic agitur, quæ vino ac veneri operam dederat, et quæ genium ſuum fraudare neſcierat. Interpretes autem hic nihil viderunt. Cæterum locus Xenophontis, quem hic adfert Suidas, legitur in Cyri Exped. lib. iv. 5. 19. p. 332. PARS I.

ΑΚΡΙΣΙΑ —— Γυναικός τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· Κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.] Recte vidit Cl. Kuſterus hoc exemplum non ad v. Ἀκρισία, ſed ad Ἀκρισίας pertinere. Sed ſic ſolet noſter Lexicographus. Jocum autem iſtum, qui non inficetus eſt, ad Demonactem refert Lucian. in vit. Demon. Ejus verba ſunt: Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. *Cum quædam mulier, nomine Danaë, litem contra fratrem haberet; In jus ambula, inquit; Neque enim es Danaë Acriſii filia.* Græca ſuaviora ſunt quam ut Latine exprimi poſſint. Repetitur autem hic locus infra v. Δανάη.

ΑΚΗΡΑΤΟΝ. Ἀκέραιον. Ἄφθαρτον. Ἀθάνατον.—Καὶ Ὅμηρος·

Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν ——]

Scribendum Ἀκηράσιον. Ἀκέραιον. Id quod locus ex Homer. Odyſ. i. v. 205. petitus ſatis demonſtrat.

PARS I.

ΑΛΛΩΣ. Μάτην —— Οὐδὲ ὤλισθον ἄλλως αἱ εὐχαὶ, αἱ κατὰ τοῦ Θεῷ ἐχθροῦ ἀραί.] "Lego κατὰ "τοῦ θεοέχθρου, i. e. *adverſus Dei hoſtem.* Vox "ἀραὶ autem, quæ ſequitur, eſt ſuperflua et "proinde expungenda : niſi forte quis legen-"dum cenſeat καὶ ἀραί." *Kuſter.* Satis ingenioſe vir doctiſſimus κατὰ τοῦ θεοέχθρου. Repetitur autem hoc fragmentum infra voce Ὤλισθον, unde ſalus huic loco petenda eſt. ΚΑΙ αἱ κατὰ τοῦ θεοέχθρου ἀραί, *Neque irritæ fuerunt preces et imprecationes adverſus Dei hoſtem.* Ceterum fragmentum haud abſimile occurrit infra voce Ἀναλώθησαν. Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εὐχαί. Θηρίον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει. *Haud enim preces eorum irritæ fuerunt. Fera enim quædam divinitus miſſa eis occurrit.* Πομπῇ κρείττονι eſt idem ac πομπῇ θείᾳ. Interpres non intellexit. Sic βουλῇ κρείττονι· *Divino conſilio,* apud Suid. voce Συμβλητά. Utrumque autem locum ex Æliani libro deperdito *de Providentia*, ex quo plurima et pulcherrima fragmenta nobis conſervavit Suidas, depromptum eſſe puto. Quod et res et ſtilus ſatis oſtendit.*

---

* Sic ὁσίᾳ πομπῇ apud eundem, Var. Hiſt. viii. 1. Σώκρατης —φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ΟΣΙΑ ΠΟΜΠΗ (vulg. ὁσίαν πομπῆς) ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ. Hac de re vide Cl. Triller. Obſerv. Crit. p. 82. Edit. Francf. 1782.

ΑΛΦΑΝΕΙ,

ΑΛΦΑΝΕΙ. Εὑρίσκει. — Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζέσαις· PARS I.

> Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
> Εἶπεν μ' ὁ κήρυξ ἔτος ἀλφάνει ——

Εὔπολις Ταξιάρχαις· Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν ἀποκηρύξει τις ἐὰν ἀλφάνη.] " Quamvis " integrum Ariſtophanem diligenter perlege- " rim et cum Suida contulerim, verba tamen " hæc in Theſmophoriazuſis me legiſſe non " memini. Quare neſcio an non forte Suidas " ἁμάρτημα μνημονικὸν hic commiſerit, et aliud " agens Ariſtophani tribuerit quæ ejus non " ſunt, ſed alîus auctoris: cujus peccati Gram- " maticum noſtrum nonnunquam reum depre- " hendi." *Kuſter.* Scribendum, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζέσαις β. *in ſecundis vel poſterioribus Theſmophoriazuſis*; cujus fabulæ, quæ diu eſt quod intercidit, cum alibi, tum voce Λακωνίζω meminit Suidas. Λακωνίζω. Τὰ τῶν Λακώνων φρονῶ. — Οἱ μὲν ἠττικίσασιν, οἱ δὲ λελακωνίκασιν. Λακωνίζειν δὲ παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζέσαις β. Quid ſit autem ἀλφάνειν vel τιμὴν ἀλφάνειν notum eruditis, vel ex iis qui ſequuntur Eupolidis Trimetris, qui ita erant emendandi atque in ordinem redigendi:

> Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
> Ἰὼν ἀποκηρύξει τις, ἕως ἂν* ἀλφάνη;

* Legendum ἔς' ἄν.

Non

PARS I. *Non citius lictorum aliquis eam deprædicabit, donec pretium invenerit ?*

ΑΜΑΞΙΤΟΝ ΟΔΟΝ. *Δημοσίαν.*—Μάλχος· Ἡ δὲ εἰσϐολὴ τῆς Κιλικίας ἁμαξιτὸς ἦν ὁδὸς, ὀρθία, ἰσχυρὰ, καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.] Fefellit hic Lexicographum noſtrum memoria. Neque enim Malchi, ſed Xenophontis eſt iſtud fragmentum. Exſtat autem Cyr. Expedit. lib.i.2. p.248. ubi legitur, ὀρθία ἰσχυρῶς· *Admodum præceps.* Sic quoque locutus eſt lib.iv.8. p.343. Ἄνω δὲ πρὸς τὸ ΙΣΧΥΡΩΣ ΟΡΘΙΟΝ μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. Eadem locutio occurrit etiam apud Suid. voce Ἰσχύς.* Τὰ χωρία ΙΣΧΥΡΩΣ ΟΡΘΙΑ ἦν καὶ λίθων περιϐολαῖς ὠχύρωτο. Quæ ad vocem Ἰσχυρῶς pertinent, et ex Arriano, ut puto, perpetuo Xenophontis imitatore, ſunt deprompta.

ΑΜΠΑΛΙΝΩΡΟΣ. *Ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν.*—Φιλέταιρος Μελεάγρῳ· Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ Κόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη, ἄπιθ' ἀμπαλίνωρος.] Nihil ad hunc locum viri docti, quaſi undiquaque ſartus tectus eſſet, et nihil deſideraret. Atqui non uno quidem malo affectum eſſe video.

* Neque abſimilis apud Procopium de Ædificiis Juſtin. p. 9 Edit. Hœſkelii : Κατὰ δὲ τοῦ κόλπου τὸ πέρας, ἔν τε τῷ ἀνάντει καὶ ΙΣΧΥΡΩΣ ΟΡΘΙΩ, τέμενος ἐκ παλαιοῦ κοσμᾶ τε καὶ Δαμιανῷ ἁγίοις ἀνεῖται.

Primum

Primum illud ἀμπαλίνωρες ne Græcum quidem eſt. Heſychii auctoritas, qui eandem ſcripturam præfert, non pluris facienda eſt quam Suidæ. Uterque enim ex eodem impuro fonte hauſit. Scribendum utrobique ἀμπαλίνορος. Fluit enim ab ὄρω, unde παλίνορος et παλίνορσος. Etymol. M. Παλίνορσος, παρὰ τὸ ὄρω γίνεται. Suidas, Παλίνορον, παλινόρμητον. Ἀριστοφάνης· τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε. Ariſtophanis locus eſt in Veſp. ver. 1178.

Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε.

Hinc ἀναπαλίνορος, vel, quod idem eſt, ἀμπαλίνορος. Quod vero ad Philetærum attinet, vel ejus fragmenti verſio, quæ ſane feſtiva eſt, ſatis fuerit ad morbum indicandum. Nullum enim ſenſum fundit, niſi qui plane ineptus et ridiculus ſit. *Non decet mulierem puellus.* Tu vero ita lege et diſpone meo periculo:

Οὐ πρὸς γυναικὸς ΟΧΛΟΣ· * οἴκαδ᾽, ὦ Κόρη,
Ἄπιθ᾽ ΑΜΠΑΛΙΝΟΡΟΣ ——

Non decet mulierem in publicum prodire; domum, ó puella, abi, unde veniſti. Eurip. Oreſt. ver. 108.

Εἰς ΟΧΛΟΝ ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.

Idem Heraclid. ver. 43.

—— Νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ΟΧΛΩΙ πελάζειν ——

* Vide D'Anſſe de Villoiſon Animadverſiones ad Longum, p. 295.

PARS I.

Illud autem, *οὐ πρὸς γυναικὸς*, notum et venuſtiſſimum eſt.* *Non eſt mulieris. Non decet mulierem.* Sophocles in Ajac. ver 583.

——— ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ
Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Quoniam autem de mulieribus hic agitur, quas foris verſari minus decorum habebatur, non abs re fuerit inſignem locum Menandri apud Stobæum, qui eruditiſſimos viros fruſtra exercuit, emendare. Eſt autem ex fabula, quæ ΙΕΡΕΙΑ inſcripta eſt.

Τοὺς τῆς γαμετῆς ὅρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
ΔΙ ΑΥΘΑΔΙΑΝ, *πέρας γὰρ αὔλιος θύρα*
Ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμιςʼ οἰκίας.

Ita imperite admodum edidit Grotius ex emendatione Salmaſii. Stobæus autem exhibet *Διὰ τὴν αὐλάν.* Unde haud ita arduæ molis erat veram lectionem expiſcari. Legendum proculdubio:

---

* Reſtituenda iſta locutio Plutarcho in Pericle p. 358. Edit. Bryani: ΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΣ *Ἀναξαγόρου* ΣΟΦΙΑΣ. Ita legendum cum MS Bodleiano, quod ſolum ex omnibus veram lectionem retinet. Vulgo: *Ἅπαντα μὲν οὖν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας*, ubi notat Interpres ſenſum requirere *ταῦτα οὐ τῆς*, niſi legas *ἀπᾴδει* pro *ἅπαντα.*——Jam quoque corrigenda illa mendoſa in Dion. Chryſoſt. Orat. 1. p. 14. *τοῦτο δὲ ἦν Ἡρακλέους.* Emendabat magnus Caſaubonus: *τοῦτο δεηθείς ὑφʼ Ἡρακλέους.* Sed vera lectio eſt: *τοῦτο δὲ ἦν* ΠΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, quod et Reiſkius bene obſervavit, in Animadv. ad Dion. Chryſoſt. p. 6.

Τοὺς

PARS I.

> Τὰς τῆς γαμετῆς ὅρας ὑπερβαίνεις, γύναι,
> ΤΗΝ ΑΥΛΙΟΝ ——
> *Uxoris fines tranſgrederis, ô mulier,*
> *Atrii januam.* ——

Emendationem noſtram unice firmat Syneſius de Providentia, p. 105. qui ad hunc Menandri locum reſpexit. Μίαν γὰρ ἀρετὴν Ὄσιρις ᾤετο γυναικὸς εἶναι, τὸ μήτε τὸ σῶμα αὐτῆς, μήτε τοὔνομα ΔΙΑΒΗΝΑΙ ΤΗΝ ΑΥΛΙΟΝ. *Unam enim hanc mulieris virtutem eſſe putabat Oſiris, ſi neque corpus ejus atrienſi porta, neque nomen efferretur.* Et ante eum Philo de Legibus Special. p. 327. Θηλείαις δ' οἰκουρία καὶ ἔνδον μονή· (lege, καὶ ἡ ἔνδον μονή·) παρθένοις μὲν, εἴσω κλισιάδων (for. κλεισιάδων) τὴν μεσαύλιον ΟΡΟΝ πεποιημέναις, τελείαις δ' ἤδη γυναιξὶ ΤΗΝ ΑΥΛΙΟΝ. Nic. Damaſcenus p. 477. Ed. Valeſ. Διεκώλυεν ἡ μήτηρ ἔξω ΤΗΣ ΑΥΛΙΟΥ ΘΥΡΑΣ χωρεῖν. Hinc corrigendus Dio Caſſ. lib. xxxix. p. 223. Ed. nov. Καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς αἰσχρῶς καὶ κακῶς ὑπὸ τοῦ συνειδότος διετέθη, ὥστε καὶ χρόνιος ἐς τὴν Ἰταλίαν ἀφικέσθαι, καὶ νυκτὸς ἐς τὴν πόλιν ἐσκομισθῆναι, ἔξω τε τῆς ΙΤΑΛΙΑΣ συχναῖς πάνυ ἡμέραις μὴ τολμῆσαι φανῆναι. Repone: ἔξω τε ΤΗΣ ΑΥΛΙΑΣ. *Extra atrii ſui fores.* Dicitur autem αὔλιος et αὔλειος, ut δοῦλιος et δούλειος.. Propertius II. 5. *Viri limen* vocat.

> *Felix Admeti conjunx, et lectus Ulyxis,*
> *Et quæcunque viri femina limen amat.*

Tem-

PARS I.

Templa Pudicitiæ quid opus ſtatuiſſe puellis:
Si cuivis nuptæ quidlibet eſſe licet.

Ubi alii *quidlibet*, alii *quodlibet* legunt. Neutrum placet. Legendum ex vi ſententiæ:

Si cuivis nuptæ quo libet * *ire licet.*

Senſus eſt: Quid opus templa Pudicitiæ puellis ſtatuiſſe, cum non modo puellæ, ſed etiam nuptæ αὔλιον limen tranſgrediantur, et quo libet foris divagentur.—Libet porro, dum in hoc curriculo ſumus, hanc occaſionem amplecti D. Paulo ſuppetias ferendi in Epiſt. I. ad Corinthios xi. 10. Διὰ τῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξȣσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τȣ̃ς ἀγγέλȣς. *Quocirca debet mulier poteſtatem habere ſupra caput propter angelos.* Eſt locus vexatiſſimus, et vere, quod aiunt, commentatorum crux. Nimirum omnes ingenii ſui nervos intenderunt viri docti in explicanda voce ἐξȣσία. In quo quidem operam atque oleum perdiderunt univerſi. Neque enim explicatione, ſed emendatione eget iſta vox. Quare omnes ſacrarum literarum ſtudioſos gratias habituros mihi ſpero, ſi

---

* Sic etiam Ovidius Epiſt. de Ponto lib. iii. Epiſt. v. 48.

—— menti QUO LIBET IRE licet.

Idem lib. iv. xiv. 6.

Ipſa quoque eſt inviſa ſalus, ſuntque ultima vota,
QUO LIBET ex iſtis ſcilicet IRE locis.

Idem de Triſt. lib. iii. viii. 22.

Ex his me jubeat QUO LIBET IRE locis.

Apo-

Apoſtolo, qui a multis ſeculis miſere decubuit, opem atque medelam certiſſimam jam tandem attulero. Reſcribendum una literula amota: Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ΕΞΙΟΥΣΑ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. *Quapropter oportet mulierem, cum prodit in publicum, velato eſſe capite*; idque utique διὰ τοὺς ἀγγέλους. Quod poſtremum aliis explicandum relinquo. Idem autem eſt ἐπὶ κεφαλῆς ἔχειν ac κατὰ κεφαλῆς ἔχειν. Quo modo locutus eſt Paulus ſupra ver. 4. Huc facit adprime Valer. Max. lib. vi. cap. 3. *Horridum C. quoque Sulpitii Galli maritale ſupercilium. Nam uxorem dimiſit, quod eam* capite aperto foris verſatam *cognoverat.**

ΑΜΥΓΔΑΛΗ. Τὸ δένδρον. Ἀμυγδάλη δὲ, ὁ καρπός.—Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι †. *Et amygdalæ ad eſum maturæ.*] Recte vidit Cl. Kuſterus verba illa, Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι

---

* Confer autem Semler. de Emend. Græcis V.T. Interpretibus, necnon Phot. Epiſt. 210. Philoſtrat. Epiſt. p. 944. Edit. Olearii, Suidam v. Φαιος, Heſychium v. Οκλαδίος, et denique Ariſtoph. Equit. 1345. ubi ad vocem σκίαδιον ita Scholiaſtes: Σκέπασμα τὶ, ὅπερ αἱ γυναῖκες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχουσι θέουσαι· Legendum: ΘΕΩΡΟΥΣΑΙ. Præcipue vero conſulendus eſt Cl. Valckenarius ad Theocrit. p. 343 et ſeqq.

† De hoc loco egregie nugatur Reiſkius in Notis ejus ad Antholog. p. 60.—Sed legendum videtur: Καὶ ΔΕΙΝΑΙ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι· *Amygdalæ eſu* EFFICACES. Et hoc verum. Vide nos ad eandem vocem in *Cur. Noviſſ.*

PARS I. ἀμυγδάλαι, decerpta eſſe ex Epigram. Anthologiæ ineditæ, quod et cum lectore erudito communicat infra v. Γέλγιθες. Sed ſenſum horum verborum non videtur perſpexiſſe tamen. Quibus enim, quæſo, fidiculis præſtabit interpres, ut ἁπαλαὶ ſignificet *maturæ?* Locus ita interpretandus eſt: *Et amygdalæ quæ facile frangi queant.* Opportune adſtipulatur Phrynichus Comicus apud Athenæum, lib. ii. p. 52.

—— τοὺς δὲ γομφίους
Ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστε ——
Οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην
——— κατάξαι ———

Dentes vero molares excuſſit mihi omnes, ut ne amygdalam quidem Naxiam frangere queam. Phrynichi autem trimetros ita facile ſuppleveris:

——— ὥστε ΣΩΣΙΑ
Οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην
ΤΗΝΔΙ κατάξαι ———

Ariſtophanes apud Athenæum, p. 53.

—— A. ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδάλας λαβὼν
ΤΑΣΔΙ ΚΑΤΑΞΟΝ. B. τὴν κεφαλὴν σαυτοῦ
λίθῳ.

Ita diſponendus eſt iſte locus, quem minus recte accepit magnus Caſaubonus. Soſias autem eſt nomen ſervi Comicis uſitatiſſimum.

ΑΜΥΕΙΝ

AMYEIN. Τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς, καὶ δασύνεται.] Verbum ἀμύειν quodammodo agnoſcere videtur Etymol. Magni auctor, qui ita habet: Ημύω, ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ ή. ὁ δὲ Ἡσίοδος — ΑΜΥΟΝΤΑ ΧΑΜΑΖΕ, εἶπε διὰ τοῦ ά. Sed illud ἁμύειν quod Suidas hic exhibet, δασυνόμενον ſcilicet in Græcia quidem hoſpes eſt. Lexicographi tamen univerſi fere poſteriores adripuerunt, Suidæ ſcilicet auctoritati obſecuti. Peſſime id quidem et nullo judicio. Scribendum enim ſine dubio, Ἁνύειν, et ad ſuum locum, unde huc malum pedem intulit, remittendum. Suidas infra, Ἀνύειν. Ἀνύττειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἉΝΥΕΙΝ ΔΕ, ΤΟ ΣΠΕΥΔΕΙΝ. ΔΑΣΕΙΑ Η ΠΡΩΤΗ. Quod miror Editores noſtros fugiſſe.

PARS I.

ΑΜΦΙΒΟΛΟΙ. Πανταχόθεν βαλλόμενοι.] Arrian. Exped. Alexand. lib. ii. p. 146. Ὡς πανταχόθεν βαλλομένους τοὺς Τυρίους, ἐν τῷ δεινῷ ΑΜΦΙΒΟΛΟΥΣ γίγνεσθαι.* Quem locum ante oculos habuiſſe videtur Suidas.

ΑΜΦΙΡΡΥΤΗ. Περιῤῥεομένη κύκλῳ. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἀμφιρύτη Κῶος, ἢ Κῶς. Καὶ πάλιν· Πέν-

* Ita locutus eſt Procopius p. 238. Edit. Hœſchelii: Δέδοικα μὴ τῶν ἐκ Ῥαβέννης ἐπιόντων βαρβάρων περίεσαι ἡμῖν ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣ τε γεγενῆσθαι. Et Thucydides iv. 32. p. 258. Edit. Dukeri: ΑΜΦΙΒΟΛΟΙ γίγνωνται τῷ πλήθει. Ubi Schol. Ἑκατέρωθεν βαλλόμενοι· πανταχόθεν. Vide Abreſch. ad Thucydid. p. 410.

PARS I. θος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.] "Locum hunc "ſic legendum puto:

——— Καὶ πάλιν ἀμφιρύτη Κῶς
Πένθος λυγρὸν ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει."

Kuſter. In tenebris hic ambulat vir doctiſſimus; quod et ego quoque feciſſem, niſi locum, ad quem reſpexit Suidas, inveniſſem. Reſpexit autem Epigramma quod legitur Antholog. lib. iii. p. 310 et 407. unde articulus hic, qui mire luxatus eſt et corruptus, ita eſt redintegrandus: Ἀμφιρύτη. Περιῤῥεομένη κύκλῳ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——— Ἀμφιρύτη Κῶς,
Καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.
——— *Mari circumflua Cos,*
Luges rurſus, ut ob Hippocratem.

ΑΝΑΒΑΔΗΝ. Ἐφ' ὕψους. Ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι.—Ἀριστοφάνης·

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.]

Senarius iſte Comici legitur in Pluto, ver. 1124. ut recte monuerunt viri docti. Quid vero ſit, ἀναβάδην ἀναπαύομαι, eruditorum nemo explicavit. Quæ ad hunc locum commentatus eſt Cl. Kuſterus, longe feſtiviſſima ſunt; quæ proinde operæ pretium erit adſcribere. Sunt autem ex ejus notis in Ariſtophanem. "Citat hunc verſum Suidas voce Ἀναβάδην. Cæ-"terum

" terum ἀναβάδην hic non eſt, *porrectis pedibus*, " ut Friſchlinus vertit; ſed potius, *in ſublimi*: " ut metaphora videatur eſſe petita a gallinis " et avibus, quæ in perticis et arboribus dor- " mire ſolent. Hoc ſane ſenſu vox iſta capi- " tur infra Acharn. ver. 398." Quo modo iſta vox in Acharnenſ. accipiatur, mox videbimus. Recte autem Friſchlinum caſtigat vir doctiſſimus, ipſe tamen non minus caſtigandus. Quæ enim adfert, nihilo meliora ſunt; immo quæ de *gallinis* et *perticis* crepat, adeo ſunt ridicula, ut nihil magis. Vocem autem ἀναβάδην non male exponit Suidas per ἐφ' ὕψȣς. Unde miror viros doctiſſimos non odorari potuiſſe, quid hic voluerit Comicus. Ἀναβάδην ἀναπαύεσθαι eſt, *in ſuperiori parte ædium requieſcere*, ubi pauperculi atque infimæ ſortis homines, ut plurimum, degebant, ἀπὸ τȣ̃ ἀναβαίνειν ſcilicet. Cui et comico more καταβάδην opponit in Acharn. ver. 410. Quare nullus dubito quin verſiculus iſte,

PARS I.

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι,

ita noſtro ſermone ſit interpretandus:

But now I go to bed hungry, and lie in a garret.

Eadem locutio occurrit in Acharn. ver. 398. ubi de Euripide agit:

—— αὐτος

PARS I.

—— *αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην* * *ποιεῖ*
Τρυγῳδίαν ——
He is within writing a play in his garret:

Id quod hodiernis etiam poetis non raro evenire ſolet.

ΑΝΔΑΝΕΙ. *Ἀρέσκει. Μέλει.—Ἵππων χρεμετισμὸς ἀνδάνει.*] Ariſtoph. Eq. ver. 550.

Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ὦ
Χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
Καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει.

Hinc Suidas ſua deſcripſit. Revocat autem mihi in mentem vox iſta pulcherrimum locum Athenæi, lib. xiv. p. 630. quem, quia virum magnum in elegantiſſimo libello de Poeſi Sa-

---

* Ubi Schol. *ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος.*—De hac voce *ἀναβάδην* mirum in modum hallucinati ſunt Critici.—Plutarchus de Fortun. vel Virt. Alex. Orat. II. p. 336. Vol. 2. Edit. Lutet. 1624. ita locutus eſt: *Σαρδανάπαλος δὲ, ἀνὴρ πεφυκὼς, ἐξαίνεν οἴκοι πορφύραν,* ΑΝΑΒΑΔΗΝ *ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος.* Et Athenæus xii. 7. ex Cteſiæ libro Perſicorum iſtum libidinoſum iiſdem fere verbis depingit, *μετὰ τῶν παλλακίδων ξαίνοντα πορφύραν,* ΑΝΑΒΑΔΗΝ *τέ μετ' αὐτων καθήμενον.* Sic quoque Dio Chryſoſt. de eodem: *Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις ἀποδιδράσκων εἰς τὴν γυναικωνῖτιν καθῆστο ἐπί χρυσηλάτου κλίνης* ΑΝΑΒΑΔΗΝ. Orat. lxii. p. 588. ubi vide Morell. quem egregie feſellit locus. Neque quiſquam interpretum auctorem ſuum intellexit. Phraſis enim ita proculdubio reddenda eſt, Ang. *Up ſtairs:* Lat. *Sedens* vel (ut Sueton. de Orbilio in lib. de Illuſt. Grammat. cap. xix.) *habitans ſub tegulis.*

tyrica eluſit, hic obiter emendabo. Εἰσὶ δέ τινες οἱ καὶ φασὶ τὴν Σίκιννιν ποιητικῶς ὠνομάσθαι ἀπὸ τῆς κινήσεως, ἣν οἱ Σάτυροι ὀρχοῦνται ταχυτάτην οὖσαν· οὐ γὰρ ἔχει πάθος αὕτη ἡ ὄρχησις, διὸ οὐδὲ ἀναδύνει. Verbum iſtud ἀναδύνει ad corvos abigendum eſt. Retinet autem veſtigia veræ lectionis. Scribendum ſine dubio: διὸ οὐδὲ ΑΝΔΑΝΕΙ. *Sunt qui dicant Sicinnin appellatam eſſe* ἀπὸ τῆς κινήσεως, i. e. *a motu ſaltationis Satyrorum, qui concitatiſſimus eſt: hæc enim ſaltatio caret affectu,* et proinde ne placet quidem. PARS I.

ΑΝΑΒΟΛΕΥΣ. Ὁ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγων.——Ὁ δὲ Μασσίας γηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.*] "Lipſius de Milit. Roman. et Reineſius Var. Lect. lib. iii. p. 365. recte monuerunt legendum hic eſſe, ὁ δὲ Μασανάσσης. "De Maſaniſſa enim rege Numidarum ſcriptores teſtantur, eum grandem etiam natu "tam robuſto et agili fuiſſe corpore, ut equum "ſine ſtratore conſcendere poſſet." *Kuſter.* Recte id quidem viri doctiſſimi. Sed quod

* Ita loquitur Evagrius lib. iii. cap. 25. de Theodoricho: Ἀναβολεῖ δὲ ἐκ εἰωθὼς χρῆσθαι, τῷ ἵππῳ προσήλατο. Ubi hanc notam Valeſius facit: "Eſt Ἀναβολεὺς, quem Latini *Stratorem* "vocant, qui dominum in equum levare ſolet, ut teſtatur Sui"das: apud quem extat locus veteris Scriptoris, qui de rege "Maſiniſſa ita ſcribit, ὁ δὲ Μασσανίσσας γηράσας ἵππου χωρὶς ἀνα"βολέως ἐπέβαινεν. Ubi Suidas vocabulum ἀναβολέα ſumpſiſſe "videtur pro *ſcala* quam vulgo *ſtapedam* vocamus."

addit

PARS I. addit Reineſius, "Sic enim ſemper apud Po-"lybium, e quo iſtam ῥῆσιν deſumpſit Suidas," in eo fallitur vir doctiſſimus. Legitur enim hic locus apud Appianum in Libycis, p. 107. Ἔφυ δὲ (Μασσανάσης) καὶ τὸ σῶμα μέγας τε καὶ εὔρωστος ἐς γῆρας πολύ. Καὶ μάχης ἐπειρᾶτο μέχρι τοῦ θανάτου, ἵππου τε χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε. Ad hunc locum reſpexit Suidas. Atque hinc fortaſſe ſcribendum apud noſtrum, Μασσανάσης. Ita enim ſemper Appianus. Sed hoc alii aliter.

ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΘΕΙΝΑΙ. Τὸ αὐτό.—Ἀραρὼς Ὑμεναίῳ· Ὅπως τε τὴν νύμφην ἐὰν καιρὸς ᾖ, μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει συμφέρειν. "Duos hos ſenarios luxatos ſic numeris ſuis reſtituendos puto:

Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ,
Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει ———

"Vox συμφέρον quæ ſequitur nec ſenſui nec "metro quadrat: quare eam delendam cen-"ſeo." *Kuſter.* In verſu priore ſatis commode ſe expedivit vir doctiſſimus; in poſteriore non item. Legendum:

——— ἀναθήσεις φέρων.

Quod quidem Græcæ elegantiæ eſt. Plutarch. in Romulo. Εὐξάμενος οὖν ὁ Ῥωμύλος, εἰ κρατήσειε καὶ καταβάλοι, τῷ Διῒ ΦΕΡΩΝ ΑΝΑΘΗΣΕΙΝ αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρὸς, αὐτόν τε καταβάλλει κρατήσας, καὶ τρέπεται τὸ στράτευμα μάχης γενομένης.

Julian

Julian. Orat. vii. Ἀλλά σοι μὲν εἶπεν, ὦ θεῶν πάτερ, τῶν τε ἄλλων καὶ τούτων ἕνεκα πάντων (leg. πάντως) ἐμαυτὸν ΦΕΡΩΝ ΑΝΑΘΗΣΩ. *Ego vero, o deorum pater, inquit, cum ob cætera, tum ob iſta me totum tibi offeram ac dicabo.* Rectum autem illud et Ἀττικώτατον, Ὅπως ἀναθήσεις φέρων. *Vide, cura, ut imponas.* Ariſtoph. in Pluto, ver. 326.

PARS I.

> ΟΠΩΣ δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραςάται
> ΕΣΕΣΘΕ ——.

Date vero operam, ut in cæteris etiam præſto adſitis mihi. Idem in Pac. ver. 1017.

> Λαβὲ τὴν μάχαιραν· Εἶθ' ΟΠΩΣ μαγειρικῶς
> ΣΦΑΞΕΙΣ τὸν ὗν ——
> *Vide ut dextre porcum jugules.*

Hinc corrigendus Comicus Nub. ver. 1179.

> Νῦν οὖν ΟΠΩΣ ΣΩΣΕΙΣ μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.
> *Nunc ergo vide ut me, quem perdideras, ſerves.*

Item Lyſias Orat. pro cæde Eratoſth. p. 13. ΟΠΩΣ τοίνυν ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων ΠΕΥΣΕΤΑΙ. *Cave hanc rem quiſquam a te reſciſcat.* Vulgo legitur apud hunc, πεύσηται, apud illum σώσῃς. Contra morem atque conſuetudinem Atticorum utrumque. Verba autem Ararotis ita ſunt interpretanda :

> *Cura etiam, cum tempus opportunum fuerit,*
> *Ut ſponſam in currum imponas et deducas.*

Sunt

Sunt verba heri ad ſervum. Cæterum hujus Comici *Hymenæus* laudatur etiam Athenæo lib. vi. p. 237.

ANAΛΙΣΚΕΙΝ. Ἀριςοφάνης Δαιταλεῦσιν·
Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλȣ̃ν ταῦτα, ϗ
Τὰ τείχη ——]

Hæc imperite admodum digeſta ſunt. Primum, illud ϗ in fine verſus male collocatur.* Deinde τὰ τείχη ſenarium inchoare nequeunt. Scribendum:

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλȣ̃ν ταῦτα ϗ τὰ τείχη.
In triremes oportet me impendere hæc et in muros.

Eſt verſus Iambicus octonarius catalecticus, quales in comœdia haud infrequentes ſunt. †

ANAΠΕΙΡΑΙΣ. ‡—Πολύϐιος· Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατῖαν ταῖς ἀναπείραις ϗ ταῖς εἰρε-

* Sed vide Ariſtoph. Veſp. 1188. ubi ϗ claudit verſum.
Πλευρὰν βαρυτάτην, ϗ χέρας, λαγόνας τε, ΚΑΙ
Θώραχ' ἄριςον.

Atque idem habet Antiphanes apud Stobæum. p. 391. Edit. Grotii.
Ὁ πλȣτός ἐςι παράκαλυμμα τῶν κακῶν·
Ὦ μῆτερ, ἡ πενία δὲ περιφανές τι ΚΑΙ
Ταπεινόν.

† Vide Dawes Miſcell. Crit. p. 28. qui fallitur egregie.

‡ Πολὺς δ' ἦν ϗ ὁ τῶν ὅπλων κόσμος· ἀνεπλήρȣ δὲ τὰ προσδεόμενα τῆς νεὼς μέρη· Γενομένης δὲ ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ ἐδέξατο ἐρέτας πλείȣς τῶν τετρακισχιλίων. Athenæus v. 9. p. 204.

σίαις ἐγύμναζον.] “ Huic loco aliqua deeſſe vi-“ dentur. Caſaubonus legendum putat, τοὺς “ δὲ τῶν ναυτικῶν.” *Kuſter*. Locus Polybii, unde hoc fragmentum depromptum eſt, viros doctiſſimos fugerat. Exſtat autem lib. x. p. 828. pulcherrimus ſane, et dignus qui hic quoque legatur. Λοιπὸν τῶν μὲν πεζικῶν στρατοπέδων κατὰ τοὺς πρὸ τῆς πόλεως τόπους χρωμένων ταῖς μελέταις ϗ ταῖς γυμνασίαις, τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις ϗ ταῖς εἰρεσίαις, τῶν δὲ κατὰ τὴν πόλιν ἀκονώντων τε ϗ χαλκευόντων ϗ τεκταινομένων, ϗ συλλήβδην ἁπάντων σπουδαζόντων περὶ τὰς τῶν ὅπλων κατασκευὰς, οὐκ ἐστιν ὅστις οὐκ ἂν εἶπε κατὰ τὸν Ξενοφῶντα τότε θεασάμενος ἐκείνην τὴν πόλιν ἐργαστήριον εἶναι πολέμου. Hinc facile Suidam ſupplebis. Illud autem ἐγύμναζον, quod nec ſententia admittit, nec Polybius agnoſcit, delendum eſt. Hæc ſcripſeram : ſed jam reperiſſe videor, unde vox illa ἐγύμναζον irrepſerit. Nimirum hic duo exempla vocis Ἀνάπειρα exhibuerat Suidas, unum ex Polybio, alterum ex Diodoro Siculo, cujus poſterioris ſolum illud verbum ad nos ſalvum enatavit. Locum Diodori adponam. Eſt autem ex lib. xiii. cap. 38. Εἰς δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι μὲν στρατηγοὺς κατέστησαν Θράσυλλον ϗ Θρασύβουλον, οἳ τὸν στόλον εἰς Σάμον ἀθροίσαντες, ΕΓΥΜΝΑΖΟΝ τοὺς στρατιώτας εἰς ναυμαχίαν, καθ᾽ ἡμέραν ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ ποιούμενοι. Hunc locum proculdubio deſcripſerat

PARS I. rat noſter; atque hinc videas quam lacer, et, Deiphobi ad inſtar, dilaniatus ad nos Suidas pervenerit.

——— Lacerus crudeliter ora,
Ora manuſque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, et truncas inhoneſto vulnere nares.

ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙΝ ΚΑΙ ΑΝΑΡΡΙΨΑΙ. Ἀναλαμβάνειν. Ὥστε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, ἣν πρὸ τοῦ καταλιπεῖν τὴν χάρακα ἠνέγκαντο, καὶ κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον αὐτοὺς ἀναῤῥίψαι, σκολιοὺς ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας.] Hoc fragmentum decerpſit Suidas ex Dionyſ. Halicarn. Antiq. Roman. lib.ix. p.539. ubi legitur: ΕΚ τοῦ καταλιπεῖν τὴν χάρακα,—ΣΚΟΤΟΥΣ ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Utraque autem lectio tam Suidæ, quam Dionyſii corrupta eſt, atque ita refingenda: ΣΚΟΤΑΙΟΥΣ ſive ΣΚΟΤΙΑΙΟΥΣ ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Quod longe venuſtius eſt. Plutarch. in Camillo: Ἐγγὺς δὲ τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη ΣΚΟΤΑΙΟΣ. Xenoph. Inſtit. Cyri, lib. vii. 1. 21. Ταῦτα διαπραξάμενος ὁ Κῦρος, ἤδη ΣΚΟΤΑΙΟΣ ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο. Idem in Exped. Cyri, lib ii. 2. 9. Οἱ δὲ ὕστεροι ΣΚΟΤΑΙΟΙ ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ. Suidas autem qui hunc locum laudat in voce Σκοτιαῖος, non minus recte legit, ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ προσιόντες. Quo modo et ibidem ſcriptor neſcio quis: Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ. Pollux i. 69. Ὅτε ἤδη συνεσκόταζε,

ταξε, ϗ ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ ἀφίκοντο. Ubi tamen MSS. σκοτέοι pro σκοταῖοι. Αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Utramque ſcripturam agnoſcere videtur Heſychius ex emendatione noſtra: Σκότεον, ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία. Legendum cenſeo, ΣΚΟΤΑΙΟΝ, ὅταν συσκοτάσῃ, ἢ ΣΚΟΤΙΑΙΟΝ. Niſi mavis, ΣΚΟΤΟΕΝ, ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία. Ut reſpexerit ad Heſiod. Op. et Dier. ver. 555. PARS I.

Μήποτε σ᾽ ἐρανόθεν ΣΚΟΤΟΕΝ νέφος ἀμφικαλύψῃ.

ΑΝΑΡΙΣΤΟΣ —— Ἀντιφάνης Λευκαδίῳ.

Ἐνταῦθ᾽ ἀναρίςητος εὐθὺς κιθαριεῖ
Τιμοκλῆς νεαράν* ——
Hic impranſus ſtatim cithara canet
Timocles cantilenam aliquam novam.]

Ridiculum ſane peccatum hic admiſit Suidas, vel potius librarius aliquis, qui Timoclem nobis ex Comico Citharœdum fecerit, eique cantilenam novam, ut recens muſa gratior eſſe

* Eodem ſenſu quo Heſiodus in Fragm. p. 340. v. 90. Edit. Cler.

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτος ἐγὼ ϗ Ὅμηρος ἀοιδοὶ
Μέλπομεν ἐν ΝΕΑΡΟΙΣ ΥΜΝΟΙΣ, ῥάψαντες ἀοιδήν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Item Schol. ad Pindar. p. 88. Edit. P. Steph. Προσήκει γὰρ ἐπαινεῖν, ἐ τὰ παλαιά διηγήματα, ἀλλα παλαιὸν μὲν οἶνον ἐπαίνει· ΛΟΓΩΝ ΔΕ ΝΕΑΡΩΝ ϗ προκειμένων τὰς ὑποθέσεις ϗ τὰ ἄνθη.

D ſolet,

PARS I.

ſolet, adcommodarit. Ocyus repone: Τιμοκλῆς Νεαίρα.

Ἔπειτα διά τε ταῦτ᾽ ἀναρίστητος ὤν.

Nempe verſiculus iſte Timoclis Comici eſt, cujus fabulæ, quæ *Neæra* inſcripta erat, non ſemel meminit Athenæus. Suidas, Τιμοκλῆς, *κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι, Διονυσιάζουσαι, Πολυπράγμων*—ΝΕΑΙΡΑ. *Ἑταίρας δὲ ὄνομά ἐστιν ἡ Νεαίρα.* Fabulam iſto quoque titulo ſcripſit Philemo, quam et laudat Athenæus. Item Latine Licinius Imbrex. Quod et vidit amiciſſimus Taylorus ad Demoſthenis Neæram. Aul. Gell. xiii. 22. *Licinius Imbrex vetus comœdiarum ſcriptor in fabulà, quæ Neæra inſcripta eſt, ita ſcripſit:*

Nolo ego Neæram te vocent, ſed Nerienem; *
Quum quidem Marti es in connubium data.

Erat autem moris antiquis comicis, ut fabulas ſuas non raro meretricum nominibus inſignirent. De quo Athenæus, lib. xiii. p. 567. *Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὧν αιδ· · · · δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς, Θάλαττα Διοκλέους, Φερεκράτους Κοριαννώ, Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου Ἄντεια, Μενάνδρου δὲ Θαΐς καὶ Φάννιον, Ἀλεξίδος Ὀπώρα, Εὐβούλου Κλεψύδρα.* Emendabat magnus animadverſor,

* Sic Ennius: NERIENEM MAVORTIS. Quem ad locum vide Heſſelium, p. 44.

πολλὰ

πολλὰ τῶν ἀρχαίων δράματα, vel, πολλὰ ὧν αἰδϋμαι τὰ ὀνόματα λέγειν. Nec hoc, nec illud placet. Enimvero ſæpe uſu evenit iis, qui artem noſtram exercent, ut, dum aſtra ſpeculantur, ea quæ ante pedes ſunt, non videant. Emendatio enim in propatulo eſt. Editt. Vett. exhibebant, ὧ 'ναιδὲς. Unde ſine dubio corrigendum: πολλὰ ὧν οἶδας δράματα. *Atque alia quam plurima, quos noſti poetarum, dramata a meretricibus titulos ſuos nacta ſunt.* Quin et hinc intelligendus Athenæus, lib. viii. p. 395. ubi Pherecratem Comicum laudat ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ. Quæ ſuaviſſime reddit interpres, *in Mari ſeu oblivioſo.* Immo vero, *in Thalaſſa.* Erat enim Θάλασσα ſive Θάλαττα nomen meretricis. Hinc fabulæ titulus, ut modo ſupra, Θάλαττα Διοκλέυς, *Thalatta Dioclis.* Cæterum, ut recte obſervat Caſaubonus, iis fabulis quas exempli gratia profert Athenæus, multæ addi poſſunt, ut, ne alias memorem, Menandri *Glycera,* et Timoclis *Neæra.*

PARS I.

ΑΝΑΣΕΣΥΡΜΕΝΗΝ. Ἄκοσμον. Ἀπρεπῆ.—Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ] Legitur hoc ἀποσπασμάτιον apud Syneſium Epiſt. 67. Κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ, ἀφ' ἧς αἰσχύνεσθαι περιῆν, ϋ τῷ κακῶς ἀκϋσαντι, τῷ δὲ κακῶς ἀγορεύσαντι. *Fœdam ac petulantem ſcripſerat adverſus fratrem comœdiam, ex*

PARS I. *qua quidem, non in eum qui male audiret, ſed qui male diceret, pudor redundaret.*

ΑΝΑΣΤΑΤΟΙ. Πλακούντων εἶδος.—Αἱ δὲ σελῆναι πέμματά εἰσι πλατέα, κυκλοτερῆ. Πέλανοι δὲ τὰ εἰς Θεοὺς πέμματα·* Πόπανα δέ. Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·

Καὶ μοι πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων,
Φράσον σελήνας τάσδε πυρίμου χλόης.]

Legit Cl. Kuſterus, Ναστοί. Πλακούντων εἶδος. Forſan recte, forſan male. Eum vide περὶ Ναστῶν diſputantem. In iis quæ paulo infra ſequuntur, Πόπανα δέ. Interpres parum recte: *Popana etiam placentæ vocantur.* Vult utique Suidas idem eſſe πόπανα et πέλανοι. In quo quidem reſpicit ad Ariſtoph. in Pluto, ver. 660.

Ἐπεὶ δὲ βωμῷ ΠΟΠΑΝΑ καὶ προθύματα
Καθωσιώθη, ΠΕΛΑΝΟΣ Ἡφαίστου φλογί.

Ubi Schol. τὸ πέλανος ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ προθύματα. Immo, vir optime, καὶ τοῦ πόπανα. Heſych. Πέλανα, (leg. Πέλανοι) πόπανα. Etymol. M. Πέλανοι λέγονται τὰ πόπανα. Immo πόπανα καὶ

* Ita loquitur Pauſanias in Arcadicis, p. 600. Ed. Kuhnii: Ὁ μὲν γὰρ (Λυκάων) Δία τε ὠνόμασεν ὕπατον πρῶτος, καὶ ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μέν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι, ΠΕΜΜΑΤΑ δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ ΠΕΛΑΝΟΥΣ καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι.

προ-

προθύματα cujuſcunque demum generis veteres πέλανον vocabant. Quod vel ex eximio loco Polybii liquet lib. xi. p. 870. Καὶ πᾶν μὲν τέμενος ἐκοσμεῖτο, πᾶς δὲ ναὸς ΕΓΕΜΕ ΠΕΛΑΝΩΝ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΩΝ.* Niſi ibi legendum παιάνων καὶ θυμάτων. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 5. PARS I.

Πόλις δ' ὁμῦ μὲν ΘΥΜΙΑΜΑΤΩΝ ΓΕΜΕΙ
Ὁμῦ δὲ ΠΑΙΑΝΩΝ τε † ——

Quare vellem abſtinuiſſet a Comici verſiculis corrigendis vir doctiſſimus ad Plutum. Locus autem Euripidis, qui Cl. Kuſtero nec illuſtrari nec intelligi poſſe videbatur, ita eſt ſcribendus et interpretandus:

Καί μοι, πόλυν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων,
Φράσον, σελήνας τάσδε πυρίνȣ χλόης..

Mihi vero, multum enim Pelanum ex ædibus mittis,
Dic quo miſſurus es lunatas iſtas placentas ex tritico factas.

Depromptum eſt hoc fragmentum, ut nos docet Suidas, ex Euripidis *Erechtheo*, in qua fabula agebatur de Erechthei filia ob patriam Proſerpinæ immolanda. De quo conſulendi

* Vide etiam Heliodor. lib. iii. 2. Αἱ δὲ κανᾶ ΠΕΜΜΑΤΩΝ τὲ καὶ ΘΥΜΙΑΜΑΤΩΝ κανηφόρουσαι, τὸν τόπον εὐωδίας κατέπνεον.

† Vide hunc locum Sophocleum apud Plutarch. in Antonio, p. 87. Edit. Bryani.

PARS I. Mythographi. Unde haud difficile erat mentem hujus loci, tametſi mutilus eſt, deprehendere. Rogat ſcilicet virgo, ſati ſui neſcia, Quo iſte tantus apparatus? *Dic mihi* (inquit ad patrem) *quo has placentas es miſſurus. Nam video te plurimas mittere.* Erant autem placentæ iſtæ lunatæ προθύματα ſive præludia ſacrificii, et quæ rite et more veterum Lunæ ſive Proſerpinæ adolebantur. Eadem enim Luna et Proſerpina. Dicebantur autem placentæ iſtæ, σελῆναι, quia Lunam ſcilicet, σελήνην referebant; cujus in honorem etiam, ut dixi, offerebantur. Pollux, vi. 76. Πέλανοι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς, ὡς ΑΙ ΣΕΛΗΝΑΙ τῇ Θεῷ· Κέκληνται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος. Ita legendus iſte locus ex Cod. MS.—Heſychius: Σελήνας, πόπανον, τῷ ἄστρῳ ὅμοιον πέμμα τί. Quod ad Euripidis locum, de quo agitur, referendum. Idem: Ἐπισέληνα, πόπανα μηνοειδῆ. Ubi ad Platonem Comicum reſpexit, cujus verſiculos nobis conſervavit Athenæus, lib. x. p. 441.

> Πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ ΠΡΟΘΥΕΤΑΙ
> Πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι
> Ἑκκαίδεχ᾽ ὁλόκληροι μέλιτι μεμιγμέναι,
> Λαγῷα δώδεκ᾽ ΕΠΙΣΕΛΗΝΑ ——

Ita legendus et diſtinguendus iſte locus. Λαγῷα δώδεκ᾽ ἐπισέληνα, *Duodecim lunatæ placentæ forma leporis inſignitæ.* Atque ita quoque intelligenda

telligenda illa, Πλακοῦς ἐνόρχης, Ἄμυλος ἐγκύμων. De placentis enim ſive libis hic agitur, id quod vel ex verbo προθύεται ſatis conſtat. Nemo tamen interpretum ſenſum hujus loci perſpexit. Quod miror. Suidas autem σελήνας iſtas, πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ vocat. Atque hinc redarguendus venit inſignis locus Dionis Caſſii in Excerpt. Valeſ. p. 771. Πεντηκοστῷ δὲ πέμπτῳ ἔτει ἀφ' Ἡρακλέους, οὗτος ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, εἰς Ἰταλίαν, ὡς ἔφημεν, καὶ Λατίνους παραγίνεται. —— ἔχων καὶ τὸν ἐκ Κρεούσης υἱὸν αὐτοῦ Ἀσκάνιον ἢ Ἴουλον. Ὅπου φαγόντων τῶν μετ' αὐτοῦ τὰς τραπέζας σελινίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μερῶν τῶν ἄρτων, οὐ γὰρ εἶχον τραπέζας —— ἐπαύθη τῆς ἀλητείας, ἐκ χρησμοῦ τοῦτο προακηκοώς. Ubi notandum illud τραπέζας σελινίνας. *Menſes ex apio.* Idem quoque narrat Dionyſ. Halicar. Antiq. Rom. lib. i. p. 44. Eandem etiam cantilenam canit Domitius, Hiſtoricus neſcio quis, apud Aur. Victor. de Orig. Rom. cap. xii. cujus verba hic ſubjiciam. *At vero Domitius non orbes farreos, ut ſupra dictum eſt, ſed menſarum vice ſumendi cibi gratia apium, cujus maxima erat ibidem copia, fuiſſe ſubſtratum, quod ipſum conſumptis aliis eduliis eos comediſſe, ac poſt ſubinde intellexiſſe illas eſſe menſas, quas illos comeſturos prædictum eſſet.* Vidiſtin' quidquam inſicetius aut ridiculum magis? Trojanos pro menſis *apium* adhibuiſſe, atque eo denique, more

PARS I.

PARS I. more Aſinorum, veſci potuiſſe. Fatuitatem hujus loci nuper ad Caſſium vidit doctiſſimus Editor, ſed rem non adſecutus eſt tamen. Nimirum omne hoc commentum de *apio*, quod alter alteri, lampadis ad inſtar, tradiderat, ortum habuiſſe videtur ex corrupta illa lectione Hiſtorici alicujus veteris, quam bona fide exhibuit Dio, τραπέζας σελινίνας. Atqui Scriptor iſte, quiſque demum fuerit, quem ſecutus eſt Dio, proculdubio dederat τραπέζας σεληναίας. Quod cum non ſatis intellexerint nonnulli, in σελινίνας pro more atque captu eorum mutarunt. Hinc iſtæ nugæ de *apio* ſcilicet. Recte autem τραπέζας σεληναίας, *menſas ex libis lunatis, ſive rotundis*. Nempe liba σεληναῖα Trojanis pro menſis fuere. Dionyſius Halicar. in loco laudato ἴτρια ſive *placentas* vocat: Victor *orbes farreos, menſas farreas, menſas ſacratas*. Ideo autem *ſacratas*, quia liba iſta lunata Lunæ erant ſacra, ut modo obſervavimus. Virgilius *adorea liba* vocat, quæ et Trojanis menſarum vicem præſtitiſſe, nulla *apii* mentione facta, affirmat notiſſimo verſu:

Heus! etiam menſas conſumpſimus, inquit Iulus.

ΑΝΑΣΤΗΜΑ. Τὸ τῆς ἡλικίας εὐθύτης.—Θαυμαςὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ γῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάςημα.] Hic locus paululum luxatus eſt, quem ita recte repræſentat Edit. Mediolan. Ἀνάςημα. Ἡλικίας εὐθύτης.

εὐθύτης. Θαυμαςὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάςημα. Quo modo et recte legitur hoc fragmentum apud Joſeph. Antiq. Jud. lib. ii. p. 101. Ed. Haverc. unde depromſit Suidas. PARS I.

ANEKTA.—Ἀγαθίας φησὶ περὶ Θευδορίχου. Πρόσοικα ἔθνη συνέλεξεν. Οὐ γὰρ ᾤετο ἀνεκτὰ εἶναι.] Hæc negligenter admodum exſcripſit Suidas, et pro more ſuo interpolavit. Neque enim de *Theodericho*, ſed de *Theodiberto* utique hic agit Agathias. Verba ejus ſunt lib. i. p. 9. Ed. Vulcan. Παραλαβὼν δὲ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν ὁ ΘΕΥΔΙΒΕΡΤΟΣ, τούς τε Ἀλαμανοὺς κατεςρέψατο, καὶ ἄλλα ἄττα ΠΡΟΣΟΙΚΑ ΕΘΝΗ.——Οὕτω δὲ ἐνεργὲς τὸ βούλευμα ἐποιεῖτο, καὶ τὴν παρασκευὴν ἐμβριθεςάτην, ὡς καὶ πρεσβεύεσθαι πρός τε Γιπέδας καὶ Λαγγοβάρδους, καὶ ἄλλα ἄττα ΠΡΟΣΟΙΚΑ ΕΘΝΗ, ἐφ᾽ ᾧ καὶ οἵδε συλλάβοιντο τοῦ πολέμου. ΟΥ ΓΑΡ ΩΙΕΤΟ ΑΝΕΚΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas. Cæterum ſcribendum, περὶ Θευδερίχου. De *Theodericho*. Ita enim ſemper Agathias: et ſic quoque recte exhibet Editio Mediolanenſis.

ΑΝΕΛΙΝΟΥΝ. Ἀνεδίδουν.* Ἀνεπαύοντο. Διέτριβον. Ἀνεςρέφοντο.—

Δηρὸν γὰρ ἀνελίννυον αὖθι μένοντες.]

* Legendum: ΕΝΕΔΙΔΟΥΝ. Vide Suid. ad vocem, Heſych. v. Ἀνίησιν, et Etymol. Mag. v. Ἐλινύω. De hujus verbi (ἐλινύω) ſcripturâ

PARS I. Delendum illud ἀνεδίδυν, quod non niſi emendatiuncula eſt vocis Ἀνελίνυν, quæ et ipſa corrupta eſt. Scribendum enim cum Porto, Ἀνελίννυον. Quod vel exemplum, quod ſubjicit Suidas, ſatis oſtenderit. Quare Articulus iſte ita diſponendus eſt: Ἀνελίννυον, ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο. Dudum autem conjeceram fragmentum illud quod ſequitur, Δηρὸν γὰρ ἀνελίννυον αὖθι μένοντες, ex ſcriptore aliquo Ἀργοναυτικῶν eſſe excerptum. Nec fruſtra fui. Legitur enim iſte locus apud Apoll. Rhod. i. 862, ubi ita ſcribendum eſſe recte me per literas monuit eruditiſſimus atque amiciſſimus Taylorus:

——Δηρὸν δ' AN ΕΛΙΝΝΥΟΝ αὖθι μένοντες.

Suidas autem malum codicem nullo judicio ſecutus duas voces in unam conglutinavit. Quod Gloſſographis ſolenne eſt. Eſt et aliud fragmentum ex eodem fonte, ni fallor, depromptum, apud Suidam, v. Ἐλέγχομεν.

Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν ——

Nocte vero tota Reges maledictis inſectamur.

Ita enim vocabant Argonautas. Orpheus ſive Onomacritus Argon. ver. 69.

Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτοὺς ΒΑΣΙΛΗΑΣ.

ſcripturâ, an ſimplici ν an duplici, conſulas Cl. Brunck. Analect. Vol. 3. p. 240, et Erneſt. ad Callim. hymnum in Cererem. Sed uterque nugatur. De quo nos infra ad v. Στραγγεύει. Emend. iii.

ANE-

ΑΝΕΠΙΚΛΗΤΩΣ.—Ἰώσηπος. Ἄξιον δέ μοι τυγχάνειν σȣ̃ χρηςȣ̃ ἀνεπίκλητόν σοι παρασχόμενος τὴν ἐμαυτȣ̃ πίςιν.] Ita quoque legitur apud Joſeph. Antiq. Jud. lib. xviii. p. 909. quo reſpexit Suidas. Sed oratio, quod nemo vidit, craſſiſſime ſolœca eſt. Ἄξιον δέ μοι παρασχόμενος. Opportune autem opitulatur MS. Lugd. Bat. Ἄξιος δὲ εἰμὶ τυγχάνειν σȣ̃ χρηςȣ̃. *Dignus autem ſum cui amicum te præſtes, qui fidem meam inviolatam tibi præſtiti.* Quo nihil verius aut elegantius. Joſephus Antiq. Jud. lib. xix. p. 921. ΑΞΙΟΣ ΔΕ ΑΝ ΕΙΗΝ παρὰ σοὶ δικαςῇ πίςεως ἐπὶ τοιȣ́τοις ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ.* Demoſth. pro Coron. ΑΞΙΟΣ ΕΙΜΙ ἐπαίνȣ ΤΥΧΕΙΝ. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. vi. 56. ΑΞΙΟΙ ΔΕ δήπȣ ταύτης ΕΙΣΙ τῆς τιμῆς ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ οἱ διαμένοντες εὖνοι τῇ πόλει. D. Lucas vii. 4. Ὅτι ΑΞΙΟΣ ΕΣΤΙΝ ᾧ παρέξει τȣ̃το. Lege παρέξεις.†

PARS I.

* Vix diſſimili locutione uſus eſt Antipho in Orat. iii. p. 38. Edit. Hanov. ΑΠΟΛΥΕΣΘΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ.—Dio Chryſoſt. Orat. xlvi. p. 515. ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ πρὸς ὑμᾶς ΟΜΟΛΟΓΕΙΝ.—Ariſtoph. in Nub. v. 1436.

—Ἐπεί σε μὲν ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜ' ἐγὼ ΚΟΛΑΖΕΙΝ.

Et Sophocles apud Antig. v. 405.

——Ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ τῶν δ' ΑΠΗΛΛΑΧΘΑΙ κακῶν.

† Æſchines Epiſt. vi. Νυνὶ δὲ τῆς μὲν εὐνοίας, ἣν ἀπόντι μοι ΠΑΡΕΧΕΣΘΕ, θορυβοῦντες καὶ μὴ θέλοντες ἀκροάσασθαι τῶν λοιδορούντων ὑμᾶς, πολλὴν χάριν ἔχω. Et Liban. Epiſt. 8vo. p. 64. Ταύτην μὲν ἓν (οἰκίαν) ἂν ζῶσαν παρέξει. Ubi Wolfius recte corrigit: Παρέξεις.

Dignus

PARS I. *Dignus eſt cui hoc feceris.* Jeſum enim alloquuntur οἱ πρεσβύτεροι. Et ſic jam video exhibere MS. Norvicenſem.

ΑΝΕΤΙΜΩΝ.—Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσόμενον ὑπετόπȣν, ϗ διὰ τȣ̃θ' ἑαυτȣ̀ς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.] Elegantiſſimum hoc fragmentum decerptum eſt ex Dion. Caſſ. lib. xlix. cap. 13, ubi legitur, οἱ ἐσόμενον. *Bellum jam Cæſari contra Antonium futurum prævidebant milites, et propterea ſe ipſi pluris æſtimabant.* Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΔΗΘΕΝ.—Διωκομένην ὑπό τινων τὴν ἑταίραν καταφυγεῖν εἰς οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα τȣ̃ ἀνθρωπίνȣ εἰσδέξασθαι αὐτήν.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribe, Ἀνθρώπινον. Δῆθεν διωκομένην——Vide Diog. Laertium in Xenocrate, unde hoc fragmentum excerpſit noſter Lexicographus. Sed et nonnulla hic exciderunt, (neque enim a particula δῆθεν* orationem inchoaſſet Suidas) quæ facile ex Laertio reſtitui poſſint. Locum integrum adſcribam, quia ſuaviſſimus eſt. Καί ποτε καὶ Φρύνην τὴν ἑταίραν ἐθελῆσαι πειράσαι αὐτὸν, ϗ ΔΗΘΕΝ διωκομένην ὑπό

* Hac tamen particula orationem inchoat Malchus in Excerp. p. 76. Edit. Hœſkel. ΔΗΘΕΝ γὰρ ἀπεχέσθαι θανάτȣ καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβȣ́λετο.

τινων

τινων καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι, καὶ ἑνὸς ὄντος κλινιδίου δεομένῃ μεταδοῦναι τῆς κατακλίσεως· καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσαν, ἄπρακτον ἀναστῆναι· λέγειν τε πρὸς τοὺς πυνθανομένους, ὡς οὐκ ἀπ' ΑΝΔΡΟΣ ἀλλ' ἀπ' ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ἀνασταίη. *Aiunt etiam Phrynen meretricem aliquando eum* (Xenocràtem) *tentaſſe, atque ad ejus domunculam, cum ſcilicet ab aliquibus data opera inſectaretur, confugiſſe: Illum autem humanitatis cauſa excepiſſe, et partem lectuli, qui unicus erat, mulierculæ oranti conceſſiſſe. Quæ cum hominem multum diuque fruſtra ſollicitaſſet, re infecta ſurrexit tandem, et percunctantibus dixit, ſe non a viro ſed a ſtatua ſurrexiſſe.* Bellam ſane hiſtoriolam!

PARS I.

ΑΝ ΟΥΣ ΕΧΩΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄνω τὸ οὖς ἔχων.— Καὶ Σοφοκλῆς· Τὸν οἰνοπ' ἀνέχουσα κισσόν. ἀντὶ τοῦ, ἄνω ἔχουσα.] Phraſis illa, Ἀν' οὖς ἔχων, ex Æſchyli *Lycurgo* petita eſt, ut nos docet Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. ver. 666. Ἀνέχουσα κισσὸν, ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχουσα τὸ φυτὸν, ἄνω ἔχουσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος, ΑΚΟΥΕ Δ ΑΝ ΟΥΣ ΕΧΩΝ.* ἀντὶ τοῦ, ἄνω τὸ οὖς ἔχων. Hinc

---

* Haud aliter Theognis ver. 883.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος.

Hinc corrigenda ſunt iſta Jamblichi in Vita Pythag. Cap. 25. p. 94. Πρὸ βραχέως μηδ' ἐφ' ὅσον ΟΥΣ ΑΝΑΣΧΟΜΕΝΟΝ. Ita legendum. Vulgo male: ΟΥΝ ΑΝΑΣΧΟΜΕΝΟΝ.

Suidas

PARS I. Suidas notulam ſuam deprompſit. Cæterum ita quoque voce ἀνέχων utitur Dio Caſſius lib. xlii. cap. 40. Καὶ ὁ μὲν ὅτως ἐσώθη, μηδὲν τῶν γραμμάτων βρέξας, ἃ πολλὰ ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ΑΝΕΧΩΝ ἐνήξατο. Ubi minus recte expreſſit interpres: *Atque ita præſens periculum effugit, ne madefactis quidem inter natandum, quos ſiniſtra manu tenuerat, libellis.* Immò, *quos ſiniſtra manu ſuſpenderat.** Iſta eſt vis τῦ, ἀνέχων.

ΑΝΟΙΝΑΡΙΟΣ.] " De hac voce, quam valde " ſuſpectam habeo, nihil me legiſſe memini." *Kuſter.* Nihil mirum. Neque enim alibi legitur. Eſt enim vox ſpuria et κακῦ κόμματος. Emendatio tamen in promptu eſt. Scribendum ſine dubio: Ἀννωνάριος, *Annonarius.* Gloſſæ: *Annonarius*, σιτηρέσιος. Suidas ſupra: Ἀννῶνα. Ῥωμαϊκὴ λέξις. Idem: Ἀννωνῶν μετακομιδή. ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή. Confer Joannis Meurſii Gloſſar. v. Ἀννῶνα.

---

* Ita Suetonius in Julio Cæſar. 64. qui reſpexit ad eandem rem: " Alexandriæ, circa oppugnationem pontis, eruptione " hoſtium ſubita compulſus in ſcapham, pluribus eodem præ- " cipitantibus cum deſiliiſſet in mare, nando per cc paſſus " evaſit ad proximam navem, ELATA LÆVA, ne libelli, quos " tenebat, madeſierent."

ANTAY-

ΑΝΤΑΥΓΕΙΣ ΚΟΡΑΣ—Καὶ δι' ἀνταύγειαν χιόνος καὶ σκληρότητα τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροντο.] Hoc fragmentum legitur apud Diodorum Siculum, lib. xvii. cap. 82.

ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΤΤΟΜΕΝΟΣ — Δημοσθένης· Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπολῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον ἀντικαταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.] "Senſus hujus fragmenti maxime obſcurus eſt, "cui lucem afferre non potuimus, quoniam "non meminimus, ubi integer locus auctoris, "ex quo hæc deprompta ſunt, legitur." *Kuſter.* Edit. Mediolan. τυροπωλῶν. Quod vero proximum eſt. Legendum enim, Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ΥΜΙΝ ΠΥΡΟΠΩΛΩΝ. Quo modo exſtat apud Demoſthenem in Orat. περὶ παραπρεσβείας, ubi etiam legitur, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος. Suidæ autem lectio, ἀντικαταλλαττόμενος, verior atque elegantior eſt, quam et firmare videtur Ulpianus, qui ita habet: Τὸ δὲ χρυσίον ὅπερ εἰλήφεν ἐκ Μακεδονίας ἀπὸ Φιλίππου ΑΝΤΙΚΑΤΗΛΛΑΣΣΕΝ* εἰς Ἀττικὰ νομισμάτια, ἵνα ἔχῃ ταῦτα

* Ita et Dio. Chryſoſt. Orat. xl. p. 495. Ποῖον δ' ἂν τοσοῦτον γένοιτο χρήματων πλῆθος, ἢ χώρας μέγεθος, ἀνθ' οὗ προσήκει τοὺς νοῦν ἔχοντας ἀνθρώπους ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΞΑΣΘΑΙ τὴν καθ' ἡμέραν εὐφημίαν, τὸ πρεπόντως μὲν θεάσασθαι, προθύμως δὲ ἀποδημεῖν; Idem in Orat. lxxx. p. 665. Πλὴν ὅτι λίθους μικροὺς καὶ ἀσθενεῖς, καὶ νὴ Δία θηρίων

PARS I. ἀναλίσκειν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας. Optime profecto. De Philocrate autem ſermo eſt, qui a Philippo corruptus continere ſe nequibat, quin mercando, ædificando, atque auro ſuo palam commutando, quaſi ſorex ſe et amicos ſuos proderet.

ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ. Ὁ μὴ ἔχων ὄνομα] Reſpexit, opinor, Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 1712.

> Ὀσμὴ δ' ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ ἐς βάθος κύκλου
> Χωρεῖ

Ubi longe melius Scholiaſtes: Ἀνωνόμαστος δὲ, ἀντὶ τοῦ, πολλὴ, καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι.

ΑΞΙΟΣ. Ὁ εὔωνος.—Φερεκράτης Ἰστῷ· Ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξιος] Nonnulla ad hunc locum ſcripſit Cl. Weſſeling. in Probabil. p. 250. ita tamen ut rem in medio reliquerit. Proculdubio Pherecrates dederat

> Ὁ δὲ πυρός ἐστι τοῖς πετεινοῖς ἄξιος.
> *Frumentum vili venit avibus.*

θηρίων ὀστᾶ διδόντες, λαμβάνουσιν ἀργύριον καὶ χρυσὸν, ἀντὶ χρηστῶν ἄχρηστα ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΤΤΟΜΕΝΟΙ. Confer etiam Joſeph. Tom. ii. p. 236. Edit. Havercamp. et Memnon. apud Phot. Bibl. p. 478.

Nihil

Nihil ſuavius aut verius. Theophraſtus Charact. περὶ ἀδολεσχίας. Ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *Frumenta in foro vili venduntur.* PARS I.

ΑΞΙΟΣ ΛΑΒΕΙΝ Ο ΜΙΣΘΟΣ——Σοφοκλῆς·

> Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
> Ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς ἀνήρ.]

" Vox hæc (ἀνὴρ) Pearſonio ſuſpecta eſt, qui " pro ea πέλει reponere mallet." *Kuſter.* Fallitur hic Suidas, et una viros eruditiſſimos fefellit. Verſus enim iſti non ſunt Sophoclis, ſed Euripidis in Medea, ver. 320. ubi ita recte legitur:

> —— ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Vide virum doctiſſimum in Miſcellaneis Criticis, p. 97. et Cl. D' Orvill. ad Charit. p. 442. de hoc loco agentes. Utrumque vero latuit Suidas, qui et vulgatam lectionem, ῥᾴων φυλάσσειν firmat egregie. Quod et ſatis fecerat Scholiaſtes ad locum.

ΑΠΑΘΕΣΤΑΤΑ. Ἐκτὸς πάθους.— Εὐμενῆ δεῖ εἶναι καὶ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ἀθεώρητον, ὁρώμενον πρὸς πάντας εὐάρμοστον, ὥστε κολακείας πάσης προσηνεστέραν εἶναι τὴν ὁμιλίαν, προσηνῆ καὶ αἰδέσιμον πᾶσι, μηδὲ ἔμφασίν ποτε ὀργῆς παρασχεῖν, εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον ἀψοφητί.] Hinc miram compilatoris noſtri oſcitantiam videas, qui ipſam vocem,

PARS I. cem, cujus gratia hoc ἀποσπασμάτιον adduxerat, plane omiſerit; id quod non ſemel obſervavit Kuſterus, et nos alibi obſervavimus. Depromptum autem eſt hoc fragmentum ex Marco Antonino, lib. i. §. 9. ubi legitur καὶ τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων. Sed utraque lectio tam Suidæ quam Antonini depravata eſt, atque iſto modo reſtauranda: Καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἀθεώρητον τὶ οἰομένων. *Hominum imperitorum, atque eorum, qui inani opinione et quam minime perſpectam habet, ducantur, tolerantiam.*

ΑΠΑΡΣΕΩΣ. Ἀναχωρήσεως.—Τῆς δὲ ἀλόγου ταύτης ἀπάρσεως ἢ φυγῆς τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ δήμου μῖσος αἴτιον ἦν.] "Ἢ φυγῆς non ſunt verba "ſcriptoris, ſed interpretatio compilatoris, qua "vocem ἄπαρσις exponit." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Sunt enim hæc verba Dionyſii Halicarn. Antiq. Roman. lib. ix. p. 539. ubi recte legitur: ἀπάρσεως ἢ φυγῆς. *Diſceſſus ſive fugæ.* Atque hinc diſcas quam periculoſæ res ſit aleæ, ſine cortice natare. Vox ἄπαρσις occurrit etiam apud Joſeph. Antiq. Jud. lib. xvii. 9. 3. p. 850. Ὑπόμνημα οὖσα τῆς ἐξ Αἰγύπτου ΑΠΑΡΣΕΩΣ.

ΑΠΕΔΟΞΕΝ. Ἀντὶ τοῦ, πῶς οὐκ ἔδοξεν.] "Vox "πῶς delenda eſt: vel legendum, οὐκ ἔδοξέ πως, "quæ Porti conjectura eſt." *Kuſter.* Repone,

ΩΣ

ΩΣ ὀκ ἔδοξεν. Reſpexit, opinor, Suidas ad locum Xenophontis, qui legitur Hiſt. Græc. lib. vii. 4. 34. p. 640. ΩΣ δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ΑΠΕΔΟΞΕ μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι. Quæ recte exponit noſter, ὡς ὀκ ἔδοξεν.* Sic ſolet Suidas, reſpectu ſcilicet habito ad locum, qui nunc non comparet quidem, ſed quem olim, ut videtur, adſcripſerat. De quo nos ſæpius infra. PARS I.

ΑΠ᾿ ΕΧΘΡΩΝ ΠΟΛΛΑ ΜΑΝΘΑΝΟΥΣΙΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ——Καὶ Μένανδρος· Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθείημεν ἂν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.] "Elegans hoc "fragmentum non memini me legiſſe in Ex- "cerptis, quæ ex Menandro Conſtantinus no- "bis conſervavit. Quare ex integra ejus hiſ- "toria locum hunc deſcripſerat Suidas." *Kuſter*. Nihil ad rem vir doctiſſimus. Hæc et quæ ſequuntur imperite admodum et nullo judicio congeſta ſunt à conſarcinatore noſtro, quæ rectiora atque emendatiora leguntur apud Ariſtoph. Av. ver. 374. et Scholiaſtem ejus, quos exſcripſit Suidas. Verba autem illa, Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα——non ſunt Menandri hiſtorici, quod putabat Kuſterus; ſed ad ὁμώνυμον

* Ita Pauſanias in Meſſen. Cap. 25. Καὶ τοῦτο μὲν ΑΠΕΔΟΞΕΝ αὐτοῖς.—Et Herodotus non ſemel; ut in Lib. i. Cap. 69. Ἱδρυνθέντων δέ σφι ἱρῶν ξεινικῶν, μετέπειτα ΩΣ σφι ΑΠΕΔΟΞΕ, ΕΔΟΞΕ δὲ τοῖσι πατρίοισι μοῦνον χρᾶσθαι Θεοῖσι.

 Comi-

PARS I. Comicum pertinent; id quod recte vidit Joan. Clericus ad Menand. p. 252. Corrigit autem Bentleius:

Οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεσθα, σωθείημεν ἄν.

Atqui Attici non *σωθείημεν*, ſed *σωθεῖμεν* amant. Adde quod Suidas rectius habet, *ἀπωλόμεθα.* Quare haud cunctanter repono:

Οὐχ· ὅθεν ἀπωλόμεσθα, ΠΩΣ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ;
Non: Quomodo enim per eum poſſumus ſervari, per quem periimus?

Eurip. Iphig. Taur. ver. 1028.

Οἴμοι, διεφθάρμεσθα· ΠΩΣ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ;

Cæterum ad hunc locum Menandri alludere quodammodo videtur Polybius* in Excerptis a Valeſio editis, pag. 189. *Ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ στόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως* ΑΠΩΛΟΜΕΘΑ, *οὐκ ἂν ἐσώθημεν.*

ΑΠΕΙΡΗΚΑ. *Δοτικῇ. Κέκμηκα.—Ὁ δὲ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην πορείαν τοῦ βίου ὢν ἐγεγηράκει καὶ ἀπειρηκέ-*

* Forſan etiam Æneas in Epiſt. 16. *Εἰ γὰρ ὅθεν ἔδεισε σῶσθαι, ἐντεῦθεν* ΑΠΟΛΛΥΜΕΘΑ, *τίς πόρος σωτηρίας ἡμῖν καταλείπεται;* Confer et locum in Epiſt. 1.—Ita Plutarchus in Apophtheg. Tom. ii. p. 185. Edit. Francfort. 1620. ubi loquitur de Themiſtocle: *Πολλῶν δὲ δώρεων ἀξιωθείς, καὶ ταχὺ πλούσιος γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν· Ὦ παῖδες,* ΑΠΩΛΟΜΕΘ' *ἂν εἰ μὴ* ΑΠΟΛΩΛΕΙΜΕΝ.

ναι τοῖς πόνοις ἐδόκει.] Hic locus deſcriptus eſt ex Agathia lib. v. p. 152. ubi ita legitur: Τότε δὴ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην τȣ͂ βίȣ πορείαν, ἤδη γὰρ ἐγεγηράκει, ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. De *Juſtiniano* autem ſermo eſt.

PARS I.

ΑΠΗΝΕΩΘΗ. Ὠμὸς ἐγεγόνει.] Reſpexit ſine dubio Suidas ad Daniel. iv. 16. ubi interpres Græcus: Τότε Δανιὴλ, ȣ͂ τὸ ὄνομα Βαλτάζαρ, ΑΠΗΝΕΩΘΗ ὡσεὶ ὥραν μίαν, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτȣ͂ διετάρασσον αὐτόν. Sed vide hominis imperitiam, qui verbum ἀπηνεώθη, et ex ejus expoſitione liquet, ab ἀπηνὴς deduxerit. Quod reſpuit et ſenſus loci et Græciſmi ratio. Fluit autem ab ἐνεὸς, *mutus*. Ut a νέος, νεόω, ſic ab ἐνεὸς, ἐνεόω. Hinc ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν. *Unam circiter horam obſtupefactus eſt*. Atque hæc mens Scriptoris.

ΑΠΗΧΕΣ —— Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προενεγκαμένων.] Elegans hoc fragmentum decerptum eſt ex Marco Antonino lib. i. §. 10. Eadem leguntur quoque infra v. Ἐπιλαμβάνεσθαι.

ΑΠΛΟΙΔΑΣ. Ἁπλᾶς χλανίδας.— Ἐν Ἐπιγράμματι·

——————— οἷα δὲ πυρὶ
Ἔσκεπε τὴν κȣ́ρην ἀπλοῒς ἐκταδίη.

 Ut

PARS I.

——— Ut igne autem
Tegebat puellam læna ſimplex expanſa.

Sic *veſtis ignea* apud auctorem Pervigilii Veneris ver. 25.

Cras ruborem qui jacebat veſte tectus ignea.

Ubi agere videtur de flore roſæ. Sed hic illud πυρὶ hoc infortunio premitur, quod primam ſemper corripiat. Quod contra metrum eſt. Nos autem veram lectionem excogitavimus:

——— Οἶα Δ' ΕΠ' ΗΡΙ.*
——— *Velut verno tempore.*

Nempe puella, jam ſpirante Favonio, veſtem tenuiorem pro more induerat.† E contra Rheſus apud Euripidem, utpote Jovis frigidi pa-

* Miſcellanea Lipſienſia Nov. Tom. ix. p. 691. emendationem Salmaſianam probant; at rectius Cl. Brunk, qui noſtram valde confirmat: Vide Analect. Tom. iii. p. 240. ubi ad hunc locum vir doctiſſimus: "Salmaſio in mentem venerat οἶα δὲ "πύργος, quod merito explodit Dorvill. ad Charit. p. 101. "licet non multo melius ſit, quod ipſe ſuadet, πήρα. In ve-"teri codice ſcriptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, "indiſtinctis vocibus ΟΙΑΔΕΠΗΡΙ, unde Librarius imperitus "fecit οἶα δὲ πυρὶ, Η in Υ mutato, quod millies factum. Hæc "corruptelæ origo probabilior eſt Pierſoni hypotheſi, quem "vide ad Mœrin. p. 87."

† Xenophon Gr. Hiſt. p. 526. Edit. Francfort. 1596. Καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ ἔχοντες, ΟΙΑ ΔΗ ΘΕΡΟΥΣ, σπειρία.—Et Longus p. 25. Edit. D' Anſſe de Villoiſon: Ὁ δὲ Δάφνις——ΗΜΙΓΥΜΝΟΣ ὥς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καύματος.

tiens,

tiens, ἁπλοΐδα hiberno tempore geſtabat. Rheſ. ver. 442. PARS I.

Ἀλλ' οἷα πόντον Θρήκιον φυσήματα
Κρυσταλλόπηκτα, Παίονάς τ' ἐπεζάρει
Ξὺν ΤΟΙΣΔ' ΑΠΛΟΙΣΙΝ οἶδα τλὰς * ΠΟΡΠΗΜΑΣΙΝ.†

Ita legendus iſte locus. Vulgo inepte ἀόπλοις πορπήμασι. Intelligit autem ἁπλοΐδα, ſive veſtimentum ſimplex fibulatum, quod διπλοΐδι

* Alciphro iii. 2. ΟΙΔΑ ΑΚΟΥΣΑΣ. Item Ariſtophan. Eccles. ver. 512,

Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ΞΥΜΜΙΞΑΣ ΟΙΔΑ γυναικί.

Item Sophocles Philoct. ver. 942.

Κοὐκ ΟΙΔ' ΕΝΑΙΡΩΝ νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν,
Εἴδωλον ἄλλως·

Et Euripides Herc. Fur. ver. 166.

Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρων,
Ἀλλ' εὐλάβειαν· ΟΙΔΑ γὰρ ΚΑΤΑΚΤΑΝΩΝ
Κρέοντα πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ΕΧΩΝ.

Ubi recte ἀναίδειαν—οἶδα γὰρ κατάκ. *for I am not aſhamed to own it*. Pierſonus legit ἀνάνδρειαν. Sed perperam.—Atqui denique ita forſan legendus eſt iſte locus:

ΕΝ τοῖσδ' ἁπλοισι ΤΟΙΑ τλὰς πορπήμασιν.

Confer Philem. in Fabula Στρατιώτης· Et Anthol. Lib. iv. p. 495.

† Idem Herc. Fur. ver. 959.

Κἀνταῦθα, γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων,
Πρὸς οὐδὲν ἡμιλλᾶτο·—

Hic legendum: πορπημάτων.

 opponitur,

PARS I. opponitur, et hominum expeditorum erat, atque eorum οἷς γόνυ χλωρόν. Geſtabant nonnunquam et mulierculæ, ut in noſtro Epigrammate. Quid ſit autem veſtis ἐκταδίη, quæ vox Homerica eſt, non ſatis luculenter docent Græci magiſtri. Optime Gellius vii. 12. *Feminiſque ſolis* veſtem longe lateque diffuſam *decoram exiſtimaverunt, ad ulnas cruraque adverſus oculos protegenda.*

ΑΠΟΛΑΧΕΙΝ.* Τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας.] "Hæc verba, καὶ "ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας, tanquam ſuperva-"canea, delenda cenſeo, quoniam quid ad "hunc locum faciant, non video." *Kuſter.* Ego vero quid faciant video, et repono certiſſime: καὶ ἄλλα τινὰ ΚΟΙΝΑ ΟΝΤΑ πρός τινας. Ἀπολαχεῖν eſt, *bona paterna, atque alia quæ communia ſunt, cum aliquibus partiri.* Suidas v. Δατεῖσθαι. Δατηταὶ κυρίως, οἱ ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΔΙΑΝΕΜΟΝΤΕΣ τοῖς μὴ βουλομένοις. Recte autem dicitur, διανείμασθαι πρός τινας. Suidas v. Κοινὸς Ἑρμῆς. Τοῖς κατὰ μόνας κλέπτουσιν ἐπάναγκες εἶναι ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΟΥΣ (ita legend. non κοινοὺς) ΔΙΑΝΕΜΕΣΘΑΙ.

ΑΠΟΡΡΗΣΙΑ. Ἀντὶ τοῦ εὐπορία. Οὕτως Εὔβουλος.—Καὶ Ἀπόῤῥησιν, ἀπαγόρευσιν.—Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε

* Vide Suidam ad v. Λῆξιν δίκης.

τὴν

τὴν ἀπόῤῥησιν, ἀλλὰ θυμοῦ πληρωθεὶς ἔφη. Σημαίνει δὲ καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.] "Mira interpretatio "vocabuli Ἀποῤῥησία, quæ merito ſuſpecta ha-"benda eſt." *Kuſter.* Confundit hic Suidas, ut mos eſt Grammaticorum, Ἀπόρησιν et Ἀπόῤῥησιν, quæ origine plane ſunt diverſa, et proinde diverſa utique ſignificatione gaudent. Id quod recte ad Heſychium obſervavit Kuſterus. Quare nullus dubito quin ita Suidas reliquerit: Ἀπορησία. Ἀντὶ τοῦ ἀπορία. Οὕτως Εὔβουλος. Καὶ Ἀπόρησις. Ἀπόῤῥησιν δὲ, ἀπαγόρευσιν. Nimirum quod alii ἀπορία ſive ἀπόρησις, id Eubulus, pro Comicorum licentia, Ἀπορησία dixit. Heſychius: Ἀπόῤῥησις, (leg. Ἀπόρησις) ἀπορία. Idem: Ἐπαπόρησις, ἀπορια. Aliud autem longè eſt Ἀπόῤῥησις. Quod vel ex allato exemplo oſtendit Suidas. Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε τὴν ἀπόῤῥησίν.* *Ille vero interdictum non tulit.* Atque alio quod nobis exhibet Edit. Mediolanenſis, quæ in plurimis Articulis haud paulo auctior eſt: Καὶ αὖθις· Τὴν γενομένην ΑΠΟΡΡΗΣΙΝ τοῦ γάμου. Quod quidem fragmentum elegans eſt, et non erat prætermittendum. Ἀπόῤῥησις τοῦ γάμου eſt, *Renuntiatio nuptiarum.* Utitur voce Appianus in Libycis p. 93. Μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐς ὀργὴν ἀνέκαιον

* Haud aliter Plato de Repub. Lib. ii. ſub init. Ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεὶ τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε Θρασυμάχου τὴν ΑΠΟΡΡΗΣΙΝ οὐκ ἀπεδέξατο.

αἱ μητέρες αἱ τῶν ὁμήρων, οἷα τινὲς ἐκ τραγῳδίας ἐρινύες, ἐντυγχάνεσαι μετ᾽ ὀλολυγῆς ἑκάςῳ, καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν παίδων προφέρεσαι καὶ ΤΗΝ ΕΑΥΤΩΝ ΑΠΟΡΡΗΣΙΝ. *Sed nihil æque accendebat iram populi ac matres obſidum; quæ haud ſecus quam furiæ tragicæ ſingulos aggrediebantur, exprobrantes filios ablegatos, et deditionem atque anguſtiam ſuam.* Ita reddendus iſte locus. Interpres ineptit egregie. Quod verò addit Suidas, *σημαίνει δὲ καὶ* ΑΠΟΚΗΡΥΞΙΝ *παιδὸς*, id quidem rectè addit. Jul. Pollux ii. 128. *Ὑπὸ δὲ γένες* ΑΠΟΡΡΗΘΗΝΑΙ *παντὸς Πλάτων ἀντι τε* ΑΠΟΚΗΡΥΧΘΗΝΑΙ. Ita ſcribendum ex MSS.—Suidas: ΑΠΟΡΡΗΘΗι *ἀντι τε* ΑΠΟΚΗΡΥΧΘΗι. *Πλάτων.* Mœris: *Ἀποκήρυκτον· Ἀττικῶς. Ἀποκλῆρον· Ἑλληνικῶς.* Ita quidem edidit vir doctiſſimus Joannes Hudſonus. Cod. autem MS, quo uſus eſt vir optimus, exhibebat *ἀπόρρητον· Ἑλληνικῶς.* Quod non erat mutandum.

ΑΠΟΣΑΦΟΥΝΤΕΣ. *Διαῤῥήδην κηρύττοντες.—Οἵ τε ὀφθαλμοὶ Ἰσιδώρε τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφεντες.*] Decerptum eſt hoc fragmentum ex Damaſcio in vit. Iſidori: Ita enim legitur in Photii Excerptis, p. 1045.

ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΩ. *Ἀποχωρισθῶ.—Ἀῤῥιανός· Ἀποςατήσω ἐδὲ ἐγὼ τε ἔργε.*] Ex Arrian. Exped. Alex. lib. v. p. 362. Ed. Blanc. ubi ita legitur:

Ἀπο-

Ἀποςάτης ὧδε ἐδὲ ἐγὼ τῦ ἔργυ. Tu emendabis ex Suida. Sunt autem verba Alexandri ad duces ſuos, quibus ſe quoque pugnæ non defuturum promittit. PARS I.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ—Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποςολαῖς] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Diodoro Siculo lib. xiii. cap. 67. Quod viros doctos ad Diodorum fugit. Eſt locus quidem ſalebroſus, et dignus quem hic adſcribam, ut emendatior ſaltem legatur. Τῶν δὲ ἐν ταῖς τριήρεσι ποιησάντων τὸ προςαχθὲν, καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποςολαῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν χρωμένων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν, ἔτι δὲ βοὴν ἐξαίσιον ποιέντων, οἱ μὲν κατὰ τὴν πόλιν ὄντες Πελοποννήσιοι, καὶ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοῦντες, ἐξεβοήθυν ἐπὶ τὺς λιμένας. Ubi recte vidit Cl. Editor nonnihil laborare orationem. Sed in medicina tamen adminiſtranda longiſſime aberravit vir doctiſſimus. Fruſtra enim in loco aliquo emendando ſudaveris, niſi prius mentem Scriptoris perſpectam habueris. Quæ quidem doctiſſimum Editorem cum aliis latuiſſe videtur. Nimirum vox excidit, quæ ad ſenſum loci omnino neceſſaria eſt, et quæ ſemel reſtituta una lucem atque elegantiam ſecum importabit. Repone mea fide: Καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποςολαῖς ΕΜΠΡΗΣΑΝΤΩΝ,* τὰ

---

* Atqui verbum, quod hic excidiſſe videtur, ita tandem reſtituendum eſt: ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΩΝ. Reſpexit, ut ſolet, Diodorus

PARS I.

δὲ ΑΠΟΣΠΩΝΤΩΝ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν. *Cum vero Claſſiarii, id quod mandatum erat, exequerentur: et naves quidem eas, quæ uſu et bello attritæ erant*; incenderent; *alias autem ferreis manibus abſtraherent; atque inſuper magnum clamorem attollerent; Peloponneſii in urbe milites, et cæteri fraudis neſcii, ad defenſionem urbis in portus excurrunt.* Vox illa ποιησάντων, quæ modo præceſſerat, in cauſa fuit, ut Librarii haud abſimilem vocem ἐμπρησάντων omitterent. Ita autem loquitur Diodorus lib. xiii. 13. ΕΝΕΠΡΗΣΕ τὰς ἐν τοῖς βράχεσι ΝΑΥΣ κυλινδουμένας. Cæterum totus hic articulus, quod Kuſterum fugit, legitur etiam apud Ulpianum ad Demoſthenis Philippicam primam; qui et hoc Diodori fragmentum, quod mireris, tanquam magni rhetoris fœtum, ex oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος profert. Sed locus Ulpiani mirè luxatus eſt, quem proinde operæ pretium erit cum noſtro Lexicographo conferre. Alter enim alterius ope facile convaleſcet.

ΑΠΟΣΤΟΜΑΤΙΖΕΙΝ.——Κρατῖνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης, Νόμοις· Ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐκ οἶδα

rus ad Polybium lib. i. p. 76. Πεισθέντος δὲ τοῦ Καρθάλωνος, καὶ ποιησαμένου τὸν ἐπίπλουν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΑΠΟΣΠΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ, μεγάλην συνέπεσε γενέσθαι ταραχὴν περὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον. Vide nos in Præfatione ad Partem Tertiam.

ἔγωγε

ἔγωγε γράμματ' ἐδ' ἐπίςαμαι αὐτὰ, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης Φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.] Verba Cratini non nihil interpolata ſunt atque ita in Trochaicos redigenda: PARS I.

> Ἀλλὰ, μὰ Δί', ἐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' ἐδ' ἐπίςαμαι,
> Ἀλλ' ἀπὸ γλώττης Φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.
>
> *Atqui per Jovem non novi ego quidem literas,*
> *Sed memoriter tamen hæc tibi dicam: Memini enim probe.*

Illud autem ἐκ οἶδ' ἐδ' ἐπίςαμαι, comicum plane eſt; tametſi haud aliter locutus eſt Eurip. Iphig. Taur. ver. 491.

> ——— τὰς γὰρ ἐνθάδε
> Θυσίας ἐπιςάμεσθα ϗ γινώσκομεν.*

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ. Ἀντὶ τῦ, καταςροφή] Scribendum

---

* Idem in Hippol. v. 380.

> Τὰ χρῆσ' ἐπιςάμεσθα, καὶ γινώσκομεν.

Haud aliter Sophocles in Danæ, ut monuit Kuſter. v. Πεῖρα, apud Suidam:

> Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν, ἐδ' ἐπίςαμαι.

Dio. Chryſoſt. Orat. xxvi. p. 284. Ἆρα γὰρ περὶ τούτου τὶς βελεύεται τῦ πράγματος, ὅ οἶδε τὲ καὶ ἐπίςαται; Et D. Marcus xiv. 68. Οὐκ οἶδα, ἐδὲ ἐπίςαμαι τὶ σὺ λέγεις. Confer etiam Æſchin. contra Timarch. p. 18. Edit. Taylori, Schol. ad Theocrit. Idyl. vii. 98. et denique Suidam v. Ἀγροιοποῖον.

PARS I. dum ſine dubio: ἀντὶ τȣ, καταφυγή.* Quomodo legitur apud Harpocrat. qui ad Demoſth. in Philip. refert; ſed exſtat vox in Orat. cont. Timocrat. p. 368. Ed. Taylor. Quod et recte animadvertit Cl. Valeſius ad Harpocrat.—Plutarchus de fraterno amore p. 491. Τοῖς δὲ παισὶν εὔνȣν μὲν ὥσπερ ἰδίοις, ἤπιον δὲ μᾶλλον εἶναι καὶ μειλίχιον, ὅπως ἁμαρτάνοντες, οἷα νέοι, μὴ δραπετεύωσι, μηδὲ καταλύωνται διὰ φόβον πατρὸς ἢ μητρὸς εἰς ὁμιλίας φαύλας καὶ ὀλιγώρȣς, ἀλλ' ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ ἅμα νȣθετȣ̃σαν εὐνοίᾳ ϗ παραιτȣμένην ἔχωσι. Sophocl.† Oedip. ver. 1469.

———Κ'ȣ̓κέτ' ἐς' ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ.

Ubi Schol. ἀποφυγή. Eurip. Medea ver. 793.

Οὔτ' οἶκός ἐςιν, ȣ̓̃τ' ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ κακῶν

Xenoph. Exped. Cyri lib. ii. 4. 11. Εἶτα δὲ ϗ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ γένοιτο, εἴ τις βȣ́λοιτο βασιλέα κακῶς

* Hinc emendandus eſt Schol. ad. Sophoclis Ajacem, v. 694, Ἡ φιλία, ἵν' ᾖ, ἤτοι ἑταιρείας φιλία, ἤτοι ΚΑΤΑΦΛΟΓΗ ϗ ὑποδοχή. Legendum: ΚΑΤΑΦΥΓΗ.

† Idem apud Stobæum p. 409. Edit. Grotii:

Ὦ δαῖμον, ὡς ȣ̓κ ἔς' ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ βροτοῖς
Τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.

Vide et Olearium ad Philoſtrat. p. 357. qui recte: " ʼΑΠΟΣ" ΤΡΟΦΗ non *averſio* tantum, ſed et *converſio* eſt, et vel *locum* " ſignificat vel *homines* ad quos refugium pateat, et quo nos " vertere poſſimus. Sic apud Eurip. Medeam v. 605.

" ——σοὶ μὲν ἐς' ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ,
" Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξȣ̃μαι χώραν."

ποιεῖν.

ποιεῖν. Idem de Magiſt. Equit. p. 955. Καὶ γὰρ τοῖς ἧττον δυναμένοις εὐθὺς ἂν εἴη ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ, εἰ μὴ τοὺς δυνατωτάτους πρώτους ἀναγκάζοις. Ita legendus iſte locus. *Nam minus potentibus ſtatim refugium et prætextus eſſet, niſi eos primum in ordinem redigas, qui plurimum poſſint.* Vox occurrit etiam in iſto ſenſu apud LXX Geneſ. iii. 16. Πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. PARS I.

ΑΠΟΤΕΛΙΟΙ. Οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων.] Hic egregium facinus alicujus Librarii agnoſco, qui, cum in præcedenti articulo nonnihil de Judæis legiſſet, hic mira oſcitantia Judæos pro Achæis ſuppoſuerit. Audacter emendo: ἡγεμόνες τῶν Ἀχαιῶν. Ἀποτέλειοι vocabantur Achæorum, non Judæorum Præfecti. Polybius * lib. xvi. p. 1030. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ἐξελογίσατο τὰ διαστήματα ΤΩΝ ΑΧΑΙΚΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΑΣΩΝ, καὶ ποῖαι δύνανται κατὰ τὰς αὐτὰς ὁδοὺς εἰς τὴν Τεγέαν παραγίγνεσθαι· λοιπὸν ἐπιστολὰς ἔγραψε πρὸς πάσας ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ—— ἐγέγραπτο δὲ ἐν ταῖς πρώταις ΤΟΙΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΟΙΣ τοιαῦτα· ὅταν κομίσησθε τὴν ἐπιστολὴν, παραχρῆμα ποιήσασθε τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις, ἔχοντας τὰ ὅπλα καὶ πένθ' ἡμερῶν ἐφόδια, καὶ πᾶν τ' ἀργύριον,

* Apud eundem tamen Tom. i. p. 829. Edit. Amstel. 1670. *Quivis Præfecti.* Ταῦτα δὲ ὑποδείξας τοῖς τε πολλοῖς, καὶ τοῖς ΑΠΟΤΕΛΕΙΟΙΣ. Quare hic forſan legendum eſt: Τῶν Ἰβήρων.

ἀθροί-

PARS I. ἀθροίζεσθαι παραυτίκα πάντας εἰς τὴν ἀγορὰν· ἐπειδὰν δὲ συλλεχθῶσιν, οἱ παρόντες ἀναλαβόντες αὐτὰς, ἄγετε εἰς τὴν ἑξῆς πόλιν. Ὅταν δὲ ἐκεῖ παραγένησθε, τὴν ἐπιστολὴν ἀπόδοτε τὴν ἐπιγεγραμμένην ΤΩι ΠΑΡ ΕΚΕΙΝΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙΩι καὶ πειθαρχεῖτε τοῖς ἐγγεγραμμένοις. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ—Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.] *Ille vero erat vir egregius, et ſatis quidem eruditus.* Hinc corrigendus Agathias lib. i. p. 3. Ed. Vulcan. Εὐτυχιανὸς ὁ νέος ἀρχηγός γε ἦν τῆς παραινέσεως, ΑΝΗΡ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγχινέστατος, ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΤΕ ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΕΧΩΝ.* Ita legend. Vulgo οὐκ ἀποχρώντως. Quod contra mentem Agathiæ. Quid, quod perſuaſus fere ſum, hinc Suidam ſua hauſiſſe et pro more ſuo interpolaviſſe. Vide nos ſupra ad v. Ἀνεκτά.

ΑΡΑΤΑΙ. Εὔχεται. Ἢ καταρᾶται, ἢ ἐπιθειάζει τῷ πατρί.] Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Ὕστερον ἀρᾶται, κἀπιθειάζει τῷ πατρί.] Scribendum: ——— ἢ ἐπιθειάζει τῷ ΔΕΙΝΙ. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

* Non alia locutione utitur Menander in Excerptis, Edit. Hœſchelii p. cxi. Καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτὴς, ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΕΧΩΝ ΤΗΣ ΤΕ ΑΛΛΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ καὶ ΤΗΣ τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε·—

Ὕστερον

Ὕϛερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί. PARS I.

Quomodo legitur apud Schol. ad Homer. Odyſ. Β'. ver. 135. Ἀρήσετ' Ἐριννῦς. Τȣ̃το ἔλεγον ΕΠΙΘΕΑΖΕΙΝ ΤΩι ΔΕΙΝΙ οἱ ὕϛερον, ὡς παρὰ Φερεκράτει. Aliud autem eſt, ſi Grammaticos audias, ἐπιθειάζειν, aliud ἐπιθεάζειν. De quibus conſulendus Heſychius.* Adde quoque Euſtathium ad locum. Vide et quæ ſcripſit vir præſtantiſſimus Tib. Hemſterhuſius in Præfat. ad Thucydidem Dukeri.

ΑΡΓΑΝΘΩΝΗ. Ὄνομα κύριον.—Καὶ Ἀργανθώνειος κλίνη. Καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος τῆς Κίȣ νήσȣ·

Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.]

" Hunc verſum apud Apollonium Rhod. me " legiſſe memini." *Kuſter*. Recte vir doctiſſimus; eſt enim ex Apollon. lib. i. ver. 1178. Fallitur autem hic Suidas, et nos quidem fallit. Neque enim mons Arganthonius in inſula Cio, ſed in Cio urbe Myſiæ; uti nos optime docet eruditiſſimus Schol. ad Apollonium.

Τῆμος ἄρ' οἵ γ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης
Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.

Ubi Schol. Κιανίδος ἤθεα γαίης. Περιφραϛικῶς τὴν Κίον. ἔϛι δὲ ΠΟΛΙΣ ΜΥΣΙΑΣ, ἀπὸ Κίȣ τȣ̃ ἀφηγη-

* Confer Menandrum in Excerptis, p. 119 et 120.

PARS I. σαμένε τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱςορεῖ Ἀριςοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. Καὶ ποταμὸς δέ ἐςιν ἕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιῤῥέων, ἕ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς. Περιῤῥέει δὲ ϰ τὴν πόλιν ὁ ποταμὸς ἕτος. Idem: Ἀμφ' Ἀργανθώνειον. Ὄρος τῆς Κίε. Egregie huc facit Etymol. M. Ἀργανθὼν, οἷον, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο. Τινὲς δὲ Ἀργανθώνην αὐτὴν φασίν. Εὐφορίων δὲ ϰ Φιλέας Ἀργανθώνιον λέγεσι διὰ τῦ ι, οἷον

Χθιζόν μοι κνώσσοντι παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος.

Σιμωνίδης δὲ ποταμὸν φησίν· οἷον, Μυσιὰ πύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης. Simonidis verſiculum, cujus caput graviter ſauciatum eſt, optime emendavit vir doctiſſimus, et cui Græcæ literæ plurimum debent, Fridericus Sylburgius:

Πείσεα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.

Sed altius latet ulcus, quod non animadvertit vir optimus. Neque enim illud Μυσιὰ de nihilo eſt. Reponendum ſine dubio: Σιμωνίδης δὲ ποταμόν φησι ΜΥΣΙΑΣ, οἷον·

Πίσεα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.

Quod ex modo laudato Scholiaſta liquet. Confer et Scylac. Caryand. p. 33. et doctiſſimum Voſſium ad locum.

ΑΡΕΣΚΕΙΑ. ΚΑΙ ΑΡΕΣΚΩ.—Πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν ϰ Σοφοκλῆς ϰ Ἀριςοφάνης. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.]

κει.] Reſpexit Suidas ad Ariſtophanem in Ran. ver. 103.* ubi vide Scholiaſtam. Sophoclis autem locum nobis ſubminiſtravit Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 69. Ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσι, ὡς Θουκυδίδης· Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. Καὶ Σοφοκλῆς.

PARS I.

Οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

ἀντι τοῦ, Οὐ γάρ με. Legitur iſte Senarius in Sophocl. Aj. ver. 585. Hinc emendandus idem Tragicus in Antig. ver. 216,

ΣΕ ΤΑΥΤ᾽ ΑΡΕΣΚΕΙ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

Vulgo legitur Σοὶ, contra morem atque conſuetudinem Atticorum.

ΑΡΙΣΤΩΝ. Ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τοῦ Ἀρίστωνος ἀναπέπλησαι δογμάτων, καὶ οὔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσειεν ἂν, εἰ καὶ σφόδρα γραμματικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται, καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνεύει κινήσεις.] Legendum: γραμμικῇ† θεωρίᾳ:

* Huc etiam reſpexit Scholiaſtes ad Sophoclis Electram, v. 153. Ἀττικῶς τὸ, ἄραρέ με· ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσὶν. Καὶ Ἀριστοφάνης· ΣΕ ΔΕ ΤΑΥΤ᾽ ΑΡΕΣΚΕΙ.—Ita quoque Schol. ad Theocrit. Idyl. i. 61. Ἀρέσκω τίνι· ἀντὶ τοῦ, ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. Ἀττικῶς δὲ μέτα αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ἀλλ᾽ εἰ μὴ αὖ ΣΕ ΤΑΥΤ᾽ ΑΡΕΣΚΕΙ.

† Pſelli Encom. Symeon. p. 230. Edit. Pariſ. 1664. Μήτε ΓΡΑΜΜΙΚΑΙ ἀποδείξεις μετὰ τῶν φόρτικων ὀνομάτων, μήτε φιλόσοφοι ἔννοιαι ὑψηλολογοῦσαι τὸ ὑποκείμενον.

PARS I. *lineari doctrina.* Quomodo legitur apud Agathiam lib. ii. p. 62. unde hoc elegans fragmentum deſcripſit Suidas. Quod et auctius et emendatius legitur infra v. Χοσρόης.

ΑΡΙΩΝ, Μηθυμναῖος, Λυρικὸς——λέγεται καὶ τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γένεσθαι, καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ.] "In omnes me verſavi partes, "ut loco huic, quem ſuſpectum habeo, me"dicinam aliquam reperirem: ſed fruſtra "Quare eruditus Lector de eo cogitet velim." *Kuſter.* Virum doctiſſimum ſatis, ut videtur, exercuerunt verba illa, τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ. Quæ tamen aperte ſpuria, inepta, et pro gloſſemate ſunt habenda. Fidem abunde facit Herodotus* in Clio, qui Suidæ, cum hæc ſcriberet, obverſabatur: Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα, ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΝ πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ ΟΝΟΜΑΣΑΝΤΑ καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. De Dithyrambo autem, et ejus inventore Arione, conſulendus Proclus apud Photium in Bibl.

* Item Dio Chryſoſtom. Orat. xxxvii. p. 455. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος——ὃς καὶ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΝ πρῶτος ἀνθρώπων ἐποίησε, καὶ ΩΝΟΜΑΣΕ, καὶ ἐδίδαξεν ἐν Κορίνθῳ.

p. 986.

p. 986. Vide et quæ ſcripſit vir ſummus in præclara Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis, p. 295. PARS I.

ΑΡΧΕ. Σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος.———Πολέμȣ γὰρ ἄρχεσϑαι δικαιοῖ τὸν νέον, φιλοφροσύνης δὲ τὸν πρεσβύτην.] " Senſus potius requirit βȣλεύ-" σεως, i. e. conſultationis, quam φιλοφροσύνης. " Juniorum enim eſt manu rem gerere: Se-" niorum vero, conſilium dare; quod Suidas " hic innuere velle videtur." *Kuſter.* Feſti-" nanter nimis vir doctiſſimus; neque enim vim τȣ͂, φιλοφροσύνης ſatis perſpexit. Deprompτus autem eſt hic locus ex Syneſ. Epiſt. 142. ubi legitur: Πολέμȣ μὲν γὰρ καὶ στάσεως ἄρχεσϑαι. *Bellum enim et ſeditionem juniorum eſſe putat, pacem vero atque amicitiam ſeniorum.* Rem egregie explicat ipſe Syneſius Epiſt. 116. Πάλιν ȣ͂ν Ὁμήρῳ χρηστέον, ὅς πȣ φησὶν, ΑΡΧΕ, ΣΥ ΓΑΡ ΓΕΝΕΗΙΦΙ ΝΕΩΤΕΡΟΣ. Μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μέν. Εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀρχέτω. Τοιȣ͂τον γάρ τι νοεῖται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ παραχωρεῖν τȣ͂ προκατάρξασϑαι τῷ νεωτέρῳ ϑεῷ. Τὸν δὲ πρεσβύτερον ἡγεμόνα δεῖ τῶν καλλίστων εἶναι· κάλλιστον δὲ ὁμόνοια. Locus autem Homeri, ad quem reſpexit, eſt Il. Φ'. ver. 439.

ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΙ———Ἀριστοφάνης·

Ἵστασϑ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.]

 Inepte

PARS I. Inepte Interpres: *State deinceps omnes eo ordine, qui formam trium clypeorum imitetur.* Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, eſt, *Tres* κατὰ βάθος. *Three deep.* Fruſtra autem hunc trimetrum in Comici σωζομένοις quæſiveris. Eſt enim ex Ariſtophanis *Babyloniis,* (cujus fabulæ, quæ hodie deſideratur, præter alios non ſemel meminit Suidas) uti nos docet Schol. ad Lyſiſt. ver. 282.

> Οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον
> Ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ΑΣΠΙΔΩΝ πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων,

Ubi Schol. Ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.

> Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Ἐπὶ τάξεσιν ἑπτακαίδεκα καθεύδων, ὡς τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἑπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας. Vides jam quid ſit in re tactica ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας ἵστασθαι.

ΑΣΤΕΜΦΕΑ*——Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως οὔ μοι δοκοῦσι ἑκόντες σύνεσεσθαι θεῷ καὶ ἀνθρώποις· πενία δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί.] Elegans hoc fragmentum de-

* Vide Gronovii Emendationes in Suidam, p. 77.—Vide et v. Θᾶττον.

ſcripſit

ſcripſit Suidas ex Syneſii Dion. p. 43. ita tamen ut nonnulla pro more interpolarit. Locum pulcherrimum adponam, ut videas quam belle hic ſe geſſerit noſter Lexicographus. *Καὶ ὁ φιλόσοφος ὁ καθ' ἡμᾶς, σύνεσαι μὲν ἑαυτῷ τε καὶ τῷ θεῷ διὰ φιλοσοφίας. Σύνεσαι δὲ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῶν ὑφειμένων τοῦ λόγου δυνάμεων. Ἐπιστήσεται μὲν οὖν ὡς ὁ φιλολόγος· κρινεῖ δὲ ὡς φιλόσοφος ἕκαστόν τε καὶ πάντα· οἱ δὲ ἀσεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως, οὔ μοι δοκοῦσιν οὐδὲ ἑκόντες εἶναι τοιοῦτοι· πενία δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοὶ, ὧν θᾶττον ἂν ἴδοις τὴν καρδίαν, ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώσσης ἐξερμηνεῦσαι τὴν γνώμην.*

PARS I.

ΑΥΞΗ. *Αὔξησις.** — *Μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν.*] Scribendum: *ἐπὶ μέγα δυνάμεως.* Ita enim Græci loquuntur.† Et ſic quoque legitur apud Agathiam lib. i. p. 11. cujus hæc ſunt verba: *Ἐδίδασκον δὲ ὡς καὶ αὐτοὺς ἐς τὰ μάλιστα συνοίσειν,* (lege, *αὐτοῖς—συνοίσει*) *μὴ ἐφιέναι Ῥωμαίοις*

* *Αὔξη. Αὔξις. Αὔξησις.*—Schol. ad Pindar. Nem. Ode ix. p. 406. Edit. P. Stephani: *Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχην, τὴν καύχησιν· Καὶ ἄνθην, τὴν ἄνθησιν· Καὶ βλάστην, τὴν βλάστησιν.* Polyb. Tom. i. p. 599. *Πρὸς δὲ τούτοις εἰς τὰς θυσίας δέκα τάλαντα, καὶ εἰς τὴν* ΕΠΑΥΞΗΣΙΝ *τῶν πόλιτων ἄλλα δέκα* — for the *advantage* of the Citizens.

† Ita etiam Suidas infra v. *Λυκούργῳ.*—*Καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου ἐχώρησαν* ΕΠΙ ΜΕΓΑ *δυνάμεως.*

PARS I. ΕΠΙ ΜΕΓΑ δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην κολύειν. Repone ex Suida: τὴν αὔξην αὐτῶν ΚΩΛΥΕΙΝ. Longinus περὶ ὕψους § 44. ΚΩΛΥΕΙΝ τῶν ἐγκεκλεισμένων ΤΑΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ. Sic alter alterius ope ſublevandus. Locum autem non male expreſſit Interpres: *Oſtendebant præterea, hoc etiam ex illorum re maxime futurum, ſi non paterentur Romanos ad tantam potentiam evehi, ſed potius omnibus viribus eorum incremento officerent.*

ΑΥΤΟΚΑΚΟΝ ΕΟΙΚΕ ΤΩΙΔΕ. Ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε εὔνους.] "Obſcura hæc "mihi videntur, nec facile divinaturum quem-"quam puto, quid Suidas hic ſibi velit." *Kuſter*. Hæc non ſunt adeo obſcura, quin una atque altera literula facile illuſtrari poſſint. Legendum: τῷδε ΔΥΣΝΟΥΣ. Illud vero, Αὐτοκακὸν ἔοικε τῷδε, eſt fragmentum ex Scriptore aliquo petitum, quod recte interpretatur Suidas, ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν δύσνους. *Ipſum malum, purum putum malum huic eſſe videtur.* i. e. inimiciſſimus, καθ' ὑπερβολὴν δύσνους. Sophocl. Antig. ver. 217.

ΤΟΝ ΤΗΙΔΕ ΔΥΣΝΟΥΝ καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ. Αὐτοφυές. Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ τῷ φιλοσόφῳ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσῆνθει τῇ πολυμαθείᾳ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Damaſcio

Damaſcio in vit. Iſidori, ut diſcimus ex Photio, p. 1044. ubi ita legitur: Καὶ τοι ἐμέμνητο, ὡς εἰπεῖν, πάντων ὧν τε ἀκηκόει τοῦ διδασκάλȣ ἐξηγημένȣ, καὶ τῶν ἐν βιβλίοις ἀναγεγραμμένων, ἀλλὰ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ȣ̓ προσῆνθει τῇ φιλομαθίᾳ. Ubi τὸ αὐτοκίνητον non male reddunt, *mentis celeritas*, ſive *ingenii dotes*. Doctrina ſcilicet et memoria abundabat Hermias, ſed ab ingenio tamen atque inventione laborabat. Hic eſt ſenſus Damaſcii. PARS I.

ΑΦΑΓΝΙΣΑΙ. Ἀποδοῦναι. Καθιερῶσαι. Λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.] "Scribendum eſt, "Ἀφαγνίσαι, ἀποδῦσαι, vel, ut Porto videtur, "ἀποδῦναι, i. e. *exuere*. Heſychius: Ἀφαγνίσας, "ἀποδύσας ἢ συλήσας. Καὶ ἀφαγνίσαι, (ſic enim "locus ille ſupplendus eſt) Καθιερώσασθαι, ἀφο-"σιώσασθαι." *Kuſter*. Viri doctiſſimi κρίσις non una de cauſa minus ſatisfacit. Primum vulgatam lectionem non parum firmat Cyrill. in Lex. MS. qui ἀποδοῦναι exhibet. Deinde ſi Suidas dediſſet ἀποδῦσαι vel ἀποδῦναι, non utique addidiſſet, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. Idem enim ἀποδῦναι ſive ἀποδῦσαι et συλῆσαι. Quod vel ex Heſychio liquet. Addo Ariſtoph. Eccleſ. ver. 664.

Οὐδ' ΑΠΟΔΥΣΟΥΣ ἄρα τῶν νυκτῶν——
Neque nocte obvios ſpoliabunt.

Videor

PARS I. Videor autem locum αὐτότατον inveniſſe, quo reſpexit Suidas. Sed in eo erravit noſter Lexicographus, quod lectionem dubiæ quidem fidei, ut ſæpius evenit, fuerit ſecutus. Locus eſt apud Sophoclem in Antig. ver. 201.

Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
Ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ,
Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ΑΦΑΓΝΙΣΑΙ
Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.

Ita quidem edidit Canterus, vir doctiſſimus, adplaudentibus Joſepho Scaligero, et Henrico Stephano. Quibus et ſe comitem, qualem qualem, nuperrime adjunxit Burtonus noſter. Vereor equidem ut recte. Neque enim ea eſt utique vis τῦ, ἀφαγνίσαι, ut huic loco ſatis conveniat. Nam quod Suidas exponit per ἀποδῦναι, *juſta perſolvere*, vereor ut id præſtare poſſit. Ἀφαγνίσαι eſt, *luſtrare, expiare, purificare*. Harpocratio: Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Agathias lib. ii. p. 38. Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὡς ὐχ ὅσιον ὂν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἰέναι, πρὶν ἀπολυμήνασθαι καὶ ΑΦΑΓΝΙΣΑΙ τὸ μίασμα. *Homicidam in medium produxit, tanquam fas non eſſet prælium adire, niſi cæde prius expiata.* Eurip. in Alceſt. ver. 1146.

Οὔπω θέμις σοὶ τῆσδε προσφωνημάτων
Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νέρτεροις
ΑΦΑΓΝΙΖΗΤΑΙ * ——

* Legendum: ΑΦΑΓΝΙΣΗΤΑΙ.

Non

*Non fas eſt te hanc alloquentem audire, priuſquam fuerit purificata, oblatione ſcilicet facta diis infernis.** Vides jam verbum iſtud ἀφαγνίσαι ſedem in loco Sophocleo non ſatis belle tueri poſſe. Neſcio tamen annon pro eo ſtare quodammodo videatur ipſe Sophocles infra ver. 555:

Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θάνοντα θ᾽ ἁγνίσαι.

Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, τιμῆσαι. Sed aliud eſt, τὸν θανόντα ἁγνίσαι, aliud τὰ πάντα ἀφαγνίσαι. Adde quod libri veteres univerſi ἀφανίσαι agnoſcant. Quibuſcum facere videtur Heſychius: Ἀφανίσαι, σκεπάσαι. Quare hoc Catone contentus, priſtinam lectionem revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo adfectus eſt, redintegrandum cenſeo:

Τάφῳ τε ΚΡΥΨΑΙ, καὶ τὰ ΠΑΝΤΑ Γ᾽ΑΦΑΝΙΣΑΙ
Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.

Eteoclem, qui bello ſtrenue ſe geſſerit, et pro urbe pugnans interierit, terræ mandent, atque omnia inſuper condant, quæ una cum præclaris mortuis condi ſolent. Hic eſt ſenſus loci, quem minus

* Menander in Excerpt. Hœſchelii, p. 127. Ὧδέ τε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ΑΦΑΓΝΙΖΕΙΝ. Pauſanias p. 185. Edit. Kuhnii: Καθίσαντες δὲ ἐνταῦθα ἐκάθαιρον καὶ εἰσίων, ἐς ὃ ΑΦΗΓΝΙΣΑΝ. Et LXX in Numerorum vi. 2, 3. Ἀνὴρ ἢ γυνὴ, ὃς ἂν μεγάλως εὔξηται εὐχὴν ΑΦΑΓΝΙΣΑΣΘΑΙ ἁγνείαν Κυρίῳ, ἀπὸ οἴνου καὶ σίκερα ἁγνισθήσεται.

cepiſſe

PARS I. cepiſſe videntur Editores. De more autem ea una condendi, quæ mortuis vel honori vel uſui futura erant, ἐν ᾅδου ſcilicet, conſulendi viri docti, qui de funeribus Veterum ſcripſerunt. Verba autem κρύψαι et ἀφανίσαι conjungi ſolent. Pollux vi. 209. Ἀφανίσαι δὲ ἂν εἴποις, κρύψαι, κατακρύψαι. Longus Paſtor lib. ii. Ἡ Σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν. Φεύγουσα, κάμνουσα (leg. καὶ κάμνουσα) ἐς δόνακας ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ, εἰς ἕλος ΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ. Ælian. de Animal. ii. 7. Τῇ ψάμμῳ ΑΦΑΝΙΖΕΣΘΑΙ, καὶ ἑαυτὰ ΑΠΟΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ.* Quin et, quod palmarium eſt, verbo ἀφανίζειν in re funebri utitur mox infra Sophocles ver. 261.

> Ὁ μὲν γὰρ ΗΦΑΝΙΣΤΟ, τυμβήρης μὲν οὔ.
> *Ille quidem tectus, tumulo autem non conditus, erat.*

Ita eſt diſtinguendus et interpretandus iſte locus. Quod et recte vidit Scholiaſtes.

ΑΦΕΙΝΤΑΙ. Προϊένται. Ἠμέληται.† Ποῖ φέ-

* Schol. ad Pindar. p. 28. Ὁ κόρος ΚΡΥΨΙΝ θέλων καὶ ΑΦΑΝΙΣΜΟΝ θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν κακοῖς. Plutarch. de Iſide et Oſiride, p. 98. Edit. Squire: Ἡ γὰρ λεγομένη κάθειρξις εἰς τὴν σορὸν Ὀσίριδος, οὐδὲν ἔοικεν ἀλλ' ἢ ΚΡΥΨΙΝ ὕδατος καὶ ΑΦΑΝΙΣΜΟΝ αἰνίττεσθαι.

† Schol. ad Lucian. p. 3. Προϊέμενοι, ἀμεληταί.

ρομαι;

ρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἱ ἀφεῖνται.] Verſus mutilus eſt atque ita ſupplendus: PARS I.

Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν ΟΙΑΚΕΣ ἀφεῖνται.
Quo feror? mentis autem gubernacula omnino
laxata ſunt.

Plutarch. Arato p. 1044. Διὸ καὶ μέμφονται τὸν Ἄρατον, ἐν σάλῳ μεγάλῳ καὶ χειμῶνι τῶν πραγμάτων φερομένων, ὥσπερ κυβερνήτην ΑΦΕΝΤΑ καὶ ΠΡΟΕΜΕΝΟΝ ἑτέρῳ τοὺς ΟΙΑΚΑΣ, ὅτε καλῶς εἶχε καὶ ἀκόντων ἐπιστάντα σώζειν τὸ κοινόν. Hæc ſcripſeram, cum incidi in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 612. ubi ita legitur, prout emendaveram. Epigramma integrum adſcribam:

Κῦμα τὸ πικρὸν ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος.
Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἴακες ἀφεῖνται,
Η πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἀποψόμεθα. *

Scribe, ἐποψόμεθα. Heſychius: Ἐπόψομαι, θεωρήσω. Epigram. Anthol. lib. ii. p. 263:

Εἰς ἀΐδην πάντεσσι καταίβασις· εἰ δὲ τάχιον
Ἡμετέρη, Μίνω θᾶσσον ΕΠΟΨΟΜΕΘΑ.

---

* Lycophron, v. 825.

ΕΠΟΨΕΤΑΙ μὲν πρῶτα Τυφῶνος σκοπάς.

Epigram. in Anthol. p. 76.

Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὔτ' ἐν ΑΠΟΨΕΙ
Γιγνόμεθ', ὡς αἰεί, Σώσυλε, τὸ πρότερον.

Philoſtratus

PARS I. Philoſtratus vit. Apollon. iv. 47. *Τὰς ἀμπώτεις τοῦ ὠκεανοῦ* ΕΠΟΨΟΜΕΝΟΣ. Æſchylus in Prometh. *λυομένῳ* apud Arrian. Perip. Pont. Euxin.

———————— *ἥκομεν* *
ἄθλους τοὺς σοὺς τούσδε, Προμηθεῦ,
δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ΕΠΟΨΟΜΕΝΟΙ.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo *τοὺς σοὺς ἄθλους*, renitente licet metro. Eſt autem hoc Meleagri Epigramma in *Ἔμπορον* ſive mercatorem quendam, qui cum Scyllam et Charybdin non ita pridem effugiſſet, nunc demum Scyllæ mulierculæ cujuſdam amoribus implicitus, eundem plane curſum erat periclitaturus. Hæc eſt mens Epigrammatis, quam nemo Interpretum vidit. Eleganter autem, et non ſine acumine, utramque Scyllam *τρυφερὴν* vocat.

ΑΦΡΟΥΡΗΤΟΥΣ.—*Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου στρατηγὸν παραδοῦναι τὴν πόλιν, εἰ διατηρήσει αὐτοὺς, ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.*] Depromptus eſt hic locus ex Polybio, uti teſtatur Suidas ad

* Heath alio modo, p. 161. Sed *ἵκομεν* primam producit.—Suid. v. *Οἰκεύς*.

Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

Quid quod verbum *ἵκειν* Muſa Attica ignorat.—Etymol. Mag. v. *Ἐννεακροῦνος*. Ubi legendum: *Ἥξει δέ*. Vulgo: *Ἴξει δέ*.

V.

v. Ἀνεπισαθμεύτους· ſed ex ea parte hiſtoriarum ejus, quæ hodie deſideratur. Oratio autem vitioſa eſt et nonnihil ſolœci alit. Διατηρήσει αὐτοὺς χρῆσθαι ——— Reſcribo: ΩΣ νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, vel, quod malim, νόμοις ΧΡΩΜΕΝΟΥΣ τοῖς ἰδίοις. Quomodo quidem locutus eſt Polybius in loco plane gemello, lib. iv. p. 482. Ὁ δὲ Φίλιππος πεισθεὶς ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων· κελεύσας ἐπαγγέλλεσθαι τοῖς Ἠλείοις, ἐὰν ἕλωνται τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὅτι τὰ μὲν αἰχμάλωτα πάντα χωρὶς λύτρων ἀποδώσει· τῇ δὲ χώρᾳ τὴν ἀσφάλειαν αὐτὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἐκτὸς παρασκευάσει. Πρὸς δὲ τούτοις ΑΥΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΑΦΡΟΥΡΗΤΟΥΣ ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΥΣ ΧΡΩΜΕΝΟΥΣ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΙ. Polybium imitatus videtur Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. lib. iii. 60. p. 187. Τάς τε πόλεις ἀφίημι πάσας ΑΦΡΟΥΡΗΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥΣ πολιτείας τε κόσμον ἑκάστῃ φυλάττειν συγχωρῶ τὸν ἀρχαῖον.

PARS I.

ΑΧΡΩΜΟΣ.—Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος· (τουτέστιν, ἀναιδής) ἐπὶ πορνείου γὰρ ἐκαθέζετο.] Hoc fragmentum deſcriptum eſt ex Artemidoro lib. iv. cap. 44. ubi ita legitur: Ἔδοξέ τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ πορνείῳ καθημένην ἐν ἱματίοις πορφυροῖς ὁρᾶν. Ἐποιησάμεθα τὴν κρίσιν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἱματίων οὐδὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλου τινὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ πορνείου μόνου. Τελώνης ὁ ἰδὼν ἐγένετο.

Ἦν

PARS I. Ἦν γὰρ αὐτῷ ἡ ἐργασία ΑΧΡΩΜΟΣ. Τέχνην γὰρ ἢ πραγματείαν ἢ ἔργον τοῦ ἰδόντος τὴν γυναῖκα νομίζομεν εἶναι. Hinc Suidas notulam ſuam deprompſit, ſed ita ut ſenſum totius loci perverterit; ut quivis eruditus animadvertet. Eſt autem ἄχρωμος vox ex rarioribus. Gloſſæ: Ἄχρωμος, *Impudica, Impudicus.* Ἀχρωμία, *Impudicitia.* Cæterum notanda Suidæ lectio, ἐπὶ πορνείου. Sic Græci ἐπὶ τέγους, ἐπὶ οἰκήματος καθέζεσθαι. Sed non minus recte Artemidorus, ἐπὶ πορνείῳ. Xenarchus Comicus apud Athenæum lib. xiii. p. 569.

Ὅπου γὰρ οὐσῶν μειράκων μαλ᾽ εὐπρεπῶν
ΕΠΙ ΤΟΙΣΙ ΠΟΡΝΕΙΟΣΙΝ,* ΑΣ ἔξεσθ᾽ ὁρᾷν
Εἱληθερούσας, στέρνα τ᾽ ἠμφιεσμένας,
Γυμνάς τ᾽ ἐφεξῆς ———

Ita legendum. Vulgo nulla metri vel ſenſus ratione habita, μάλ᾽ ἔξεσθ᾽ ὁρᾷν. Ariſtoph. Plut. ver. 338.

ΕΠΙ ΤΟΙΣΙ ΚΟΥΡΕΙΟΣΙ τῶν καθημένων.

---

* Euripides apud Stob. Excerpta de Rerum Natura, p. 129. Edit. Grot.

Μόνας δ᾽ οὔτ᾽ ΕΠΙ ΒΩΜΟΙΣ
ἐλθεῖν, οὔτε βρέτας Θεᾶς
ἐστὶν, οὐ σφαγίων κλύει.

Et S. Joannes iv. 6. ἐκαθέζετο οὕτως ΕΠΙ ΤΗ ΠΗΓΗ.

Aliud

Aliud ſcilicet eſt ἐπὶ πορνεῖα, aliud ἐπὶ πορνείῳ,* aliud denique ἐν πορνείῳ. Sed hæc non omnes intelligunt, quippe quæ ſubtiliora ſunt, nec facile capi poſſunt, niſi ab iis, qui harum literarum guſtum aliquem habent. Addo tantum, viros primarios non raro haſce phraſes confundere, quæ tamen nullo negotio diſtingui et diſcriminari poterant, ſi id nunc ageremus. PARS I.

B

BAΠTA.—Βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρουν οἱ νυμφίοι πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς φθορᾶς.†] "Apud enarratorem Comici rectius legitur "τεκμήριον τῆς βαφῆς· quam lectionem in verſi-"one ſecutus ſum." *Kuſter*. At vero in aliam

* Plutarchus in Nicia p. 246. Edit. Bryan. καθίσας ΕΠΙ ΚΟΥΡΕΙΟΝ habet. Ubi Moſes Du Soul: "Non ſolent ſic efferre "Græci, ſed ἐπὶ ΚΟΥΡΕΙΟΥ. Sic noſter ipſe Op. Mor. 896, "21. Πρεσβύτων τινῶν ἐπὶ ΚΟΥΡΕΙΟΥ διαλεγομένων. Sic Lucian. "de Conſer. Hiſt. Sic Ariſtoph. Schol. ad Plut. aliique. Nun-"quam ἐπὶ κουρεῖον· quamvis aliquando etiam ἐπὶ κουρείῳ habeant; "ut eo in loco Ariſtoph. Eſt autem fabulæ illius ver. 338." Sed locus denique vertendus: *ad tonſtrinam.* Ita etiam apud S. Matth. ix. 9. Εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ΕΠΙ ΤΟ ΤΕΛΩΝΙΟΝ.

† Plutarch. in lib. de EI apud Delphos, p. 393. vol. 2. Ed. Lutet. 1624—Καὶ τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς, φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μίξιν ὀνομάζουσιν. Sed vide Hemſterhuſium ad Lucian. vol. i. p. 31.

PARS I. utique ſententiam poſtea ivit vir doctiſſimus in notis ad Ariſtophanes Plutum ver. 530. idque recte admodum; plaudente etiam Cl. Hemſterhuſio ad locum. Sed vitium hic ſubeſt, quod doctiſſimorum hominum oculos effugit. Illud enim φθορᾶς, ſi ſenſum loci ſpectes, omnino poſtulat ut legatur αἱ νύμφαι. Quæ veriſſima lectio. Novæ nuptæ ſcilicet veſtes verſicolores geſtabant, ut eſſent indicium virginitatis deminutæ ſive corruptæ. Noſtra autem emendatio, αἱ νύμφαι, ex verbis ſequentibus Scholiaſtæ firmatur egregie. Οὐκ ἔςαι ἂν σοι, φησὶ, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι ΤΗΝ ΝΥΜΦΗΝ. *Non habebis veſtes pictas ad novam nuptam ornandam.* Atque hinc intelligendus Ariſtophanes, cujus ſenſum minime perſpexiſſe videntur Editores.

ΒΑΣΙΛΙΝΔΑ. Τὴν βασίλειαν. Καὶ βασιλίνδα εἶδος παιδιᾶς.] "Scribo Βασιλίνναν, τὴν βασίλειαν. i. e. *Reginam.* Vel totum hunc locum ſic legendum et emendandum eſſe puto: "Βασιλίνδα, εἶδος παιδιᾶς. Βασιλίδα δὲ βασίλειαν. "i. e. Βασιλίνδα, *genus luſus.* Βασιλίδα verò *Reginam.* Βασιλίνδα enim ſignificare *regnum* (ut "hodie quidem in codicibus Suidæ legitur) "quis auctor vel Grammaticus uſpiam tradidit? Cæterum pro Βασιλίνδα, βασιλείαν, ſcribendum eſſe Βασιλίδα, βασιλείαν, ut diximus,

"etiam

" etiam Portus ante me conjecerat." *Kuſter.* Verum hic quidem quaſi per tranſennam viderunt viri doctiſſimi Portus et Kuſterus. Sine dubio enim ſcribendum: Βασιλίδα, τὴν βασιλείαν. Reſpexit Suidas, quod nemo vidit, ad Sophoclis Antig. ver. 1057. PARS I.

Τὴν βασίλειαν μόνην λοιπήν.

Ubi Schol. Τὴν βασιλίδα, τὴν βασίλειαν. Qui ordo verborum apertiſſime demonſtrat iſtum Scholiaſtam τὴν βασιλίδα apud Tragicum olim legiſſe. Quare vereor ne interpretamentum alicujus magiſtri, pro more iſtorum hominum, in locum veræ lectionis ſubſtituerint Librarii. Vide igitur annon reſcribendum ſit:

Λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
Τὴν ΒΑΣΙΛΙΔΑ ΤΗΝ μόνην λοιπὴν,
Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω
Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
Videte, Thebarum Principes,
Reginam me ſolam relictam,
Qualia et a quibus patior
Propterea quod pie feci.

Vocem autem βασιλὶς uſurpaſſe videtur Sophocles in Troilo apud Polluc. x. 165. ex emendatione Caſauboni τοῦ πάνυ ad Athenæum.

Σκάλμη γὰρ ὄρχεις ΒΑΣΙΛΙΣ ἐκτέμνουσ' ἐμούς.

 Vulgo

PARS I.

Vulgo βασιλεῖς, reſpuente et metro et ſenſu. Eurip. Hecuba, ver. 552.

——— ἐν νεκροῖσι γὰρ
Δούλη κεκλῆσθαι ΒΑΣΙΛΙΣ οὖσ᾽ αἰσχύνομαι.

Scriptor neſcio quis apud Suid. verb. Ἐξώκειλεν. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ΒΑΣΙΛΙΔΑ ΒΑΣΙΛΙΔΩΝ ἑαυτὴν ἀνεῖπεν· ἐς τοσοῦτον ἄρα φρονήματος ἐξώκειλεν. *Cleopatra eo inſolentiæ provecta eſt, ut ſe Reginam Reginarum appellaret.* Nimirum recte dixeris βασιλὶς et βασίλεια, adnotante etiam Phrynicho: Βασίλισσα οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ βασίλεια ἢ βασιλίς. Sed, ut quod res eſt, fatear, quippe qui Scholiaſtas iſtos atque eorum deliramenta probe noverim, tutius fuerit vulgatam lectionem retinere, tum quod metro conveniat, tum quod voce βασίλεια alibi utatur Sophocles in loco, ſi quis alius, integerrimo. Aj. ver. 1320.

——— ἡ φύσει μὲν ἦν
ΒΑΣΙΛΕΙΑ Λαομέδοντος ———

Accedit Ariſtophanes Attici ſermonis canon, Ran. ver. 385.

Ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ
Δήμητρα θεὰν ἐπικοσμοῦντες ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

ΒΙΟΥΤΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ζῇ ἢ ζήσεται.—Οὕτως Ἡρόδοτος.] Locus Herodoti, quem reſpexit Suidas, eſt, lib. 2. c. 177. Νόμον τε Αἰγυπτίοισι τόνδε Ἄμασίς

PARS I.

μασίς ἐςι ὁ καταςήσας· ἀποδεικνύναι ἔτεος ἑκάςου τῷ νομάρχῃ πάντα τινὰ Αἰγυπτίων, ὅθεν ΒΙΟΥΤΑΙ. Ubi ineptiſſime Jacobus Gronovius ex MS. Mediceo reponit, βεβαιοῦται. Vulgatam autem lectionem non modo Suidas, ſed ipſius loci ſententia ſatis tuetur. *Legem hanc quoque Ægyptiis Amaſis præſcripſit, ut quotannis apud regionis præſidem Ægyptii omnes indicarent, unde ſe alerent.* Eadem fere, tanquam νόμον Σαρδῷον, refert Ælian.* Var. Hiſt. iv. 1. Τῶν δὲ αὐτῶν ἐςι νόμος τοιοῦτος· Ἀργίας ἦσαν δίκαι, καὶ τὸν εἰκῇ ζῶντα ἔδει κρίνεσθαι, καὶ διδόναι τὰς εὐθύνας, ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΝΤΑ ΟΘΕΝ ΖΗι. Cæterum lectio iſta MSti Medicei percommode nos admonet loci cujuſdam apud Hieroclem in fragment. p. 290. Ed. Needham. qui perinde corruptus eſt, et acumen magni Bentleii effugit. Θεῶν τε γὰρ εἰκόνες ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑΙ, (οἱ γονεῖς) καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμέναι τῆς ἐμφερείας. Ubi vir doctiſſimus reſcribendum cenſuit, εἰκόνες τελειόταται. Sed vera lectio ſine controverſia eſt: εἰκόνες ΕΜΒΙΩΤΑΤΑΙ.† Quod elegantiſſimum quidem eſt. *Sunt enim Parentes Deorum quam maxime vivæ imagines, et tam exactam ſimilitu-*

* Plutarchus in Solon. p. 198. Edit. Bryani, tanquam νόμον Σόλωνος—Τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ἔταξεν ἐπισκοπεῖν ΟΘΕΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΧΕΙ ΤΑ ΕΠΙΤΗΔΕΙΑ καὶ τοὺς ἀργοὺς κολάζειν.

† Ælian. de Animal. Nat. x. 16. Αἱ δὲ πατοῦσι τοὺς πυροὺς, καὶ εἰς ὑγρὰν τὴν γῆν ὠθοῦσιν, ἵνα μείνῃ ΕΜΒΙΟΣ, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων ἀναλωθῇ·

PARS I. *dinem conſecutæ, quantam nulla ars aſſequi aut exprimere poteſt.* Haud aliter locutus eſt Syneſius de Regno p. 32. Λόγῳ μὲν αὐτὸς ὑποσχόμενος ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ βασιλέως σοι δεῖξαι, —— παρὰ σοῦ δὲ αὐτὸν ἀντήτουν ΕΜΒΙΟΝ ἀπολαβεῖν καὶ κινούμενον.*

ΒΟΤΑ. Βοσκήματα. —— Τοὺς πλησίον ὑπερβάλλοντας λόφους, μεσὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.] Hoc fragmentum deſumpſit Suidas ex Dionyſio Halicarn. Antiq. Rom. lib. ix. p. 554. ubi ita emendatius legitur: Τοὺς πλησίον ΥΠΕΡΒΑΛΟΝΤΕΣ λόφους ἐν ὀλίγῳ δή τινι χρόνῳ μεσὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.

ΒΟΥΚΟΛΗΣΑΣ. Ἀπατήσας. Βουκόλημα, τὸ θέλγημα. — Καὶ ὅπως ἔχῃ τὶ βουκόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.] Verſus ſunt Choliambi atque ita ſcribendi:

Χὤπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,†
Ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.
Et ut aliquid doloris ſolatium haberet,
Variis animalium formis parietes ornavit.

---

* Theodoret. de Græc. Affect. Curat. Serm. xii. p. 166. Edit. Sylburgii: Ὁ γὰρ δὴ οὕτω ῥυθμίζων τὲ καὶ διαμορφῶν τὴν ψυχὴν, οὐ μόνον τῶν θείων νόμων τοὺς χαρακτῆρας ἐκμάττεται, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ γε τοῦ νομοθέτου ΖΩΣΑ τὶς ΕΙΚΩΝ καὶ ΛΟΓΙΚΗ γίγνεται. Et Lactantius de Orig. Error. p. 119. Vivum Dei ſimulachrum.

† Vide Suidam ad v. Αἰῶρα.

Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

Sunt

Sunt autem Babrii, opinor, Χωλιαμβογράφου, cujus ſenarios paſſim laudat noſter Lexicographus. "Eſt autem depromptum ex Schol. Ariſtoph. Pac. 152. quod et monuit Kuſterus." PARS I.

Γ

ΓΕΝΕΙΑΣ. Αἱ τρίχες.

—— Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.

Depromptus eſt hic locus ex Sophocl. Trachin. ver. 13. Eſt autem paulo auctior hic articulus in Edit. Mediolanenſi. Sequitur enim, Ζήτει ἐν τῷ, Ἀπόνοια.

ΓΕΡΩΝ ΠΙΘΗΚΟΣ ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ ΜΕΝ, ΜΕΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΔΕ ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ. Ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.] Leguntur etiam hæc verba infra v. Πίθηκος. Excerpta autem ſunt ex Diog. Laërtio vit. Heraclidis v. 6. ubi ita haud paulo emendatius ſcribuntur:

Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ,
Ἁλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται.

ΓΕΦΥΡΙΖΩΝ. Χλευάζων. Ἐξευτελίζων.—Πολύβιος· Ὁ δὲ Σύλας πορθήσας τὰς Ἀθήνας, ἐδέησε μικροῦ διαφθεῖραι τὴν πόλιν θυμῷ, διὰ τὰ σκώμμα-

 τα,

PARS I. τα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτȣ̃ γεφυρίζων ϰ̀ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίςων παρ' ὅλην ἀπέῤῥιπτε τὴν πολιορκίαν.] "Recte Caſaubonus ad Polybium p. 1530. "monuit mendoſe hic laudari Polybium, quo-"niam in fragmento quod ſubjungitur, men-"tio fit Syllæ, qui poſt Polybii ætatem vixit." *Kuſter.* Quod fecit hic Suidas, ut alium pro alio laudaverit, fecit non ſemel. Id vero ſummæ oſcitantiæ atque ἀλογίας eſt, Polybium de rebus Syllæ, qui longe poſterior fuit, agentem introducere. Miror autem Cl. Kuſterum non vidiſſe legendum, ὁ Ἀρισίων, *Ariſtio.* Ita enim eum uno ore omnes appellant. Egregie hunc hominem depinxit Plutarchus in Sylla: Δεινὸς γάρ τις ἄρα ϰ̀ ἀπαραίτητος εἶχεν αὐτὸν (Σύλλαν) ἔρως ἑλεῖν τὰς Ἀθήνας· εἴτε ζήλῳ τινὶ πρὸς τὴν πάλαι σκιαμαχȣ̃ντα τῆς πόλεως δόξαν, εἴτε ΘΥΜΩι ΤΑ ΣΚΩΜΜΑΤΑ ΦΕΡΟΝΤΑ ϰ̀ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε ϰ̀ τὴν Μετέλλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἑκάςοτε ΓΕΦΥΡΙΖΩΝ καὶ κατορχȣ́μενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος ΑΡΙΣΤΙΩΝ, ἄνθρωπος ἐξ ἀσελγείας ὁμȣ̃ καὶ ὠμότητος ἔχων συγκειμένην τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ χείριςα τῶν Μιθριδατικῶν συνεῤῥυηκότα νοσημάτων ϰ̀ παθῶν εἰς ἑαυτὸν ἀνειληφώς. Eadem quoque leguntur in Excerptis ex Dion. p. 649. Ed. Valeſ. De Ariſtione vero illo conſulendi etiam Strabo, Pauſanias, et præter cæteros Appianus in Mithridaticis, qui πολιορκίαν hanc omnem fuſe deſcribit.

ΓΛΩΣΣΑ ΤΑΜΙΕΙΟΥ. Ἧν ἔσχε Κυρῖνος ὁ σοφιστὴς ἐκ βασιλέως] Philoſtratus vit. Sophiſt. ii. 29. de Quirino. Προσφυέστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν, ΕΠΙΣΤΕΥΘΗ ΕΚ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΤΑΜΙΕΙΟΥ ΓΛΩΤΤΑΝ. *Cum ad cauſas agendas a natura videretur aptus magis, ab Imperatore fiſci advocatus eſt conſtitutus.* Ad hunc locum reſpexit Suidas. Eadem quoque fere leguntur infra v. Κυρῖνος.

ΓΝΑΘΑΙΝΙΑ. Ὄνομα κύριον. Καὶ Γναθαίνιος. Ὄνομα κύριον.] Reſcribe meo periculo: Γναθαῖνα ——— Γναθαίνιον. *Gnathæna* et *Gnathænium* ſcorta fuere celeberrima; de quibus Athenæus lib. xiii. p. 583. Αἱ γὰρ καλαὶ ἡμῶν Ἀθῆναι τοσοῦτον πλῆθος ἤνεγκαν ἑταιρῶν, περὶ ὧν ἐπεξελεύσομαι, ὅσον γε δύναμαι, ὅσον ὄχλον εὐανδροῦσα πόλις οὐκ ἔσχεν. Ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριακονταπέντε ——— ἄγραφοι δὲ εἰσὶν αὐτῷ Μεγίστη, Ἀγαλλὶς, Θαυμάριον, ΓΝΑΘΑΙΝΑ καὶ ταύτης θυγατριδῆ ΓΝΑΘΑΙΝΙΟΝ. Addo Machonem Comicum apud Athenæum p. 581.

Εἰς τὰς Ἀθήνας παρεπιδημήσας ξένος
Σατράπης πάνυ γέρων ὡς ἐνενήκοντ' ἐτῶν,
Κρονίοις ἀπιοῦσαν εἶδε ΤΗΝ ΓΝΑΘΑΙΝΙΟΝ
Μετὰ ΤΗΣ ΓΝΑΘΑΙΝΗΣ ἐξ Ἀφροδισίου τινός.

Ubi, ut obiter id notem, verſus ſecundus pedibus æger eſt, atque ita eſt ſuſtentandus:

Σατράπης

Σατράπης πάνυ γέρων ΩΝ, ἐνενήκοντ' ΩΣ ἐτῶν.
Satrapa, valde quidem ſenex, circiter annos nonaginta natus.

ΓΝΑΦΑΛΟΙ. Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυρὸς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων, καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄῤῥεν. Πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.] Nihil hic vidit doctiſſimus Kuſterus. Rem optime perſpexit et explicavit Cl. Bos ad Suidam; ſed in eo lapſus eſt vir Cl. quod πίλων pro πτίλων repoſuerit. Cervicalia enim ſive pulvinaria πτίλωτα, i. e. *plumis ſufferta*, in uſu erant etiam Veteribus; ut ex Eubulo liquet apud Polluc. vi. 10. Ὅτι δὲ καὶ ΠΤΙΛΟΙΣ τὰ κνέφαλα ἐφήπλουν, Εὔβουλος ἐν Ἀγχίζῃ διδάσκει. Καὶ πτερωτὰ καὶ ΠΤΙΛΩΤΑ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΑΙΑ ὀνομάζουσι. Confer etiam Polluc. x. 38. ubi gemina leguntur. Hinc Clemens Alexand. Pædag. ii. 9. Πρὸς γὰρ τῷ ἐπιψόγῳ τῆς ἡδυπαθείας, ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι ΤΩΝ ΠΤΙΛΩΝ ΕΓΚΟΙΜΗΣΙΣ καθάπερ εἰς ἀχανὲς καταπιπτόντων τῶν σωμάτων διὰ τὴν μαλακίαν τῶν στρωμάτων. Quare recte omnino Suidas γναφάλων interpretatur πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.

ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ. Ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν] Ex Ariſtoph. Eccleſ. ver. 349.

———— γνώμην γ' ἐμήν.

Ubi

Ubi eadem, quæ Suidas, habet Scholiaſtes. Eadem plane locutio occurrit apud Comicum ſupra ver. 154. PARS I.

Νῦν δ' ȣ̓κ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν
Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκȣς ἐμποιεῖν
Ὕδατος ——

Ubi Schol. *Λείπει, γνώμην.* At vero illud, *τὴν γνώμην ἐμὴν μίαν,* plane inficetum eſt. Reſcripſerim equidem, ut oratio gemina gemella ſit priori :

—— *κατά γε τὴν γνώμην ἐμήν.*

Vir doctiſſimus in Miſcellaneis Criticis reponendum contendit :

—— *κατά γε τὴν ἐμὴν* BIAN.
Quantum quidem meæ vires valuerint.

Sed res hic non vi, ſed jure et ſententiarum pondere tranſigebatur. Quare vide annon diſtinctione ſolummodo locus ſublevandus ſit :

Νῦν δ' ȣ̓κ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν, μίαν
Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκȣς ἐμποιεῖν
Ὕδατος ——

Nunc autem ne unam cauponam ſivero, quantum quidem mea ſententia valuerit, in diverſorio ſuo lacus aquæ facere. Quo pacto et ſenſui loci et Scholiaſtæ honori conſultum eatur. Quod vero dicit Cl. Miſcellaneorum auctor, perperam et ſine

PARS I. ſine exemplo omitti *γνώμην*, in hoc virum doctiſſimum fefellit memoria. Polybius lib. iv. p. 469. Ἀλλ᾽ ἔμειναν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐκ ὀρθῶς, ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. Damaſcius apud Suidam v. Οὐλπιανὸς. Πεφύκασι γὰρ οἱ ἄνθρωποι τῇ μισοπράγμονι ζωῇ τὴν ἀρετὴν ἐπιφημίζειν, ἐχ ἔτω ἔχον, ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ.* Vino autem vendendo victum quæritabant mulierculæ. Ariſtoph. Plut. ver. 435.

> Ἆρ᾽ ἐςὶν Η ΚΑΠΗΛΙΣ, ἡ ᾽κ τῶν γειτόνων,
> Ἡ ταῖς κοτύλαις ἀεὶ με διαλυμαίνεται.
> *Num caupona eſt iſta, quæ hic viciniæ*
> *Cotylis ſuis iniquis ſemper imponit mihi?*

Idem Plut. ver. 1121.

> Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς ΚΑΠΗΛΙΣΙΝ
> Πάντ᾽ ἀγάθ᾽ ἕωθεν εὐθὺς, οἰνἕτταν, μέλι,
> Ἰσχάδας, ὅσ᾽ εἰκός ἐςιν Ἑρμῆν ἐσθίειν.

ΓΟΝΑΤΟΝ. Καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἐκ ἔχοντες γόνατα.] "Imo rectus ſingu-"laris eſt *γόνυ* vel *γόνας*: a quo deducitur plu-"rale *γόνατα*, non vero a *γόνατον*." *Kuſter.*

---

* Ariſtænet. Epiſt. p. 52. Edit. Pauw: Ἐγὼ σὲ δέσποτα ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ εἰκότως ἱπποδρομὴν ἐνόμιζον ἐλεύθερον βέλους. Ita et Plato apud Euſeb. Præp. Evang. xii. 12. p. 592. Τἔτ᾽ αὐτὸ ἀποτεμὼν τῷ λόγῳ καὶ παιδείαν προσαγορεύων, ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις.

Illud

Illud *γόνατον* nihili eſt. Reſcribendum *Γονάτων*,* vel quod exemplo ſubjecto magis convenit, *Γόνατα*. Eſt autem depromptum hoc fragmentum ex Xenoph. Cyri Exped. lib.iv. 5.19. p. 332. *Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπρια καὶ οἶνος κρίθινος* ΕΝ ΚΡΑΤΗΡΣΙΝ· *ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς*, ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΙ ΕΝΕΚΕΙΝΤΟ, *οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους*, ΓΟΝΑΤΑ ΟΥΚ ΕΧΟΝΤΕΣ.

ΓΡΑΥΣ — *Ποιητικῶς δὲ γρηῦς λέγεται·*

Ἡ γρηῦς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας.]

Exhibebimus infra ad v. *Οἶκτος* integrum Epigramma, ex quo hunc ſenarium decerpſit Suidas.

ΓΡΑΦΕΥΣ. *Ὁ ζωγράφος·*

Ὁ τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

τοιαῦτα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.] Obſervavimus ſupra, Suidam non niſi lacerum et magnam partem mutilum ad nos perveniſſe. Quod vel ex hoc loco diſcas licet. Quid enim hæc ad vocem *Γραφεύς*? Reſpexit autem noſter ad locum Ariſtophanis in Eccleſ. ver. 987. qui integer adſcriptus, et Suidam ſupplebit, et id quod diximus abunde præſtabit.

---

* Vel *γονατοῦν·* Hippocrat. Epiſt. p. 188. Ed. H. Steph. *Ὁ δ' εἶχεν ἐν εὐκοσμίῃ πολλῇ ἐπὶ τοῖν γονάτοιν βιβλίον.*

NE.

PARS I.

NE. Ἀλλ' ὦ μελὲ, ὀῤῥωδῶ τὸν ἐραςὴν σοῦ.
ΓΡ. τίνα;
NE. Τὸν τῶν ΓΡΑΦΕΩΝ ἄριςον. ΓΡ. Οὗτος δ' ἐςὶ τίς;
NE. Ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

Ubi itidem Schol. τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.

ΓΥΜΝΟΠΑΙΔΕΙΑ. Ἡ παλαίςρα, ἣ τοὺς ἐφήϐους Λυκοῦργος ἠνάγκαζε.] "Videtur hic excidiſſe "vox γυμνάζεσθαι, vel ſimile quid, quoniam "oratio non eſt integra." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Oratio autem facile redintegrari poſſit ex Suida v. Λυκοῦργος. Οὗτος καὶ γυμνάσια παρθένων ἐνομοθέτησε —— καὶ ΤΗΝ ΓΥΜΝΟΠΑΙΔΕΙΑΝ, ἣ τοὺς ἐφήϐους ἠνάγκαζε διὰ παντὸς, μὴ ἔχοντας χλανίδα, γυμνασίοις προσκεῖσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι δημοσίους ἀρετῆς ἀγῶνας. Quod miror virum diligentiſſimum non animadvertiſſe. Scribendum autem, uti recte monuit Kuſterus, Γυμνοπαιδία et Γυμνοπαιδίαν. Quomodo locuti ſunt Herodotus, Thucydides, Xenophon, Pauſanias, alii quam plurimi. Cæterum hinc videas quam magnam ſui partem detruncatus Suidas ad nos tranſmiſſus fuerit. Quod et modo obſervavimus.

ΓΥΝΝΙΣ. Ἀνδρόγυνος. Μαλακός.—Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; Ex Ariſtoph. Theſmoph. ver. 143.

Ποδαπὸς

PARS I.

Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στόλη;
Cujas eſt effœminatus iſte? quæ patria? quæ ſtola?

Feſtive admodum Hieronymus Rhodius apud Athenæum lib. x. p. 435. de Alexandro Magno: Ἱερώνυμος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Θεόφραστον φησὶ λέγειν, ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς ἀφροδίσια. Ὀλυμπιάδος γοῦν καὶ παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξεῖναν τὴν Θετταλὴν ἑταίραν περικαλλεστάτην οὖσαν, συνειδότος τοῦτο καὶ τοῦ Φιλίππου, (ηὐλαβοῦντο γὰρ μὴ ΓΥΝΝΙΣ εἴη) πολλάκις ᾔτει αὐτὴ τὸν Ἀλέξανδρον συγγενέσθαι. Ad Ariſtophanis autem locum reſpexit Heſych. Γύννις, δειλὸς, ἄνανδρος, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης. Ita ſcribendum.

Δ.

ΔΑΣΜΟΣ. Μερισμός. Φόρου ἀπαγωγή.—Ξενοφῶν· Εὗρον δὲ καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους δεκαεπτά. *] Locus Xenophontis, quem exhibet hic Suidas, ita legitur in Expedit. Cyri lib. iv. 5. 18. p. 331. Καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς κωμήτας καὶ τὸν κωμάρχην· Καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους ἑπτακαίδεκα. Hinc Arrian. Expedit. Alexand. lib. i. p. 73. Πεντή-

* Vide Strabo. p. 802. Amſt. 1707. Καὶ ὁ Σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ᾽ ἔτος δισμυρίους πώλους τοῖς Μιθρακίνοις ἔπεμπεν. Legendum: ΜΙΘΡΙΑΚΟΙΣ. Vide nos ad v. Πυρεῖον. Emend. III.

κοντα

PARS I. κοντα δὲ τάλαντα κελεύει τῇ ϛρατιᾷ δοῦναι αὐτοῖς ἐς μισθὸν, καὶ τὺς ἵππυς, οὓς δασμὸν βασιλεῖ ἔτρεφον. Ubi legendum videtur ex Xenophonte, quem lubenter imitatur Arrianus, οὓς ἐς δασμόν.

ΔΑΤΟΣ. Πόλεως ὄνομα, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα. Δάτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων. Ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία. Δατὸς ἀγαθῶν.] Scribendum utrobique Δάτος. Vide Harpocrat. in v. et doctiſſimum Valeſium ad locum. Egregie huc facit Appianus de Bell. Civil. lib. iv. p. 1040. Οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐϛὶν, ἡ ΔΑΤΟΣ ὠνομάζετο πάλαι, καὶ Κρηνίδες ἔτι πρὸ Δάτυ· κρῆναι γάρ εἰσι περὶ τῷ λόφῳ ναμάτων πολλαί· Φίλιππος δὲ ὡς εὐφυὲς ἐπὶ Θρᾷκας χωρίον ὠχύρωσέ τε, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Φιλίππυς προσεῖπεν. Ἔϛι δὲ ἡ πόλις ἐπὶ λόφου περικρήμνυ, τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὅσον ἐϛὶ τοῦ λόφυ τὸ εὖρος——— Φιλίππων μὲν ὖν ἐϛιν ἕτερος λόφος οὐ μακρὰν, ὃν Διονύσυ λέγυσιν, ΕΝ ΩΙ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΥΣΕΙΑ ΕΣΤΙ, τὰ Ἄσυλα καλύμενα. Quæ utrumque Lexicographum, Suidam et Harpocrationem, illuſtrant eximie.

ΔΕΚΑΤΕΥΕΙΝ. Δεκάτην δῦναι.———Ἐς δεκάτην παιδαρίυ κληθεὶς, ὑπέπινον ἐν ἄϛει. Τὴν δεκάτην γὰρ εἱϛίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισίν. Εὐριπίδης Αἰγεῖ· Τίς σε, μᾶτερ, ἐν δεκάτᾳ τῦ τόκυ ὠνόμαζεν; *] Decerptus

* Iſæus Orat. ii. p. 385. Edit. Alphonſi Miniati: Οὐ γὰρ ἄν ποτε οἱ μὲν εἰς τὴν δεκάτην (ὥς φασι) κληθέντες, τῆς τῦ Πύῤῥου θυγάτρος,

eſt hic locus ex Ariſtoph. Av. ver. 494. atque ejus Scholiaſta, ut recte monuit Kuſterus. Verſum autem Euripidis, qui luxatus eſt et corruptus, Joſephus Scaliger ad Terent. Varr. et Mauſſacus ad Harpocrationem ita emendabant:

PARS I.

Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκον;

Ubi viros maximos fefellit anapæſtus in quarto loco. Quod refugit Muſa Tragica. Schol. Ariſtophanis et Suidas habent, *τȣ̃ τόκȣ*. Quare legendum cenſeo:

Τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ, μήτηρ, τόκȣ;
Quæ tibi nomen impoſuit mater decimo partus die?

Poteris etiam ſcribere:

Τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ 'πὶ τῷ τόκῳ
Μήτηρ; ——

Idem eſt *δεκάτῃ τόκȣ* et *δεκάτῃ ἐπὶ τῷ τόκῳ*. Quomodo locutus eſt Damaſcius apud Photium in Bibl. p. 1074. *Ἀγαγομένῳ Ἰσιδώρῳ Δόμναν γυναῖκα, τίκτεται αὐτῷ παῖς ἐξ αὐτῆς, (Πρόκλον τὸ παιδίον ἐπωνόμασε,) καὶ ἡ Δόμνα* ΕΠΙ ΓΕ ΤΟΚΩι ΠΕΜΠΤΗι ΥΣΤΕΡΟΝ ΗΜΕΡΑι *ἀποθνήσκει*. Ita

τρὸς, ἀδελφιδῆς δὲ τȣ́τȣ, ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἥτις ἦν πότε, ἀκριβῶς εἰς τὸ δικαστήριον ἧκον μεμνημένοι ὅτι Κλειταρέτην ὁ πατὴρ ἐν τῇ δεκάτῃ ὠνόμησεν.

PARS I.

ſcribendus iſte locus. *Iſidoro Domnam uxorem ducenti natus eſt filius, quem Proclum nominavit; Domna autem quinto poſt partum die moritur.* Quod vero dixi de anapæſto in quartam ſedem ſenarii Tragici minime admittendo, id quidem, ut diverſæ eſſe ſolent hominum ſententiæ, laudatur ab his, culpatur ab illis. Vir doctiſſimus qui Euripidis Hippolytum non ita pridem nobis dedit, et reliqua Tragici σωζόμενα ex MSS Par. emendata, magno literarum emolumento, jam jam daturus eſt, iſtiuſmodi canonas negare ſibi natos videtur. "Meminerat enim "anapæſtos duobus apud Sophoclem locis quar- "tam Iambi ſedem occupare; quorum alter "in Trachiniis extat ver. 295.

Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.*

"Alter in Philoctete ver. 498.

Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔρoον."

Sed in neutro exemplo nobis ſatisfacit vir optimus. In priori enim verſiculo antepenultima τοῦ, πεπυσμένη corripitur. Quo fit ut tribrachys recte et ſecundum artem quartum locum occu-

* Forſan hic locus ita legendus eſt:

ΤΑ μὲν παρόντων, ΤΑ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

Sic Ariſtoph. Theſmoph. 603.

Εἰ μὴ πεπύσμην ταυτὶ τῶν σάφ' εἰδότων.

pet.

PARS I.

pet. In poſteriori autem ſcribendum, δεράδα. Idem δερὰς et δειρὰς, ut δέρη et δειρή.* Hoc ποιητικώτερον, illud vero κοινότερον, atque adeo ſcenæ adcommodatius. Quod vero antepenultimam in πεπῦ—σμένη corripuerit Tragicus, idem fere et in alio loco fecerat, ſed ab impuris Librariis depravato. Elect. ver. 31.

——— Ὡς ἐνταῦθ' ἐ—σμέν,
Ἵν' ὀυκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

Ita omnino ſcribendum.† Quod enim vulgo legitur ἐμὲν, vel, quod vir doctus corrigit, ἴμεν, utrumque ineptum eſt. Illud enim ἐμὲν poëticum eſt,‡ atque adeo in ſermone communi nullum locum habere poteſt; alterum autem ne Græcum quidem videtur. Recte vero, ὡς ἐνταῦθ' ἐσμέν. *In eo loco ſumus. In eo res eſt.* Sophocl. Philoct. ver. 429.

---

* Ut χέρας et χειρὰς. Ὑπέροχος et ὑπείροχος.—Sophocl. Trachin. 1103.

Θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπείροχον βίαν.

Clarkius in Not. ad Hom. Il. B. 426. legendum hic dicit: ὑπέροχον. Aliter non ſtabit verſus.

† Vide nos in Præfat. ad Emend. P. II.

‡ Callimach. in frag.

Γρῆες ἐμὲν———

Euſtath. ad Hom. Odyſſ. Γ. p. 113. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ, Γρῆες ἐμὲν, ἤγουν Γραῖαι ἐσμέν.

 —Ὀδυσ-

PARS I. ——Ὀδυσσεὺς δ' ΕΣΤΙΝ ΑΥ ΚΑΙΝΤΑΥΘ ΙΝΑ
Χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν.*

Tragici autem locus, qui et alio morbo laborat, ita eſt legendus et inſtaurandus:

Πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ΞΥΝΑΠΤΕΟΝ λόγοισιν· ΩΣ ΕΝΤΑΥΘ ΕΣΜΕΝ
ΙΝ οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ΑΚΜΗ.

Priuſquam igitur aliquis ex ædibus prodeat
Conferenda ſunt conſilia: in eo enim jam loco ſumus,
Ubi non amplius tardare nos oportet, ſed facto opus eſt.

Recte ſcripſimus ξυναπτέον, ut modo ſupra βουλευτέον. ver. 16.

Πυλάδη, τί χρὴ δρᾷν ἐν τάχει ΒΟΥΛΕΥΤΕΟΝ.

Quod et Sophocli familiare eſt. Vocabula autem iſta ἀκμὴ, ἀμνὸς, ἕδρα, ἐσμὲν, ἰπνὸς, ἴχνος, ὅπλον, ὄχλος, ὕμνος, ὕπνος, et cætera ejuſdem farinæ, primam ſyllabam ſive vocalem nunc brevem nunc longam habent. De quo non eſt, ut prolixius agamus. Res enim ipſa et antiquorum auctoritas ſatis loquuntur.† Scio quidem

---

* Et Euripid. in Siſypho, v. 27. Edit. Barneſ.

ΕΙΝΑΙ δ' ἔφασκε τοὺς Θεοὺς ΕΝΤΑΥΘ', ΙΝΑ
Μάλιστα γ' ἐκπλήξειεν ἀνθρώπους λέγων.

† Ariſtoph. Veſp. v. 574.

Δεύτερον αὖ τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου κατάχηνην.

Legendum: γράψομαι 'γω.—Vide Dawes Miſcell. Crit. p. 274.

quidem Hephæſtionem in pulcherrimo libello περὶ μέτρων, ut alios taceam, obſervationi noſtræ nonnihil repugnare videri. Sed iſtorum hominum oracula nunc vera, nunc falſa ſunt. Addam tantum, hinc reſtituendum Euripidem in Bacchis ver. 1132, qui malum medicum malo ſuo, ut fieri ſolet, eſt expertus : PARS I.

——'Ανέφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην,
'Η δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις· ΕΓΥΜΝΟΥΝΤΟ ΔΕ
Πλευραὶ σπαραγμοῖς.

Vulgo legitur, γυμνοῦντο δὲ, fruſtra reclamante Attici ſermonis genio. Quod vero υ ante μν nonnunquam corripiatur,* vel ſatis oſtenderit Epicharmus apud Hephæſt. p. 5.

Εὔυμνος καὶ μουσικὰν ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυρος.

ΔΕΚΑΤΕΥΤΗΡΙΟΝ. Τὸ ἐν τῇ 'Αβύδῳ πορθμεῖον.—'Ως εὐθὺς τὴν 'Αβύδον λυμανεῖται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον.] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Agathia, lib. v. p. 151. ubi legitur: Καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πορθήσῃ δεκατευτήριον.† Erat autem

* Vide nos infra ad v. Σεμνοπροσώπεις. Vide et Arnaud in Addend. ad Animadverſiones. Ita Scriptor Græcus vitæ Nicandri :

Αἰνέσσεις υἱῆα πολυμνήστοιο Δαμναίου.

† Menander in Excerptis p. 117. Edit. Hœſch. Κατὰ τρίτην τάξιν,

PARS I. Δεκατευτήριον locus δεκάταις ſive decimis exigendis atque adeo reponendis, adſignatus. Angl. *a Cuſtom houſe.* Pollux viii. 132. Καὶ Δεκατευτήρια δέ ποτε κατέστησαν, καὶ Δεκατη τὸ τέλος ἦν. *Et aliquando quoque* Δεκατευτήρια *conſtituebant, et* Δεκάτη *portorium erat.* Ubi reſpexit videtur Pollux ad Xenoph. Hiſt. Græc. Lib. I. i. 14. p. 430. Ἐντεῦθεν δὲ ἀφικόμενοι τῆς Χαλκηδονίας ἐς Χρυσόπολιν, ἐτείχισαν αὐτὴν, καὶ Δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν Δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων.

ΔΕΥΡΟ—Λέγεται δὲ καὶ δευρὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. Ταχέως ἥκειν ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν. Κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα κατὰ γῆς ἀποπέμψω.] Verba hæc exſtant apud Ariſtoph. Ran. ver. 1556. ubi ita legitur, idque, nemine contradicente :

Κἂν μὴ ταχέως ἥκωσι
Νὴ τὸν Ἀπόλλω——

Atqui deeſſe ſemipedem ad metrum fulciendum vel teſti eſſe poterit verſus Parœmiacus, qui non recte exit. Opportune autem manum auxiliatricem porrigit Suidas, qui et viciſſim ex Co-

τάξιν, ὥστε τοὺς ἐμπόρους Ῥωμαίων τὲ καὶ Περσῶν τῶν ὁποιωνοῦν φορτίων, τούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούσδε πορίστας, κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς κρατῆσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι, δία τῶν εἰρημένων Δεκατευτήριων.

mico

mico eſt ſublevandus. Illud enim, μὰ τὸν Ἀπολλῶνα, quod exhibet noſter, cum in metrum, tum in morem atque conſuetudinem Atticorum peccat, qui Ἀπόλλω conſtanter amant. Locus ita eſt ſcribendus: PARS I.

Καὶ φράζ' αὐτοῖς, ταχέως ἥκειν
Ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.
Κἂν μὴ ταχέως ΗΚΩΣΙΝ, ΕΓΩ
Νὴ τὸν Ἀπόλλω ςίξας αὐτοὺς,
Καὶ συμποδίσας,
Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου,
Κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΠΑΡΑΓΜΑΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ. Οἷον φροντιςὴς χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων. Ἰδίως δὲ, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιςεν. Ἀπεχθάνῃ δὲ, διότι ἀλλοτρίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες μισοῦνται.] "Senſus et "conſtructio requirunt ut ſcribatur ἀπεχθά- "νετο." *Kuſter*. At vero nec ſenſum nec conſtructionem hujus loci perſpexit vir doctiſſimus; nec quidem ipſe perſpexiſſem, niſi in locum, quo reſpexit Suidas, incidiſſem. Reſpexit autem Ariſtoph. in Plut. ver. 908.

ΣΥ. Τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων
Καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ΔΙ. σύ; τί μαθών;
ΣΥ. βούλομαι.
ΔΙ. Πῶς οὖν ἂν εἴης χρηςὸς, ὦ τοιχωρύχε,
Εἴ σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει;

 Ubi

PARS I. Ubi vide Scholiaſtam, quem exſcripſit, et cujus ope emendari atque ſuppleri poterit noſter Lexicographus.

ΔΙΑΒΗΤΗΣ—Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιρȣ̃ παραστατικόν.] "Quid hæc verba ſibi velint, dicant "alii. Ego enim ſenſum illorum me ignorare "fateor." *Kuſter.* Legendum: γνώμονα καιρȣ̃ παραστατικόν. Intelligit autem Gnomonem ſolarii, qui formam literæ Λ ſive Διαβήτȣ quodammodo repræſentat, et *tempus* ſive *horas diei* indicat. Hæc eſt mens Suidæ, quæ viros doctiſſimos fefellit. Plutarch. Platon. Quæſt. p. 1006. Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων ΓΝΩΜΟΝΕΣ οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὄργανα καὶ ΧΡΟΝΟΥ ΜΕΤΡΑ γεγόνασι. *Etenim ſolariorum quoque gnomones, non qui una cum umbris locum mutent, ſed quia in ſuo loco perſiſtant, dimetiendi temporis ſunt inſtrumenta.* Recte etiam καιρȣ̃ παραστατικόν. Ita locutus eſt Apollon. Alexand. de Syntax. lib. iii. Εἰσὶν ȣ̃ν τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΑ. *Sunt etiam adverbia quæ optationem indicant.* Euſeb. Eccleſ. Hiſt. iii. 7. Ταῦτα δ' ἂν εἴη δίκαιον ἔτι προσθῆναι, ἃ γένοιτ' ἂν ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΑ φιλανθρωπίας τῆς παναγάθȣ προνοίας. *Illa vero adjicere æquum fuerit, ad divini numinis clementiam ac providentiam indicandam.*

Δια-

ΔΙΑΕΙΔΕΤΑΙ. Γνωρίζεται. Φαίνεται.—Ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, κατὰ τὸν ποιητήν· μᾶλλον δὲ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.] Depromſit hunc locum Suidas ex Damaſcio in vit. Iſidori, ut diſcimus ex Excerptis Photianis, p. 1032. Confer etiam Suid. v. Ἄναλκις et v. Φῶτα, unde hoc fragmentum ampliari poterit. Quod, quia elegantiſſimum eſt, et apud Photium magnam partem detruncatum, hic non pigebit adſcribere. Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὡς λέγει Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται· ἀλλ' ὅπου φυγάδες ἄλλοι δι' ἀνανδρίαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος,*

PARS I.

—— ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

Κατὰ τὸν ποιητήν· μᾶλλον δὲ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς. Perperam apud Photium legitur, καταλαμβάνει παραβαλλόμενος. Sed veram lectionem exhibet Suidas cum hic, tum infra v. Κατάβα.——Καὶ Καταβαίνειν, τὸ εἰς ἀγῶνα χωρεῖν.† Ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος. Ad

* Dio Chryſoſt. Orat. ii. p. 19—Ἀλλὰ τοῖς τε ἥρωσι καὶ τοῖς ἡμιθέοις παραβαλόμενον. Legendum : παραβαλλόμενος.

† Theophylact. Epiſt. viii. Edit. Meurſii : Νῦν γὰρ νόμιζε δοκιμάζεσθαι οὐχ ἧττον, ἢ οἱ πρὸς τὰ Ὀλύμπια καταβαίνοντες. Procopius Gotth. p. 280. Edit. Hœſchelii : Ἐς μὲν τὸ πεδίον καταβαίνοντες. Atque iterum p. 344. Ἐπεὶ οὐδὲ καταβαίνειν ἐκ τῶν ὀρῶν ἢ ἐκ τῶν ἐχυρωμάτων ἐτόλμουν, οὐδέπη τοῖς πολεμίοις ἐπεξιέναι.

hunc

PARS I.

hunc ipſum Damaſcii locum reſpexit. Polybius lib. iii. *Διόπερ εἰς μὲν τὸ ὑπὲρ τῶν ὅλων διακινδυνεύειν οὐχ οἷός τ' ἦν* ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙΝΕΙΝ, *προδήλου τῆς ἐλαττώσεως ὑπαρχούσης.** Latini: *Deſcendere in certamen, Deſcendere in aciem.* Suetonius in Auguſto: *Apud Actium* deſcendenti in aciem, *aſellus cum aſinario occurrit.* Atque ita fortaſſe intelligendus Virgil. Æn. iv. 159.

> *Optat aprum aut fulvum* deſcendere *monte leonem.*
> *Wiſhes a boar or lion would come down.*

Quin et hinc explicandus videtur Horatii verſiculus, ore quidem omnium tritus, ſed a nemine, quod ſciam, intellectus:

> *Huc juvenes æquum eſt* deſcendere ——

Græci elegantius, ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙΝΕΙΝ *εἰς ταὐτὸν γυναικί.* Quomodo legitur in Epiſtola Synodica apud Euſeb. Eccleſ. Hiſt. p. 363.

ΔΙΑιΡΑΜΕΝΟΝ.—*Ὡς οὐκ εἰκός τε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ. Τ' οὐναντίον μὲν οὖν.*] Hic Suidas ſupenſo gradu ambulat, *καὶ σὺν ἀσφαλείᾳ*, ut Græci magiſtri loquuntur. Neque enim interpretamentum ul-

* Idem p. 334. vol. i. Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου συγκαταβαίνειν οὐδαμῶς οἷος τ' ἦν.

lum

lum adfert τȣ͂, Διαράμενον, ſed locum auctoris alicujus, ubi vox occurrat, notaſſe contentus, verbum non amplius addit. Eſt autem locus mutilus, atque ita, quod jam moneo, ex Syneſii Oratione de Regno p. 30. ſupplendus. Ὡς ȣ̓κ εἰκός ΓΕ αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ· τȣ̓ναντίον μὲν αἰδεσθῆναί τε ϗ ἐνδȣ͂ναι ϗ τελευτῶντα περιπτύξασθαι. *Siquidem credibile non eſt eum ſublato vultu torvis ac rigidis oculis aurum ex adverſo intueri poſſe; contra vero verecundia motum iri, nonnihilque remiſſurum, ac demum avide amplexurum eſſe.* Hinc Suidas hortum ſuum irrigavit. Non male autem, opinor, reddunt διαράμενον, *ſublato vultu.* Horatius, *alto vultu.* Lib. iv. Od. 9.

PARS I.

Judex honeſtum prætulit utili, et
Rejecit alto *dona nocentium*
Voltu ——

Idem Lib. ii. Od. 2. *Oculo irretorto ſpectare.* Quem locum Lyrici in animo habuiſſe videtur Syneſius. Æſchines Dial. iii. 17. de morte. Οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον (leg. ἐς τόσον) ΔΙΗΙΡΑΤΟ μεγαθȣργίας, ὥςε καταφρονῆσαι μὲν ὑπερβαλλόντων θηρίων βίας. *Neque enim mortalis natura eo ſe extuliſſet, ut vires magnarum belluarum contemneret.* Eunapius in Prooemio ad vit. Sophiſt. Πρὸς τὴν τῶν ὄντων ΔΙΗΙΡΑΤΟ καὶ ἀνέβλεψε φύσιν. *Ad rerum naturam inveſtigandam ſe extulit.*

Ariſtot.

PARS I.

Ariſtot. de Mundo, cap. i. Πολλάκις μὲν ἔμοι γε θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον ὄντως χρῆμα, ὦ Ἀλέξανδρε, ἡ Φιλοσοφία ἔδοξεν εἶναι· μάλιστα δὲ ἐν οἷς μόνη ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΗ πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, ἐσπούδασε γνῶναι τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν. Ubi recte Interpres: *Sublime ſeſe tollens.* Atque hinc fortaſſe expediendus inſignis locus Theophraſti Charact. περὶ Ἀδολεσχίας, ſive *de Garrulitate.* Παρασείσαντα δὲ δεῖ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων, καὶ ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΟΝ ἀπαλλάττεσθαι. Ubi vim iſtius vocis minus adſecuti ſunt viri doctiſſimi, Caſaubonus ὁ μέγας, et qui eum ſequitur Jacobus Duportus. Nec melius ſane ſe expedivit Cl. Salmaſius in Plinianis p. 663. Etenim vera hujus verbi vis ex uſu ejus apud Veteres determinanda eſt. Nemo autem vel unum exemplum ejus protulit. Quare nihil mirum ſi erraverint univerſi. Ex exemplis autem allatis haud difficile erit, quid velit Theophraſtus cognoſcere. Nimirum vox διαράμενος, quæ *tollendi* et *ſe erigendi* * no-

* Miſcellanea Lipſienſia Nova p. 108. vol. ix.

Τῆς δὲ ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΗΣ φοινίσσετο χιονέη σὰρξ,
Πορφυρέοιο ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη.

Dio Chryſoſt. Orat. xxxix. p. 488. Ὅπου μηδὲ τοῖς χαλκεῦσιν ἐξῆν ΔΙΑΡΑΣΘΑΙ σχεδὸν, ἀλλὰ εἰργάζοντο κεκυφότες, καὶ ταῦτα πίπτοντα καὶ ὑπερηρεισμένα, ἃ πρὸς τὴν πληγὴν τοῦ ῥαιστῆρος ἔτρεμε καὶ διίστατο. *Ubi fabris non licebat* oculos attollere, *ſed operabantur cernui, videntes ea cadere et impelli, quæ ad mallei ictum tremebant et divellebantur.*

tionem

tionem habet, vim ſimul et venuſtatem orationi conciliat: cujus generis ſunt plurimæ voces in Lingua Græca, quæ nonnullis, qui minus Græce ſapiant, παρέλκειν videntur. Διαράμενον ἀντιβλέψαι eſt Syneſio: *Sublato vultu ex adverſo ſpectare.* Διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι Theophraſto eſt: *Se effere, et correpto quidem gradu abire, quantum poteſt.* Ariſtophani in Theſmoph. ver. 1216. Ἀνδρικῶς φεύγειν. Non potuit melius Theophraſtus. Utitur etiam iſta voce Plutarchus in Lyſandro: Ἐπεὶ δὲ οὗτος Αὐτόλυκον τὸν ἀθλητὴν, ΤΗΝ ΒΑΚΤΗΡΙΑΝ ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΟΣ παίσειν ἔμελλεν, ὁ δὲ τῶν σκελῶν ΣΥΝΑΙΡΑΜΕΝΟΣ ἀνέτρεψεν αὐτὸν, οὐ συνηγανάκτησεν ὁ Λύσανδρος.* *Qui cum Autolycum athletam ſublato baculo cædere pararet, hic cruribus eum ſublatum proſtravit in terram: nec de eo doluit Lyſander.*

ΔΙΑΤΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ.—Πολύβιος· Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι, καὶ διαταλικώτερον, τὸ μήτε τῷ καιρῷ, μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι παραγίνεσθαι τῶν ἐναντίων. *Melius exiſtimantes eſſe, et prudentiæ ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hoſtes*

* Vide Pauſaniam p. 775. ubi conſulas Kuhnium περὶ τοῦ, συναιράμενος (vulgo συναράμενος) quod male ſollicitat vir doctiſſimus.

accedere,

PARS I.

accedere, cum duces pro concione animos illorum orationibus accendiſſent.] “ Puto ſcribendum “ eſſe, *διατακτικώτερον*,* quam lectionem in ver- “ ſione ſecutus ſum.” *Kuſter.* Recte id quidem vir optimus. Sed ne ſic quidem res integra abibit. Error enim graviſſimus latet, quem virum doctiſſimum non animadvertiſſe miror. Quid enim ſibi velit, *παραγίνεσθαι τῶν ἐναντίων*? Homo ſane Græcus ſcripſiſſet *τοῖς ἐναντίοις*. Sed vera lectio proculdubio eſt: *περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων*· † *Hoſtes ſuperare.* Lyſias p. 413. ex Edit. Taylori noſtri. *Τοῖς δὲ ἀσθενέσιν οὐκ ἔστιν οὔτε ὑβριζομένοις ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, οὔτε ὑβρίζειν βουλομένοις*, ΠΕΡΙΓΙΝΕΣΘΑΙ ΤΩΝ ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΩΝ. Reſtituendum iſtud verbum Dinarcho Orat. contra Ariſtogit. p. 105. *Οὐ γὰρ δὴ μὰ τὸν Ἡρακλέα βελτίω γενήσεσθαι αὐτὸν προσδοκᾶτε, συγγνώμης νυνὶ τυγχάνοντα παρ᾽ ὑμῶν· οὐδὲ τὸ λοιπὸν ἀφέξεσθαι τοῦ λαμβάνειν χρήματα καθ᾽ ὑμῶν, ἐὰν νῦν ἀφῆτε αὐτόν. Πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλύσαι τάχα τὶς κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν, ἀδύ-*

* Sextus Empiricus p. 225, ubi vide Fabricium.

† Phurnutus p. 213. Edit. Gale: *Ἐκάλουν γὰρ τὸν λόγον, Εἰρήνην· ὁ δὲ πόλεμος, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ὀλλύναι, οὕτως ὠνόμασται, ἢ ἀπὸ τοῦ παλάμαις σπεύδειν* ΠΕΡΙΓΙΝΕΣΘΑΙ ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΩΝ. Polyb. p. 360. vol. i. *Ἐὰν ἄλλως πῶς τὰ παρόντα κριθῇ*, ΠΕΡΙΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ *οὐκ ἔχει.*

νατον εἶναι λέγουσιν. Ubi mendam quidem viderunt, ſed minime ſuſtulerunt viri doctiſſimi. Reſcribe: περιγεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν. *Malum enim naſcens, facile quis animadverſione prohibere poſſit; inveteratum autem, et quod pœnas legibus ſancitas ſemel evaſerit, non facile tolli poſſe dicunt.** Senſus autem Polybii verborum, ut ad Suidam revertamur, iſtiuſmodi eſſe videtur: *Melius et imperatorium magis eſſe exiſtimantes, neque occaſiunculam captando, neque milites inflammando, ſola vero* τακτικῆς *peritia hoſtes ſuperare.* PARS I.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ. Ἐχθροί. Λέγεται δὲ καὶ διάφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον.—Ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς ἠπίστησαν ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον, ἢ κατασκεύασμα, ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.] "Suidas "vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed "rectius et magis ex mente Scriptoris Anony"mi dixiſſet, ἀργύριον, i. e. *pecuniam*. Illo enim "ſenſu vocabulum hoc apud Polybium, Dio"nyſium Halicarnaſſeum, alioſque Scriptores "Græcos interdum accipi paulo doctiores non "ignorant." *Kuſter*. Omnino recte vir doctiſſimus.† Suidas autem et Scriptor, cujus verba

---

* Procopius Arc. Hiſt. p. 29. Edit. Lugd. 1623—Ἡ οὐδαμῇ τῇ νόσῳ ἁλόντες, ἢ γενόμενοι. Legendum: ΠΕΡΙΓΕΝΟΜΕΝΟΙ.

† Sic Crantor apud Stobæum p. 389. Edit. Grotii:

Τὸ

PARS I. laudat, non ſemper utique in omnibus concordant. Quod de hoc loco verum eſt. Eximium autem hoc fragmentum depromptum eſt ex Polybio, lib. iv. p. 400. Τὸ δὲ τελευταῖον ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἐξετοιχωρύχησαν μὲν τοὺς βίους, ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τῶν Κυναιθέων, οὓς ἤλπισαν ἔχειν κεκρυμμένον ΔΙΑΦΟΡΟΝ ἢ κατασκεύασμα, ἢ ἄλλο τὶ τῶν πλείονος ἀξίων. Hinc Suidas emendandus eſt.

ΔΙΓΛΩΣΣΟΣ. Ὁ δύο γλώσσας ἐπιστάμενος.— Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. Διὸ καὶ δίγλωττος ἦν· ὃς ἔθηκε νόμους Σκύθαις.] Repetitur hic locus infra v. Σκύθης. Decerptus autem eſt ex Laertio in Anacharſ. ubi ita legitur: Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, Γνούρου μὲν ἦν υἱὸς, ἀδελφὸς δὲ Καδουίδου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος· διὸ καὶ δίγλωττος ἦν. Οὗτος ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἔπη ὀκτακόσια. Confer etiam Suid. v. Ἀνάχαρσις. Voce autem Δίγλωσσος utuntur Græci ad ſignificandum *In-*

Τὸ γὰρ ΔΙΑΦΟΡΟΝ, καὶ φρονίμους πάντας ποιεῖ,
Τὸ σωφρονεῖν δ' ἔνεστιν ἐν τούτῳ μόνῳ.

Item Polybius p. 643. vol. i. Κρίνει μὲν οὖν ὁ δῆμος καὶ ΔΙΑΦΟΡΟΥ πολλάκις, ὅταν ἀξιόχρεων ᾖ τὸ τίμημα τῆς ἀδικίας, καὶ μάλιστα τοὺς τὰς ἐπιφανεῖς ἐσχηκότας ἀρχάς. Vide et Suidam v. Πάνθ' ὅμοια, et Theophraſtum p. 98. Edit. Pauw.

terpretem.

PARS I.

terpretem, ſive, *qui plures linguas callet*. Plutarchus in Themiſtocle: Ἐπαινεῖται δὲ αὐτοῦ καὶ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΔΙΓΛΩΣΣΟΝ ἔργον ἐν τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπὸ βασιλέως ἐπὶ γῆς καὶ ὕδατος αἴτησιν. ΕΡΜΗΝΕΑ γὰρ ὄντα συλλαβὼν διὰ ψηφίσματος ἀπέκτεινεν, ὅτι φωνὴν Ἑλληνίδα βαρβάροις προςτάγμασι ἐτόλμησε χρῆσαι. Arrian. Exped. Alexand. lib. iii: Λαομέδοντα δὲ, ὅτι ΔΙΓΛΩΣΣΟΣ ἦν ἐς τὰ βαρβαρικὰ γράμματα, ἐπὶ τοῖς αἰχμαλώτοις βάρβαροις κατέστησεν. *Laomedonta autem, quia linguæ barbaræ interpres erat*, vel, *quia linguam barbaram callebat, captivis barbaris præfecit*. Iſta eſt mens Arriani, quam mirum in modum obfuſcarunt Interpretes. Uſurpatur etiam δίγλωσσος in ſenſu deteriori apud Socratem Hiſt. Eccleſ. lib. i. cap. 23. ubi minus honorifice de Euſebio Cæſarienſi ait: Ἐξ ὧν καὶ ΔΙΓΛΩΣΣΟΥ δόξαν ἐκτήσατο, ὅτι τὰς αἰτίας λέγειν ἐκκλίνων, μὴ συνευδοκεῖν τοῖς ἐν Νικαίᾳ συνέθετο. *Unde et* bilinguis (Angl. *double tongued*) *a pleriſque exiſtimatus eſt, eo quod cauſas diſſidiorum exponere detrectarit, cum apud ſe conſtituiſſet, iis quæ in Synodo Nicæna decreta erant, minime conſentire*. Sic vocem *bilinguis* in utramque partem, tam bonam quam malam, accipiunt Latini. Hor. i. Sat. x. 30.

—— *Patriis intermiſcere petita*
Verba foris malis, Canuſini more bilinguis?

PARS I.

Silius Ital. xvi. 157

—— *Dimitte* bilingues
Ex animo ſocios ——

Ad quem locum vide quæ ſcripſit Cl. Drakenborch.

ΔΙΕΙΡΩΝΟΞΕΝΟΙ—Ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός·

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.]

" Cum ad hunc locum perveniſſem, incomparabilis vir Richardus Bentleius hanc notam " mecum communicavit: *In Editione Fragmentorum Poëtarum Græcoram oſtendam, veram " lectionem eſſe* ἕλοι. *Nam ea quæ recepta eſt, " ne Græca quidem eſt.* Conjectura hæc viri " doctiſſimi facile placebit omnibus, quibus " non erunt nares obeſæ." *Kuſter.* Sic uva uvam, quod aiunt, colorat. Viro autem incomparabili fraudi fuit Clem. Alexandrinus Strom. lib. iv. cap. 5. Ἁ φιλοχρηματία δὲ οὐ Σπάρταν μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πόλιν ΕΛΟΙ ἄν. *Amor autem pecuniæ non ſolum Spartæ, ſed cuivis urbi exitio fuerit.* Quem et ſecutus eſt Joſephus Scaliger in collectione verſuum Græcorum proverbialium. Lectionem veterem ſatis tuetur Plutarch. Lacon. Inſtit. p. 239. Ἀλ-

καμένης

καμένει γὰρ καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς βασιλεῦσι χρησμὸς ἐδόθη· *

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ΟΛΕΙ ——

Huc facit etiam Plutarch. Ag. et Cleom. p. 799. Μανδροκλείδας καὶ Ἀγεσίλαος ἐδέοντο, μὴ δι' ὀλίγους ἐντρυφῶντας αὐτοῖς, περιϊδεῖν ἐῤῥιμμένον τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης· ἀλλὰ τῶν προτέρων χρησμῶν μνημονεῦσαι, ΤΗΝ ΦΙΛΟΧΡΗΜΟΣΥΝΗΝ ΩΣ ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΤΗι ΣΠΑΡΤΗι, φυλάττεσθαι διακελευομένων.† Ad Græciſmum autem verbi ὀλεῖ adſtruendum, quod malæ quidem fidei inſimulavit vir doctiſſimus, vel locus Theognidis ſuffecerit, v. 1098.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην, πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ΟΛΕΙ.

ΔΙΗΣΕΙΝ. Διαφήσειν.—Οὓς οὔτε δέξεσθαι οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὁμωμόκεισαν.] Dio in Excerptis Urſini p. 408. Οὐ μέν τοι καὶ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἔτυχον, ἵνα μὴ καὶ οἱ Μάρκομάνοι, οἵ τε Ἰάζυγες, οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας

* Hinc intelligendus Laërtius in Pherecyde: Καὶ Λακεδαιμονίοις εἰπεῖν, μήτε χρυσὸν τιμᾶν μήτε ἄργυρον, ὥς φησὶ Θεόπομπος ἐν Θαυμασίοις· προστάξαι δὲ αὐτῷ ὄναρ τοῦτο τὸν Ἡρακλέα· ὃν καὶ τῆς αὐτῆς νυκτὸς τοῖς βασιλεῦσι κελεῦσαι Φερεκύδῃ πείθεσθαι. Ἔνιοι δὲ Πυθαγόρᾳ περιάπτουσι ταῦτα.

† Confer Pauſan. p. 775, et Suidam v. Πολλοὶ στρατηγοί.

 ὁμω-

PARS I. ὀμωμόκεσαν, ἅμα μιγνύωνται σφίσι. Hinc ſua excerpſit Suidas, qui et recte, opinor, exhibet: ὔτε ΔΕΞΕΣΘΑΙ ὔτε διήσειν. *Quos nec recepturos ſe, nec tranſire per agrum ſuum paſſuros, juraverant.*

ΔΙΗΥΘΥΝΕΝ. Ἐκώλυσε.] " Hæc interpre-" tatio ſuſpecta mihi eſt, de qua proinde am-" plius cogitandum cenſeo." *Kuſter.* Reſcribe meo periculo: Διηύθυνεν, ἐκόλασε. Κολάζειν eſt *corrigere, caſtigare.* Schol. ad Apollon. Rhod. i. 739. ΕΚΟΛΑΣΕ τὸν λόγον. Philoſtratus de vit. Sophiſt. in Aſpaſio: Διενεχθέντε γὰρ, ὁ μὲν Ἀσπάσιος προσεποίησεν αὐτῷ τὸ σχεδιάζειν ξὺν εὐροίᾳ, ἐπειδὴ ὁ Φιλόστρατος καὶ τούτου τοῦ μέρους ἐλλογίμως εἶχεν· ὁ δ' αὖ τὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑπομενοῦντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ΕΚΟΛΑΣΕΝ. Quæ verba prius emendanda, quam interpretanda ſunt. Illud enim ὑπομενοῦντα ne Græcum quidem eſt. Neque ſane ὑπομένοντα hic quidquam facit. Olearius autem, homo feſtivus, nihil mali ſuſpicatus eſt. Qui quidem nec ſenſum loci omnino perſpexit. Nos vero, ſi quid unquam in hiſce literis, muſis adplaudentibus, fecimus, ita hunc locum jam tandem ſanum integrumque præſtamus. Ο ΔΕ αὖ τὸν ἑαυτοῦ ΛΟΓΟΝ, τέως ΥΠΟΚΥΜΑΙΝΟΝΤΑ, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ΕΚΟΛΑΣΕΝ.* Senſus eſt: *Dum diſſiderent enim,*

* Idem mendum apud Dion. Chryſoſt. Orat. xlviii. p. 532. ubi legendum ΔΙΑΚΥΜΑΙΝΟΝΤΑΣ. Vulgo: Διαμένοντας. Confer

Aſpaſius ex tempore cum inſigni facilitate dicendi copiam ſibi comparavit, quoniam Philoſtratus in hac quoque parte excellebat. Hic vero e contra (Philoſtratus) *ſuum dicendi genus, quod tum nimis redundabat, ad exactam illius* (Aſpaſii) *formam caſtigavit ac repreſſit.* Eſt autem λόγος ὑποκυμαίνων, *oratio turgida, et quæ exſultat et redundat nimis.* Quæ et recte opponitur λόγῳ κεκολασμένῳ. Vocem elegantiſſimam alibi, ſed ab Interprete minus intellectam, uſurpat Philoſtratus. Heſychius: Κυμαίνȣσα, ταράσσȣσα, ΟΙΔΑΙΝΟΥΣΑ. ὑπερβλύζȣσα. Idem autem fere διευθύνειν τὸν λόγον. Lucian. in Anacharſi: Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιςεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, ϗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. *Et fac ut non, tanquam legibus, his attendas quæ dicturus ſum, ut omnino illis fidem habeas; ſed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicas ſtatim et meum ſermonem caſtiges.*

ΔΙΚΑΙΚΟΝ. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτȣ͂ ἡγεμονικὸν, ἵνα νȣ͂ν ποιήσης.] Marcus Antonin. lib. ix. § 22. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτȣ͂ ἡγεμονικὸν, ϗ τὸ τοῦ ὅλȣ ϗ τὸ

---

fer Himerium apud Photium p. 1114, et Procopium de Ædif. Juſtin. p. 13.

PARS I. τῦτυ. Τὸ μὲν σεαυτοῦ ἵνα νῦν δικαῖκὸν αὐτὸ ποιήσῃ. Lege: ποιήσῃς. Hunc locum ſuum fecit Suidas, cujus et auctoritate Marcum emendavimus. Cæterum Edit. Mediolanenſis inter v. Δικάζεσθαι et v. Δικαϊκὸν, toto Articulo, qui non erat prætermittendus, auctior eſt. Δικάζω. Αἰτιατικῇ. Τὸ ἐγκαλῶ. Καὶ στρατηγῷ δικάζομεν.

ΔΙΚΑΙΟΣ. Ἔφη τις τῶν ὁσίων· Ἄλλυς γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτύμεθα σῶσαι· ἑαυτὺς δὲ πάντες πάντως. Καὶ ἄλλος· Σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.] Legendum putabam: Ἄλλυς σώζων, σῶζε τὴν σεαυτῦ ψυχήν. Ut adluſerit auctor ad illud Matthæi xxvii. 42. Ἄλλυς ἔσωσεν, ἑαυτὸν ὐ δύναται σῶσαι. Sed vulgata lectio veriſſima eſt. Dionyſius Alexandrinus, vir doctiſſimus et κριτικώτατος, in Epiſt. ad Novat. apud Euſeb. Eccleſ. Hiſt. vi. 45. Εἰ δὲ ἀπειθύντων ἀδυνατοίης, ΣΩΖΩΝ ΣΩΖΕ ΤΗΝ ΣΕΑΥΤΟΥ ΨΥΧΗΝ. Sedes autem hujus ῥήσεως eſt apud LXX in Geneſ. xix. 17. Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξήγαγον αὐτὺς ἔξω, καὶ εἶπαν· ΣΩΖΩΝ ΣΩΖΕ ΤΗΝ ΣΕΑΥΤΟΥ ΨΥΧΗΝ. Confer etiam noſtrum v. Ὁσίων et v. Σῶσαι. Locus autem Suidæ, qui plane eſt ἀπροσδιόνυσος, ſine dubio mutilus eſt, atque ita, ut mihi quidem videtur, redintegrandus. ΔΙΚΑΙΟΙ δὲ ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτύς· ἄλλυς γὰρ ὐ πάντες ἀπαιτύμεθα σῶσαι, ἑαυτὺς δὲ πάντες πάντως. *Noſ-*

met

met ipſi vero ſervare debemus : Non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios ſervemus ; ſed ut nos ipſi ſervemus, omnino a nobis exigitur. Ita locutus eſt Lyſias p. 369. Edit. Taylor. ΔΙΚΑΙΟΙ ΕΣΜΕΝ *διὰ τὴν ἡμετέραν προθυμίαν* ΤΟΥΤΟΝ ΤΕ ΣΩΣΑΙ ΚΑΙ ΗΜΑΣ. Quem locum in animo habuiſſe videtur auctor ille, neſcio quis, Eccleſiaſticus, quem exſcripſit Suidas. Elegans autem locutio : *Δίκαιοι ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτοὺς.* Ita nos Angli, quibus cum Græcis maxima eſt affinitas : *We ought in juſtice to ſave ourſelves.* PARS I.

ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ.—*Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐστι δίκης ὀφθαλμὸς,* ἧς μηδέ ποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.*] Hæc ſunt verba Polybii in Excerptis a Valeſio editis p. 117. ut recte monuit Kuſterus. Illud autem, *δίκης ὀφθαλμὸς,* ut videtur, in proverbium abiit. Euſebius de Laud. Conſtantini p. 771. Καὶ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΝ *ὑπάρχειν ἔφορον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.* Vetus Poëta apud Stobæum p. 121. Edit. Grotii :

* Huc reſpexit Plutarchus in Sympos. Tom. ii. p. 161. *Ἅμα δὲ καθαρῶν τὸν οὐρανὸν ἀστέρων περίπλεων, καὶ τὴν σελήνην ἀνίσχουσαν εὐφεγγῆ καὶ καθαράν· ἑστώσης δὲ πάντη τῆς θαλάσσης ἀκύμονος, ὥσπερ τρίβον ἀναχιζόμενον τῷ δρόμῳ, διανοεῖσθαι πρὸς αὐτὸν, ὡς οὐκ ἐστιν εἷς* Ο ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ, *ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ Θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλατταν.*

PARS I.

῾Ο τῆς δίκης ὀφθαλμὸς, ὡς δι᾽ ἡσύχου
Λεύσσων προσώπου, πανθ᾽ ὅμως ἀεὶ βλέπει.*

Quæ corruptiſſima leguntur apud Theophilum ad Autolyc. lib. ii. p. 254. Edit. Wolf. ubi ad Dionyſium, poëtam neſcio quem, referuntur. Legendum autem apud utrumque, ὃς δι᾽ ἡσύχου. Adluſit autem Dionyſius ille ad Eurip. in Troad. ver. 887.

—— Πάντα γὰρ δι᾽ ἀψόφου
Βαίνων κελεύθου, κατὰ δίκην τὰ θνήτ᾽ ἄγει. †

Quæ leguntur etiam apud Plutarchum in Platon. Quæſt. p. 1007. et, nonnihil corrupta, in pulcherrimo libello de Iſ. et Oſir. p. 173. Ed. Squire, ex Euripide facile emendanda. Uſur-

---

* Diphilus Comicus apud Theodoret. Græc. Affect. p. 88. Edit. Friderici Sylburgii :

Οἴει σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,
Τρυφῆς ἁπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ,
Πεφευγέναι τὸ Θεῖον, ὡς λεληθότας ;
Ἔστι ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ὃς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷ.
Καὶ δὴ καθ᾽ ἅδην δύο τρίβους νομίζομεν·
Μίαν μὲν, δικαίων· ἑτέραν δὲ, ἀσεβῶν.

Extant hi verſus apud Euſebium, Clementem, et Scriptorem de Monarchia.

† Huc reſpexit Philo apud Euſeb. Præpar. Evang. p. 323. Ταῦτα δὴ πάντα ὁ ποιμὴν καὶ βασιλεὺς Θεὸς ΑΓΕΙ ΚΑΤΑ ΔΙΚΗΝ. Et Proclus in Platon. Theol. p. 201. Δία δὲ τὴν δικαιοσύνην, ποδηγετεῖ τὰ μετ᾽ αὐτὸν ΑΨΟΦΩ ΚΕΛΕΥΘΩ, φασὶ, καὶ μετρεῖ τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν προσήκουσαν ἑκάστοις χορηγεῖ διανομήν. Confer etiam Plutarchum de Sera Numinis Vindicta, p. 9. Edit. Wyttenbach.

pantur etiam a Syneſio de Regno p. 20. et Themiſtio Orat. xv. p. 196. Ed. Hard. cujus verba, quia inſigniter depravata ſunt, haud abs re fuerit hic emendare. Θεῷ μὲν γὰρ ὔτε ὀφθαλμοὶ, ὔτε ὦτα διακονῦνται, ὔτε γνώμη σώματι ἐνδεδεμένη· ἀλλὰ πάρεστιν ἁπανταχῦ, ὅλως ἄφετος καὶ ἀκώλυτος, τῷ κόσμῳ ἐπιστατῶν, ὗ βασιλεύει. Καὶ διὰ τῦτο αὐτῷ πολλὴ ῥᾳστώνη καὶ βαίνοντι διαφόρυς κελεύθυς, κατὰ δίκην τὰ θνητῶν ἄγειν. Reſcribo certiſſima emendatione: ΒΑΙΝΟΝΤΙ ΔΙ' ΑΨΟΦΟΥ ΚΕΛΕΥΘΟΥ κατὰ δίκην τὰ θνητῶν ἄγειν. Locus ita vertendus eſt: *Siquidem Deo nec oculi, nec aures adminiſtræ ſunt, neque mens corpori illigata eſt. Sed ubique præſens eſt, liber omnino et qui nullis impedimentis prohibeatur, mundo, cujus regnum obtinet, præſidens. Quapropter multa facilitate, tacite licet et nullo ſtrepitu, res humanas æquus moderatur.* PARS I.

ΔΙΜΙΤΡΙΟΣ. Ὁ ἔχων δύο μίτρας. Δημήτριος δὲ, διὰ τῦ η, ὄνομα κύριον.] In Edit. Mediolanenſi ita legitur: Δημήτριος, ὄνομα κύριον. Διμίτριος δὲ, διὰ τοῦ ι, ὁ ἔχων δύο μίτρας. Sed utrovis modo legatur, id pro certo habeo, vocem iſtam Διμίτριος ſpuriam eſſe et contra Græci ſermonis analogiam. A μίτρα enim fluunt, ἄμιτρος, εὔμιτρος, δίμιτρος, et ſimilia; non ἀμίτριος, εὐμίτριος, διμίτριος. Callimach. Hymn. in Dian. ver. 14.

Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ΑΜΙΤΡΟΥΣ.

Quare

PARS I.

Quare legendum contendo: Δίμιτρος, ὁ ἔχων δύο μίτρας. Videor autem in ipſum locum incidiſſe, quem ante oculos habuit Suidas; cujus indicio noſtra emendatio ſatis ſe tueri poterit, et Lexicographus noſter abunde illuſtrabitur. Eſt autem apud Plutarchum in Demetrio p. 909. Ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ οὐ μόνον ἀμπεχόμενον καὶ διαδούμενον περιττῶς καυσίαις ΔΙΜΙΤΡΟΙΣ, καὶ χρυσοπαρύφοις ἀλουργῖσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένον ἐμβάδας.* Legendum: πεποιημένους ΥΠΟΔΟΥΜΕΝΟΝ ἐμβάδας. *Et erat revera ingens circa Demetrium tragœdia, quippe qui non ſolum amictus eſt auro intertextis purpuris, et caput redimitum habebat dimitris cauſiis, verum etiam pedibus ſubligavit auratas ex pura purpura compacta ſoleas.* Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΣ——Ἡ γὰρ ἦν οὗτος παντοίοις λόγοις.]

* Valeſius in Emend. legit: χρυσουφεῖς. Sed fallitur. Vide Cl. Hemſterhuſium ad Lucian. p. 131. Athenæus lib. v. 7. p. 200. ΥΠΕΔΕΤΟ ΔΕ ΕΜΒΑΔΑΣ ΧΡΥΣΟΒΑΦΕΙΣ. Atque idem lib. xii. 9. p. 535. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ δὲ πάντας ὑπερέβαλεν· τὴν μὲν γὰρ ὑπόδεσιν ἣν εἶχε, κατεσκεύασεν ἐκ πολλοῦ δαπανήματος· ἦν γὰρ κατὰ μὲν τὸ σχῆμα τῆς ἐργασίας, σχεδὸν ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας· τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὄπισω καὶ ἔμπροσθεν ἐνιέντες οἱ τεχνῖται.

λόγοις.] “ Deeſt πεπαιδευμένος, vel ſimile quid; “ ut Portus etiam monuit.” *Kuſter*. Reſcribe: παντοίως λόγιος. *Erat enim revera omni doctrinæ genere eruditus.* Noſter infra: Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασεὺς, ῥήτωρ, καὶ ΠΑΝΤΟΙΩΣ ΛΟΓΙΟΣ. Nihil verius hac emendatione. Lucas Act. Apoſt. xviii. 24. ἀνὴρ λόγιος, *homo eruditus*. Heſych. Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος.

ΔΙΩΡΙΑ. Ἀνακωχή.—Δόξαν δὲ ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν.] Hæc ſunt verba Joſephi de Bello Jud. lib. v. cap. 9. ubi rectius legitur: Δόξαν δὲ ἐπανιέναι πρὸς ὀλίγον τὴν πολιορκίαν.

ΔΟΜΝΙΝΟΣ. Φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητὴς, ὥς φησι Δαμάσκιος. Ἐν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνὴρ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφήμασιν ΕΤΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ·* διὸ καὶ πολλὰ τῶν † Πλάτωνος δοξάσμασιν οἰκείοις διέστρεψε.

Dominus Philoſophus, natione Syrus, ex Laodicea vel Lariſſa urbe Syriæ, Syriani diſcipulus, et

---

* Vide Gronovii Emendationes in Suidam, p. 113. ubi pro more nugatur egregie.

† MS Lugd. legit: Πολλὰ ΤΟΥ Πλάτωνος.

Procli

PARS I.

Procli condiſcipulus, ut ait Damaſcius. In mathematicis quidem diſciplinis vir fuit exercitatus, ſed in aliis Philoſophiæ partibus longe exercitatior. Quamobrem etiam multa Platonica dogmata ſuis ſententiis pervertit.] Græca cum Latinis deſcripſi, ut videas quam belle hæc adminiſtrarit Interpres. Erat, inquit, Domninus in Philoſophicis egregie exercitatus; et tamen, quod mireris, Platonis dogmata pervertit. Hæc, opinor, non ſatis concordant. Adde quod vocem παλαιὸς in contrario plane ſenſu uſurpent Græci. Ariſtoph. in Lyſiſt. ver. 987

—— Παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα,
Ὤνθρωπος ——
Stultus eſt, per Caſtorem, iſte homo.

Ita legendus iſte locus. Παλαιὸρ eſt idem Laconibus ac παλαιός. Vide Kuſterum ad locum. Recte autem et, pro Comicorum more, ὤνθρωπος. ὁ ἄνθρωπος. Omnino enim deſideratur articulus. Vides jam Suidæ interpretem nec Græca intellexiſſe, neque adeo ſenſum quidem ullum exinde expreſſiſſe. Atqui haud ita difficile erat mentem ſcriptoris, qui certo certius eſt Damaſcius, attigiſſe. *Erat quidem Domninus in mathematicis diſciplinis ſatis exercitatus, in aliis autem Philoſophicis non item. Quæ cauſa etiam fuit, ut multa Platonis Philoſophica opiniunculis*

niunculis ſuis perverteret. Hic ſenſus loci eſt. Eadem quoque locutio occurrit infra v. Αἰδεσία. Ταύτης δὲ παῖδες ἀπὸ τȣ̃ Ἑρμείȣ, νεώτερος μὲν, Ἡλιόδωρος· πρεσβύτης δὲ, Ἀμμώνιος. Οὗτος μὲν ȣ̃ν εὐφυέστερος ἦν καὶ φιλομαθέστερος. Ὁ δὲ ἁπλȣ́στερος καὶ ΕΤΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ ἔν τε τοῖς ἤθεσιν, ἔν τε τοῖς λόγοις. *Hujus ex Hermia filii, natu minor, Heliodorus, natu vero major, Ammonius, fuerunt: quorum ille et ingenio et ſtudio diſcendi alteri præſtitit; hic vero ſimplicior fuit, idque ipſum tam in moribus quam ſermonibus præ ſe tulit.* Quæ ex eodem fonte, Damaſcio ſcilicet, in Hiſtoria Philoſophica, hauſit Suidas. Rem vero, quantum potuit, expreſſit Interpres: Heliodoro autem, errore feſtivo, attribuit, quod jure merito ad Ammonium pertinebat. Erat enim Ammonius iſte, ut ad Longinum vidimus, omni doctrinæ laude celeberrimus. Vocem autem παλαιότερος longe melius hic quam prius accepit. Sed, quod nemo viderat, error utrobique in Græcis eſt, et ſcribendum ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΕΡΟΣ. *Magis ſuperficialis.* Idem Damaſcius apud Suidam: Σιλβανὸς, φιλόσοφος· ὃς ἐπιεικὴς μὲν ἦν τὰ ἄλλα καὶ ἱερός· ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΟΣ δὲ τὰ ἤθη καὶ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΣ. *Silvanus, Philoſophus, qui cætera quidem probus erat et ſanctus; ſed moribus ſimplex et apertus.* Quæ totidem verbis repetuntur infra v. Ἐπιπόλαιος. Ubi recte interpretatur Suidas, οὐ βαθὺς τὸν τρόπον. Quare

PARS I.

vere

vere, opinor, et favente Critice, utrumque locum emendavimus.

ΔΟΞΟΚΟΠΙΑ. Κενοδοξία.—Ἀππιανός· Ὁ δὲ Φλαμίνιος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ᾑρμένος, ἠπείγετο Ἀννίβᾳ συμπλακῆναι. Λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολεμικῆς, Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας, Τερέντιον.] Scribendum: ΕΣ τὴν ἀρχὴν. Quomodo legitur apud Appianum in Hannibalicis pag. 551. ubi conſulendus Henricus Stephanus. Huc facit Julian. Epiſt. 49. Καὶ οἱ μὲν πειθόμενοι κατὰ ἀλήθειαν εἰσὶ θεοσεβεῖς· οἱ δὲ ἀντεχόμενοι τοῦ τύφου, ΔΟΞΟΚΟΠΟΙ εἰσὶ καὶ ΚΕΝΟΔΟΞΟΙ. Quæ autem ſequuntur apud Suidam mutila videntur, atque ita ex Appiano p. 559. ſupplenda ſunt. Ὑπάτους τε αἱροῦνται, ἐκ μὲν δόξης πολεμικῆς, Λεύκιον Αἰμίλιον, τὸν Ἰλλυριοῖς πολεμήσαντα· ἐκ δὲ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑΣ, Τερέντιον Οὐάῤῥωνα, πολλὰ αὐτοῖς ἐκ τῆς συνήθους ΔΟΞΟΚΟΠΙΑΣ ὑπισχνούμενον.

ΔΩΡΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑ ΔΙΑΦΕΡΕΙ.—Δωρεαὶ μὲν γὰρ αἱ σιτίσεις, καὶ αἱ προεδρίαι, καὶ αἱ ἀτέλειαι, καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. Δῶρα δὲ, χρυσὸς, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἑρμηνεύει πλοῦτον.] Locus hic totidem fere verbis legitur apud Philoſtratum in vita Adriani cap. iv. ex quo depromſit Suidas. Legendum autem, αἱ σιτήσεις. Quomodo habet Philoſtratus.

Æſchines

Æſchines contra Cteſiph. ΔΩΡΕΑΙ καὶ ϛέφανοι ϗ κηρύγματα ϗ ΣΙΤΗΣΕΙΣ ἐν Πρυτανείῳ. Laërtius in Socrate: Θορυβησάντων δὲ τῶν δικαϛῶν, Ἕνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὸν δίκην ΤΗΣ ΕΝ ΠΡΥΤΑΝΕΙΩι ΣΙΤΗΣΕΩΣ. *Tumultuantibus vero judicibus; Eorum, inquit, gratia quæ a me geſta ſunt, cenſeo me in Prytaneo publice ali debere.* PARS I.

ΔΡΩΠΑΞ. Ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ.—Πολλὲς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα καταφεύγοντας.] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Syneſ. Calvit. Encom. p. 75. Adſcribam autem integrum locum, quia pulcherrimus eſt. Εἰ δὲ καὶ ὑγίεια καλόν· τὸ κάλλιϛον μὲν ἓν τῶν καλῶν· διὰ ταύτην ἐγὼ πολλὲς κομήτας ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν ΔΡΩΠΑΚΑ καταφεύγοντας, ὡς ἅμα μὲν φαλακρὲς, ἅμα δὲ ἐξάντεις γενομένες τῆς νόσε. Ἀλλ' εἰ μὲν ὀφθαλμία, καὶ κόρυζα, καὶ βάρος ὤτων, καὶ τ' ἄλλα πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ὄντα πάθη τὴν κεφαλὴν τῷ φορτίῳ τέτῳ συναπαλλάττεται, μέγα ἂν εἴη ϗ τἕτο· πολὺ δὲ μεῖζον, εἰ ϗ ποσὶ καὶ σπλάγχνοις ἐλυσιτέλησεν. Οὗτοι μὲν ἓν εἰσὶν οἱ ταῦτα δυϛυχεῖς, οἱ τὲς καλεμένους κύκλους ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν ἀναγκαζόμενοι, ὧν ἀρχὴ ϗ μέσα καὶ τέλος ὁ ΔΡΩΠΑΞ ἐϛὶν, ὃς ἀκριβέϛερον σιδήρε ταῖς θριξὶν ἐπεξέρχεται. Hinc mirari ſubit interpretationem Suidæ: Δρώπαξ, ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. Niſi forte Comicus aliquis homunculum quendam molliorem et deglabratum

PARS I. bratum ludo jocoque ita vocaverit, quia δρώπακι ſcilicet ad formam et mollitiem uteretur. Erat autem δρώπαξ unguentum quoddam ex pice maximam partem confectum, quod ad crura læviganda, atque alias partes corporis depilandas, molles et κίναιδοι adhibebant. De quo conſulendi ἰατρῶν παῖδες. Martial. Epigram. x. 65.

Lævis dropace tu quotidiano,
Hirſutis ego cruribus geniſque.

Hinc δρωπακίζειν, *depilare*. Suidas: Δρωπακίζειν, παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν. Gloſſæ: Δρωπακίζω: *Pilo*. Lege: *Depilo*. Verbo utitur Lucian. in Demonacte. Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. *Tum dropace illum velli jube*. Hinc Δρωπακισμὸς, *Depilatio*: et Δρωπακιστὴς, *Depilator*. Gloſſæ: Δρωπακιστὴς, *Dropaciſta*, *Alipilarius*, *Depilator*. De volſura autem et ſubvolſura iſta, quæ ope δρώπακος peragebantur, elegantiſſime P. Africanus in eximio fragmento apud Aul. Gell. vii. 12. quod et hic non ſine voluptate videbit lector eruditus atque harum elegantiarum ſtudioſus. *Nam qui cotidie unguentatus adverſum ſpeculum ornetur, cujus ſupercilia radantur, qui barba volſa feminibuſque ſubvolſis ambulet, qui in conviviis adoleſcentulus cum amatore, cum chiridota tunica interior accubuerit, qui non modo vinoſus ſed viroſus quoque ſit:*

Eumne

Eumne quiſquam dubitet, quin idem fecerit quod cinædi facere ſolent? PARS I.

ΔΥΝΑΜΙΣ.——Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδης εἰς μίαν
Συνάψας ὅλην, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
Τῶν δυσραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία.]

" Metri gratia ſcribendum eſt: Ὅλην συνάψας, " ut Portus etiam monuit." *Kuſter.* Laboranti metro optime ſuccurrit Portus, adſentiente etiam Cl. Kuſtero. Et ſic quoque locutus eſt Jamblichus de Myſter. p. 87. Καὶ ψυχαὶ πλείονες εἰς ψυχὴν ΜΙΑΝ ΤΗΝ ΟΛΗΝ συμπήγνυνται.* Sed veram lectionem neuter tamen vidit. Scribendum:

——————— εἰς μίαν
ΟΛΚΗΝ συνάψας ———

Heſych. Ὁλκῇ μιᾷ, τόνῳ, δυνάμει. Et ſic jam video editum a Commelino in Piſid. p. 158. Quæ autem ſequuntur;

——— εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
Τῶν δυσραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία,

Reddunt: *Ut machinis quibuſdam graviſſima onera moverentur.* Nimirum is eſt mos iſto-

* Item Sophocles in Philoct. ver. 480.
Ὅθ' ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ΟΛΗΣ ΜΙΑΣ.

K rum

PARS I. rum hominum, ut ea non raro Latine reddant, quæ non intelligunt. Reſcribe: ΕΞ ΟΧΩΝ. Senſus eſt: *Cum quinque potentias Archimedis in unam quaſi vim atque actionem redegiſſet, ut onera tandem ex plauſtris cervices jumentorum gravantibus elevaret.*

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΥΜΕΝΟΣ. Μὴ ἀρεσκόμενος.

Χαλεπὸν μὲν ἦν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
Εἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε
Τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἑκάστοτε.]

Senarii iſti exſtant apud Ariſtoph. Eccleſ. ver. 180. ubi legitur: Οἱ τοὺς φιλεῖν.

ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΙΣ. Δυσυπότακτος. Γαργαλίζειν γάρ, τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν, καὶ πείθειν.] Sic totidem quoque verbis Etymol. M. Reſpexit autem uterque ad trimetrum Ariſtophanis in *Anagyro*, quem nobis conſervavit Suidas v. Ὀρθοπλήξ.

Ὃς δ' ὀρθοπλὴξ πέφυκε καὶ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΙΣ.

Quod miror non animadverſum ab iis, qui ad Heſychium ſcripſerunt, apud quem male legitur, δυσγάργαλος:* Xenophon de re equeſtri, p. 937. Δεῖ δὲ καὶ εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος

* Libanius Epiſt. 14. p. 113. Edit. Wolf. ΙΠΠΟΝ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΟΝ.

κατα-

καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΙΣ γε εἴη. *Cognoſcendum quoque, num aliqua pravitas* (Angl. *Vitiouſneſs*) *inſit equo, vel adverſus equos, vel adverſus homines; et an ſe contrectari non patiatur.* Hinc corrigendus Ælian. Hiſt. Animal. xvi. 9. Ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσι, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χροὰν, καὶ ἄγαν δρομικοὺς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Legendum: ΔΥΣΛΟΦΟΥΣ δὲ καὶ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΕΙΣ. *Oneris atque contrectationis impatientes.* PARS I.

ΔΥΣΦΟΡΑ. Χαλεπά. Δυσυπόιστα.

Λέγω γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι
Καθ' ὀρθὸν ἐξιόντα, πάνθ' ἂν εὐτυχεῖν.

ὅ ἐστι, καὶ τὰ χαλεπὰ καθ' ὀρθὸν προϊόντα, εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.] Locum hunc ex Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 87. atque ejus Scholiaſta deſumpſit Suidas, ſed ita ut utrumque pro more male mulctarit. Indicato autem fonte, unde latices ſuos hauſerit, emendatio cuivis erit in promptu.

PARS I.

AI.

AIΓEIPOϒ ΘEA. Αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον τοῦ ἱεροῦ· ἔνθα πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον, τὰ ἴκρια ἐπήγνυον· ἀφ᾽ ἧς αἰγείρου οἱ μὴ ἔχοντες τόπον, ἐθεώρουν.] " Meurſius Lect. Attic. lib. iv. cap. " ult. legendum cenſet, πλησίον τοῦ ἰκρίου· cui " emendationi ταυτολογία obſtare videtur, quo- " niam paulo poſt ſequitur, τὰ ἴκρια ἐπήγνυον. " Sed nulla erit ταυτολογία, ſi ἴκριον hic acci- " piatur pro loco in quo erant τὰ ἴκρια ſive ta- " bulata; more Atticorum, qui locis nomina " imponere ſolebant a rebus quæ in illis erant, " ut oſtendimus ſupra v. Δεῖγμα. Exiſtimo " igitur emendationem Meurſii ſpernendam " non eſſe." *Kuſter.* Legunt viri doctiſſimi, ut vides, πλησίον τοῦ ἰκρίου, et pro loco accipiunt in quo erant τὰ ἴκρια. Atqui tum ſcribendum fuerit, πλησίον τῶν ἰκρίων. Ariſtoph. Theſmoph. ver. 402.

Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ΑΠΟ ΤΩΝ ΙΚΡΙΩΝ.

Quomodo etiam habet Heſychius: Παρ᾽ αἰγείρου θέα. Αἴγειρος δὲ ἐστὶ φυτοῦ εἶδος ΕΓΓΥΣ ΤΩΝ ΙΚΡΙΩΝ. Quod tamen in Suida ferri non poteſt propter ſequentem Ἰκρία. Quare recte, opinor, emendavimus: πλησίον ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ, ΕΝΘΑ, πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον, ΤΑ ΙΚΡΙΑ ἐπήγνυον

νυσν. *Juxta locum, ubi, antequam theatrum exſtructum eſſet, tabulata poſita erant.* Qua quidem emendatione nihil verius aut ſimplicius. Sic locutus eſt D. Joannes iv. 5. ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Heſychius: Ὀρθία Ἄρτεμις. Οὕτως εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ΧΩΡΙΟΥ, ΕΝΘΑ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἵδρυται.* PARS I.

ΑΙΓΙΑΖΕΙΝ.

Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθημένος.]

Verſus, cujuſcunque demum ſit, notandus ob verbum *αἰγιάζειν*, quod haud alibi occurrit.† Metrum autem laborat, cui ita levi digito eſt ſuccurrendum:

Σὺ δ' αἰγιάζεις ΕΝΘΑΔΙ καθημένος.
Tu vero capras paſcis hic ſedens.

---

* Phalaris Epiſt. cxxxv. p. 117. Edit. Boyle—Μηδὲ ἀνίστα τὸν Ὑμέναιον ἀπὸ τῆς ἑστίας, ΕΝΘΑ ἤδη· ἄξιον τὸ δῶρημα τοῖς κομισομένοις ἀποδοχῆς νενομίκαμεν· φίλτατα γὰρ τὰ ΧΩΡΙΑ τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ΕΝΘΑ ἂν τὰ πρῶτα θεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. Item Pauſanias in Attic. p. 42. Edit. Kuhnii: Τοῦ δὲ ἱεροῦ τοῦ Σαράπιδος οὐ πόρρω ΧΩΡΙΟΝ ἐστὶν, ΕΝΘΑ Πειρίθουν καὶ Θησέα συνθεμένους ἐς Λακεδαίμονα καὶ ὕστερον ἐς Θεσπρωτοὺς σταλῆναι λέγουσι. Confer et eundem in Meſſen. p. 345.

† An αἰθριάζειν?—Theophylact. Epiſt. lv. p. 88. Edit. Meurſii: Τὸ γὰρ οὐκ ἂν μοι γένοιτο ΑΙΘΡΙΑΣΑΝΤΙ, ὅπου φωλεύων οὕτω διάκειμαι;

PARS I. Ita reddunt Interpretes. Ut vero ὧδε et ὡδὶ, ſic ἐνθάδε et ἐνθαδὶ. Nihil notius apud Atticos. Ariſtoph. Ran. 202.

Οὔκουν ΚΑΘΕΔΕΙ δῆτ' ΕΝΘΑΔΙ γάστρων;——
Non igitur hic ſedibus tu, venter popa?

Idem Equit. ver. 487.

Καὶ τὰς μαχαίρας ΕΝΘΑΔΙ καταθήσομαι.

ΑΙΘΗΡ——Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' αἴθερος.] "Hæc apud Sophoclem legiſſe memini: quam-"vis locum nunc in promptu non habeam." *Kuſter.* Hæc Pindaro adjudicavit Ritterſhuſius ad Oppian. Hal. iv. 568. et poſt eum Barneſius ad Eurip. Iphig. Taur. ver. 1445. Sed perperam. Leguntur enim hæc verba apud Ariſtoph. Theſmoph. ver. 1076, qui et ipſe hauſit ex Euripide in Andromeda; uti recte vidit Cl. Kuſterus ad locum. Vide etiam infra v. Ἵππευμα, ubi auctius legitur hoc fragmentum. Nemini autem mirum videatur, quod unus idemque locus tum apud Comicum, tum apud Tragicum comparuerit. Solebant enim Comici ῥήσεις nonnullas a Tragicis mutuari, nunc ut majorem gratiam fabulis ſuis conciliarent, nunc ut auctores riſu ludoque exciperent.* Id quod

* Hujuſmodi exempla videas apud Stobæum in Excerpt. de Rerum Natura, p. 139. Edit. Grotii. Vide et Fabricium ad Sext. Empiricum, p. 274.

ſæpiſſime

ſæpiſſime fecit Ariſtophanes. Fecit et Menander, ex quo verſiculum iſtum Paulino uſu celeberrimum, PARS I.

> Φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαὶ,

laudat non ſemel Hieronymus ad Pauli Epiſtolas.* Quocum faciunt et Scholiaſtæ Græci ad 1 Corinth. xv. 33. in MSS Steph. et Laud. Quorum prior ex *Thaïde* Menandri deſumptum eſſe ait; concinente univerſo Eruditorum choro. Atqui ſenarium iſtum τραγικὸν vocat, haud ſubleſtæ quidem fidei teſtis, Clemens Alexandrinus Stromat. i. p. 350. Πρός γ' οὖν Κορινθίους περὶ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως διαλεγόμενος, ΙΑΜΒΕΙΩι ΣΥΓΚΕΧΡΗΤΑΙ ΤΡΑΓΙΚΩι· Τί μοι ὄφελος, λέγων, εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; Φάγομεν καὶ πίομεν αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν. Μὴ πλανᾶσθε· Φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαί. Facile autem componendæ ſunt iſtæ lites.† Nimirum Menander, ut *Thaïdem* ſuam purpureo quodam panno con-

---

* Ex eodem hunc verſiculum laudat Tertullianus. Vide Ritterſhuſium ad Iſidorum, iv. 35. Citatur etiam ab Euſebio in Præpar. Evang. p. 249.

† Non aliæ videntur lites de iſto Sophocleo:

> Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

Ad quem verſiculum ita Zenobius in Proverb. Cent. V. 98. Τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. Πλάτων δὲ Εὐριπίδου φησὶν εἶναι τὸ ἰάμβειον. Καὶ οὐδὲν θαυμαστόν. Συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ Ποιηταί. Vide Andr. Schottum ad locum.

PARS I.

decoraret, verſiculum iſtum ἠθικὸν ex Euripide mutuatus eſt;* ad quem proinde jure ſuo referendum eſſe monet Socrates in Hiſtor. Eccleſ. lib. iii. cap. 16. cujus verba, quia elegantiſſima ſunt, et omnibus, qui harum venerum haud penitus expertes atque ἄγευϛοι ſunt, facile arridebunt, hic adſcribenda eſſe duximus: Εἰ δέ τις ἡμᾶς βιαίως ταῦτα λέγειν νομίζει, σκοπησάτω ὅτι ὁ Ἀπόϛολος ȣ̓ μόνον ȣ̓ κωλύει μανθάνειν Ἑλληνικὴν παίδευσιν, ἀλλὰ γὰρ φαίνεται ϗ αὐτὸς μὴ ἀμελήσας αὐτῆς, ἕνεκεν τȣ̃ γνῶναι πολλὰ τῶν εἰρημένων τοῖς Ἕλλησιν. Ἐπεὶ πόθεν ὁρμώμενος ἔλεγε, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦϛαι, κακὰ θηρία, γαϛέρες ἀργαὶ, εἰ μὴ τȣ̀ς Ἐπιμενίδȣ τοῦ Κρητὸς, ἄνδρος τελεϛȣ̃ ἀνεγνώκει χρησμȣ́ς· ἢ πόθεν ἐγνώκει τὸ, Τȣ̃ γὰρ ϗ γένος ἐσμὲν, εἰ μὴ τὰ Φαινόμενα τȣ̃ ἀϛρονόμȣ Ἀράτȣ ἠπίϛατο. Ἀλλὰ ϗ τὸ, ΦΘΕΙΡΟΥΣΙΝ ΗΘΗ ΧΡΗΣΤΑ ΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΚΑΙ, δείκνυσι μὴ ἀνήκοον τῶν ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ δραμάτων τυγχάνοντα.

ΑΙΘΡΙΑ.—Ξενοφῶν· Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν, ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνȣ̃ντες.] Frag-

---

* Id quod feciſſe videtur idem Comicus ex Æſchylo. Vide Stobæi Floril. p. 157. Ita Tragicus:

Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Iiſdem fere verbis Menander:

Οἴκοι μένειν χρὴ, καὶ μένειν ἐλεύθερον,
Ἢ μηκέτ' εἶναι, τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

mentum

mentum hoc depromptum eſt ex Xenoph. Exped. Cyr. lib. iv. 4. 9. p. 328. ubi paulo aliter legitur: Ὅσοι δὲ, ὅτε τὸ πρότερον ἀπῆσαν, τὰς οἰκίας ἐνέπρησαν, ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκην ἐδίδοσαν, κακῶς σκηνοῦντες.* Ubi diſtinguendum vel auctoritate Suidæ, ὑπὸ τῆς αἰθρίας, δίκην ἐδίδοσαν, κακῶς σκηνοῦντες. *Pœnas dederunt, ſub dio in tentoriis male habitantes.* Quod non notaſſem, niſi virum doctiſſimum ad Xenophontem iſta fraude deceptum animadvertiſſem. PARS I.

ΑΙΚΑΛΛΕΙ. Θωπεύει. Κινεῖ. Προτρέπεται. Τὴν βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων δάφνην. Λέγεται καὶ ὑπαικάλλειν. Τὴν Ἀντωνίου θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα φάτνην. Priorem partem hujus Articuli deſcripſit Suidas, idque nullo judicio, ex Schol. ad Ariſtoph. Eq. ver. 211.

Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με ——

Ubi Schol. Αἰκάλλει. Θωπεύει. Γράφεται καλεῖ με, (lege: καὶ καλεῖ με,) ἀντὶ τοῦ, κινεῖ, προτρέπεται. Vides jam quam negligenter hæc adminiſtrarit Suidas. Neque enim verba illa, κινεῖ, προτρέ-

* Sozomen. Hiſt. Eccleſ. lib. vi. cap. 2. Τῆς τε γὰρ γῆς συνεχῶς ὑπὸ χαλεπωτάτων σεισμῶν τινασσομένης, καὶ τῶν οἰκημάτων ἐρειπομένων, οὐκ ἀσφαλὲς ἦν οἴκοι, οὔτε ΑΙΘΡΙΟΥΣ διατρίβειν. Dio Chryſoſt. Orat. ix. p. 142. Ὅσοι κακῶς ἐσκήνουν, καὶ τούτου ἠπόρουν. Legendum: ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΗΠΟΡΟΥΝ.

πεται

PARS I. πεται ad vocem Αἰκάλλει pertinent, ſed ad alteram lectionem Καλεῖ. Deinde duo exhibet fragmenta Suidas, quorum prius nón niſi litura ſanandum eſt. Locum enim non ſuum occupat; in poſteriori autem recte emendatur. Eſt enim, ſi quid video, unum atque idem fragmentum; quodque auctius legas v. Ἄλβιος et v. Ὑπαικάλλων.

E.

EBΡΑΓΧΙΑΖΕ. Κεκοπίακεν.] Pſalm. lxviii. 4. ubi LXX. ΕΚΟΠΙΑΣΑ κεράζων, ΕΒΡΑΓΧΙΑΣΕΝ ὁ λάρυγξ μου.* *Deſatigatus ſum clamando, et meum guttur eſt raucum.* Ad hunc locum reſpexit Suidas. Idem eſt Βραγχᾶν, Βραγχιᾶν, et Βραγχιάζειν· De quibus Heſychius, Pollux, alii. Confer et Etymologum in v. Βραγχιάζω, qui et eundem Pſalmographi locum ad partes vocat.

ΕΓΚΑΤΩΙΚΟΔΟΜΗΣΕΝ. Ὁ δὲ πατὴρ μηνίσας τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, ἐπήρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. †] Locus luxatus eſt et mutilus. Lego certiſſime: Ὁ δὲ πατὴρ ΛΑΒΩΝ

* Libanius Tom. i. p. 309. Edit. Wolf. Οὐ βράγχος τῇ φαρύγγι προσεπέσεν.

† Vide Suidam in v. Ἀναγυράσιος, ubi hæc hiſtoria eſt.

τὸν

τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτȣ̃ παλλακῇ, ΜΗΝΙΣΑΣ ἐπήρωσεν αὐτὸν ϗ ἐγκατῳκοδόμησεν. *Pater autem iratus, quod filium in pellice ſua deprehendiſſet, eum oculis privavit et parietibus ſtruxit.* Solenne autem eſt verbum λαμβάνειν,* in re hujuſmodi. Lyſias pro Cæde Eratoſthenis p. 17. ΕΠΙ ΔΑΜΑΡΤΙ τῇ ἑαυτοῦ ΜΟΙΧΟΝ ΛΑΒΩΝ. *Mœchum in uxore deprehendens.* Philoſtrat. vit. Apollon. viii. 7. Καὶ τὸ μοιχεύειν μὲν, ὃν λανθάνȣσι χρόνον, γαμεῖν δὲ ἃς ἐμοίχευσαν, ὅταν ΕΠ' ΑΥΤΑΙΣ ΛΗΦΘΩΣΙ. *Et mœchari, quamdiu clanculum id fieri queat, matrimonio autem ſibi jungere quas corrupiſſent, ubi deprehenſi in eis eſſent.*

PARS I.

Sophocl. Aj. ver. 1313.

> Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ΕΦ ΗΙ
> ΛΑΒΩΝ ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτεύσας πατὴρ
> Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθῦσιν διαφθοράν.

Ita ſcribendum cum Scholiaſta ob metrum, non φυτεύσας. Sophocl. Trachin. ver. 314.

> Τίς δ' ἡ τεκȣ̃σα; τίς δ' ὁ ΦΙΤΕΥΣΑΣ πατήρ.

Locus autem ita vertendus eſt:

---

* Heraclides de Polit. Cap. I. ΛΑΒΩΝ ΕΠΙ ΤΗ ΘΥΓΑΤΡΙ Λειμώνῃ ΜΟΙΧΟΝ. Artemidor. iii. 51. Κατέλαβεν ἐπὶ τῆς ἐρωμένης. Legendum: ΕΠΙ ΤΗ ΕΡΩΜΕΝΗ. Demoſthenes contra Neæram p. 586. Edit. Taylor. ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΜΟΙΧΟΝ ΕΠΙ ΤΗ ΘΥΓΑΤΡΙ. Confer etiam Suidam ad v. Παλῦσι, et Valcken. Diatrib. Eurip. p. 263.

Ex

PARS I.

Ex matre vero Cretenſi es natus, in qua
Cum pater tuus adulterum deprehendiſſet,
Juſſit eam mutis piſcibus laniandam in mare
abjici.

ΕΓΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ. Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀπολιποῦσι· Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος· Εὖγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς. Ἀμύκῳ.] Recte vir doctiſſimus Gatakerus noſtras: Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ. *Apollodorus Caryſtius in fabula quæ* Ἀπολιποῦσα *inſcripta eſt.* Quocum facit et Photius. Sed in verſibus Apollodori et Epicharmi conſtituendis parum vidit vir optimus. Ego totum locum ita redintegrandum eſſe cenſeo: Ἐγκομβώσασθαι. Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ·

——Τὴν ΕΠΩΜΙΔΑ

Πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

ἘΠΙΧΑΡΜΟΣ Ἀμύκῳ·

ΕΥΓΕ μὲν,* ὅτ' ΕΠΩΜΙΣ ΕΓΚΕΚΟΜΒΩΤΑΙ † καλῶς.

---

* Theophylact. Epiſt. xix. p. 29. Ed. Meurſii : Ἀλλ' ΕΥΓΕ ὅτι τοῖς καθ' ἡμᾶς ἐπεφάνης μέρεσιν ἀλεξίκακος, ὡς ταῦτα γε ἤδη ἀπέγνωστο καὶ Λυσίας ἂν εἶπεν.

† Vide Heſychium v. Κοσσύμβη. Confer et Longum Paſtor. ii. 60. Varro apud Nonium p. 542 : *Encombomata ac parnacidas.* Lege: *atque* ARNACIDAS. Heſychius ad v. Ἀρνακίδες. Ἀρνῶν κώδια.

Bene

Bene eſt, quod epomis mihi recte et decore
conſtricta eſt.

Verba Apollodori, quæ male ſollicitarunt viri docti, recte repræſentant Suidas et Photius. Comici enim anapæſtum in ſecundo loco facile admittunt. Quid quod verſus eo pacto ſuavior et numeroſior erit. Senarium autem Epicharmi ita conſtituimus, ut ἀρτίπȣς ſit, et ſenſu quidem optimo. Illud ἔπωμις, quod inſeruimus, facile nobis ſuggeſſit Apollodori locus. Recte autem ἐγκεκόμβωται exhibet Photius; cujus locum, quia eximie huc facit, et viros doctos, qui ad Suidam ſcripſerunt, eluſit omnes, hic adſcribere eſt viſum. Eſt autem in Epiſt. 156. ubi de illo D. Petri I Epiſt. v. 5. Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε agit. Θαυμάζω μάλιστα, εἰ καί σοι γραμματικευομένῳ, καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεσχηνεύοντι μελέταις, ΤΟ ΕΓΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ βαρβάρȣ φωνῆς, ἀλλ' ȣ̓χ Ἑλληνικὴ λέξις, ἔδοξεν. Ὁ μὲν γὰρ μακάριος ϗ κορυφαῖος Πέτρος, ȣ̓δὲν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων σπȣδάζων, ταύτην τοῖς ἑαυτȣ̃ παρείληφε γράμμασιν· ȣ̓ γὰρ ἠχώ τινα καὶ τέχνην ῥημάτων, ȣ̓δὲ λεξιδίων ψόφον, ϗ κτύπον ῥημάτων, δι' ὧν τινες τὰ τῶν μειρακίων ὑπογαργαλίζȣσιν ὦτα, ϗ κρότον ἑαυτοῖς ἐγείρȣσιν ἐκεῖθεν, ἀλλὰ ψυχῶν σωτηρίαν τοῖς ἀκροαταῖς ἐνθεῖναι φροντίδα ἐτίθετο. Σὲ δὲ ȣ̓ν ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ μάλιστα ϗ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ τῶν σῶν μεμνημένον, ἔχρην περιπτύσσεσθαι

PARS I. σεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει. Ὁ μὲν γὰρ πολλαχῶ, καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέξιν, ἐχρήσατο ταύτῃ. ΕΓΚΕΚΟΜΒΩΤΑΙ γὰρ, φησὶ, καὶ ἀπαρεμφάτως, ΕΓΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ. Ο ΔΕ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ ΕΝ ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΗι (εἰρήσθω γὰρ εἰς τὴν σὴν χάριν καὶ ἡ χρῆσις) ΤΗΝ ΕΠΩΜΙΑΝ (lege, ΕΠΩΜΙΔΑ) φησὶ, ΠΤΥΞΑΣΑ ΔΙΠΛΗΝ ΑΝΩΘΕΝ ΕΝΕΚΟΜΒΩΣΑΜΗΝ. Οὓς ἐχρῆν ἀναλαμβάνοντα, μὴ βαρβαροφωνίας τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα αἰτιᾶσθαι, ὑπερθαυμάζειν δὲ μᾶλλον, ὅτι καὶ τῆς τοιαύτης σπουδῆς ὡς παιδιᾶς ὑπερορῶν, ὅμως κατὰ τοὺς τῶν Ἑλληνικῶν κριτὰς ὀνομάτων ἐστὶν οὗ, (lege, ἐστὶν οὓς,) τὰς ἑαυτοῦ ἐπιστολὰς ἐξεδίδου. Cæterum hanc fabulam Ἀπολιποῦσαν, quam Apollodoro Caryſtio adſignant Photius et Suidas, Apollodoro Geloo adſcribit Athenæus. Sic ſolent ſcilicet Grammatici. De quo conſulendus doctiſſimus Gatakerus in Miſcellaneis.

ΕΓΚΡΑΓΩΝ. Λόγοις κατεξαναστάς. Διαλοιδορησάμενος. Δοτικῇ συντάσσεται.] Syneſius Epiſt. 79. ΕΓΚΡΑΓΩΝ γὰρ ΑΥΤΩι δὶς που καὶ τρὶς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης ΛΟΙΔΟΡΗΣΑΜΕΝΟΣ. Quem locum ante oculos habuiſſe videtur Suidas. Verbo uſus eſt Ariſtoph. in Plut. ver. 428.

ΕΝΕΚΡΑΓΕΣ ΗΜΙΝ οὐδὲν ἠδικημένη.

ΕΓΚΡΑΤΗΣ.—Ἔλεγεν ὁ Λεωργὸς τῶν φθανουσῶν ἰάσεων τύχῃ μᾶλλον, ἢ βουλήσει Θεοῦ ἐγκρατὴς γεγονέναι.

νέναι. *Leorgus dicebat, ſe caſu potius quam voluntate Dei ante ſanatum fuiſſe.*] Quis fuerit iſte *Leorgus*, juxta ſcio cum iis qui neſciunt maxime. Interea locum ita vertendum cenſeo: *Dicebat* ille nebulo *ſe caſu potius quam voluntate Dei ante ſanatum fuiſſe.* Heſychius: Λεωργὸν, κακȣ̃ργον, πανȣ̃ργον, ἀνδροφόνον.* Verbi ſedes apud Æſchylum eſt in Prometh. ver. 5. PARS I.

—— τόνδε πρὸς πέτραις
Ὑψηλοκρήμναις ΤΟΝ ΛΕΩΡΓΟΝ ὀχμάσαι.

ΕΘΝΟΠΑΚΤΟΥ.† Ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱςορίᾳ τῶν Μακκαβαίων.] "Apud Joſeph. de Maccab. "cap. xvi. ſed ubi legitur Ἐθνοπάτορα, i. e. *pa-* "*trem gentis:* ut Pearſonius etiam obſervave- "rat." *Kuſter.* Fallitur eruditiſſimus Præſul, et cum eo Kuſterus. Locus enim Joſephi, quem reſpexit Suidas, eſt cap. vii. ubi ita legitur: Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ Ἀαρὼν τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένος διὰ τȣ̃ ΕΘΝΟΠΛΗΚΤΟΥ πυρὸς ἐπιτρέχων τὸν ἐμπυριςὴν ἐνίκησεν ἄγγελον.‡ *Quemadmodum enim pater Aaron thuribulo inſtructus, per ignem late graſſantem in populum curſitando,*

---

* Archilochus apud Euſeb. Præpar. Evang. p. 687.

Ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν ȣ̓ρανȣ̃ κράτος, σὺ δ' ἔργα
Ἐπ' ἀνθρώπȣς ῥεῖς ΛΕΩΡΓΑ τε καὶ ἀθέμιςα.

† Forſan: Ἐθνοπλάγκτȣ.

‡ Vide Numer. xvi. 47. 48.

uſtulatorem

PARS I. *uſtulatorem Angelum devicit.* Hinc Suidas emendandus eſt.

ΕΚΜΗΡΥΟΜΕΝΟΥΣ. *Δυσχερῶς ἐκμηρυομένȣς ϗ μακρῶς τὰς δυσχωρίας· ἀντὶ τȣ̃, ἀναλεγομένȣς.*] Polybius lib. iii. p. 283. *Μετὰ δὲ ταῦτα θεωρȣ̃ντες τὸ τῶν ὑποζυγίων πλῆθος, καὶ τȣ̀ς ἱππεῖς δυσχερῶς ἐκμηρυομένȣς ϗ μακρῶς τὰς δυσχωρίας, ἐξεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ συμβαίνοντος ἐξάπτεσθαι τῆς πορείας.* Ex hoc loco ſuam notam decerpſit Lexicographus noſter.

ΕΚΡΗΓΜΑΤΑ. *Τὰ ἐκ τῶν χειμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.**] Polybius lib. xii. p. 925. *Τȣ̀ς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν* ΧΕΙΜΑΡΡΟΥΣ *καταφερομένȣς τοσαῦτά φησι ποιεῖν* ΕΚΡΗΓΜΑΤΑ *κατὰ τὸ* ΠΕΔΙΟΝ, *ὥστε καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν φυγὴν διαφθαρῆναι λέγȣσι τȣ̀ς πλείστȣς ἐν τοῖς τοιȣ́τοις* ΚΟΙΛΩΜΑΣΙ. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

ΕΚΣΑΛΕΥΣΟΝ ΑΥΤΟ. *Ἐξένεγκον. Ἦν δὲ ἐμπὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτȣ̃.*] Vide Ariſtoph. in Lyſiſt. v. 1027. et Schol. ad locum, unde hæc Suidas deſcripſit.

* Plutarchus in Alexandro p. 80. Edit. Bryani: *Τραχὺν δὲ Ὑδάσπην ὑπὸ τȣ̃ χειμῶνος ἐπιόντα καὶ μετέωρον,* ΕΚΡΗΓΜΑ *ποιῆσαι μέγα, ϗ πολὺ μέρος ἐκείνῃ φέρεσθαι τȣ̃ ῥεύματος.*

ΕΛΕΛΕΥ.

ΕΛΕΛΕΥ. Ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ— καθὸ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρέτριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς. PARS I.

Ὥρα βοηθεῖν ἐςίν. Ἐγὼ δ᾽ ἡγήσομαι.
Προσλαβέτω τὶς χερὶ φασγάνου λαβῆς,
Σάλπιγγι δ᾽ ἄλλος, ὡς τάχος, σημαινέτω.
Ὥρα ταχύνειν. Ἐλελεῦ.———]

" Ut metrum verſus ſecundi fulciatur, vel ſcri-" bendum eſt, Καὶ προσλαβέτω τὶς, vel Προσλαμ-" βανέτω τίς. Interdum enim et Anapæſtus in " ſecunda ſede ſenarii Iambici pro Iambo poni " ſolet." *Kuſter*. Achæi verſus elegantiſſimi ſunt, ſed qui gemino morbo laborant. Peccant enim cum in metrum, tum in Græciſmum. Quod non animadvertit Cl. Kuſterus. Græci enim non προσλαβεῖν λαβῆς, ſed προσλαβέσθαι λαβῆς dicunt. Ariſtoph. Lyſiſt. v. 200.

Καλαθεῖσα ταύτην ΠΡΟΣΛΑΒΟΥ ΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΠΡΟΥ.*

* Verſus apud D'Orvill. ad Charit. p. 332. ſic ſe habet:

—— θελήσας προσλαβέσθαι ΣΑΡΚΙΟΝ.

Sed barbare. Vide autem S. Marc. viii. 32. Act. Apoſt. xxviii. 2. In Act. Apoſt. xxvii. 34. legendum ex Codd. MSS: ΜΕΤΑΛΑΒΕΙΝ τροφῆς. Confer. cap. ii. 46. et Sozomen. p. 220. Ὑπὸ δὲ τῆς μερίμνης, ἤδη τῆς νυκτὸς ἐπιγενομένης ΜΕΤΑΛΑΒΩΝ ΤΡΟΦΗΣ, ἐπὶ θρόνου καθεζόμενος, εἰς ὕπνον ἠνέχθη.

PARS I.

Deinde metrum quoque, ut dixi, laborat. Quod quidem partim vidit Kuſterus, ſed medelam non vidit. Emendatio enim utraque viri doctiſſimi etiam hoc incommodi in ſe habet, quod anapæſtum in ſecundam ſedem admiſerit. Quod reſpuunt Tragici. Fortaſſe non deerit, ut diverſa ſunt hominum judicia, qui rem ita conficiendam putaverit:

Τὶς προσλαβέσθω χειρὶ φασγάνου λαβῆς.

Sed illud encliticum *τὶς* in initio verſus ferri non poteſt. Quare nihil jam reſtat, niſi ut more Atticorum, quibus iſtiuſmodi tmeſis haud infrequens eſt,* verbum illud *προσλαβέσθω* diſcindamus, et ſenarium ita tandem conſtituamus:

Πρός τις λαβέσθω χειρὶ φασγάνου λαβῆς.

Quod verum eſt. Cæterum pæne oblitus ſum monere legendum, Ἐλελελεῦ, tetraſyllabῶς ſcilicet. Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Av. v. 363. cujus Scholiaſtam hic compilavit Suidas.

Ἐλελελεῦ, χωρεῖ, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.

Ita ſcribendum ex lege metri. Verſus enim eſt trochaicus tetrameter catalecticus. Locus autem Achæi ita ſcribendus et interpretandus eſt:

* Sic Plato in Phædro: *Ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου.*

Ὥρα

Ὥρα βοηθεῖν ΕΣΤ, ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΛΑΒΕΣΘΩ χειρὶ φασγάνου λαβῆς,
Σάλπιγγι δ' ἄλλος, ὡς τάχος, σημαινέτω.
Ὥρα ταχύνειν. ΕΛΕΛΕΛΕΥ.——

Tempus eſt opem ferendi; ego vero dux veſter ero.
Alii diſtringant gladios; alii ocyus tuba ſignum dent.
Nullus eſt morandi locus. Eleleleu.

ΕΛΛΟΓΟΣ. Ὅταν ᾖ δῆμος ἔλλογος τὸ ἀρχόμενον.] " Ex lacero hoc et mutilo fragmento " nullus ſenſus elici poteſt." *Kuſter.* Syneſius de Regno p. 6. Ed. Petavii: Ὅστις οὐ πιαίνει τὴν ἀγέλην, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἀγέλης θέλει πιαίνεσθαι, τοῦτον καλῶ μάγειρον ἐπὶ βοσκημάτων, τοῦτον ἀποφαίνω τύραννον, ΟΤΑΝ ΗΙ ΔΗΜΟΣ ΕΛΛΟΓΟΣ ΤΟ ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ. *Qui gregem non ſaginare, ſed a grege ipſe ſaginari vult, eum inter pecora coquum appello; eum Tyrannum eſſe cenſeo, ſi quod ſubditum eſt, populus ſit ratione prædítus.* Hinc Suidas notulam ſuam deprompſit, atque hinc facile ſuppleri et illuſtrari poterit. Vox autem ἔλλογος, quod notandum, ex rarioribus eſt.

ΕΛΥΓΩΣΕΝ. Ἔκαμψε. Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. Τουτέστιν, ὁ χρυσός.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra voce Δανάη. Eſt autem pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vii. p. 588.

PARS I.

Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κλῇδας ἐλέγχει,
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα· μή τις ἐραστὰς
Λιστέσθω Παφίαν ἀργύριον παρέχων.

Eleganter Philoſtratus Epiſt. 68 ad meretriculam: Μισθώματα λαμβανεις. Καὶ γὰρ ἡ Δανάη χρυσὸν καὶ στεφάνους δέχεται. Τοῦτο μὲν καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἡ παρθένος. Quæ et corrupta, et peſſime diſtincta, ita ſunt refingenda: Μισθώματα λαμβάνεις· Καὶ γὰρ ἡ ΔΑΝΑΗ ΧΡΥΣΟΝ. Καὶ στεφάνους ΔΕΧΗΙ· ΚΑΙ τοῦτο μὲν καὶ ἡ Ἄρτεμις ἡ παρθένος. *Mercedem accipis: Et Danaæ etiam aurum accepit. Corollas accipis: Atque ita quoque Diana virginitate celebris.*

ΕΜΒΟΛΙΜΟΣ. Ἀτελής. Ἱπποκράτης· Παῖδες ἐμβόλιμοί τινες. *Hippocrates: Quidam imperfecti pueri.*] Ἀποσπασμάτιον hoc, tanquam magni illius Hippocratis fœtum nobis venditat Interpres. Sed fallitur vir bonus. Eſt enim Senarius ex Eupolidis Δήμοις, atque ita ſcribendus:

Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες.*

Ariſtoph. Nub. v. 997.

Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι
βλιτομάμμαν.

Ubi Schol. Οὗτοί εἰσι, Τελέσιππος, Δημοφῶν,

* Vide Photium in Lex. MS. ad v. Σύσυς. Τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες. Conſulas Albert. in Heſych. v. Σῦς.

Περικλῆς,

Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. Καὶ Ἔυπολίς φησὶν ἐν Δήμοις· PARS I.

> Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
> Βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ τρόπου.

Verſus poſterior claudicat, atque ita eſt ſublevandus: κοὐδαμῶς τοὐμοῦ τρόπου. Ariſtoph. Theſmoph. v. 581.

> Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς ΤΟΥΜΟΥ ΤΡΟΠΟΥ.

Idem in Veſp. v. 996.

> Ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, ΚΟΥ ΤΟΥΜΟΥ ΤΡΟΠΟΥ.

Locus ita vertendus: *Hippocratis autem filii ſunt ſubdititii, et ſtupidi, et meis quidem moribus nequaquam adcommodati.* Vide etiam Suidam infra v. Ἱπποκράτους, ubi iſta Scholia paulo auctiora leguntur, quippe quæ ex veteribus et melioribus libris, quam qui nunc exſtant, ſine dubio deſcripta ſunt.

ΕΜΒΡΑΧΥ—Ἀντὶ τοῦ, ἐλάχιστον.

> Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληται, ὅπου περ ἔμβραχυ
> Εἰσὶν θεαταί; ——]

Scribendum: διαβέβληχ', ὅπου.* Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Theſmoph. v. 397. unde hunc locum deprompſit Suidas.

ΕΜΙΤΡΩΣΑΤΟ. Ἐζώσατο. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

* Vide Albert. ad Heſychium in v. Ἐμβραχεῖ.

PARS I.

K᾽ Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρουν τε ϗ διεκίνουν Ἰωνικῶς.]

Audiendus vir doctiſſimus ad Ariſtoph. Theſmoph. ver. 170. ex quo hic locus excerptus eſt. “ Citant hunc locum Harpocrat. v. Ἰωνικὸς, et Suidas v. Ἐμιτρώσατο. Cæterum particula τὲ in hoc verſu redundat. Deinde pro “ διεκίνουν, Valeſius ad Harpocrat. v. Ἰωνικὸς, “ legit διεκινοῦντ᾽ (i. e. διεκινοῦντο,) quod non diſplicet. Intelligeudus autem eſt hic locus de “ ſaltatione molli, quali Iones uti ſolebant: ut “ vel ex Horatii loco conſtat;

Motus doceri gaudet Ionicos.”

Kuſter. Recte quidem, ſi ſenſum loci ſpectes, Valeſius, quo nemo fere elegantiori ingenio has literas tractavit, legebat, διεκινοῦντο, *ſe movebant*. Quod vero dicit Kuſterus particulam τὲ redundare, in hoc judicium ejus deſidero. Sed ne ſic quidem verſus ſanus erit; imo, quod nec Valeſius nec Kuſterus viderat, miſere oneri ſuccumbit. Verbum enim κινεῖν primam ſemper producit. Quo pacto quartam ſedem degravat ſpondeus. Vide igitur an nos rem acu tetigerimus:

————————Ἀνακρέων ὁ Τήϊος,
K᾽ Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρουν τε ϗ ΔΙΕΚΛΩΝΤ᾽ Ἰωνικῶς.*

* Dionyſius Halicarnaſs. Tom. ii. p. 310. Edit. Hudſoni: Ἰωνικοὺς ϗ διακλωμένους. Dio Chryſoſt. Orat. xxxiii. p. 411. Καὶ

Heſych. Διακλῶν, θρύπτων. Idem: Ἰωνικὸν, τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ καταγότος, ἢ θηλυκοῦ. Pollux iv. 91. ubi περὶ ὀρχήσεως agit. Λυγίσαι τὸ σῶμα, κάμψαι, ΚΛΑΣΑΙ. Quare διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς eſt, *corpus inſtar Ionum molliter movere, ſaltare.* Horatio, *artubus frangi.* Locus autem ita vertendus eſt:

PARS I.

Anacreou et Alcæus, qui muſicis gratiam et venuſtatem conciliarunt, Mitras geſtabant, et molliter, more Ionum, ſaltabant.

Cæterum illud διεκινοῦντο eſt purum putum vocis διεκλῶντο interpretamentum; quod et in textum, contra artis regulas, ut uſu evenit, viam ſibi muniverat, et veram lectionem ſupplantaverat. Quod, ne cui mirum videatur, nam omnibus utique non datur naſum habere, inſigni exemplo illuſtrabo ex Sophocl. Philoct. ver. 1326.

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν,
Νόσου μαλαχθῆς τῆς δέ ——————

Ubi vocem illam, quæ excurrit, ἀσκληπιαδῶν, non minus averſatur metri ratio quam Polyphemum Galatea. Nemini autem, qui aures

---

πάντα τρόπον διακλώμενος. Tatius p. 81. ἁβρυνομένον καὶ διακλώμενον. Confer etiam Platonem in Timæo p. 59. Suidam ad v. Σκορδινᾶσθαι, et denique D'Orvillium, ad Charit. p. 560.

 ſubactas

PARS I. ſubactas habet, dubium eſſe poterit quin Poëta dederit:

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.*

Nimirum Æſculapii filios Podalirium et Machaonem, Ἀσκληπιοὺς ſive *Medicos* vocat. Recte autem expoſuerat Scholiaſtes ἀσκληπιαδῶν. Quæ interpretatio, alicujus Librarii imperitia, primariæ vocis ſedem, reclamante licet metro, occupavit.

ΕΝΑΗ. Ὄνομα κύριον. Καὶ ἡ νόσος.] Reſcribo, Ἕννα —— καὶ ἡ νῆσος. In quo tamen fallitur Suidas. Neque enim *Henna* eſt nomen inſulæ; ſed tantum oppidulum in media parte ſive umbilico Siciliæ *Henna* vocabatur. Reſpexiſſe videtur ad Callimach. Hymn. Cer. ver. 15.

Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης ΝΗΣΟΥ δράμες ὀμφαλὸν ΕΝΝΑΝ.

Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius. Recte autem Suidas, Ἕννα. Ὄνομα κύριον. Scriptor incertus, Sappho, opinor, apud Hephæſt. Enchir. p. 47.

Μόλις μὲν ΕΝΝΗ λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

Ubi reponendum videtur, ΕΝΝΑ.† Nam hæc Dorica ſunt.

---

* Vide nos in Præfat. ad Emend. P. III. ſub finem.

† Vide Callimachi Fragmen. cxlvi. Bentl.

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν ΕΝΝΑ.

ΕΝΔΕΙΚΤΑΙ. Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεικτῶν, κακῶς ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ. Ἤτοι συκοφαντῶν, κατηγόρων.—Ἐνδεῖκται. Οὗτοι ἦσαν κατὰ τὴν Ἀσίαν. Μὴ ἐάσῃς ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν κοινῶν ἀλαςόρων τῆς χώρας.] Utrumque hoc fragmentum depromptum eſt ex Syneſii Epiſtolis. Prius ex Epiſt. 118. Poſterius autem ex Epiſt. 119. ubi ita legitur: Κωλυσάτω συγγενῆ μου σφόδρα αὐτανέψιον, ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαςόρων τῆς χώρας. Quod autem dicit Suidas, Οὗτοι ἦσαν κατὰ τὴν Ἀσίαν, in hoc adſentientem habet Philoſtratum vit. Sophiſt. in Quirino: Αἰτιωμένων δὲ αὐτὸν ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΕΝΔΕΙΚΤΩΝ, ὡς πρᾳότερον περὶ τὰς κατηγορίας ἢ αὐτοὶ διδάσκουσι· Καὶ μὴν πολλῷ βέλτιον, εἶπεν, ὑμᾶς λαβεῖν τὴν ἐμὴν πρᾳότητα, ἢ ἐμὲ τὴν ὑμετέραν ὠμότητα.

PARS I.

ΕΜΠΟΙΝΙΜΟΝ. Θέσιμον. Ἐπιζήμιον.] "Vox "θέσιμον eſt ſuſpecta: de qua Lector cogitet. "Portus legendum putabat τίσιμον a τίω: ſed "quæ conjectura mihi non probatur." *Kuſter.* Ut a κρίσις fit κρίσιμος, ſic a τίσις, τίσιμος. Sed hoc infortunio vox iſta laborat, quod nullibi legatur. Quare audacter reſcribo, ne literula quidem mutata: Ἐμποίνιμον, θέσμιον.* Suidas: Θέσμιον, νόμιμον. Hesych. Θέσμιον, δίκαιον. Atque

* Forſan: Θύσιμον.

in

PARS I. in iſto ſenſu vox ἐμποίνιμος accipi videtur in proximo articulo. Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραννίδι ἐπέθετο. Οἱ τοίνυν Ῥωμαῖοι ἀναγκαίαν αὐτῷ πίστιν ὑπισχνοῦνται μᾶλλον, ἤπερ ἀληθεστέραν, καὶ καταγαγόντες ΕΔΙΚΑΙΩΣΑΝ θανάτῳ, ΟΡΚΟΥΣ ΟΥΚ ΕΜΠΟΙΝΙΜΟΥΣ ἡγησάμενοι εἶναι, ὥσπερ πρὸς τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο. *Saturnino Conſuli regnum affectanti, Romani neceſſariam potius quam veram fidem dederunt; eumque ad ſupplicium deductum morte mulctarunt: exiſtimantes jusjurandum, quo ſe homini peſſimo, et communi patriæ peſti obſtrinxiſſent, nequaquam juſtum ac legitimum eſſe, atque idcirco impune violari poſſe.* Reſpexit autem Scriptor, quiſquis demum fuerit, ad notum ſenarium apud Stobæum.

Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.*

ΕΝΑΙΣΙΜΟΣ. Δίκαιος. Καθήκων.

Ἐναισίμῳ δὲ συντύχοιμι, μηδέ τῳ
Πονηρῶν συντυχών.]

Vide quam belle hæc digeſſerint Editores, et trimetrum nobis omnibus numeris abſolutum concinnaverint. Cito vero evaneſcent iſtæ nugæ, cum ſemel locum indicavero, ad quem re-

* Ita Phurnutus de Nat. Deorum, cap. 24. p. 64. Ἀκούεις δὲ, οὐκ ἐμποινίμους ἔφασκν τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι.

ſpexit

ſpexit Suidas. Reſpexit autem ad Sophoclem in Oedip. Col. ver. 1478. PARS I.

Ἐναισίȣ δὲ συντύχοιμι,
μηδ' ἄλαςον ἄνδρ' ἰδὼν
ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.
Feliciter autem mihi eveniat,
Neque, quod hunc virum calamitoſum aſpexi,
Damnum pro gratia reportem.

Ubi Schol. Ἐναισίȣ δὲ συντύχοιμι. Μηδὲ πονηρῷ τινι συντύχω. Dicitur autem Ἐναίσιος et Ἐναίσιμος. Sed hoc Ἀττικώτερον, utpote Æſchylo et Euripidi familiare. Æſchyl. Agamemn. ver. 925.

—— ἀλλ' ΕΝΑΙΣΙΜΩΣ
Αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.

Eurip. Alceſt. ver. 1077.

Μὴ νῦν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ΕΝΑΙΣΙΜΩΣ φέρε.

Hinc Arrianus, Attici moris ſervantiſſimus, in Indicis: Ἔδοξε τῷ Νεάρχῳ ΕΝΑΙΣΙΜΑ λέγειν. Quare cum auctoritate Suidæ, tum ſermonis Attici ratione permotus, ita Sophoclis locum corrigendum cenſeo:

ΕΝΑΙΣΙΜΩι δὲ συντύχοιμι.

Recte autem ἐναισίμῳ, non ἐναισίμȣ. Quomodo legiſſe videtur Scholiaſtes, quem et exſcripſit Suidas. Sophocl. Philoct. ver. 684.

Ἄλλον

PARS I.

Ἄλλον δ᾽ ἔτιν' ἔγωγ'
οἶδα κλύων, ἐδ' ἐσίδον ΜΟΙΡΑΙ
τἒδ' ΕΧΘΙΟΝΙ ΣΥΝΤΥΧΟΝΤΑ θνατῶν.

Ariſtoph. Ran. ver. 198.

Οἴμοι κακοδαίμων, ΤΩι ΞΥΝΕΤΥΧΟΝ ἐξιών;

Idem Veſp. p. 1314.

Τύπτων ἁπάντας, ἤν τις ΑΥΤΩι ΞΥΝΤΥΧΗι.

Ita legendum, non ξυντύχοι. Xenoph. de Inſtit. Cyri lib. 5. 4. 8. Διεσπαρμένοις δὲ τοῖς ἵπποις— ΣΥΝΤΥΓΧΑΝΕΙ.* Noſtræ autem emendationi, ut ingenue fatear, nonnihil obſtare videtur Sophocles in Philoct. ver. 319.

——οἶδα ΣΥΝΤΥΧΩΝ κακῶν
Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.

Sed videtur tantum. Eſt enim locus ad priorem normam exigendus, atque ita refingendus:

———οἶδα ΣΥΝΤΥΧΩΝ ΚΑΚΟΙΝ
ΑΝΔΡΟΙΝ ΑΤΡΕΙΔΑΙΝ ΤΗι Τ' ΟΔΥΣ-
ΣΕΩΣ ΒΙΑι.†

---

* Eunapius in Ædeſio p. 52. Edit. Hieron. Commelini: Καὶ γὰρ αὐτὸς ᾤετο ξένοις μὲν ἀνδράσι Θεοῖς δὲ συντετυχηκέναι.
Euripides in Rheſo v. 864.

Δέδοικά γ' αὐτόν· καὶ τί μου θράσσει φρένας,
Μὴ καὶ Δόλωνα συντυχὼν κατακτάνῃ.

Ubi minus accurate vertit Barneſ.

Ne in Dolonem incidens interfecerit.

† Vide Weſſelingium ad Herod. iv. §. 141. p. 342.

Quod

PARS I.

Quod elegantius eſt longe. Plutarchus in Pompeio: ΔΥΟΙΝ ΑΝΔΡΟΙΝ (τὴν ἐπιθυμίαν) οὐκ ἐπέσχεν. Ita accipiendus Plutarchi locus, in quo quidem expediendo, vir non indoctus, Moſes Du Soul nugatur egregie. Sæpius autem viris doctiſſimis fraudi fuit numerus dualis, cujus, quia hic mentio incidit, exemplum unum atque alterum ſubjiciam. Antiphanes Comicus apud Stobæum p. 778.

Λυπηρὸν ἀνθρώποισι καὶ τὸ ζῆν κακῶς
Ὥσπερ πονηρῷ ζωγράφῳ τὰ χρώματα
Πρώτιστον ἀφανίζουσιν ἐκ τοῦ σώματος.

Parum feliciter emendabit Grotius, πονηροὶ ζωγράφοι. Quinetiam, quod virum magnum fugit, deſideratur articulus ante λυπηρὸν, quem tamen metri ratio non admittit. Vocabula enim λύπη, λυπεῖν, et λυπηρὸς primam ſemper producunt. Sed poëtæ manus non longe petenda eſt. Scribendum:

Λύπη γὰρ ἀνθρώποισι καὶ τὸ ζῆν κακῶς
Ὥσπερ πονηρὼ ζωγράφω ———
Mæror hominibus et vita laborioſa,
Velut duo mali pictores, id agunt inprimis,
Ut colorem omnem ex corpore aboleant.

Euripides apud Stobæum p. 787.

Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

Poteris

PARS I. Poteris etiam ſcribere,

Τὸ λυπρὸν ἀνθρώποισι· καὶ τὸ ζῆν κακῶς.

Idem eſt λυπρὸν et λυπηρόν. Suidas, Λυπρὸν, λυπηρόν. Eurip. Alceſt. ver. 273.

Ὤι μοι· τόδ' ἔπος ΛΥΠΡΟΝ ἀκούω.

Eadem plane labes dedecorat Ionem Chium apud Plutarchum in Libello de Tranquillitate Animi, p. 466. Φίλων δ' ὅ, τ' ἐλθὼν λυπηρὸς, ὅ, τ' ἀπιὼν βαρὺς, ὡς ὁ Ἴων φησίν. Reſcribe cum Grotio:

——ὅ, τ' ἐλθὼν ΛΥΠΡΟΣ, ὅ, τ' ἀπιὼν βαρύς.

Proxime emendandum ſe offert Diodorus Siculus lib. i. cap. 11. Φύσιν δὲ συμβάλλεσθαι πλεῖστα εἰς τὴν τῶν ἁπάντων ζωογονίαν τῶν θεῶν τούτων, τὸν μὲν πυρώδους καὶ πνεύματος, τὸν δὲ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ, κοινῇ δὲ ἀμφοτέρους ἀέρος. Quem quidem locum minus perſpexiſſe videntur Editores. Nec mirum. Oratio enim manca eſt et ſolœca. Nos eleganter emendavimus: ΦΑΣΙ δὲ συμβάλλεσθαι——ΤΩ ΘΕΩ ΤΟΥΤΩ. *Aiunt vero deos iſtos* (Iſim et Oſirim) *plurimum conferre ad generationem omnium: hunc ad generationem ignis et ſpiritus, illam aquæ et terræ, utrumque autem communiter ad generationem aëris.* Atque hæc hactenus.

ΕΝΕΚΑΨΑ. Ἐξέπτυσα. Κατὰ βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐνέκαψα.] " Hæc interpretatio nihil " ad

" ad rem facere videtur. Aliud eſt ἐγκάπτειν, " ut ex Ariſtophane aliiſque ſcriptoribus con- " ſtat. Quare Lector cogitet. Mihi enim in " præſens nihil in mentem venit, quod ad loci " hujus illuſtrationem facere poſſit." *Kuſter.* Exſcripſi tantum priorem partem notæ Kuſterianæ. Nam quæ ſequuntur longe ineptiſſima ſunt. Recte autem vidit vir doctiſſimus, aliud eſſe ἐγκάπτειν, aliud ἐκπτύειν. Cæterum referendus eſt hic Articulus ad Ariſtophanis locum in Veſpis, ſine cujus ope atque ſubſidio quidquam hic novi adtentare, tantundem foret, ac in tenebris par impar ludere. Eſt autem ver. 787.

> Αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
> Ὁ σκωπτόλης· δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν,
> Ἐλθὼν διεκερμάτιζέ μ' (leg. διεκερμάτιζεν) ἐν τοῖς ἰχθύσιν.
> Κᾆπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων.
> Κἀγὼ ΈΝΕΚΑΨ', ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν,
> ΚΑΙΤΑ ΒΔΕΛΥΧΘΕΙΣ ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ ΕΞΕΠΤΥΣΑ.

Quæ ita vertit Florens Chriſtianus:

> *Factum facetus turpe nam Lyſiſtratus*
> *Admiſit in me, debitam qui ſumpſerat*
> *Utrique drachmam, quam minutam in piſcium*
> *Secuit macello, treſque ſquamas mugilum*
> *Induxit; et quas truſi in os, nummos putans,*
> *Odore ſed mox expui offenſus gravi.*

Hinc

PARS I.

Hinc illuſtratio, ſi qua demum, Suidæ petenda eſt. Et notandus locus; nam egregium exemplum eſt vel negligentiæ vel imperitiæ hujus Compilatoris. Recte autem Schol. Ἐνέκαψα, ἐνέθηκα τῷ ϛόματι, νομίζων εἶναι ἀργύριον. Πολλοῖς γάρ ἐϛιν ἦθος ἐν τῷ ϛόματι φυλάτ]ειν τὸ ἀργύριον.* De quo more accuratiſſime egit Caſaubonus ὁ πάνυ ad Theophraſti Characteres.

ΕΝΕΡΓΟΝ. Ἐπιϛεταμένον. Σύντομον. Πολύβιος· Οἱ δὲ ἐξαναϛάντες ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν πορείαν καὶ τὴν ἔφοδον.] Polybius lib. viii. p. 275. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τῦτον οἱ τὰς ἐνέδρας ἐκ τῆς μεσογαίας διειληφότες, ἀφανῶς ἐξαναϛάντες ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν ἔφοδον. Hinc Suidas ſua mutuatus eſt, ſed ita ut locum Polybii pro more interpolarit. Recte autem Portus σύντονον pro σύντομον legebat. Polybius lib. v. p. 546. Καὶ προῆγε ΣΥΝΤΟΝΟΝ ποιϋμενος ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ.† Joſephus de Bello Jud. iii. 4. ΣΥΝΤΟΝΩΙ δὲ χρώμενος ΠΟΡΕΙΑΙ διὰ τάχϩς εἰς Πτολεμαΐδα ἀφικνεῖται. Quæ ad mentem Suidæ perquam adcommodata.

---

* Alexis apud Athenæum iii. 4. p. 76.

—— Ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμα εἰς τὴν γνάθον
Ἔριν' ἀπέδοτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων.

† Polybius lib. iv. p. 451. Edit. Amſt. 1670. Ἐνεργότερον δ' ἐμπεσὼν εἰς ἐνέδραν, ἐσφάλη καὶ πολλὺς ἀπέβαλε τῶν ἀνδρῶν. Ubi deeſt aliquid. Lego: Ἐνεργότερον δὲ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΚΑΙ ἐμπεσὼν εἰς ἐνέδραν, ε. κ. π. α. τ. α.

ΕΝΗΓΕΝ.

ΕΝΗΓΕΝ. Ἐκίνη. Παρέπειθεν.*——Ἐνῆγε δὲ πάντας ἔις τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτῦ, καὶ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν, ὅτι χρεία τῆς ϛρατείας ἀναγκαία ὖσα, ἣν ὑπὲρ πάντων κοινῇ ποιϐμενος δῆλος ἦν. Τό τε κάλλος τὸ τῦ σώματος καὶ τὸ μέγεθος.] "Quid hæc "verba, τό τε κάλλος, &c. ſibi velint, non vi-"deo. Cum ſuperioribus enim nullam con-"nexionem habent." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Quin et superior ῥῆσις, quod nemo vidit, turpiſſime labaſcit. Sententia enim nullum exitum habet. Facile autem una atque altera literula utrique morbo eſt ſubveniendum. Legendum ſine dubio et diſtinguendum: Η ΤΕ χρεία τῆς ϛρατείας——δῆλος ἦν, τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος καὶ τὸ μέγεθος. Quo pacto tota hæc oratio ſibi conſtabit, et nitida atque rotunda exhibit. *Omnes vero impellebat ad preces pro eo ſundendas, cum expeditionis illius, quam pro communi omnium ſalute ſuſceperat, neceſſitas, tum corporis ejus pulchritudo et majeſtas.*

PARS I.

ΕΝΤΕΛΗΣ——Ἐντελῆ ϛρατόπεδα δύο ἐκάθητο Ῥωμαϊκά.] Hæc ſunt verba Polybii lib. vii. p. 713. Δύο μὲν γὰρ Ῥωμαίοις κατὰ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν ὑπάτων ἐντελῆ προσεκάθητο ϛρατόπεδα, δύο δὲ κατὰ Ἰϐερίαν.

---

* Herodotus iv. §. 145. p. 344. Μάλιϛα δὲ ἐνῆγέ σφεας ὥϛε ποιέειν ταῦτα, τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ. Vide Suidam ad v. Ἄδην.

PARS I. EN TΩι ΜΕΡΕΙ. Ἀντὶ τοῦ, κατά τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον. Καὶ αὖθις·

Ἰδὼν κἀκεῖνος, ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει,
Γαμεῖν ἔμελλεν.]

Hæc decerpta ſunt, opinor, ex Babrii Choliambis, atque ita legenda, metro poſtulante:

Ἰδὼν Δ᾽ ἐκεῖνος, ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει,
Γαμεῖν ἔμελλεν ———

Mulierculam autem conſpicatus, (viciſſim enim amore ejus erat captus,) uxorem ducere ſtatuit.

ΕΞΑΡΞΑΝΤΕΣ. Ἐκρήξαντες. Κρούσαντες.] "Imo "ἐξαράξαντες." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Et ſic legendum quoque apud Heſychium. Ἐξαράξαντες, ψοφήσαντες, κρούσαντες. Ariſtoph. Equit. ver. 638.

Τὴν κιγκλίδ᾽ ΕΞΑΡΑΞΑ ——

Ubi legendum omnino ex more Attico, ἐξήραξα. Feſtivus ſane locus eſt apud Ariſtophanem in Nub. ver. 1376.

Ὁ δ᾽ εὐθὺς ἦσ᾽ ἐξ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν᾽ ὡς ἐκίνει
Ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
Ἐγὼ δέ τ᾽ οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ᾽ εὐθὺς ΕΞΑΡΑΤΤΩ
Πολλοῖς κακοῖς κ᾽ αἰσχροῖσι ——

Ubi optime Schol. Ἐξαράττω, κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς.

Sophocl.

Sophocl. Philoct. ver. 373. PARS I.

Κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ΗΡΑΣΣΟΝ κακοῖς.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Primus autem Comici verſus, quod omnes latuit, paulo longior eſt. Syllaba enim una redundat. Quin et trochæum alit in quarto loco contra leges Iambicorum, qui in nullo quidem admittunt:

Ο δ᾽ ευ | θυς ης | εξ Ευ | ριπι | δου | ρησιν | τιν ως | εκι | νει.

Facile autem metro laboranti ſubveneris, ſi illud ἐξ, quod neſcio quomodo huc irrepſerat, ejeceris:

Ὁ δ᾽ εὐθὺς ᾖσ᾽ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν᾽, ὡς ἐκίνει.

Idem eſt Εὐριπίδου ῥῆσις ac ῥῆσις ἐξ Εὐριπίδου. Sed et verſus penultimus nonnihil corruptus eſt. Nihil enim hic facit illud τέ. Reſcribo certiſſime:

Ἐγὼ δ᾽ ΕΤ᾽ οὐκ ἠνεσχόμην ——

Ego vero utique me amplius non continebam: I, being a modeſt fellow, could not forbear any longer. Eadem vocula reſtituenda videtur Sophocli in Philoct. ver. 1341.

Ὦ ςυγνὸς αἰὼν, τί με τί δῆτ᾽ ἔχεις ἄνω
Βλέποντα; ——

Nihil video in his verbis quod quenquam offen-

PARS I. dat. Appello tamen elegantiores omnes annon recte emendaverimus:

——— τί μ' ETI δῆτ' ἔχεις ἄνω
Βλέποντα; ———

Quid me amplius vivum videntemque retines?

Non aliter locutus eſt ſupra ver. 879.

Ἀνώδυνον ΒΛΕΠΟΝΤΑ κἀμπνέοντ' ETI.

Idem Oedip. Col. ver. 1432.

——— Οὐ γάρ μ' ETI
ΒΛΕΠΟΝΤ' ἐσόψεσθ' αὖθις ———

Antig. ver. 1038.

Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς Θεοὺς ETI
ΒΛΕΠΕΙΝ; ———

Commode autem mihi in mentem venit alterius loci apud Comicum noſtrum in Theſmoph. ver. 711. qui viros doctiſſimos hactenus eluſit omnes.

Οἷον ὑμῶν ΕΞΑΡΞΩ τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

Recte vidit vir in Græcis haud imperitus nec metrum nec ſenſum huic verſui ineſſe. Utrumque autem una literula ſalvum præſtabit. Repono confidentiſſime:

Οἷον ὑμῶν ΕΞΑΡΑΞΩ τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.
Quomodo veſtram effrænatam inſolentiam contundam!

Nihil

Nihil verius hac emendatione. Quod vel ex loco Comici prius allato, et Scholiaſtæ interpretamento ſatis liquet.

PARS I.

ΕΞΕΚΕΚΛΗΤΟ. Προεκαλεῖτο. Ταχὺ δὲ ἐξεκέκλητο αὐτοὺς πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἅτε οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων.] Hæc ſunt verba Polybii lib. iv. p. 448.

ΕΞΕΛΟΦΙΖΕΤΟ. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν δικαιαρχιστελόφων ἐξελοφίζετο.] "Loci hujus tenebras nemo "diſcutiat, quin prius auctorem, unde hæc "ſumpta ſunt, inveſtigaverit. Quare quærat "diligens Lector." *Kuſter*. Monſtrum illud vocis, δικαιαρχιστελόφων, Herculem quendam averruncatorem poſtulat. Videor autem veram lectionem exſculpſiſſe. Reſcribe: Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΣΤΙΩΝ* ἐξελοφίζετο. *Terra autem ex antiquis ſedibus evibrabatur.* Eurip. in Rheſo ver. 228.

Οἰκοῦμεν αὐτόῤῥιζον ΕΣΤΙΑΝ ΧΘΟΝΟΣ.

ΕΞΕΣΤΗΚΕ. Μαίνεται.] Legendum videtur: Ἐξέστη, μαίνεται. Quod vel ex ſubjecto exemplo liquet: Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίῳ τριβῇ τῶν πολεμικῶν ὅλως ΕΞΕΣΤΗ τῶν φρενῶν. Quæ Po-

* Forſan ΕΔΑΦΩΝ.

PARS I. lybii eſſe ſuſpicor. D. Marcus iii. 20. 21. Καὶ ἔρχονται εἰς οἶκον· Καὶ συνέρχεται πάλιν ὄχλος, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς μήτε ἄρτον φαγεῖν.* Καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ' αὐτοῦ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γάρ· Ὅτι ΕΞΕΣΤΗ. Multa in hunc locum Evangeliſtæ viri docti, quæ non ſunt unius aſſis. Neque ſane phraſin illam, οἱ παρ' αὐτοῦ, ſatis intellexiſſe videntur. Aliud eſt οἱ παρ' αὐτοῦ, aliud οἱ παρ' αὐτῷ. Marci autem verba, quod nemo vidit, corrupta ſunt et mutila, nec MSS ullam opem adminiſtrant, niſi quod nonnulli exhibent, περὶ αὐτοῦ. Idque recte admodum. Vide igitur annon iſte locus ex vi et ductu ſententiæ ita refingendus et ſupplendus ſit: Καὶ ἀκούσαντες ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γάρ· ὅτι ἐξέστη. Καὶ ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβάντες ἔλεγον· Ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει. *Et cum audiiſſent de eo Phariſæi, exierunt comprehendere eum; dicebant enim, quod inſaniret. Et Scribæ, qui ab Hieroſolymis deſcenderant, dicebant, quod a Beelzebub poſſeſſus ſit.* Vides quam pulchre nebulones iſti Phariſæi et Scribæ hic copulentur, et quam adpoſite Marci verba eis adcommodentur. Dicebant

* Libanius Epiſt. 407. p. 208. Edit. Wolfii: Καὶ ἔδοξα τοῖς μὲν οὐκ εἶναι ταύτῃ χείρων, τοῖς δὲ καὶ βελτίων· ὥστε ἐν οὐ πολλαῖς ἡμέραις πεντήκοντα νέων ἦν ὁ χόρος· ἀριστᾶν δὲ οὐκ ἦν, ἀλλ' ἔδει πονεῖν εἰς ἑσπέραν.

Phariſæi, ὅτι ἐξέςη.* Dicebant Scribæ, ὅτι Βεελζεβὲλ ἔχει. Satis ex officio et κατὰ τὸ πρέπον utrique. Recte autem illud, ἐξῆλθον κρατῆσαι, de Phariſæis dicitur. Marcus ſupra ver. 6. Καὶ ΕΞΕΛΘΟΝΤΕΣ οἱ Φαρισαῖοι εὐθέως μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν συμβέλιον ἐποίεν κατ' αὐτῦ.† Matthæus xxi. 45. 46. ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ——ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ——Καὶ ζητῦντες ΑΥΤΟΝ ΚΡΑΤΗΣΑΙ, ἐφοβήθησαν τὺς ὄχλυς. Quare vix ulla, opinor, poterit eſſe dubitatio, quin hunc locum, qui pene conclamatus fuerat, recte reſtituerimus. Eſt autem ita noſtro ſermone interpretandus: *And when the Phariſees heard of him, they went out to lay hold on him: for they ſaid; He is beſide himſelf.* Illud tantum moneo, in ver. 20, ὥςε μὴ δύνασθαι αὐτὺς μήτε ἄρτον φαγεῖν, legendum ex Linguæ Græcæ genio, ΜΗΔΕ ἄρτον φαγεῖν, *ne panem quidem manducare.*‡ Recte omnino noſtri Interpretes: *They could not ſo much as eat bread.* Marcus vi. 31. Ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί· Καὶ ΟΥΔΕ ΦΑΓΕΙΝ ηὐκαί-

---

* Suidas v. Τιβέριος. Αἰφνιδίως δὲ εἰς τὴν χείρονα γνώμην μετετέθη, ὥςε παραφρονεῖν νομισθῆναι.

† Idem viii. 11. Καὶ ΕΞΗΛΘΟΝ ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ, καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, ζητῦντες παρ' αὐτῦ σημεῖον ἀπὸ τῦ ὀρανῦ, πειράζοντες αὐτόν.

‡ Suidas infra v. Μάρκελλος. Τά τε γὰρ ἄλλα ἥκιςα ἄδδην ἐσιτεῖτο, καὶ ὅπως ΜΗΔΕ τῶν ἄρτων διαπιμπλᾶται, *ut ne pane quidem ventrem impleret.*

ρῦν.

PARS I. ρȣν. *Erant enim qui veniebant et redibant multi, et ne cibum quidem capere vacabant.* Et ſic jam video exhibere, ut alios taceam, Codicem Alexandrinum.

ΕΞΩΣΤΟΑ. *Extra porticum ſita.*] Vox inepta atque inaudita. Legendum ſine dubio: Ἐξώςρα. Heſych. Ἐξώςρα, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ ἐκκύκλωμα. Scribe: τὸ ἐκκύκλημα. Pollux iv. 127. Εἶεν δὲ ἂν τῶν ἐκ θεάτρȣ ϗ ΕΚΚΥΚΛΗΜΑ, ϗ μηχανὴ, καὶ ΕΞΩΣΤΡΑ.—ΤΗΝ ΔΕ ΕΞΩΣΤΡΑΝ ταὐτὸν τῷ Ἐκκυκλήματι νομίζȣσιν. Erat autem Ἐξώςρα ſive Ἐκκύκλημα, *Machina rotalis, cujus converſione et projectione res in theatro ſpectandæ exhibebantur.* Schol. ad Ariſtoph. Acharn. v. 407. Ἐκκύκλημα δὲ λέγεται μηχάνημα ξύλινον, τροχȣς ἔχον, ὅπερ περιςρεφόμενον τὰ δοκȣ̃ντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ πράτ]εσθαι, ϗ τοῖς ἔξω ἐδείκνυε, λέγω δὲ τοῖς θεαταῖς. Ἐγκύκλημα vocat Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 184. Ὁρᾷ δὲ ὡς φιλοσόφȣς κομῶντας ΣΤΡΑΦΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΥΚΛΗΜΑΤΟΣ. Vox autem ἐξώςρα occurrit apud Polybium lib. xi. p. 874. Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ΕΞΩΣΤΡΑΝ ἀναβιβαζȣσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν.* *Fortuna amentiam veſtram, velut dedita opera, ceu*

* Polybius p. 1267. Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἀναβιβαζȣσης ἐπὶ σκηνὴν τὴν τ̃ Ῥοδίων ἄγνοιαν. Qui locus gemellus.

machinæ

machinæ theatrali impoſitam, per hominum ora traducente. PARS I.

ΕΩΛΑ. Τὰ χθεσινά——Καὶ ἑώλων κρεῶν πλήρεσι. Χθιζῶν. Ἐπὶ ὄψων. Ἔκειτο πήρα ἄρτων.] " Videtur deeſſe vox ἑώλων. Alias enim exem-" plum hoc poſtremum erit ἀπροσδιόνυσον." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus: ἄρτων ΕΩΛΩΝ. Sic ſæpius peccatum apud noſtrum. Quin et ſuperius exemplum corruptum eſt. Scribendom: Ἑώλων κρεῶν ΠΛΗΡΗΣ. Reſpexit enim verſus Babrii, qui leguntur infra voce Ῥωγαλέον.

Ἐν τῇδ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πήρα,
ΑΡΤΩΝ ΕΩΛΩΝ πᾶσα καὶ ΚΡΕΩΝ ΠΛΗΡΗΣ.
Illic autem jacebat lacera caprariorum pera,
Tota panibus obſoletis et carnibus referta.

Atque hinc emendandus Pollux iv. 105. Μιμητικὴν δὲ ἐκάλουν, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τοὺς ἐπὶ τῇ κλοπῇ τῶν ἑώλων μερῶν ἁλισκομένους. Repone: ΤΩΝ ΕΩΛΩΝ ΚΡΕΩΝ.* *Imitatricem vero vocabant ſaltationem illam, qua imitabantur eos, qui in furto ciborum heſternorum deprehenſi erant.* Quod miror neminem eruditorum Interpretum animadvertiſſe.

ΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ. Ἕως τοῦ τέλους. *Uſque*

* Philo Tom. ii. p. 245. Edit. Mangey: ΚΡΕΩΝ ΔΕ ΕΩΛΩΝ εὔσηπτος ἡ φύσις κἂν ἡδύσμασι παραρτυθῇ.

PARS I.

que ad Patres. Id eſt, uſque ad finem.] Nihil viderunt hic viri docti, quod diſpliceret. Atqui vel quovis pignore contenderim, locum hunc inquinatum eſſe, atque ita emaculandum: Ἕως τῶν ΠΕΡΑΤΩΝ.* Ἕως τοῦ ΤΕΛΟΥΣ. Suidas infra: ΠΕΡΑΤΑ. ΤΕΛΗ. Pſalm. lxxi. 8. *Καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμοῦ* ΕΩΣ ΠΕΡΑΤΩΝ *τῆς οἰκουμένης.* Ad quem locum reſpexiſſe videtur noſter Lexicographus.

ΕΠΑΝΑΒΑΛΕΣΘΕ. *Περιστολίσεσθε. Ἱμάτια τ᾽ ἀνδρεῖα περιστολίσεσθε.*] Hic, primaria voce ejecta, in locum ejus ſurrepſerat interpretamentum. Id quod ſæpius obſervavimus apud noſtrum Lexicographum. Reſpexit autem Suidas Ariſtoph. in Eccleſ. v. 275.

Καὶ θοἰμάτια τ᾽ ἀνδρεῖα, τάπερ ἐκλέψατε,
Ἐπαναβάλλεσθε ———

Quæ miror viris doctis, qui ad Comicum ſcripſerunt, imponere potuiſſe. Nihil enim vidi fœdius aut inquinatius. Primum illud *τάπερ* Ionicum eſt, et quod proinde reſpuit ſcena Attica. Deinde quod legitur verſu poſteriori,

* Theophylact. Epiſt. xvii. p. 26. Edit. Meurſii: *Οὔτε ἡ ἀπὸ ποταμῶν* ΕΩΣ ΠΕΡΑΤΩΝ *θαλάσσης διατεταμένη ἐξουσία καὶ ἐπικράτεια.* Theophyl. Simocatta in Hiſtor. iv. 16. p. 115. *Ἀπ᾽ ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτῆς, καὶ τὸ κατάντημα* ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΑΤΩΝ *τῆς γῆς.*

ἐπανα-

ἐπαναβάλλεσθε, metrum jugulat.* Præfert enim ſpondeum in ſecundo loco. Veram autem lectionem exhibet Suidas. Reſcribe ſine mora: PARS I.

Καὶ θοιμάτια τ' ἀνδρεῖα Γ, ἅπερ ἐκλέψατε,
ΕΠΑΝΑΒΑΛΕΣΘΕ ——— .
Veſtes etiam viriles, quas ſubduxiſtis,
Super imponite.

Eleganter, ut ſolet, Herodotus in Euterpe § 81. Ἐνδεδύκασι δὲ (Αἰγύπτιοι) κιθῶνας λινέους, περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις· ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ΕΠΑΝΑΒΛΗΔΟΝ φορέουσι. *Veſtibus amiciuntur lineis, circa crura fimbriatis, quas calaſiris appellant; ſuper quas candida ferunt amicula lanea ſuperinjecta.*

ΕΠΕΡΡΑΞΕΝ. Ἐπέπεσε. Συνεπλάκη. Μάχην συνῆψεν. Ὁ δὲ πολλὴν διανύσας ὁδὸν, ἄφνω τούτοις ἐπέῤῥαξεν.] Diodorus Sic. lib. xv. cap. 84. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ΠΟΛΛΗΝ ΔΙΑΝΥΣΑΣ ΟΔΟΝ, ΑΦΝΩ τοῖς Μαντινεῦσιν ἀνελπίστως ΕΠΕΡΡΑΞΕΝ. Hunc locum ſuum fecit Suidas. Verbo etiam utitur Appian. de Bell. Civil. lib. ii. Καὶ ὁ ἄνεμος ΑΦΝΩ μείζων ἢ πρότερον ΕΠΕΡΡΑΞΕΝ. Item Sophocl. Oedip. Col. v. 1498.

---

* Sophocles Oedip. Colon. v. 1253.

Ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε· τῆς ὁ δυσφιλὴς———

Legendum: ΤΗΣΔΕ δυσφ. Vel, Γ', ΗΣ ὁ δυσφ. Quod melius.

Μή

PARS I.

Μή τις δῖος κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
Χάλαζ' ΕΠΙΡΡΑΞΑΣΑ; *——

ΕΠΕΙΡΩΝΕΥΟΜΕΝΟΣ. Χλευάζων. Ἐπεγγελῶν.—Ὁ δὲ ἄντικρυς Ῥωμαίων προαχθεὶς, ἀναιρεῖται. Τοῦτο δὲ ἔπραττεν ὁ Σίμων ἐπειρωνευόμενος, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο. *Ille vero in conſpectum Romanorum adductus, interficitur. Hoc autem Simon ſimulate fecit, ut cognoſceret, an auxilium ſibi laturi eſſent, adverſus quos proficiſci decreverat.*] Interpres toto cœlo hic aberravit, quippe qui neſciebat locum, unde hæc Suidas deprompſerit. Deprompſit autem ex Joſepho de Bell. Jud. lib. v. p. 360. ubi ita emendatius legitur: Ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευθεῖσιν ἐναπεσφάγη τοῖς παισὶν,† ἄντικρυς τῶν Ῥωμαίων προαχθείς· οὕτω γὰρ ὁ Σίμων Ἀνάνῳ τῷ Βαμάδου προσέταξεν, ὃς ἦν ὠμότατος αὐτῷ τῶν δορυφόρων· ΕΠΕΙΡΩΝΕΥΟΜΕΝΟΣ, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο. *Et ille quidem ſuper cæſos in conſpectu ſuo filios jugulabatur, in locum e regione Romanorum productus; id enim Simon in mandatis dederat Anano Bamadi filio, qui erat ejus*

* Item Diodorus in Excerptis p. 160. Edit. Hœſchelii: Ἐπὶ δὲ τὸν λόφον διελθόντες, ΕΠΕΡΡΑΞΑΝ παραδόξως τοῖς Μαμερτίνοις.

† Legendum cum MS Lugd. ΕΠΕΣΦΑΓΗ τοῖς παισίν. Similis eſt locus apud Sozomenum ii. 10. Τελευταῖον δὲ αὐτοῖς ΕΠΙΣΦΑΓΗΝΑΙ Συμεώνην, τὸν πάντων θάνατον θεασάμενον. Idem verbum reſtituendum Plutarcho in Otho. p. 416. Edit. Bryan. Ἔνιοι δὲ τῇ πυρᾷ λαμπάδας ἀφέντες, ἑαυτοὺς ΕΠΙΣΦΑΞΑΝ. Vulgo Ἀπέσφαξαν.

ſatel-

ſatellitum crudeliſſimus, cum hac cavillatione: Videat an quid eum juvaturi ſint, ad quos egredi voluiſſet. Haud abſimilis εἰρωνεία Judæorum ſuper Chriſto pendente. Ita enim accipiendus locus Matthæi xxvii. 49. Ἄφες, ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται Ἠλίας σώσων αὐτόν. *Videamus, an Elias ſcilicet venturus ſit ad eum liberandum.* PARS I.

ΕΠΙΓΥΟΙΣ. Τοῖς ἀπὸ γῆς.—Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις.] "Ergo ἐπιγαίοις vel potius ἀπογαίοις ſcribendum "eſt; ſubintellecta ſcilicet voce σχοινίοις. Certe "Scholiaſta Homeri ad Il. α'. 476, τὸ παρὰ "πρυμνήσια exponit, παρὰ τὰ ἀπόγεια σχοινία. "Et ratio appellationis in promptu eſt. Nam "funes illi nautici dicuntur ἀπόγεια, quod iis na-"vis a littore religetur: vel ἐπίγεια, quod iidem "a navibus ad littus protendantur, a præpoſiti-"one ἐπὶ et nomine γῆ· quæ etymologia non "convenit voci ἐπίγυα." *Kuſter.* Satis ſubtiliter vir doctiſſimus; ſed fallitur. Idem enim eſt γύη et γῆ. Heſychius: Γύας, γῆς.* Etymol. M. voce Γυῖα· Τῆς γύης, τῆς γῆς. Pro recepta etiam lectione ſtant Harpocratio et Heſychius. Addam, auctoritatem ſexcentis Grammaticis anteferendam, Polybium lib. iii. p. 276. Τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο ΤΟΙΣ ΕΚ

* Idem ad v. Ἰλλυρὶς γυνή. Ἀντὶ τοῦ, Ἰλλυρὶς γενέα. Γράφεται δὲ καὶ Γυνή. Ὁ δὲ Καλλίστρατος, Γύη· ἀντὶ τοῦ, Γῆ. Χρῶνται γὰρ οὕτως.

ΤΗΣ

PARS I. ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΠΙΓΥΟΙΣ. *Latus vero quod impetum fluminis excipiebat rudentibus e terra firmabant.* Agnoſcis jam, opinor, fontem, ex quo pocula ſua hauſit Suidas. Porro vocabantur etiam iſti funes, quibus naves ad littus alligari ſolebant, γύαια.* Heſych. Γύαια, ἀπόγυα, σχοινία τὰ πρυμνήσια, ἐπίγυα. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo, ἀπόγυια. Unde corrigunt viri docti, ἀπόγαια ſive ἀπόγαια. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Non raro autem confundi ſolent ab imperitis Librariis γύα et γυῖα. Quod ad Euripidem non ſemel obſervavimus. Nobis jam ſuccurrit locus in Hecuba, ubi vocem γύα, per varios caſus et diſcrimina, ſic fata volebant, in patrias tandem ſedes reſtituendam curavimus. Eſt autem ver. 452.

———Ἔνθα τὸν καλλίς —
τῶν ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδανὸν
ΠΕΔΙΑ λιπαίνειν.

Ubi illud πεδία, quod metro adverſatur, ex gloſſemate natum eſt. Reponit autem Editor nuperus ex MSS Baroc. et Reg. Soc.

Τὰς γυίας λιπαίνειν.

---

* Antholog. p. 110.

Ἀγκύρας ἀνέλκου, καὶ ἐλκύσαιο γύαια,
Ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.

Atqui

Atqui illud γυίας ne Græcum quidem eſt. Deinde, ſi Græcum eſſet, primam tamen ſyllabam neceſſario produceret.* Quod itidem contra metrum eſt. Quare revocanda eſt lectio omnibus numeris abſoluta: PARS I.

ΤΑΣ ΓΥΑΣ λιπαίνειν

Agros pingueſacere.

Quod et vidit, ut mihi poſtea compertum eſt, ſed per nubila vidit Cl. Valckenarius ad Euripidis Phoeniſſas. Sophocl. in Meleagro apud Lucian. Lapith. p. 437.

Συὸς μέγιστον χρῆμ᾽ ἐπ᾽ Οἰνέως ΓΥΑΙΣ
Ἀνῆκε Λητȣ̃ς παῖς, ἑκηβόλος θεά.

ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟΥ. Τȣ̃ φαινομένȣ.—Ὁ δὲ ᾔτει τιμὴν τȣ̀ς κεκτημένȣς τȣ̃ ἐπικειμένȣ καρπȣ̃, ϗ παρ᾽

---

* Vide Dawes in Miſcel. Crit. p. 297. qui fallitur. Prima enim vocis γυία, ſi δισσυλλαβῶς pronuntietur, eſt longa. Quare legendum eſt in Ariſtoph. Av. 997. κατὰ γύας vel κατ᾽ ἀγυίας. Vulgo,

—— διελεῖν τε κατ᾽ ἀγυίας.

Sophocles in Antig. v. 579.

Ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.

Idem in Oedip. Col. 58.

—— αἱ δὲ πλησίοι γύαι.

Ita legendum cum Scholiaſta. Vide Burton.—Lycophron ver 906 et 1340. ubi male γυίας.

ὧν

PARS I. ὧν μὴ λάβοι, διέφθειρεν.] Quid ſit καρπὸς ἐπικείμενος non male explicat Suidas: *Quod in agris erat*, ſcilicet. Contra ἀποκείμενον vocant Græci, *quod in horreis erat repoſitum*. Leguntur autem hæc verba apud Appian. in Hiſpanicis p. 491. ubi de Viriatho agit.

ΕΠΙΚΛΗΤΟΣ. Ἔξωθεν ἐρχόμενος.—Διὰ τῆς ἐπικλήτου καὶ ἀλόγου λοιδορίας ὑπέλαβε πιστότερος φανήσεσθαι.] Hoc fragmentum legitur apud Polybium in Excerptis Valeſii p. 1379.

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ. Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἔμπορος καὶ Ἀντιλαΐς.] "Harum duarum fabu- "larum meminit Athenæus, qui præterea ejus "Δύσπρατον et Ἀμάζονας laudat." *Kuſter.* Addo quintam, Χόρον ſcilicet, cujus meminit Ælian. Nat. Animal. xii. 10. Καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ· δράμα δέ ἐστι τῷ Ἐπικράτει τοῦτο·

Τελέως δὲ ὑμῖν ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς
Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσεφάτταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος,
Ὡς πῶλος ἀδμής. Ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνία.

Εἰς ὑπερβολὴν δὲ λαγνιστάτην αὐτὴν εἰπεῖν ἠθέλησε μυωνίαν ὅλην ὀνομάσας. Verſus ſunt longe elegantiſſimi; quorum primus tamen cum in metrum, tum in Græciſmum peccat. Senarius enim, quod mireris, ſeptenis pedibus ſubſultat. Deinde

Græci

Græci ὑπῆλθεν ὕμας dicunt, non ὑμῖν.* Cod. Mediceus et Apoſtolius exhibent, εὖ με ὑπῆλθεν. Repono ex genio atque indole ſermonis comici, certiſſima, opinor, emendatione:

PARS I.

Τέλος δ' ὑπῆλθέ μ' ἡ κατάρατος μαςροπός.†

Locus ita vertendus eſt:

Ad finem vero me decepit læna illa deteſtabilis,
Per Κόραν, *per* Ἄρτεμιν, *per* Φερσεφάτ7αν *dejerans,*
Quod puella eſſet, quod virgo, quod pullula intacta;
At vero, quod aiunt, nidus erat utique murium.

ΕΠΙΚΡΙΤΗΣ. Σύμβουλος. Δοκιμαςής.—Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσάνῃ διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν.] Hæc ſunt verba Polybii lib. xiv. p. 947. ubi recte legitur: Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν

---

* Sophocles Philoct. ver. 1004.

Οἷος μ' ὑπῆλθες——

Euripides Suppl. ver. 138.

Φοίβου μ' ὑπῆλθεν δυςόπας αἰνίγματα.

† Legendum:

Τέλος εὖ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαςροπός.

Ariſtophanes Equit. v. 457.

Ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισιν;

Sed verum videtur:

Τέλος δὲ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαςροπός.

PARS I.

λεγομένων ϗ συμβȣλῳ ΤΩι ΜΑΣΑΝΑΣΣΗι διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν. *In omnibus quæ dicerentur, judicio et conſilio Maſaniſſæ ſtans, utpote illorum locorum periti.* Hinc Suidas corrigendus eſt.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ. Γνῶσις.——Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀσδρȣ́βας πέφυκεν ἡμῖν ἄξιος ἐπιςάσεως εἶναι ϗ ζήλȣ.*] Legendum : Ὁ δὲ Ἀσδρȣ́βας πέφηνεν. Quomodo exſtat apud Polybium lib. xi. p. 868. unde Suidas hunc locum deſcripſit.

ΕΠΙΤΙΘΗΣ. Περαίνεις.—Ἐπεὶ ϗ σὺ τῶν σῶν ὑπηκόων τοῖς τι θανάτȣ ἄξιον ἐργασαμένοις, αὐτὸς ἐπιτίθης τὴν δίκην.] Nihil hic viderunt viri docti, quod improbarent. Atqui ἐπιτιθέναι non eſt περαίνειν. Neque id probat exemplum allatum. Quare reſpexit, opinor, Suidas ad locum aliquem, ubi legebatur, Ἐπιτίθης πέρας ſive τέλος. *Finem facis. Coronidem imponis.* Lucian. in Tyrannicida: Ἐτυραννοκτόνησε ϗ ΤΕΛΟΣ ΕΠΕΘΗΚΕ τῷ ἐμῷ δράματι.† Polybius lib. i. p. 59.

---

* Euſebius Præpar. Evang. p. 87. Ἡμεῖς δὲ ἔγνώμεν ἐκ τῶν παρατεθεισῶν αὐτῷ φωνῶν, ὡς ἄρα ϗ ἡ θαυμαςὴ ϗ ἀπόῤῥητος φυσιολογία τῆς Ἑλληνικῆς θεολογίας, θεῖον μὲν ȣ̓δὲν, ȣ̓δὲ τὶ μέγα ϗ θεοπρεπὲς, ϗ τῆς ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΞΙΟΝ ἐπῆγετο. Vigerus legit : ἀνατάσεως ἄξιον. Sed locum corrige ex hoc Polybiano, et ita lege : καὶ τῆς ΕΠΙΣΤΑΣΕΩΣ ἄξιον ἐπῆγετο.

† Polybius p. 1474. Καὶ μάλιςα διότι συντελεῖ ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι. Hic legendum : τέλος ἐπιτίθεναι. Et ſic Reiſke.

Σπȣ-

PARS I.

Σπουδάζοντες εἰς δύναμιν ΠΕΡΑΣ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΤΩι ΠΟΛΕΜΩι.* Hinc reſtituendus videtur Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. lib. ii. cap. 44. Οἵ τε Σαβῖνοι ἐν βουλῇ ἐγίνοντο πότερον ἀποίσουσιν ἐπ' οἴκου τὰς δυνάμεις, ἢ προσμεταπέμπωνται ςρατιὰν ἑτέραν οἴκοθεν, καὶ προσμένωσι λιπαροῦντες, ἕως τὸ κάλλιςον ΕΠΙΘΗΣΩΣΙ ΤΩι ΠΟΛΕΜΩι ΚΡΑΤΟΣ. Ubi minus placet locutio iſta, ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ κράτος. Neque enim alibi legiſſe memini. Quare lubens repoſuerim ex Polybio: ἕως τὸν κάλλιςον ἐπιθήσωσι τῷ πολέμῳ ΠΕΡΑΣ. *Donec præclariſſimum finem bello imponerent*. Sed hæc ſpecioſa fortaſſe magis quam vera. Video enim jam meliora doctus, ut dies diem docet, vulgatam lectionem ſatis defendi poſſe ex Demoſth. in Orat. περὶ παραπρεσβ. p. 158. Edit. Taylor. Τίνας οὖν εὐχὰς ὑπολαμβάνετε εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς τὸν Φίλιππον ὅτ' ἔσπενδεν ἢ τοὺς Θηβαίους; ἆρ' οὐ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΗΝ αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις ΔΙΔΟΝΑΙ; Ubi κράτος et νίκη fere ſynonyma videntur.† Quare ἐπιθεῖναι τῷ

* Theophylact. Epiſt. xxxiii. p. 59. Κέντριζε δὲ αὐτὸν ἀεὶ ἐπὶ τὸ ΠΕΡΑΣ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ τοῖς ζητουμένοις. Procopius in Perſicis p. 50. Edit. Hœſchelii: Καὶ σπονδαῖς αὐτὸς ΠΕΡΑΣ ταῖς ἀπεράντοις ΕΠΕΘΗΚΕ. Ita Menander in Excerpt. p. 115. et Priſcus p. 47.

† Vide Cl. D'Orvill. Animad. in Charit. p. 629. Ita quoque locutus eſt Plutarchus in Æmilio p. 157. Καὶ φανεὶς εὐθὺς ἐν τοῖς μετιοῦσι τὴν ὑπατείαν, ἔδοξεν οὐκ ἀρχὴν ληψόμενος, ἀλλὰ ΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ κομίζων. Procopius in Perſicis p. 21.

PARS I. πολέμῳ κράτος, Anglice reddiderim, *To give the finiſhing ſtroke to the war.**

ΕΠΙΤΙΜΩΣΑ. Ταῖς μὲν ἐρασθεῖσιν ὡς ἑταίρα συνῆν, ἀδρῶς αἰτοῦσα τοὺς μισθοὺς, ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι δρᾷν ἐμφανῶς, ἃ ἐθέλει, βαρύνουσα τὴν τιμήν.†] Ponenda eſt τελεία στιγμὴ poſt ἐθέλει. Illud enim quod ſequitur, βαρύνουσα τὴν τιμὴν, eſt nihil aliud quam Interpretatio τοῦ, Ἐπιτιμῶσα, a Suida adjecta. Sic ſæpius noſter. Quid ſit autem Ἐπιτιμᾷν, ſatis notum eſt eruditis. Vide Cl. Ruhnkenium ad Timæi Lexicon. Hinc Ἐπιτίμησις Appiano de Bell. Civil. lib. iv. p. 1051. Ὅσα δὲ ἕτερα προὔχομεν αὐτῶν, ἔχετε καὶ παρὰ τῶν αἰχμαλώτων μανθάνειν περί τε ἀπορίας σίτου, καὶ ΕΠΙΤΙΜΗΣΕΩΣ

---

p. 21. Ἀναδήσεσθε τὸ τοῦ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΡΑΤΟΣ. Idem in Vandal. p. 108. Βραβεύει δὲ ὁ Θεὸς, ὅπως ποτὲ αὐτῷ δοκεῖ, ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΙΔΩΣΙ ΚΡΑΤΟΣ. Et p. 137. Ὥστε πάρεστιν ὑμῖν τὴν πρώτην φυλαξαμένοις τῶν βαρβάρων ὁρμὴν, ἀνελέσθαι οὐδενὶ πόνῳ ΤΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΡΑΤΟΣ. Haud aliter Sophocles in Elect. v. 84.

——— ταῦτα γὰρ φέρει
ΝΙΚΗΝ τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΔΡΩΜΕΝΩΝ.

Confer etiam Plutarchum in Catone p. 338. Edit. Lutet. 1624. et Suidam ad v. Παρόν. Pauſanias p. 480. habet σθένος νίκης, quod male ſollicitat Cl. Kuhnius.

* Plutarch. in Nicia p. 217. Edit. Bryan.—τῇ εἰρήνῃ κράτος ἐπιθέντας. *Give the finiſhing hand to the peace.*

† Pauſanias in Meſſen. p. 369. Ὡς δὲ ἄγοντες ἀφίκοντο ἄνδρες οὐ πολλοὶ, τόν τε οἶνον ὠνοῦντο ΕΠΙΤΙΜΩΝΤΩΝ τῶν Μοθωναίων, καὶ αὐτοί σφισιν ἐπίπρασκον ὧν ἐπήγοντο.

αὐτοῦ.

αὐτȢ. *In cæteris quantum præpolleamus, poteſtis ex captivis diſcère, de inopia ſcilicet et caritate annonæ.* Tacito, *Annonæ gravitas.* Annal. xi. 4. *Verum nocturnæ quietis ſpecies alteri objecta, tanquam vidiſſe Claudium ſpicea corona evinctum, ſpicis retro converſis; eaque imagine* gravitatem annonæ *dixiſſet.*

ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΩΝ. Ἐπὶ τῶν φθασάντων γενέσθαι.—Πρέσβεις δὲ ἔπεμπον διασαφȢ̃ντας, Πόπλιον μὲν εὐδοκεῖν τὴν εἰρήνην, τȢ̀ς δὲ ἐν τῷ συνεδρίῳ διαφέρεσθαι, καὶ φάναι διαμένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.] Monuerunt Valeſius et Kuſterus hoc fragmentum Polybio adſignandum eſſe, apud quem lib. xiv. p. 945. recte legitur: Πόπλιον εὐδοκεῖν καὶ σπȢδάζειν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Suidæ autem lectio, quod viros doctiſſimos fefellit, prava eſt et ſolœca. Quod Librariis acceptum referendum eſt. Scripſerat etiam proculdubio Suidas: Πόπλιον μὲν εὐδοκεῖν ΤΗι ΕΙΡΗΝΗι. *Publio quidem conditiones pacis probari.* Scriptor neſcio quis, Polybius fortaſſe, apud Suidam v. Εὐδοκεῖν. Ὁ δὲ ἔφη ΕΥΔΟΚΕΙΝ ΤΟΙΣ ΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ εἰ λάβῃ πίστιν. Polybius lib. v. p. 620. Αἰτωλοὶ δὲ παρ' αὐτὰ μὲν ΕΥΔΟΚΟΥΝΤΕΣ ΤΗι ΓΕΝΟΜΕΝΗι ΔΙΑΛΥΣΕΙ πρὸς τȢ̀ς Ἀχαιȣ̀ς. Idem in Excerpt. Legat. p. 1229. Προφερόμενος τοῖς Ῥωμαίοις καὶ δεικνὺς ὑπὸ τὴν ὄψιν τὰς παρασκευὰς ΕΥΔΟΚΟΥΜΕ-

PARS I.

ΝΑΣ τῇ πόλει.* Quem locum minus recte accepit magnus Interpres.

ΕΣΠΑΣΑΣ. Ἔπιες. Εἵλκυσας.

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον ἄκρητον ἀφειδῶς
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἐών.]

" Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Ar-
" ceſilaum, quod integrum exſtat apud Laër-
" tium in Arceſilao circa finem. Ibi autem
" verſus prior, qui apud Suidam claudicat, ſic
" legitur :

Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς.

" At ego malim :

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον οἶνον ἄκρητον ἀφειδῶς."

Kuſter. Verſiculum hunc ſatis pro imperio interpolavit vir doctiſſimus. Leniori autem medicina facile perſanandus eſt. Quin et poſterior verſus male affectus eſt. Repone :

Ἀρκεσίλαε, ΤΙΗ μοι ΤΟΣΣΟΝ ἄκρητον ἀφειδῶς
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἘΩΝ ;

Arceſilae, quare tantum meri tam largiter hauſiſti,
Ita ut e mente tua excideris ?

---

* Idem in Hiſtor. lib. viii. p. 723. Ὥστ' εἴπερ καὶ περὶ τοὺς ἀποιχομένους ἐστί τις αἴσθησις, εἰκὸς ΕΥΔΟΚΕΙΝ αὐτὸν καὶ Τῌ τῶν Ἀχαιῶν ΕΥΧΑΡΙΣΤΙᾼ, καὶ ΤΑΙΣ ἐν τῷ ζῆν ΚΑΚΟΠΡΑΓΙΑΙΣ καὶ ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ.

Heſychius :

Heſychius: Τίη, διατί. Homer. Il. M. 310.

Γλαῦκε, ΤΙΗ δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιϛα.

ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ. Ἐσκευασμένοι. Νεανίαι χωρητικῶς ἐϛαλμένοι.] "Vel ſcribe χωριτικῶς a χωρίτης, *ruſticus*; vel, quod Portus ſuggerebat, "χωρικῶς." *Kuſter.* Utraque proba tam Porti quam Kuſteri emendatio. Syneſius Epiſt. 35. Ἤδη καὶ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασείει τις ἄνθρωπος ΧΩΡΙΚΩΣ ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπτους. Idem Epiſt. 104. Κἀνταῦθα ΝΕΑΝΙΑΙ τέσσαρες ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΧΩΡΙΤΙΚΩΣ, καὶ κεκραγότες ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ, δρόμῳ πρὸς ἡμᾶς ἔθεον. Ad hunc locum reſpexit Suidas, et ad hanc normam proinde eſt corrigendus.

ΕΣΤΙΑΔΕΣ. Ἱέρειαι.—— Συνέσιος· Οὐδὲν ἂν φαίην ἀπόῤῥητόν τι κρύπτειν αὐτοὺς, ὥσπερ τὰς Ἑϛιάδας τὸ πῦρ.] Scribendum, Οὐδ' ἂν φαίην. Quemadmodum recte legitur apud Syneſium in Dion. p. 43. unde deſcripſit Suidas.

ΕΤΙΘΕΤΟ. Οὐδὲ τῇ ὄψει τῶν ὀνείρων ἐτίθετο. Ἀντὶ τοῦ, προσέκειτο. Προσεῖχεν.] "Hæc Interpretatio non convenit verbo Ἐτίθετο, ſed προσετίθετο." *Kuſter.* Atqui falli virum doctiſſimum vel ex loco incerti ſcriptoris apud Suid. v. Ἐτέθησαν liquet. Οἱ δὲ τῇ τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἢ τοῦ ἐπισκοποῦντος ΕΤΕΘΗΣΑΝ ΒΟΥΛΗι. *Illi*

N 4 *vero*

PARS I. *vero ad Regis et Inſpectoris conſilium animum advertebant magis.* Syneſius Epiſt. 4. Τȣ́τȣς αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ἐνόμισα καὶ ΕΘΕΜΗΝ ΤΩι ΔΟΓΜΑΤΙ. Sophocl. Philoct. ver. 1443.

Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

Quæ phraſis vide an reſtituenda ſit Ariſtophani Eccleſ. ver. 654.

Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην ——

Quomodo et legitur apud Suidam v. Ἐθέμην. Reſcripſerim tamen, præeunte Sophocle:

Κἀγὼ ΤΑΥΤΗι ΓΝΩΜΗι Γ' ΕΘΕΜΗΝ ——
Ego quoque hanc ſententiam adprobavi.

Nempe ut e utilitate publica eſſet, ſi lites tollerentur. Quod quidem ex ſenſu loci et enarratione Scholiaſtæ patet. Ἀντὶ τȣ̃, κἀμοὶ δοκεῖ τȣ̃το συμφέρον εἶναι, τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια.

ΕΥΘΙΞΙΑι ΕΧΩΝ ΤΟΝ ΝΟΥΝ. Εὐθιξία πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολȣ̃ντα. Τȣτέστιν, Ἀκρίβεια. Εὐφυΐα.] "Locus hic et corruptus et mutilus "eſſe videtur; ex quo, prout potui, me expe-"divi." *Kuſter.* Locus nec mutilus, nec admodum corruptus eſt; quem ita facile, diſtinctionis ope, ſublevaveris: Εὐθιξία. Ἔχων τὸν νȣ̃ν εὐθιξίᾳ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολȣ̃ντα. Τȣτέστιν, ἀκριβείᾳ εὐφυΐᾳ. *Qui animum haberet magna dexteritate in morbis curandis præditum.* Recte autem

autem Suidas vocem εὐθιξίᾳ explicat per ἀκριβείᾳ, εὐφυΐᾳ.* Cæterum hic locus ſine dubio depromptus eſt ex Damaſcii Hiſtoria Philoſophica; id quod et ſenſus et ſtilus ſuadet.

ΕΥΘΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸν Δία.] Ariſtoph. in Pac. ver. 67.

Πῶς ἄν ποτ᾽ ἀφικοίμην ἂν ΕΥΘΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ;

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Non male autem explicat, πρὸς τὸν Δία. *Recta ad Jovem.* Schol. εἰς τὰς Διὸς αὐλάς. Ariſtoph. Eccleſ. ver. 830.

Χωρεῖτ᾽, ἐπείγεσθ᾽ ΕΥΘΥ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΔΟΣ.
Ite, feſtinate recta ad Præfectam noſtram.

Idem Pac. ver. 819.

Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ᾽ ΕΥΘΥ ΤΩΝ ΘΕΩΝ.
What pain it gives a man to go to heaven!

De phraſi autem iſta, εὐθὺ τοῦ Διὸς, vide quæ nobis haud parca manu obtulit vir doctiſſimus atque hiſce literis promovendis unice natus, Lud. Caſp. Valckenarius ad Ammonium p. 90. Nobis jam obverſatur inſignis locus Philoſtrati in vit. Apollon. vii. 2. p. 280. quem viri docti mi-

* Philo vol. i. p. 593. Ῥεβὶν μὲν σύμβολον εὐφυΐας ἐςίν· ἑρμηνεύεται γὰρ ὁρῶν υἱός· ἐπειδὴ πᾶς ὁ ΕΥΘΙΞΙᾼ ΚΑΙ ΕΥΦΙᾼ χρώμενος, ὁρατικός.

PARS I. nus perſpectum habuerunt. Ὁ μὲν ΕΥΘΥ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ ἥκων, ἐπέπληξεν ὑπὲρ Ἀθηναίων Φιλίππῳ, ΠΕΡΙ ΩΝ Ἡρακλείδης εἶναι φάσκων, ἀπώλλυ ὅπλοις τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων ὅπλα ἠρμένους. In quo quidem loco infeliciter admodum ſe geſſit Cl. Editor, eo nomine jure reprehenſus a Cl. Weſſelingio ad Diodorum, vol. ii. p. 149. Neuter tamen locutionem rariorem intellexit. Ἐπέπληξεν Φιλίππῳ περὶ ὧν ἀπώλλυ. *Increpuit Philippum, quod Athenienſes perditum iret.* Senſus eſt: *Diogenes recta Chæroneam petivit, et Philippum Athenienſium nomine graviter objurgavit, eo quod Heraclidem ſive unum ex Herculis poſteris ſe profeſſus, eos tamen armis conficeret, qui olim pro Heraclidis arma geſſiſſent.* Ita fere locutus eſt Philoſtratus lib. iv. cap. 5. Ἐπίπληξιν ποιούμενος ΠΕΡΙ τοῦ βαρβαρισμοῦ τούτου. *Increpuit eos, eo quod barbare locuti eſſent.**

ΕΥΜΟΙΡΙΑ. Εὐκληρία. Καὶ εὐμοιρότερον. Εὐτυχέστερον. Οἱ δὲ τοὺς ἀχρείους σφῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ πιεζόμενοι ἐξέβαλον εἰς τὸ μεσοτείχιον, καὶ ἐκτείνοντο εὐμοιρότερον ὑπὸ τῶν πολεμίων.] Hunc locum deſcripſit Suidas ex Appiano in Hannibalicis, ſed quem pro more et libitu immutavit. Ita enim legitur apud Appian. p. 571. Οἱ δὲ ἐπιτείνοντες αὐτοῖς τοῦ κακοῦ πρῶτα μὲν τοὺς ἀχρείους σφῶν ἐς μάχας

* D. Joannes viii. 46. Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με ΠΕΡΙ ἁμαρτίας;

ἐξέβαλον

ἐξέβαλον ἐς τὸ μεσοτείχιον, καὶ κτιννυμένους ὑπὸ τοῦ Ἄννωνος ἐφεώρων ἀλύπως, ὡς ΕΥΜΟΙΡΟΤΕΡΟΝ ἀποθνήσκοντας. *Oppidani, ingraveſcente indies fame, inutilem bello turbam intra murum et foſſam excluſerunt; eamque, dum ab Annone trucidaretur, æquis oculis, ceu meliori conditione morientem, ſpectabant.* PARS I.

Virg. Æn. i. 98.

——— O terque quaterque beati,
Queis ante ora patrum Trojæ ſub mœnibus altis
Contigit oppetere! ———

ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. Εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς·

Ἦ πȣ Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμὸς τ' ἴσως,
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ———]

Hunc locum depromptum eſſe ex Sophocl. Aj. v. 1028. recte monuerunt viri docti, corruptum autem eſſe et claudicantem ne viderunt quidem. Atqui priori verſiculo ſyllaba una deficit. Penultima enim τȣ̃, Τελαμὼν, ſemper corripitur. Quare revocanda eſt vocula, quæ neſcio quomodo exciderat, atque ita reſcribendum:

Ἦ πȣ ΜΕ Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα,
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος, ἵλεως τ' ἴσως,
Χωροῦντ' ἄνευ σȣ. Πῶς γὰρ ȣ̓̈χ; ——
Scilicet Telamo, qui tuus pater et meus eſt,
Læto

PARS I.

Læto me vultu ac placato excipiet
Redeuntem ſine te. Quid ni enim excipiat?

Poteris etiam ſcribere,

Ἦτȣ Τελαμὼν Ὁ σὸς πατὴρ ——

Quod et Sophocleum videtur magis. Oedip. Col. v. 1350.

Ἃ νῦν Ο ΣΟΣ ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει.

Elect. v. 1160.

Δαίμων Ο ΣΟΣ ΤΕ ΚΑΙΜΟΣ ἐξαφείλετο.

Anapæſtum autem in propriis nominibus non reſpuunt Tragici. Poteris etiam alio atque alio modo hianti verſui ſatisfacere, ſed priorem noſtram emendationem, quæ et ſimplicior eſt, firmare videtur Euripides in loco plane gemello. Eſt autem in Medea v. 505.

Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμȣς,
Οὔς σοι προδοῦσα ϗ πάτραν ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ȣ̃ν
ΔΕΞΑΙΝΤΟ Μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.

Quo me nunc vertam? an ad patris ædes,
Quibus tibi proditis et patria adveni?
An ad miſeras filias Peliæ? Scilicet illæ libenter
Me reciperent in domum ſuam, quarum patrem interfeci.

Recte autem diſtinximus, nam in nonnullis libris

bris hæc male adminiſtrantur, πῶς γὰρ ἐχ; Sophocl. Elect. v. 1313. PARS I.

Ἀλλ' οἶσθα μὲν τὰ 'νθένδε. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥ;——

Item v. 1451.

Ἔξοιδα· ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΧΙ;——

Anaxandrides apud Athenæum p. 570.

A. Τὴν ἐκ Κορίνθε Λαΐδ' οἶσθα; B. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥ; ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ. A. Τότ' ἦν ἐκείνη τις φίλη Ἄντεια. B. Καὶ τοῦτ' ἡμέτερον ἦν παίγνιον.

Ita ſcribendum. Vulgo, Τὴν ἡμέρειον.* Quod magnum Caſaubonum torſit. Eſt autem ita interpretandus iſte locus:

A. *Laidem Corinthiam noſti?* B. *Quidni ſcilicet? Noſtram utique intelligis.* A. *Erat tum amica illi Antea.* B. *Et iſta quoque nobis fuit deliciis.*

ΕΥΡΕΣΙΛΟΓΟΣ. Φλύαρος. Ἑτοιμολόγος.—Πολύβιος· Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἐκ ἀναγκαίων εὑρεσιλογεῖν.] "Puto, addita præpoſitione περὶ, legendum eſſe, περὶ ἐκ ἀναγκαίων. Alias enim conſtructio claudicabit." *Kuſter*. Imo potius, περὶ ΤΩΝ ἐκ ἀναγκαίων. Sed lenior emendatio in promptu eſt. Repone: ἐκ ΑΝΑΓΚΑΙΩΣ εὑρεσιλογεῖν. Quod tantundem eſt. Rectiſſime Interpres:

---

* Abreſch in Dilucid. Thucyd. p. 489. "Ego pro corrupto ἡμέρειον lego ἡμετέρειαν. Quod vocabulum Lexicis, quæ evolvo, ignotum, conſervavit nobis Suidas et Etymologus."

Quamvis

PARS I. *Quamvis autem plura habeam dicenda, vereor tamen, ne cui veſtrum verboſior eſſe videar quam neceſſe eſt.* Vox autem ἑτοιμολόγος reſtituenda eſt Suidæ ſupra. Εὐθυῤῥήμων. Εὐθυλόγος. Ἑτυμολόγος. Reſcribe, ἑτοιμολόγος. Quomodo et legendum apud Heſychium. Nam illud alterum, quod uterque præfert, nihil facit ad locum.

ΕΥΡΩΤΙΩΝ, ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΙΩΝΤΟΣ. Ἐξήγησις τοῦ, εἰκῇ κείμενος.—Τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. Τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ ἂν ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. Διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται. Ὡς φησὶ Μένανδρος·

Εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.]

Hæc deſcripſit Suidas ex Scholiis ad Ariſtoph. Nub. v. 44. ut recte vidit Kuſterus, ſed iis auctioribus et melioribus quam quæ nunc habemus. Neque enim Menandri locus, ut alia taceam, apud Scholiaſtam hodie comparet. Ineſt autem una atque altera macula, quas hic eluemus. Primum reſcribendum: Ὥσπερ ΑΥ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. *Ut contra urbanorum vita munda et nitida.* Quod vel ex Ariſtoph. Nub. v. 51. ſatis patet.

Ἡ δ' ΑΥ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων.

Illa

Illa vero contra *unguentum olebat, et crocum, et baſia obſcœna.* PARS I.

Deinde Menandri trimetrum, qui uno pede claudicat, ita ex ſermonis comici natura reſtituendum contendo:

Εἰς ΠΑΝΤΑ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

In omnia loca, quæ munda et nitida ſunt, fames intrat.

ΕΥΣΕΒΕΙΑ—ἡ γὰρ εὐσέβεια ȣ̓ συνθνήσκει βροτοῖς· κᾂν ζῶσι, κᾂν θάνωσιν, ȣ̓κ ἀπόλλυται.

Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρὸς Θεὸν, ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς.] Hæc miſere divulſa ſunt a ſe invicem, quippe quæ utraque pertinent ad vocem Εὐσέβεια, et proinde erant una connectenda. Quid quod tota oratio ſuſque deque habita eſt; et currus, quod aiunt, bovem trahit. Locus autem ita reformandus atque in ordinem redigendus eſt ex Sophocle in Philoct. v. 1436. quem Suidas exſcripſit.

——Τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν
Πορθῆτε γαῖαν, ΕΥΣΕΒΕΙΝ τὰ πρὸς θεȣ́ς.
Ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς· ΟΥ ΓΑΡ ΗΥΣΕΒΕΙΑ συνθνήσκει βροτοῖς,
Κᾂν ζῶσι, κᾂν θάνωσιν, ȣ̓κ ἀπόλλυται·
——*Hoc vero memineritis,*
Cum urbem vaſtabitis, ut religionem tueamini:

Quia

PARS I.

Quia alia omnia poſteriora judicat Jupiter.
Pietas enim una cum hominibus non moritur,
Nec interit, ſive illi vivant, ſive moriantur.

Male autem apud Sophoclem et nullo quidem ſenſu legebatur:

——— ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

Nos correximus ex Suida. Quomodo et recte legendum viderat vir doctiſſimus in Miſcellaneis Criticis. Iſtiuſmodi autem craſis Atticis familiaris eſt. Sophocl. Oedip. Col. v. 115.

Ἔνεστιν ΗΥΛΑΒΕΙΑ τῶν ποιουμένων.

Eurip. Iphig. Taur. v. 1202.

Δίκαιος ΗΥΣΕΒΕΙΑ καὶ προμηθία.

Cæterum locum illum Sophoclis imitatus videtur Euripides in *Temeno* apud Stobæum Floril. cap. 1.

Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
Ζῇ δ' οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος.———

ΕΥΦΕΓΓΙΑΣ. Ἀπὸ τῶν δύο τοίχων εὐφεγγίας ποιούντων.] Satis feſtive Interpres: *A duobus parietibus claram lucem reddentibus.* Repone: Εὐφεγγέας. Ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων. *Ab iis qui duos parietes dealbant.* Notum Proverbium: Cic. in Epiſt. vii. 29. *Una fidelia duos parietes dealbare.* Petronio cap. 39. *Utroſ-*

que

que parietes linere. Atque ita totidem verbis ſupra Suidas: Δύο τοίχους ἀλείφεις.* Λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις. Εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων. Ex hoc loco egregie illuſtrandus eſt atque emendandus noſter. Heſychius: Εὐφεγγεῖς, λαμπρούς.† Apollon. Rhod. iii. 1194. PARS I.

Αὐτίκ' ἐπεί ῥ' ἑλίκης ΕΥΦΕΓΓΕΟΣ ἀστέρες ἄρκτου.

Hinc Εὐφέγγεια Jamblicho in Protrept. p. 145. Δᾳδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν ΕΥΦΕΓΓΕΙΑΝ φιλοσοφίᾳ παραβέβληται. *Etenim facula propter claritatem et lucem ſuam philoſophiæ comparatur.*

ΕΥΦΡΟΝΗ. Ἡ νύξ·

Τίς τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τῆς στέγης
Ἔπεισεν ὄρνιν ὡρολογεῖν τὴν ἑσπέραν;]

" Duo hi ſenarii Iambici leguntur apud Georgium Piſidem in poemate de creatione mundi, ſive περὶ κοσμουργίας, v. 1087, 1088." *Kuſter.* Scribendum — ὡρολογεῖν τὴν εὐφρόνην. Quomodo recte legitur apud Piſidem. Quod miror virum doctiſſimum non animadvertiſſe.

---

* Legendum: ἐπαλείφεις. Ita Pauſanias in Eliacis p. 460. Δῆλοι οὖν εἰσιν οἵ τε Σάμιοι καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες, κατὰ τὸ λεγόμενον ὑπ' αὐτῶν Ἰώνων, ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΕΠΑΛΕΙΦΟΝΤΕΣ.

† Idem: Χροανθὲς, εὐφεγγές. Anthol. Reiſkii p. 91.

——— ἔχων εὐφεγγέα πεύκην.

Confer Stobæum p. 634. et Needham in Notis ad Hieroclem p. 455.

PARS I.

ΕΦΕΙΛΙΞΑΝ. Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ. Ἀντὶ τοῦ, ἔφυραν, καὶ περιείλιξαν.] "An ἔσυρον? Certe "ἔφυραν ſtare non poteſt." *Kuſter*. Imo recte omnino: ἔφυραν καὶ περιείλιξαν. Homer. Il. Ω. 162.

Δάκρυσιν εἵματ᾽ ἔφυρον* ———

Ubi Schol. Ἔδευον, ἔβρεχον. Heſych. Ἔφυρον, ἔβρεχον, ἐμόλυνον. Hinc Μιλτοφυρὴς σχοῖνος, et Μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες. De quibus nos infra ad v. Μίλτος; ubi legitur hic locus, et quidem auctior. Reſtituendum autem videtur verbum ἐφελίττειν ſive ἐφελίσσειν Dioni Caſſio lib. xlvi. cap. 36. Ἐς ἐλασμὸν μολίβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα, ΑΠΕΙΛΙΞΑΝ αὐτὸν, ὥσπερ τι χαρτίον. Vir doctiſſimus, Fr. Oudendorpius, ad Frontinum legebat, ἐπείλιξαν. Neutrum recte. Utraque enim vox Ioniſmum redolet. Quare legendum proculdubio vel auctoritate Suidæ, ΕΦΕΙΛΙΞΑΝ. Non alio modo locutus eſt Pauſanias in Meſſenicis, p. 343. Ἀνοίξας δὲ εὗρε κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον. ΕΠΕΙΛΥΤΤΟ ΔΕ ΩΣΠΕΡ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ. Quæ ſimillima plane et germaniſſima ſunt.

ΕΦΙΕΙ. Ἐπέτρεπεν.—Ὁ δὲ Καῖσαρ δῃῶν τὰ πρὸ τῆς πόλεως ἐπέτρεπεν.] Miram oſcitantiam vel

* Philo de Joſeph. p. 77. Edit. Mangey—τὰς ἐσθῆτας δάκρυσι φύραντες. Ubi reſpexit ad Homerum.

Lexico-

Lexicographi noſtri, vel alicujus Librarii! Repone, πρὸ τῆς πολέως ΕΦΙΕΙ. Xenophon Hiſt. Græc. lib. iii. 1. 6. p. 481. Κατηγόρουν γὰρ αὐτοῦ οἱ σύμμαχοι, ὡς ΕΦΙΕΙ ἁρπάζειν τῷ στρατεύματι τοὺς φίλους. Idem Cyri Inſtitut. lib. vii. 2. 4. Διαρπάσαι μὲν οὖν αὐτοῖς ΕΦΕΙΝΑΙ τὴν πόλιν οὐ βούλομαι. Cæterum hoc fragmentum proculdubio deſcripſit Suidas ex Dione Caſſio. Quod et ſenſus loci et ſtilus indicat. PARS I.

ΕΦΟΡΟΙ —— Ὁ δὲ πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἔγραψεν, ὡς ἐκείνους κήρυγμα ποιήσασθαι δημοσίᾳ, τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας, καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας, ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθίστασθαι.] Locus hic amplior quidem legitur infra v. Πίττα. Depromptus eſt autem ex Philoſt. vit. Apollon. iv. 27.* Recte vero τὰς παρατιλτρίας de *mulieribus depilatricibus* accepit Suidæ interpres. Quod ideo moneo, quia virum doctiſſimum ad Philoſtratum circa hanc vocem graviſſime hallucinatum animadverti. Gloſſæ: Παρατίλλω, *Depilo*. Παρατίλτρια, *Tricula*. Muliercula ſcilicet, quæ a *tricis* erat. Gloſſæ: *Tricæ*, τριχώματα. Vocem uſurpat Cratinus Comicus in *Horis* apud Athenæum lib. xiv. p. 638.

---

* Idem de Vitis Sophiſtarum ſub Polemon. p. 536. Edit. Olearii: Διαφορᾶς γοῦν τῷ Τιμοκράτει πρὸς τὸν Σκοπελιανὸν γενομένης, ὡς ἐκδεδωκότα ἑαυτὸν ΠΙΤΤῌ, ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΙΛΤΡΙΑΙΣ, διέστη μὲν ἡ ἐνομιλοῦσα νεότης τῇ Σμύρνῃ.

PARS I.

———— ἴτω δὲ ϗ τραγῳδίας
Ὁ Κλεομάχȣ διδάσκαλος μεἰὰ τῶν παραἰιλἰριῶν,
Ἔχων χορὸν Λυδιςὶ τιλλȣσῶν μέλη
Πονηρά ————

Verſus ſecundus ſodales ſuos ſupereminet, et proinde ad propriam menſuram ita eſt redigendus et diſtinguendus:

Ὁ Κλεομάχȣ διδάσκαλος, ΠΑΡΑΤΙΛΤΡΙΩΝ
Ἔχων χορὸν ————

Faceſſat vero et Cleomachi tragœdiæ actor, chorum habens mulierum depilatricium.

ΕΦΡΙΞΑ. Τὰς τρίχας ὠρθώθην. Ἐπυκνώθην. Ὅμηρος· Ἔφριξε δὲ μάχη. Καὶ Σοφοκλῆς·

Ἔφριξ᾽ ἔρωτι, περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτάμην.

ἀντὶ τȣ͂, ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. Ἀνεπτερώθην.] "An "potius ἐπαχνώθην quam ἐπυκνώθην? Heſychius: "Παχνȣ͂ται, θυμȣ͂ται, πήσσεἰαι παρὰ τὴν πάχνην, "φρίσσει, λυπεῖται, ἀνιᾶται." *Kuſter.* Nihil ad rem vir doctiſſimus. Locus nonnihil perturbatus eſt, atque ita, ut mihi quidem videtur, inſtaurandus: Ἔφριξα. Τὰς τρίχας ὠρθώθην. Ὅμηρος· Ἔφριξεν δὲ μάχη. ΕΠΥΚΝΩΘΗ. Nimirum ἐπυκνώθη eſt interpretatio τȣ͂, ἔφριξεν.* Eſt autem ex Homer. Il. N. 339.

* Ita oraculum apud Strabonem lib. ix. p. 398. Edit. Lutet. et apud Herodotum lib. viii. p. 664. Edit. Weſſelingii:

Κωλιάδες

Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι. PARS I.

Ubi recte Schol. ΕΠΥΚΝΩΘΗ δὲ ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀναλάσει. ΦΡΙΣΣΕΙΝ γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι ΠΥΚΝΩΣ. Eurip. Phœniſ. v. 1112.

Λόχον ΠΥΚΝΑΙΣΙΝ ἀσπίσιν ΠΕΦΡΙΚΟΤΑ.

Arrian. Exped. Alex. lib. iii. Ἡ τε φάλαγξ ἡ Μακεδονικὴ ΠΥΚΝΗ καὶ ταῖς σαρίσσαις ΠΕΦΡΙΚΥΙΑ.* Dicitur etiam φρίσσειν de *ariſtis inhorreſcentibus.*†

Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρίξουσι.

Hic tamen legendum eſt, φρύξουσι. De quo Valckenaer ad locum, et præcipue Kuhnius ad Pauſaniam p. 4. Sic Plutarchus in Solon. p. 201. Edit. Bryan. Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που,

Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.

Hæc autem verba Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. v. 447. ita diſpoſuit: Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος·

Οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν.

Recte. Eſt verſus Trochaicus. Sed vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 221.

* Æſchylus in Supplic. v. 616.

Πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις
Ἔφριξεν αἰθὴρ, τόνδε κραινόντων λόγον.

† Eodem ſenſu in Epigram. apud Anthol. p. 286. Carmen integrum, quia haud inelegans, hic emendatum apponitur. Eſt autem in quendam piſcatorem a phycide occiſum.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δούνακος ἱππείης ἐκ τριχὸς ἑλκομένη.
Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνον ἀμφιχανοῦσα,
Ὀξείην ἐρυθρὴ Φυκὶς ΕΦΡΙΞΕ ΡΑΧΙΝ·

Homer Il. Ψ. 599.

> Ληΐου ἀλδήσκοντος ὅτε ΦΡΙΣΣΟΥΣΙΝ ἄρουραι.

Schol. Ὅτε ΠΕΠΥΚΝΩΝΤΑΙ διανεστηκότες ταῖς χώραις οἱ στάχυες. Eurip. in Supplic. v. 31.

> ΦΡΙΞΑΣ ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς.

Latinis *Horrere*. Virgil. Æn. xi. 601.

> ——— *Tum late ferreus haſtis*
> Horret *ager* ———

Cæterum illud ἀνεπτερώθην, quod addit Suidas, nihil habet commune cum ἔφριξα. Eſt enim interpretamentum τοῦ, ἀνεπτάμην. Id quod liquet ex Schol. ad Sophoclis Aj. ver. 705. Ἀνεπτάμην, ἀνεπτερώθην. Quo reſpexit Suidas.

Atque hæc habui, Lector erudite, nam ineruditum non moror, quæ tecum ad primum volumen Suidæ communicarem. Poſſem plura, ſed hæc ſufficiant, in guſtum ſaltem. Prius autem quam manum de tabula, verbum unum

---

> Ἀγνυμένη δ' ὑποδύντα κατέκτανεν ἅλματι λάβρῳ
> Ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.

In ſecundo pentametro vulgo legitur, ἔφριξε πάγην. Sed nihil verius noſtra emendatione. Athenæus vii. 20., p. 319. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζωϊκῶν ΑΚΑΝΘΟΣΤΕΦΗ φησὶν εἶναι καὶ ποικιλόχροα ΦΥΚΙΔΑ. Ubi Cl. Caſaubonus: " Ἀκανθοστεφῆ vocat Phycidem, reſpiciens ad *pinnam quæ per dorſum hujus piſcis continua porrigitur.*" Vide Suidam ad v. Ῥάχιν.

atque

atque alterum, coronidis loco, adjicere decrevi de monte *Arganthonio* ſive *Arganthoneo*; nam utroque modo ſcribitur, Ἀργανθώνιος et Ἀργανθώνειος, hoc ab Ἀργανθώνη, illud ab Ἀργανθών: de quo ſupra nonnihil adnotavimus ad p. 81: Erat autem mons Myſiæ, juxta oppidum Cion, ad Propontidem. De quo Strabo, Stephanus Byzantinus, Schol. ad Apollonium Rhodium, et præter alios denique Cl. Salmaſius ſatis accurate in Exercitationibus ad Solinum. Non uno autem nomine inſigniebatur iſte mons. Nunc enim Ἄργανθος, nunc Ἀργανθὼν, nunc denique Ἀργανθώνη audit. Quin et Ἀργανθώνις Stephano Byzant. in v. ubi tamen Codd. nonnulli, Ἀργανθώνη. Sic ſolent Poëtæ et Mythographi, qui ubi ſint neſcii, omnia mutant, miſcent, et perturbant pro libitu ſuo. Antonin. Liberal. cap. xxvi. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξίκοντο τοῦ πόντου, καὶ ΤΑ ΣΦΥΡΑ παρέπλευσαν ΤΗΣ ΑΡΓΑΝΘΩΝΗΣ. Orpheus Argon. ver. 635.

——— ἀμφὶ δὲ ΚΝΑΜΟΣ
ΑΡΓΑΝΘΟΥ κατέφαινε———

Scribendum Κνημὸς. Heſych. Κνημοὺς, δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους. Pollux ii. 191. Κνημοὶ ὀρῶν.* *Juga montium*. Etymol. Mag. Κνημὸς,

* Theocritus Idyl. iv. 63.

——— τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἔγγυθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

PARS I. ὁ τραχὺς ϗ σκληρὸς τόπος. Idem in v. Κνήμη. Καὶ τὰς ἐξοχὰς ϗ προβάσεις ϗ καθύγρους τόπους τῶν ὀρῶν, κνημοὺς λέγουσιν, ὡς τὸ, Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Ubi reſpexit Etymologus ad Hom. Il. B. 821.

Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſta. Orpheus Argon. ver. 600.

ΚΝΗΜΟΝ ἔπι ζάθεον, ϗ δίνδυμον ἀκρώρειαν.

Qui locus ab imperitiſſimis Librariis peſſime acceptus eſt. Excidit enim verbum, quod ad ſenſum plane neceſſarium eſt. Tu vero poëtæ manum tandem aliquando agnoſcas, et mecum ita locum integrum reſtituas:

Καί τοτε δὴ ΒΑΣΙΛΗΕΣ ὀνειροπόλον διὰ πύστιν
ΚΝΗΜΟΝ ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ΑΚΡΟΝ ΑΓΕΡΘΕΝ,
Ὄφρα ϗ μειλίξαιντο ΕΥΟΙΝΙΣΤΟΙΣ ἐπὶ λοιβαῖς
Ῥείην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ᾽ ἀλέαιντο ἀνάσσης.

Et tunc reges ob religionem noctumorum monitorum
In ſacrum jugum et Dindymon promontorium congregati ſunt;
Ut placarent vino abundantibus libationibus
Rheam venerandam, iramque evitarent reginæ.

Ubi Scholiaſta ad poſtrema verba: Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις. Legendum cum MSS. ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν ΚΝΗΜΩΝ.

De

De qua quidem emendatione, uti ſpero, litem mecum non commovebunt viri docti. Orpheus Argon. ver. 69. PARS I.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ΣΥΝΑΓΕΙΡΕΝ ἀγακλεῖτους ΒΑΣΙΛΗΑΣ.

Hom. Il. Ψ. 287.

Ὣς φάτο Πηλείδης· ταχέες δ' ΙΠΠΗΕΣ ΑΓΕΡΘΕΝ.
Sic dixit Pelides. Cito autem congregati ſunt equites.

Ita legendum, vel auctoritate Heſychii, qui ad Homerum, ut ſolet, reſpexit: Ἄγερθεν, συνηθροίσθησαν. Nuperi autem Editores, re non ſatis explorata, locum corruperunt. Illud vero Orphei, λοιβαὶ εὐοίνιστοι, viris doctiſſimis minus videtur arriſiſſe. Vir ingenioſiſſimus et verus muſarum alumnus, Joannes Pierſonius, in libris *Veriſimilium* legendum cenſet, εὐαγνίστοις λοιβαῖς. Sed minime ſollicitanda eſt vox innoxia et elegantiſſima. Εὐοίνιστοι λοιβαὶ ſunt *libamina meraciora. Vino abundantia*, ut non male Interpres. Ἀκρήτους λοιβὰς vocat Apollon. Rhod. i. 435. Cæterum, ut in viam tandem redeamus, montis *Arganthi* meminit etiam Propertius i. 20.

Hic erat Arganthi Pege *ſub vertice montis*
Grata domus Nymphis humida Thyniaſin.

Ita edidit Cl. Broukhuſius. Quod et probat vir elegantiſſimi ingenii, Nicolaus Heinſius. Mihi vero

PARS I. vero illud *Pege* in politiſſimo ſcriptore Romano ſemper putidiſſimum eſt viſum.* Libri veteres *Phlegre*. Quod Marklandi εὐστοχίαν deſiderat. Solus enim iſte homo in hujuſmodi rebus naſum atque oculos habet.

> Οἶος πέπνυται· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

Interea laudo diſertiſſimum Muretum reponentem:

> *Hic erat* Arganthonei *ſub vertice montis*
> *Grata domus Nymphis humida Thyniaſin.*

Videtur autem iſte mons nomen traxiſſe vel ab *Arganthо* quodam, homine omnium, quot ſunt, quot fuere, quotque poſt aliis erunt in annis, obſcuriſſimo hodie et ignotiſſimo; vel ab *Arganthona*; vel ab utroque denique. Erat autem *Arganthona* inſigni forma puella, Oreſibii filia, montium nemorumque cultrix, uxor tandem Rheſi, qui niveis invectus equis ad Trojam ſerius venerat, atque ocyus perierat. Quare domum perlata, mulier maleſana, ut vitam et amorem ſimul cum morte commutaret, in fluvium

* Sed vide Suidam ad v. Λογγῖνος. Ἐπισύχνως ἐνδιαιτώμενος ταῖς κληϊζομέναις ΠΗΓΑΙΣ, ἠγγέλθη τούτῳ παρὰ τῶν προαγωγευόντων, ὡς εὐπρεπεῖς λίαν εἶσιν αἱ γυναῖκες. Et Apollon. Rhod. i. 1243.

> Βῆ δὲ μεταΐξας ΠΗΓΕΩΝ σχεδὸν, ἠΰτε τὶς θὴρ
> Ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων.

fluvium ſe abjecit, ſuo nomine deinceps appellatum. Fabulam integram perſecutus eſt Parthenius in pulcherrimo libello περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, cap. xxxvi. quem conſulas, ſi voles. Vide et Euſtathium ad Dionyſ. Perieg. ver. 322. 809. ubi de noſtra *Arganthona* atque ejus filiis agit. PARS I.

T A N T U M.

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS SECUNDA.

ORNATISSIMO VIRO

JACOBO HARRIS

ARMIGERO,

REGI ET REIPUBLICÆ

AB AERARIO,

IN

LITERIS ELEGANTIORIBUS

TUM GRÆCIS, TUM LATINIS,

EGREGIE EXERCITATO:

HAS EMENDATIONES

IN

SUIDAM,

IN PERPETUUM

OBSERVANTIÆ SUÆ TESTIMONIUM,

D. D. D. C. Q.

AUCTOR.

PRÆFATIO AUCTORIS

AD

SECUNDAM PARTEM.

LECTORI ERUDITO S.

EN tibi, Lector, alteram partem noſtrarum Emendationum, quam et brevi fortaſſe ſequetur tertia, ſi dii voluerint, et nos ſalus minus neglectos habuerit. Quod ſpero futurum. Prius autem quam has chartas in manus tibi tradam, non abs re fuerit, quoniam bella occaſio eſt, unum atque alterum verbum commutare cum Cl. HEATHIO noſtro, homine ſane doctiſſimo et laborioſiſſimo, qui in Addend. ad Sophocl. ita commentatur: " Emendationem " Daweſianam ab eruditiſſimo TOUPIO, Emen-

P " dat.

"*dat. in Suidam, p.* 115. *velut ineptam tra-*
"*duci, et vocem* ἴμεν, *quaſi ne Græca quidem*
"*eſſet, effurcillari, ſatis mirari nequeo.*" *Locus Tragici, de quo agit vir doctiſſimus, eſt in Elect. ver.* 21.

Πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης
Ξυναπτέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν
Ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

Ubi legendum monueram, tum ſententia, tum Græciſmo poſtulante,

——— ὡς ἐνταῦθ' ΕΣΜΕΝ.*

Ibi enim ſumus, ubi nullus ſegnitiæ locus. Our preſent circumſtances wont admit of any delay. *Stabant enim ante fores Ægiſthi. Monet igitur Pædagogus, ut caveant, ne locus ſibi fraudi ſit; hortaturque, ut quicquid agunt, ſine mora agant. Hæc eſt mens Tragici. Noſtri autem Critici nihil viderunt. Nam quæ diſputat vir Cl. in Miſcell. Criticis p.* 281. *nimis ſubtilia ſunt, et poetæ menti adverſantur. Porro*

* Plato de Legibus lib. x. p. 951. Edit. Francf. 1602. Ὁπότε δὴ τοίνυν ΕΝΤΑΥΘΑ ΕΣΜΕΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, τόδε ἀποκρινόμεθα.

illud

illud ἐνταῦθ' ἰέναι *auctoritatis lubricæ eſt, et quod ſcena Attica non novit*; ἐνταῦθ' εἶναι *vero probum et uſitatum. Sophocl. Philoct. ver.* 16.

Σκοπεῖν θ' ὅπȣ ΈΣΤ' ΕΝΤΑΥΘΑ δίςομος πέτρα
Τοιάδ', ΙΝ' ἐν ψύχει μὲν ἡλίȣ διπλῆ
Πάρεςιν ἐνθάκησις ——

Idem in Philoct. ver. 429.

——'Οδυσσεὺς δ' ΈΣΤΙΝ αὖ ΚΑΝΤΑΥΘ', ΙΝΑ
Χρῆν ἀντὶ τȣτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν.

Euripides in Syſipho:

ΕΙΝΑΙ δ' ἔφασκε τȣς θεȣς ΕΝΤΑΥΘ', ΙΝΑ
Μάλις' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπȣς λέγων.*

Ita legendus iſte locus, cujus venuſtatem minus adſecuti ſunt viri eruditi. Atque hoc rectum. At vero Cl. Heathius *vocalem præcedentem* σμ *corripi poſſe negat. Quo pacto noſtra emen-*

---

* Atticus apud Euſeb. Præpar. Evang. xv. 5. p. 800. Τάχ' ἂν αἰδοῖ δοκοίη λέγειν ΕΝΤΑΥΘΑ ΕΙΝΑΙ τȣς Θεȣς. Euripides in Helena v. 622.

Ὦ χαῖρε Λήδας θύγατερ, ΕΝΘΑΔ' ΗΣΘ' ἄρα;

Vix aliter in Heraclidis v. 346.

——— ἑζόμεσθα δὴ
Ἱκέται μένοντες ΕΝΘΑΔ' εὖ πρᾶξαι πόλιν.

datio corruat neceſſe eſt. Sed in eo quoque fallitur vir μετρικώτατος. *Epigram. Anthol. lib. ii. p.* 270.

> Ἦν ῥαφανὶς, σέρις ἦν, τῆλις, θρίδακες, πράσα, βολβοὶ,
>
> Ὤκυμον, ΗΔΥΟΣΜΟΝ, πήγανον, ἀσπάραγος.†

Atque hæc non altercationis gratia, ſed eo tantum, ut res clarior atque manifeſtior fiat. Hæc enim metri ratio minus perſpecta, cauſa fuit, ut homines imperiti textum depravarint. Nos vero et ſenſui et ſenario undequaque conſuluimus. Quare deſinat mirari vir doctiſſimus.

---

† Ariſtoph. apud Athenæum lib. 2. p. 48.

> Ὅς τις ἐν ἡδυόσμοισι ςρώμασι σὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

Ita legendus iſte locus. Vide Kuſter. ad Nubes ver. 1065. qui fallitur.

EMEN-

EMENDATIONES

IN

SUIDAM.

Z.

ZAH ANEMON. Τὸν σφοδρῶς πνέοντα.] Reſpexit Suidas ad Homer. Odyſſ. M. 313. ita legitur: PARS II.

Ὦρσεν ἐπὶ ZAHN ANEMON νεφεληγερέτα Ζεύς.

Quemadmodum etiam laudant Heſychius, Etymol. Mag. Photius in Lex. MS. Lex. Coiſlin. alii. Et hoc quidem probat doctiſſimus Heſychii Editor; illud Cl. Kuſterus. Perperam uterque. Neutrum enim Homericum. Quippe illud Ζαῆ Atticorum tantum, Ζαὴν autem nullorum hominum eſt. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Ὦρσεν ἐπὶ ZAEA ANEMON ——

Error ortus ex pronuntiatione. Efferebatur enim ZAHANEMON. Hinc iſtæ Grammatico-

 rum

PARS II. rum turbæ. Recte autem et pro more Homerus, Ζαέα ἄνεμον. Sic Νηλέα θυμὸν. Ἀεικέα λοιγόν. Μελιηδέα οἶνον. Περικαλλέα δίφρον, atque alia ejuſdem κόμματος ſexcenta. De metro autem cave ſis ſollicitus. Nihil enim uſitatius apud poetam quam ejuſmodi συνίζησις. Homer. Il. Γ. 27.

Ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα.

Idem Odyſſ. Ω. 522.

Καὶ βάλεν Εὐπείθεα Κόρυθος διὰ χαλκοπαρῆυ.

Quin et Latini: Virgil. Ecl. vi. 30.

Nec tantum Rhodope miratur et Iſmarus Orpheā.

Feſtivus autem eſt Etymologus Mag. v. Ζαής. Ὡς παρὰ τὸ πέτω γίνεται πέτην, ὅτω καὶ παρὰ τὸ ἄω, ἄην, καὶ ζάην, μετὰ τοῦ, ζᾶ. Τὸ γὰρ τέλειον, ζάηνα, ὡς πέτηνα, εἰ μὴ κατ' ἔκθλιψιν γέγονε. Cæterum occurrit vox ΖΑΗΣ in Epigrammate Philippi, apud Antholog. lib. i. p. 60. quod quia elegantiſſimum eſt, et viris doctiſſimis parum perſpectum, hic emendatum adſcribam:

Ὅτ' ΕΞ ΑΗΤΟΥ λίβυος, ἐκ ΖΑΟΥΣ νότου
Συνεζοφώθη πόντος, ἐκ δὲ νειάτων
Μυχῶν βυθῖτις ψάμμος ἐξηρεύγετο,
Ἰςὸς δὲ πᾶς ὤλισθεν εἰς ἅλα πλύσας,
Φορτὶς δ' ἐσύρετ' ἐς ἀΐδαν πλανώμενος,
ΑΡΩΓΟΝΑΥΤΑΣ δαίμονας Λυσίςρατος

Ἐλιπά-

Ἐλιπάρησεν· οἱ δὲ τῷ ΝΕΩΚΟΡΩι
Μὲνῳ θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν.

PARS II.

In primo verſiculo vulgo exhibetur, ἐκ ζαήτε. Quæ vox hoc incommodo laborat, quod nulla legatur. Græci enim Ζαὴς, non Ζαήτης. Deinde metrum reclamat: prima enim τε̃, ζαήτε neceſſario longa foret. Quare omnino revocanda eſt vetus lectio, ἐξ ἀήτε. Heſychius: Ἐξ ἀήταο, ἐξ ἀνέμε. Eſt autem ἀήτης λίβυς, *ventus Africus*. Deinde quod legitur, εἰς ἅλα πτύσας, venuſtum in primis eſt. Reſpexit Epigrammatiſta ad Theocritum in Syracuſ. ver. 133.

—— Κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.

In verſu ſexto recte dedimus, Ἀργοναύτας δαίμονας, *Dioſcuros* ſcilicet, *qui nautis periclitantibus adeſſe ſolent*. Quod et vidit doctiſſimus Brodæus. Vidit et Hadrianus Junius in Animadverſionibus. Sed carminis acumen neuter vidit.

—— νεωκόρῳ
Μὲνῳ θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν.

Nimirum Lyſiſtratus ille Dioſcuris νεωκόρος ſive *a ſacris* erat. Quæ cauſa fuit, ut homini opitularentur. Hæc eſt mens Epigrammatis.

ΖΑΚΟΡΟΣ. Νεωκόρος. Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι· Οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις γένοιτο ζάκορος.] Emendabat

PARS II. mendabat doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Timon. ὥς τις γένοιτο. Sed virum præſtantiſſimum mens Comici feſellit. Alius eſt Μεγάβυζος, alius ζάκορος. Qui ζάκορος, non idem utique Μεγάβυζος. Hic ſenſus loci eſt.* Verba optime conſtituit Bentleius:

—— Οὐ Μεγάβυζος ἦν,
Ὅς τις γένοιτο ζάκορος ——

ΖΑΜΟΛΞΙΣ.——Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς νόμοις φησὶν, ὅτι Ἑλληνικός τις γεγονὼς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θρᾴκῃ.] Hæc totidem verbis leguntur etiam apud Etymol. Mag. v. Ζάμολξις. Sed in utroque ineſt vitium, nullo negotio corrigendum. Scribendum, ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νομίμοις, *in Barbaricis inſtitutis*.† De quibus præter Hellanicum et Callimachum ſcripſerunt Ariſtoteles, Nymphodorus, Theodectes, alii.‡ Apollon. Hiſt. Mirab. cap. xi. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ δὲ ἐν ΝΟΜΙΜΟΙΣ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΙΣ, τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται, οἱ τοὺς μὲν ξένους πατάξαντες οὐ λίαν ἀδικοῦσι, τοὺς δὲ ἐπιχωρίους παρ' αὐτὰ

* Vide D'Orvill. ad Charit. p. 314. qui fallitur. Photius in Lex. MS. nonnihil auctior eſt, v. Ζάκορος.

† Porphyrius apud Euſeb. Præpar. Evang. p. 466. Καὶ τί ὑμῖν λέγω, ὡς ΤΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ ΝΟΜΙΜΑ Ἑλλάνικου ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάσου συνῆκται;

‡ Suidas in v. Ἀνάχαρσις—ἔγραψε ΝΟΜΙΜΑ ΣΚΥΘΩΝ δι' ἐπῶν.

ἀπο-

ἀποκλείνουσι. Varro de Ling. Lat. lib. vi. *Hoc factitatum Ariſtoteles ſcribit in libro qui inſcribitur* NOMIMA BAPBAPIKA. Clemens Alexand. Cohort. ad Gent. p. 56. Τί μοι Σαυρομάτας καταλέγειν, οὓς ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΣ ΕΝ ΝΟΜΙΜΟΙΣ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΙΣ τὸ πῦρ σέβειν ἱστορεῖ; Schol. ad Apollon. Rhod. ii. 1012. Ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρηνῶν γῇ αἱ γυναῖκες, ὅταν τέκωσι, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας ὥσπερ λεχοὺς· ὡς ἱστορεῖ Νυμφόδωρος ἔν τισι νόμοις. Emendabat doctiſſimus Rutgerſius, ἐν τοῖς νόμοις. Sed vera lectio eſt, ἐν τοῖς νομίμοις. Idem mendum apud Schol. ad Lucian. Lexiph. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ Βαρβαρικῶν νόμων, (ſcribe, νομ῀ων, i. e. νομίμων) ὡς λυλικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶ τοὺς βαρβάρους. Suidas: ΘΕΟΔΕΚΤΗΣ, Φασηλίτης, ῥήτωρ. Ἔγραψεν ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου—ΝΟΜΙΜΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ. Huc facit Agathias lib. i. Τῆς ἱστορίας αὐτοὺς ἀπαθανατιζούσης, οὐχ οἷα ΤΑ ΖΑΜΟΛΞΙΔΟΣ ΝΟΜΙΜΑ, καὶ ἡ Γετικὴ παραφροσύνη.

PARS II.

ΖΗ. Ἀντι τοῦ, ζῆθι. Εὐριπίδης.] Lexicon neſcio cujus in Bibl. Coiſl. p. 482, nonnihil auctius eſt: Ζῆ, ἀντὶ τοῦ, ζῆθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ·

Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, καὶ δόμους οἴκει πατρός.

Σοφοκλῆς Δανάῃ·

Ζῆ, πίνε, φέρβου ——

Locus Euripidis, ad quem reſpiciunt, eſt Iphig. Taur. ver. 699. Huc referendus Sophocles in Antig. ver. 1287.

Καὶ

PARS II.

Καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων——

Ubi Schol. Ζῇ, ἀντὶ τοῦ, ζῆθι Reſtituendum vero, ut obiter moneam, hoc verbum Euripidi in Supplic. ver. 532. Locum integrum, quia celeberrimus eſt, et viros doctiſſimos ludos fecerat, hic partim ingenio, partim auctoritate Stobæi, emendatum adponam.

Ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ ΖΗιΝ ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ΑΠΕΛΘΕΙΝ· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν.* Οὔτι γὰρ κεκτήμεθα
Ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι ΜΟΝΟΝ·
Κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.

Vulgo nullo ſenſu legitur, εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Sophocl. Oedip. Col. ver. 1525.

——χῶταν εἰς τέλος
ΤΟΥ ΖΗιΝ ΑΦΙΚΗι† ——

Cætera per ſe clara ſunt.

---

* Euripides in Excerptis Grotii p. 423.

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
Ἀστὴρ ἀπέσπη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
Νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων.

In ultimo verſiculo legendum eſt:

ΕΙΣ ΓΗΝ δὲ σῶμα ——

Vide Cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 56.

† Jamblichus in Vita Pythagoræ p. 173. Edit. Kuſter. Η ΕΙΣ ΤΟ ΖΗιΝ ΑΦΙΞΙΣ.

EI.

EIMA. Ἱμάτιον. Ἔνδυμα. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν Ἐπιγράμματι·

Πραξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
Εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέροις σοφίη.

Καὶ αὖθις· Δέξαι βύσσινον εἷμα.] Uterque locus depromptus eſt ex Anthologia Conſtantini pag. 13. 50. quam non ita pridem publici juris fecit doctiſſimus Reiſkius. In priori Epigrammate, quod Anacreonti tribuitur, Cod. MS. exhibet,

—— ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων φιλίη.

Quomodo et edidit Barneſius ad Anacreonta. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior. De arte enim ſive σοφίᾳ utriuſque feminæ hic agitur. Praxidice fecit, Dyſeris invenit. Hic eſt ſenſus Epigrammatis. Notanda autem vox Δύσηρις. Eſt enim nomen ex rarioribus. Occurrit tamen apud Ariſtidem Orat. in Eteoneum p. 75. Ποία δὲ ΔΥΣΗΡΙΣ Θετταλὴ τοσοῦτο πένθος ἐπένθησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευτήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται; Sic ΕΥΗΡΙΣ nomen mulieris apud Pauſaniam in Atticis cap. 27. Πρὸς δὲ τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐστι μὲν ΕΥΗΡΙΣ πρεσβύτις. *Anus Everis dicta.* Ita accipiendus videtur iſte locus,

PARS II. locus, ad quem Cl. Kuhnius inſigniter nugatur. Quod Kuhnio ſolenne eſt.

ΕΙΣΑΤΟ. Καθεθετο. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——ὃς τάδε καλὰ
Εἵσαθ' ὑπαὶ πιτύων ὔμμι θεαὶ ξόανα.] Myro apud Anthol. lib. vi. p. 547.

Νύμφαι ἀμαδρυάδες, ποταμοῦ κόραι, αἳ τάδε βένθη
Ἀμβρόσιαι ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν ἀεί,
Χαίρετε καὶ σώζοιτε Κλεώνυμον, ὃς τάδε καλὰ
ΕΙΣΑΘ' ὑπαὶ πιτύων ὔμμι θεαὶ ξόανα.

Ita vulgo legitur iſtud Epigramma, idque nemine improbante. Verum illud ἀμβρόσιαι frigidum eſt, et ſine gratia. Reponendum abſque dubio:

——αἳ τάδε βένθη
ΑΜΒΡΟΣΙΑ ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν ἀεί.

Nimirum quicquid dii deæve edunt, bibunt, geſtant, calcant, ἀμβρόσιον poetis dicitur. Hinc βένθη ἀμβρόσια de flumine puro atque incorrupto.* Metrum autem quod attinet, vide nos infra ad v. Καββαλών.

* Auctor Titanomachiæ apud Athenæum vii. 3. p. 277.
Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἐλλοὶ,
Νήχοντες παίζουσι δι' ΥΔΑΤΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΙΟ.

ΕΙΣΗΡ-

ΕΙΣΗΡΡΗΣΕΝ. Εἰσεφθάρη.—Ὁ δὲ προτερήσας εἰσήῤῥησεν αὐτόθι.] Hoc fragmentum decerptum eſt ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 133. PARS II.

H.

ΗΒΗΤΗΡ.—Ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐ καλὸν ἡβητῆρες· ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
Τὴν τρίχα τὴν ταχὺ φυομένην.] "Penta-
"meter hic mutilus eſt, quem ex Anthologia
"lib. vii. p. 607. ſic ſupple:

"Τὴν τρίχα τὴν φθονερὴν τὴν ταχὺ φυομένην."

Kuſter. Recte vir doctiſſimus. Eſt autem Epigramma Eratoſthenis, idque elegans in primis, et dignum quod hic quoque legatur:

Ἄρσενας ἄλλος ἔχοι· φιλέειν δ' ἐγὼ οἶδα γυναῖκας
Ἐς χρονίην φιλίην οἷα φυλασσομένας.
Οὐ καλὸν ἡβητῆρες. Ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
Τὴν τρίχα τὴν φθονερὴν, τὴν ταχὺ φυομένην.

Notandum pulcherrimum illud, Ἐς χρονίην φιλίην. Metaphora a fructibus, quorum nonnulli εἰς χρόνον φυλάσσονται, alii cito fugiunt et marceſcunt. Strabo lib. iii. p. 233. Ἀποτίθεσθαι εἰς χρόνον. Quæ locutio Interpretem fefellit. Deinde per τρίχα τὴν ταχὺ φυομένην, barba intelligenda eſt: quam et proinde φθονερὴν vocat.*

* Strato in Carm. 26. Τὰς φθονερὰς· ſcilicet, τρίχας. D'Orvill. ad Charit. p. 197. Φθονερὸν κάλλος.

Philip-

PARS II. Philippus in Epigrammate, μιαρὴν τρίχα. Barba enim Φιλονέοις inviſa. Hinc Martialis v. 48.

Tardaque pro tanto munere, barba, veni.

Quin, dum hoc agimus, et aliud Epigramma, celeberrimum id quidem, et haud diſſimilis argumenti ex Anthologia Cl. Reiſkii p. 111. hic ſubjiciendum curabimus. Eſt autem Philodemi, viri in hiſce nequitiis ſatis exercitati:

Εἰνὶ μύχοις κραδίας δοιὲς περιθάλπω ἔρωτας,
Τὸν μὲν Ῥωμαΐδος, τὸν δὲ Κορινθιάδος·
Ἡ μὲν ματρώνας τε τρόπους καὶ ἤθεα στέργειν
Οἶδ' ἀπὸ κεκρυφάλου μέχρι περισκελίδων.
Ἡ δὲ χύδην παρέχει πάσῃ φιλότητι προσηνῶς
Πλαστουργοῦσα τύπους τοὺς Ἐλεφαντιάδος.
Ἂν δὲ μίαν ταύταιν, Πεῖσον, μ' αἱρεῖν ἐπιτέλλεις,
Εἰν Ἐφύρῃ μίμνω, τὴν δ' ἄρα Γάλλος ἔχοι.

Carmen venuſtiſſimum eſt, ſed poſtremus hexameter non una macula deformatus eſt. Quin et oratio nonnihil σολοικίζει. Dicendum enim fuerat, Ἂν δὲ —— ἐπιτέλλῃς. MS. La Croſii: Τί δὲ μίαν. Repono:

ἘΙ δὲ μίαν ταύταιν, Πεῖσον, μ' αἱρεῖν ΕΠΙΤΕΛΛΕΙΣ.

Quod veriſſimum eſt. Recte etiam ſcripſimus, αἱρεῖν. Heſychius: Αἱρέσομεν, ἐπιλέξομεν. Minime autem dubium eſt, quin ad hoc Epigramma Philodemi reſpexerit Horatius Satir. i. 2.

Illam,

Illam, Poſt paulo, Sed pluris, Si exierit vir ; GALLIS: *hanc, Philodemus ait, ſibi, quæ neque magno* *Stet pretio ; nec cunctetur, cum eſt juſſa, venire.* PARS II.

Sed vereor ut verba Philodemi ſatis recte ceperit Poeta Romanus. MS. Lipſ. τὴν δ' ἄρα γ' ἄλλος ἔχοι. Quæ neſcio an verior lectio. Eratoſthenes in Epigrammate ſupra laudato:

Ἄρσενας ΑΛΛΟΣ ΕΧΟΙ * ——

Sed de hoc ipſe viderit Horatius. Erat autem noſter Philodemus Epicuri de grege, vir elegantiſſimi ingenii, et Lucii Piſonis familiaris, de quo intelligendus Cicero Orat. in Piſon. p. 612. Ed. Gronov. *Eſt quidem Græcus, qui cum iſto vivit, homo, vere ut dicam (ſic enim cognovi) humanus, ſed tam diu, quam diu cum aliis eſt, aut ipſe ſecum.*

ΗΕΡΟΣ ΟΓΜΟΙ. Αἱ ὁδοί. Οἱ τόποι. Λέγεται δὲ θηλυκῶς ἐν Ἐπιγράμματι·

—— καὶ διὰ μέσης
Ἠέρος εὔαγρον τῆσδε δίδου κάματον.]

---

* Miſcellanea Lipſ. vol. ix. p. 304.

Καὶ μὴ λυπηθῇς ἤν τις ΕΧΗ μ' ΕΤΕΡΟΣ.

Anthol. lib. ii. p. 258.

—— ἀμβροσίην δ' ΑΛΛΟΣ ΕΧΕΙΝ ἐθέλοι.

Legen-

PARS II. Legendum,

—— εὔαγρον ΤΟΙΣΔΕ δίδε κάματον.

Quomodo recte legitur in Epigram. apud Anthol. lib. vi. p. 566. unde hoc fragmentum deprompſit Suidas. Græca ita ſunt vertenda: *Fac ut labor iſtorum fauſtus felixque ſit.* Iſta eſt vis τȣ̃, εὔαγρος. Hinc Εὐαγρεῖν, Εὐαγρία, et, ſi Muſis Gratiiſque placet, Εὐαγροσύνη. Theocritus in Berenice apud Athenæum lib. vii. p. 284.

Αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύναν τε ϗ ὄλβον
Ἐξ ἁλός ——

Corrigit vir doctiſſimus in Epiſtola ad Roverum, αἰτεῖτ᾽ εὐαγροσύναν. Quod altero nihilo melius eſt. Utrumque enim hoc infortunio premitur, quod ne Græcum quidem ſit: quod viros doctiſſimos non animadvertiſſe miror. Vera autem lectio, me vide, eſt:

—— ΕΥΑΓΡΕΣΙΑΝ τε ϗ ὄλβον.

Suidas: Ἀγρεσία, ἄγρα. Hinc Εὐαγρεσία, *felix captura:* quæ vox reſtituenda Homero Odyſſ. Τ. 114.

—— Θαλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης ——

Multum ſudant Interpretes in hac lectione adſtruenda. Verum non niſi laterem lavant. Nec quicquam præſtat altera lectio quam exhibet

hibet Scholiaſtes, εὐεργεσίης.* Quid moror? Revocanda omnino vox elegantiſſima, et Græciæ adeo jam demum redonanda: PARS II.

—— φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς, καὶ κριθὰς, βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ ΕΥΑΓΡΕΣΙΗΣ ——

Nihil verius hac emendatione. Cæterum ad hunc locum Homeri reſpexit, qui et noſtram lectionem unice firmat, Crinagoras in Epigrammate apud Reiskium pag. 147.

Νῆσον, τὴν εἰ χ' οἵ με περιγράψαντες ΕΧΟΥΣΙ
Μετρῆσαι βαιὴν, ἑπτὰ μόνον σταδίους,
Ἔμπης καὶ τίκτουσαν ΕΝ ΑΥΛΑΚΙ ΠΙΑΡ ΑΡΟΥΡΗΣ
Ὄψει, καὶ παντὸς κάρπιμον ἀκροδρύου,
Καὶ πολλοῖς ΕΥΑΓΡΟΝ ΕΠ' ΙΧΘΥΣΙ ——

In primo diſticho rem minus dextre adminiſtravit doctiſſimus Editor. Nos recte ſcripſimus cum MSto, Νῆσον ἔχουσι. Strabo lib. iii. p. 257. Τοσοῦτοι δ' ὄντες νῆσον ἔχουσιν οὐ πολὺ μείζονα τῶν ἑκατὸν σταδίων τὸ μῆκος.† Deinde legebatur, ἐπ' αὔλακα πίαρ ἀρότρου. Quod ridiculum eſt. Nos

* Vide Etymol. Mag. v. Εὐηγενέων.

† Idem—ἴσον ἑπτὰ τὸν κύκλον σταδίων.

PARS II. verba et ſenſum reſtituimus: Πῖαρ ἀρέρης, *the fat of the land.**

ΗΙΩΝ. Ἀχύρων———Βάβριος· Οὔπω δὲ καιρὸς ἐςιν ἤια λύειν.] Babrii verſiculus laborare videtur, cui ſic facile ſubveneris:

Οὔπω δὲ καιρὸς ἐςιν ΗΙΑΛΛΥΕΙΝ.

Heſychius: Ἀλλύει, ἀναλύει. Sed vide nos infra ad v. Καββαλών.

Η ΚΑΜΗΛΟΣ ΨΩΡΙΩΣΑ ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΩΝ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ ΦΟΡΤΙΑ.] Deſumptus eſt hic locus ex Syneſio Epiſt. 113. Elegantiſſime autem dicitur, ἀνατίθεται φορτία. *Camelus ſcabioſa multorum aſinorum onera geſtat.* Ita locutus eſt Lucian. in Contempl. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ΑΝΑΘΕΣΘΑΙ ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; *Et poterimus, Mercuri, nos duo geſtare Pelium aut Oſſam?* Interpres minus percepit. Epigram. Antipatri Sidonii in Zenonem Citieum, apud Laertium vii. 29.

Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος, ὅς ποτ' Ὄλυμπον
Ἔδραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ΑΝΘΕΜΕΝΟΣ.
Οὐδὲ τά γ' Ἡρακλῆος ΑΕΘΛΕΑ· τὰν δὲ πότ' ἄστρα
Ἀτραπιτὸν μούνας εὗρε σαοφροσύνας.

---

* Vide Brunck in Analect. Vol. ii. p. 146. qui meam lectionem tacitus ſequitur.

Ita

Ita legendum iſtud carmen, quod nuperus Editor Meibomius male intellectum turpiſſime commaculavit. Ἀναθέσθαι φορτίον eſt *onus ſublatum vel ſibi vel alii imponere.** Hinc ἀναθέσθαι Πήλιον Ὄσσῃ, *Pelion Oſſæ ſuperimponere.* Quod Gigantes fecerunt ſcilicet —— ἵν᾽ ὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.†

ΗΛΕΚΤΩΡ. Ὁ ἥλιος. Ἥλιος δέ ἐστιν ἄστρον ἡμεροφανές. Λέγεται δὲ ἠλέκτωρ, ὅτι ἄληκτός ἐστι, καὶ ἀκάμας. Ἀλλ᾽ ἡ ἐτυμότης ὅλη σφαιρική.] "Portus "hæc ita vertit: *Sed hujus vocis etymologia "eſt tota ſphærica.* Quæ ineptiæ! cui enim "qui ſanum ſinciput habet, unquam perſua-"debitur, dari etymologias ſphæricas." *Kuſter.* Quæ ad hunc locum adnotavit Cl. Kuſterus, nihilo meliora ſunt, quam quæ Portus. Utrumque enim fefellit corrupta vox σφαιρική. Reſcribendum ſine dubio: ἀλλ᾽ ἡ ἐτυμότης ὅλη ΣΦΑΛΕΡΗ. *Sed hujus vocis etymologia eſt tota dubia et malæ fidei.* Quod verum eſt. Procopius in Gothicis lib. ii. Ἔστι γὰρ ἔθνος τοῦτο τὰ

---

* Porphyrius de Vita Pythagoræ p. 42. Edit. Amſt. 1707. Φορτίον δὲ συναναλιθέναι μὲν τοῖς βαστάζουσιν, συγκαθαιρεῖν δὲ μή.

† Huc alluſit Atticus apud Euſeb. Præpar. Evang. p. 795. Ποῦ σοι τῆς αἱρέσεως τοσοῦτον ὕψος λόγων, ὥς τε τὸ τῶν Ἀλωάδων φρόνημα κτήσασθαι, καὶ τὴν εἰς οὐρανὸν ὁδὸν ζητεῖν; ἣν ἐκεῖνοι μὲν ᾤοντο ΟΡΩΝ ΑΝΑΘΕΣΕΙ δύνασθαι γίνεσθαι.

PARS II. ἐς πίστιν ΣΦΑΛΕΡΩΤΑΤΟΝ ἀνθρώπων ἁπάντων. *Sunt enim Franci omnium hominum fallaciſſimi et perſidioſiſſimi.**

ΗΛΟΓΗΘΗΣΑΝ. Ἠμελήθησαν. Καταφρονήθησαν. Οἱ δὲ ἠλογήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον, ϗ καταπατήθησαν. Καὶ αὖθις· Πάντων ἠλόγουν. Τουτέστι, Κατεφρόνουν.] Verbum ἠλογήθησαν an recte interpretatus ſit Suidas, ipſe viderit; ſed in exemplo ſubjecto, quod Polybii eſſe ſuſpicor, res neutiquam ſana eſt. Quale enim illud, ἠλογήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον? *contempti fuerunt in ipſo ingreſſu.* Quæ miror viris doctis placere potuiſſe. Tu noli dubitare, quin nos veram lectionem invenerimus: Οἱ δὲ ΗΛΟΗΘΗΣΑΝ εἰς τὴν εἴσοδον ϗ καταπατήθησαν. *In ipſo ingreſſu protriti conculcatique ſunt.* Polybium ſponſorem dabo, ſi non ipſo loco, quem laudavit Suidas, at gemino tamen. Eſt autem lib. x. p. 816. Καὶ ϖολλοὶ μὲν αὐτῶν ἐν τῷ τῆς μάχης καιρῷ διεφθάρησαν, ϗ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν· οἱ δὲ ϖλείους ἐν τῷ ϖαραπίπτειν ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΥΛΗΝ ὑπ᾽ αὐτῶν ΗΛΟΗΘΗΣΑΝ. Græca leviter laborant. Scribendum, ΥΦ᾽ ΑΥΤΩΝ.† Atque

* Demetrius Phalereus de Elocut. §. 247. Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὰ, ὁ καιρὸς ὀξὺς, ἡ ϖεῖρα ΣΦΑΛΕΡΑ. Suidas in v. Ἄδαμ p. 46. Ἐντεῦθεν ἡ Χαλδαίων ἀστρονομία ἡ ΣΦΑΛΕΡΑ τε ϗ πολυώδυνος.

† Polybius lib. xiv. p. 948. Καὶ ϖολλοὶ μὲν ΥΦ᾽ ΑΥΤΩΝ ϖερὶ τὰς τοῦ χάρακος ἐξόδους συνεπατήθησαν.

ita

ita vertendum: *Et multi quidem eorum in ipſo diſcrimine perierunt, aut in fuga; plures tamen irruentes in portam a ſe ipſi protriti conculcatique ſunt.* Sed quid hæc, inquies, πρὸς τὸν Διόνυσον? Neque enim vox primaria ἠλογήθησαν hic utique comparet. Equidem perſuaſus ſum binos articulos Librarii alicujus vel incuria vel inſcitia hic coaluiſſe: id quod ſæpius accidit, et noſtro imprimis Lexicographo. Quare totum locum, qui nonnihil mutilus eſt, ita diſponendum et inſtaurandum eſſe contendo: PARS II.

ΗΛΟΓΗΘΗΣΑΝ. Ἠμελήθησαν. Καταφρονήθησαν. Καὶ αὖθις· Πάντων ἠλόγουν. Τουτέστι, κατεφρόνουν.

ΗΛΟΗΘΗΣΑΝ. Οἱ δὲ ἠλοήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ κατεπατήθησαν. Imo, dum hæc ſcribo, ipſum locum reperiſſe videor, ad quem reſpexit Suidas, et quem proculdubio adſcripſerat, ſed qui hodie cum multis aliis deſideratur. Eſt autem apud Polybium in Excerpt. Legat. p. 1250. Νῦν δὲ καλῶς ποιῶν, οὐκ ἦλθε ταύτην τὴν ὁδὸν, δι' ἧς ἢ κρατήσας τῶν ὅλων, ἐξουσίαν ὑπερήφανον ἔσχεν, ἢ σφαλεὶς πολλοὺς ἂν ἐποίησε τῆς αὐτῆς τύχης πεῖραν αὐτῷ λαβεῖν· ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν, δι' ἧς ὀλίγοι τελέως ΗΛΟΓΗΘΗΣΑΝ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν τῆς πράξεως καιρόν.*

---

* Vide Reiſk. ad locum, qui pro ἠλογήθησαν legit ΗΛΕΓΧΘΗΣΑΝ. Confer Cl. Erneſtum ad v. 88. Callimach. Hymn. in Delum.

Quæ ita vertit Caſaubonus: *Nunc recte fecit Perſeus, qui hanc non ingreſſus ſit viam, per quam aut plena victoria parta, dominationem ſuperbam erat obtenturus; aut ſi vinceretur, in ejuſdem perniciei ſocietatem multos ſecum attracturus: Sed contrariam potius viam inſtitit; unde factum eſt, ut pauci omnino Græci, per occaſionem ejus belli, quod ipſe geſſit, in fraudem inciderint.* In hoc ſenſu verbum occurrit 2 Maccab. xii. 24. Αὐτὸς δὲ ὁ Τιμόθεος ἐμπεσὼν τοῖς περὶ τὸν Δωσίθεον καὶ Σωσίπατρον, ἠξίου μετὰ πολλῆς γοητείας ἐξαφεῖναι καὶ σῶον αὐτόν· διὰ τὸ πλειόνων μὲν γονεῖς, ὧν δὲ ἀδελφοὺς ἔχειν, καὶ τούτους ΑΛΟΓΗΘΗΝΑΙ συμβήσεται, εἰ ἀποθάνοι.*

ΗΛΥΣΙΟΝ.——Πολέμων δὲ Ἀθηναίους φησί το καλασκηφθὲν χωρίον καλεῖν.] "Sic locum hunc ex "ingenio emendavi. In prioribus enim Editt. "et MSS. Par. itemque in Heſychio et Lexico "Photii MS. mendoſe et nullo ſenſu legitur, "καλασκαφέν: quod Portus verterat, *locum ef-* "*foſſum.* Nihil autem certius eſt, quam ſcri-"bendum hic eſſe, καλασκηφθὲν, i. e. *fulmine* "*tactum*, a κατασκήπτομαι quod *fulmine feriri* "ſignificat." *Kuſter.* Recte vidit vir doctiſſimus nullum locum hic eſſe τῷ, κατασκαφέν. Sed

* Laërtius in Thalete, p. 21. Οἱ δ' ἐπειδὴ διαπρεσβευόμενοι ΗΛΟΓΟΥΝΤΟ, πρὸς τοὺς Κῴους πολεμοῦσι.

veram

veram lectionem non vidit tamen. Scribendum, καλασκηφέν. Ut a σκάπτομαι, σκαφὲν, ſic a σκήπτομαι formatur σκηφέν. Quæ certiſſima emendatio. PARS II.

ΗΜΙΔΑΗΣ. Ἡμίκαυλος. Ἡμιδεὴς δὲ πίθος, ὁ τῦ ἡμίσεως αὐτῦ ἔνδειαν ἔχων. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἡμιδεὲς πέμψαι, χῦς γὰρ ἔνεισι δύο.] Aliud eſt ἡμιδαὴς, aliud ἡμιδεής. Quod et recte notavit Suidas. Librarii autem non raro pro more confundunt. Eſt autem Pentameter ille, quem ſubjecit noſter, pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita non ita pridem nobis dedit vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. Nov. vol. ix. p. 321. Carmen integrum, quod elegans et perſpicuum eſt, hic apponere lubet.

Τέσσαρες οἱ πίνοντες· Ἐρωμένη ἔρχεθ' ἑκάστῳ·
 Ὀκτὼ γινομένοις ἐν χίον ὐχ ἱκανόν.
Παιδάριον βαδίσας πρὸς Ἀρίστιον εἶπε, τὸ πρῶτον
 Ἡμιδεὲς πέμψαι, χῦς γὰρ ἔνεισι δύο
Ἀσφαλέως· οἶμαι δ' ὅτι καὶ πλέον· ἀλλὰ τρόχαζε.
 Ὥρας γὰρ πέμπτης πάντες ἀθροιζόμεθα.

ΗΜΩΝ. Εθέριζον.—Ἤμυν δὲ, ἤγυν ἐμέτῳ καλείχοντο.] Xenoph. Exped. Cyri lib. iv. 8. 16. p. 342. Τὰ δὲ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι, καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον τῶν στρατιωτῶν, πάντες ἄφρονές τε ἐγίγνοντο καὶ ΗΜΟΥΝ. *Alvearia autem multa illic erant, et de favis quotquot ex militibus comedebant, omnes*

PARS II. *nes et amentes fiebant, et vomebant.* Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

ΗΙΩΡΟΥΝ. Ἐβάστασον. Ἀνεῖχον.—Τὴν δὲ κλίνην ταῶνες τέσσαρες χρυσοῖ ἠώρουν.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, pag. 128.

ΗΩΣ —— ἐπὶ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας.—Ἧδε δέ μοι νῦν ἠὼς ἐνδεκάτη.] Scribe,

——Ἧδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἐνδεκάτη——

Ita enim legitur apud Homer. Il. Φ. 155. Confer Heſych. in v. Etymol. Mag. et Schol. ad Homer. Odyſſ. Β. 1. Quæ vero ſequuntur apud Suidam, Λέγεται δὲ ἡμέρα κοινῶς, ἠώς· Ἰωνικῶς, ἕως· minime quidem vera ſunt. Nam ἕως Atticorum eſt. Ariſtoph. Eccleſ. ver. 85.

Ἡμεῖς βαδίζειν ἐξ ΕΩ γενήσεται.

Eurip. Ion. ver. 1158.

ΕΩΣ διώκουσ' ἄστρα——

Idem in Hippolyto, ver. 455.

Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς ΕΩΣ.

Atque hinc obiter corrigendus notus ille verſiculus Euripidis in Hippol. ver. 78.

Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Ad

Ad quem locum audiamus doctiſſimum Heathium: "Marklando prorſus aſſentior pro "Αἰδὼς conjicienti Ἠώς. At hoc jam antea "conjecerat Iſ. Voſſius ad Catullum p. 116. "niſi quod hic potius Αἰὼς Æolice reſcribi juſ- "ſerat." Hoc falſum. Æoles enim Αὐὼς non Αἰὼς dicunt.* Deinde nec Ἠὼς, nec Αὐὼς locum hic habere poteſt. Utrumque enim a Scena Attica alienum. Hoc enim Æolum, ut dixi, illud Ionum eſt. Scribendum utique,

ΕΩΣ δὲ πεταμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Quod unice verum eſt. Αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Rectiſſime Etymol. Mag. Ἀττικοὶ μὲν ΕΩΣ λέγουσιν —— Αἰολικῶς δὲ ΑΥΩΣ——ΗΩΣ δὲ ὑπὸ Ἰώνων. Atque ad hanc normam locus Suidæ refingendus eſt.

ΗΠΑΛΥΝΘΗΣΑΝ.] Vocem hanc notaſſe contentus Suidas, interpretamentum nullum adjecit: id quod in hac farragine, neſcio quomodo, ſæpius accidit. Occurrit non ſemel hoc verbum apud Xenophontem. Occurrit etiam

---

* Pindar. Pyth. ii. p. 205.

ἀλλά νιν ὕβρις ἐς ΑΥΑΤΑΝ ὑπεράφανον
ὦρσε. ——

Ubi Schol. Εἰς ἄτην καὶ βλάβην. Αἰολικῶς δέ το αὐάταν προσήγαγεν. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, ἐντιθέασι τὸ ύ· ὡς ἐπὶ τοῦ, ἀὴρ, αὐὴρ· καὶ ἄως, αὔως.

apud

PARS II. apud LXX. Pſalm. liv. 22. ΗΠΑΛΥΝΘΗΣΑΝ οἱ λόγοι αὐτῦ ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοί εἰσι βολίδες. Atque huc Suidas referendus eſt.

ΗΠΗΙΝΗΜΕΝΩΝ. Ἐπαίνυ τυχόντων. Ὁ δὲ ἐκέλευε παρὰ τῷ ἠπῃνημένῳ πλείονα μισθὸν κομίζεσθαι.] "Fragmentum hoc obſcurum eſt, in quo, ſi "divinare licet, pro παρὰ τῷ ἠπῃνημένῳ legen"dum puto, παρὰ τῦ ἠπῃνημένυ." *Kuſter.* Vera lectio in proclivi eſt, quam miror virum doctiſſimum non vidiſſe. Scribendum, παρὰ ΤΩΝ ΗΠΗΙΝΗΜΕΝΩΝ, *a viris laudatis.* Quod vel ipſe Suidas abunde confirmat.

ΗΙΡΕΤΙΣΑΜΗΝ.*

ΗΡΕΙΚΟΝ. Ἔσχιζον. Ἤρεικον χθόνα δῖαν.] Heſiod. Scut. Hercul. ver. 287.

——— οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν ———

Hinc Suidas notulam ſuam decerpſit.

ΗΙΣΑΝ. Ἤιδεισαν. Ἐγίγνωσκον.—Οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν.] Ad hunc locum ne verbum quidem Cl. Kuſterus. Atqui ex inſignio-

* ΗΡΕΤΙΣΑΜΗΝ. Αἰτιατικῇ· Εἱλόμην. Ἐξελεξάμην.] Occurrit hoc verbum in illo caſu apud LXX. Pſalm. cxix. 173. Γενέσθω ἡ χείρ συ τῦ σῶσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς συ ᾑρετισάμην. Huc reſpexit Suidas.

ribus

ribus eſt. Egregiam lucem atque opem præſtat Etymologus M. Ἤισμεν—Εὐριπίδης Ῥήσῳ—οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν. Ἀντὶ τοῦ, ᾔδεισαν. Ita legendus iſte locus. Eſt autem ex Euripid. Rheſ. ver. 854. Quod et vidit doctiſſimus Pierſonus. Sed veram poëtæ manum nemo vidit. Reſcribo certiſſime: PARS II.

Τίς δ' ἂν χαμεύνας πολεμίων κατ' εὐφρόνην
ΡΗΣΟΝ μολὼν ἐξεῦρεν, εἰ μή τις θεῶν
Ἔφραζε τοῖς κτανοῦσ'; ΟΝ οὐδ' ἀφιγμένον
Τὸ πάμπαν ΗιΣΑΝ ——

Quis vero hoſtium cubilia noctu profectus
Rheſum inveniſſet, niſi deorum aliquis
Interfectoribus indicaſſet, quem quidem
Nec huc adveniſſe noverant.——

Optime accedit Dio Chryſoſt. Orat. 55. p. 561. Καὶ γὰρ τοὺς ἵππους ἐμήνυσε τοὺς Θρακικοὺς, καὶ ΤΟΝ ΡΗΣΟΝ ΟΝ οὐδεὶς ᾔδει ἀφιγμένον.

ΗΣΘΕΙΗ. Χρήσεται.

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβὼν
Τὴν κύλικα ——

Φησὶν ἐπεὶ μεγάλη ἦν, καὶ πλέα.] Locus male diſtinctus eſt, atque ita refingendus:

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

Τὴν κύλικα φησὶν, ἐπεὶ μέγαλη ἦν καὶ πλέα. Ita enim legitur iſte trimeter apud Ariſtoph. in Lyſiſt.

PARS II. Lyſiſt. ver. 201. Τὴν κύλικα autem, et quæ ſequuntur, ſunt verba Suidæ, vel ſaltem Scholiaſtæ, quem exſcripſit Suidas.* Sed locus Comici inſigniter deformatus eſt, quem proinde nequeo quin adſcribam, ut concinnior tandem incedat.

Φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν ϗ ςαμνίον,
Ὦ φίλ[τ]αται γυναῖκες, κεραμέων ὅσος.
Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

In verſiculo ſecundo quartam ſedem injuſte admodum occupat dactylus. Deinde illud vide, κεραμέων ὅσος. MS. Voſſ. κεραμέων ὄχλος. Ex utraque mala naſcitur vera lectio. Repono:

Ὦ φίλταται γυναῖκες, ΟΧΛΟΣ ΚΕΡΑΜΩΝ ΟΣΟΣ.

Jubet mulier facetiſſima amphoram cum calice afferri. Quibus allatis, bene amplis ſcilicet, et compluribus, ut videtur, ludi jocique gratia, factum eſt, ut præ gaudio exclamaret, ὄχλος κεραμῶν ὅσος. *Quanta vis fictilium!* Deinde, arrepta calice, pergit,

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

Hic ſenſus loci eſt. Recte autem dicitur ὄχλος

* Vide Suidam ad v. Πλέα.

κεραμῶν

κεραμῶν ὅσος. Sic mulier apud Theocritum in Syracuſis ver. 44.

Ὦ θεοὶ, ΟΣΣΟΣ ΟΧΛΟΣ ———

Lucian. in Amor. p. 440. Πυξίδων ΟΧΛΟΝ.* Nihil verius hac emendatione. Librarii vero, homines imperitiſſimi, cum modulum τοῦ, ὄχλος, neſcirent, et ſenſum et ſenarium peſſundederunt. Idem autem κεράμεος et κεραμοῦς, ut χρύσεος et χρυσοῦς, ἀργύρεος et ἀργυροῦς, et ſimilia.† Solebant autem veteres, ut plurimum, ἐκ κεραμέων ſive κεραμῶν bibere. Theopompus in inſigni loco apud Athenæum lib. vi. p. 230. Θεόπομπος δὲ ὁ Χῖος ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλαῖς περὶ Θεοκρίτου τοῦ πολίτου (lege, συμπολίτου· uterque enim ex Chio) τὸν λόγον ποιούμενος φησίν. Ἐξ ἀργυρωμάτων δὲ καὶ χρυσῶν πίνει, καὶ τοῖς σκεύεσι χρῆται τοῖς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἑτέροις τοιούτοις. Ὁ πρότερον οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων οὐκ ἔχων πίνειν ἀλλ' οὐδὲ χαλκῶν, ἀλλ' ΕΚ ΚΕΡΑΜΕΩΝ, καὶ τούτο (leg. ΤΟΥΤΩΝ) ἐνίοτε κολοβῶν.

ΗΤΡΙΑΙΑ, ΚΑΙ ΗΤΡΑΙΟΝ, ΚΑΙ ΗΤΡΙΟΝ. Ἔνδυμα ὑμενῶδες.—Ἠτρίον δὲ τὸ ἄτρωτον.] "De hoc loco

---

* Synonyma fere videntur Πυξίδες, et Κύλικες, et Ἀγγεῖα κεράμεα. Vide Heſychium ad v. Κυλιχνίδες.

† Conſt. Porphyr. de Leone Armenio lib. 15. Ἐκρέματο ἐξ ὤτων ὥσπερ τι ΚΕΡΑΜΟΥΝ ἀγγεῖον.

"amplius

PARS II. "amplius cogitandum cenſeo." *Kuſter.* Diſtinguit Suidas, ut ſolet, inter ἤτριον et ἰτρίον. Sic ſupra: Διμίτριος. Ὁ ἔχων δύο μίτρας.—Δημήτριος δὲ, ὄνομα κύριον· ad quem locum nonnulla adnotavimus. Quare lego, idque, opinor, tutiſſime: ΙΤΡΙΟΝ ΔΕ ΤΟΝ ΑΡΤΟΝ. Eſt enim ἴτριον placentæ ſive ἄρτου genus: de quo Athenæus, Heſychius, Harpocratio, alii. Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. i. cap. 55. ΙΤΡΙΑ καρποῦ πεποιημένα πυρίνου. *Wheaten cakes.* Sophocles in Iride apud Athenæum lib. xiv. p. 646.

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ΙΤΡΙΑ βλέπω.

I.

ΙΑΚΩΒΟΣ. Ἡσυχίου υἱὸς ἰατροῦ, ὁ ἐπικληθεὶς ψύχριστος, ἐκ τοῦ ἐξάρχου Δαμασκηνοῦ.] "Sic "MS. Priores vero Editt. habent εἰς τὸ ἐξ-"αρχου. Videtur autem ἐκ τοῦ ἐξάρχου hic dictum "eſſe pro ἀπὸ ἐξάρχων, i. e. *Expræfectus.* Vel "legendum eſt, ἐκ τῆς ἐξαρχίας Δαμασκηνοῦ. *Ex* "*provincia Damaſcena.*" *Kuſter.* Nugæ. Legendum, ἐκ τοῦ ΕΞΑΡΧΗΣ Δαμασκηνός. *Ex Damaſco ab origine oriundus.* Suidas infra de eodem: Ἀπὸ Δαμασκοῦ εἷλκε τὸ γένος. Procopius in Perſicis lib. ii. Ἐλέγετο δὲ καὶ Ῥωμαῖος γένος τὸ ΕΞΑΡΧΗΣ εἶναι. Strabo lib. xiv. p. 960.

Πυθό-

Πυσσοωρος ἀνὴρ Νυσαεὺς ΤΟ ΕΞΑΡΧΗΣ.* Idem eſt τὸ ἐξαρχῆς et ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς. Quæ locutio Librariis fraudi fuit. De cognomine autem hujus Jacobi, viris doctis parum convenit. Aliis enim ψυχόχριστος, aliis ψύχριστος audiebat. Quam et veram eſſe lectionem Cl. Kuſtero patet ex Joanne Malela. Atqui Malela non ψύχριστον, ſed ψύχιστρον vocat. Quod, etſi non verum, vero tamen proximum eſt. Nullus enim dubito, quin verum Jacobi cognomen fuerit ΨΥΧΡΙΣΤΡΟΣ. *Pſychriſter.* Frigidus Iſter omnibus notus. Ita autem dicebatur noſter Jacobus, quod in ſanandis morbis frigidis balneis plerumque utebatur : id quod collegiſſe videor ex Damaſcio in Excerptis apud Photium pag. 1051. Ἐχρῶντο κατὰ τῶν νόσων ἄτοι καθαρσίοις πολλοῖς καὶ ΒΑΛΑΝΕΙΟΙΣ. *Utebantur pater et filius adverſus morbos purgationibus multis et balneis.* Erat autem Jacobus artis medicæ peritiſsimus, et Leoni imperatori imprimis charus : quod ex Damaſcio et Malela conſtat. Eum quoque laudat, et medicis celeberrimis adnumerat Scriptor neſcio quis in Bibl. Coiſlin. p. 598.†

PARS II.

ΙΑΚΧΟΣ——Ἕρμιππος ἐν Μοίραις·

---

* Suidas v. Σιμμίας—Ἦν δὲ ΤΟ ΕΞΑΡΧΗΣ Σάμιος.

† Vide Suidam ad v. Σωρανός. Confer etiam Euſebium in Epitom. Χρονῶν p. 291. Edit. Amſtel. 1658.

Μείζων

PARS II.

Μείζων γὰρ ἦν. Νῦν δ' ἐςι, κ̀ δοκεῖ δέ μοι
'Εάν τις ἐπιδιδῷ τῆς ἡμέρας, ὅτι
Μείζων ἔτ' ἔςαι Διαγόρυ τῦ Τερθρέως.

Major enim erat. Nunc vero eſt, ut videtur mihi,
Si quis quotidie aliquid addat,
Major futurus Diagora Terthrei filio.]

Plurima hic peccari video cum in Græcis tum in Latinis. Primus enim verſiculus a diſtinctione laborat, ſecundus a metro: uterque autem corruptus eſt, et ſenſu caſſus. Quin et vereor ne pater hujus Diagoræ nomen ſuum amiſerit. Opportune Suidas: Τερθεύς. Ὄνομα κύριον. Reponendum utique et diſtinguendum:

Μείζων γὰρ ἢ νύν ἐςι, κ̀ δοκεῖ δέ μοι
'Εάν τις ἐπιδιδῷ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ, ὅτι
Μείζων ἔτ' ἔςαι Διαγόρυ τῦ Τερθέως.

Major enim erit quam nunc eſt, et ut mihi quidem videtur,
Si quis quotidie aliquid in cibum conferat,
Major erit Diagora Terthei filio.

Conſtructio hic paulo exquiſitior eſt. Nam verbum ἔςαι, ut vides, ad utramque partem ſententiæ referendum eſt. Scripſimus autem, καθ' ἡμέραν. *Quotidie.* Ita enim Græci, non τῆς ἡμέρας. Quod et metrum et ſententia reſpuit. 'Επιδιδόναι καθ' ἡμέραν, eſt Hermippo: *Quotidie aliquid*

aliquid in cibum conferre. Quomodo intelligendus Heſiodus Op. ver. 396. PARS II.

——— Ἐγὼ δέ τοι οὐκ ΕΠΙΔΩΣΩ.

Hinc Jupiter Ἐπιδώτης dictus: de quo Pauſanias in Arcadicis. Quare ſenſus hujus loci eſt: Eum brevi fore majorem Diagora, ſi alimentum non defuerit. Quod Comicum plane eſt. Dicitur etiam ἐπιδιδόναι καθ' ἡμέραν, *indies atque paulatim adaugeſcere et incrementum capere.* Quo ſenſu uſurpatur à Thucydide vi. 60. Καὶ οὐκ ΑΝΑΠΑΥΛΑ ἐφαίνετο, ἀλλὰ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΕΠΕΔΙΔΟΣΑΝ. Ita legendum: quod et firmat Scholiaſtes. Vulgo ἐν παύλῃ ἐφαίνετο. Verbum ἐπιδιδόναι in utroque ſenſu ſatis feſtive uſurpat Athenæus lib. iv. p. 168. Ἐπιδόσεων δέ ποτε γινομένων παρελθὼν καὶ αὐτὸς (Φῶκος) εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔφη, ΕΠΙΔΙΔΩΜΙ κἀγώ· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὁμοθυμαδὸν ἀνεβόησαν, Εἰς ἀκολασίαν. De quo conſulendus ὁ πάνυ Caſaubonus ad Characteres Theophraſti.*

ΙΔΙΟΞΕΝΙΑ. Δεδιὼς μὴ διὰ τὴν ἰδιοξενίαν, ἣν ἔχει πρὸς τὸν Ἀρχίδαμον.] " Senſus hujus loci " eſt omnino imperfectus; quem ſupplere ne" queo, quoniam auctorem ex quo hæc de-

* De illo dicto apud Athenæum conſulendus etiam omnino Claud. Salmaſius de Uſuris cap. iii. p. 55. Edit. Batav. 1638.

PARS II.

“ prompta ſunt, ignoro.” *Kuſter.* Depromptus eſt hic locus ex ſcriptore aliquo, qui hodie non exſtat. Senſus autem ejus ſatis manifeſtus eſt. De Pericle enim et Archidamo Lacedæmonio hic agitur, inter quos ἰδιοξενία ſive privatum hoſpitium intercedebat: quod veritus eſt Pericles, ne fraudi ſibi eſſet. Rem omnem narrat Thucydides ii. 13. et poſt eum Plutarchus in Pericle. Vide et Trogi epitomatorem lib. iii. cap. 7. qui hiſtoriam hanc perſecutus eſt:

ΙΕΙΣ. Ἀφιείς. Πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱείς. Ἀριστοφάνης.] Locus Ariſtophanis, quem reſpexit Suidas, eſt in Equit. ver. 519.

Πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱείς, καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων.

Huc adluſit Dio Chryſoſt. Orat. de Homero pag. 554. Ὡς ΕΙΚΟΝΑ ὄντα παντὸς χρήματος, καὶ ΠΑΣΑΣ ἀτεχνῶς ΑΦΙΕΝΤΑ ΦΩΝΑΣ ποταμῶν τε, καὶ ἀνέμων, καὶ κυμάτων.* Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo, ὡς ἱκανὸν ὄντα. Eleganter autem Dio Homerum vocat εἰκόνα παντὸς χρήματος. *Uniuſcujuſque rei expreſſam imaginem.*† Noſti illud Horatii:

Ut pictura poeſis ———

---

* Polybius p. 940. Κατ' ἐλάχιστον ΠΑΣΑΝ ἠνάγκαζε ΦΩΝΗΝ ΠΡΟΙΕΣΘΑΙ τὸν πιεζόμενον. Contra, ΠΑΣΑΝ ΦΩΝΗΝ ΑΚΟΥΕΙΝ apud eundem p. 1392.

† Polybius lib. xv. p. 999. Πρῶτος δὲ τὴν ΕΙΚΟΝΑ τοῦ προειρημένου φέρειν ἐτόλμησεν ἐν τῷ δακτυλίῳ.

IH. ———

IH.——Ὡς ἐφυμνίῳ δὲ κέχρηται Εὐριπίδης τῷ, Ἰήκοπον ᾖ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.] "Locum iſtum "Euripidis diu fruſtra quæſivi, nec invenire "potui: quare lampada hic aliis trado." *Kuſter*. Decerptus eſt hic locus ex Ariſtoph. Ranis ver. 1307. ubi conſulendus Scholiaſtes, quem exſcripſit Suidas. PARS II.

ΙΘΕΙΑ. Εὐθεῖα. Ὀρθή.

——Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης].

Leguntur etiam hæc ſupra v. Ἀφαυροτέροις. Deprompta autem ſunt ex Epigrammate Diotimi in Anthologia Cl. Reiſkii p. 51. quod hic emendatum ſubjiciam. Nam plurima hic video perperam adminiſtrata.

Φωσφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἵσαθι ΚΛΗΡΩι
Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἑὸν ἀνδρὶ δίδου,
Αὐτῷ, καὶ γενεῇ τε ΠΟΤ' εὔμαρες, οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.
Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο ΚΑΙ ΑΝ χαρίτεσσι θεοῦσαις
Εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κοῦφα βαλεῖν.*

* Pro σύμβολα fortaſſe legendum eſt σάμβαλα. Vide Suidam, Heſych. et Phot. MS. Lex. ad v. Sed Gratiæ nudæ. Confer D'Orvill. Sicula p. 196. Sapph. apud Hephæſt. p. 23. et præcipue Polluc. v. 12.

PARS II. In primo hexametro Suidas et MS. κλήρων. unde recte, opinor, dedimus, Παλλάδος κλήρῳ. Pallas eſt nomen viri. Attica autem Palladis ſive Minervæ κλῆρος· hinc argutiam captat Epigrammatiſta. Deinde male MS. πόρ' εὔμαρες. Nos recte ſcripſimus, αὐτῷ καὶ γενεῇ τε ποτ' εὔμαρες· *quod ſibi et filiis aliquando commodo futurum ſit.* Cl. Editor nihil hic vidit. Quin et verſu penultimo legendum, καὶ ἂν χαρίτεσσι θεῦσαις. i. e. καὶ χαρίτεσσι ἀναθεῦσαις. Quomodo recte exhibet MS. Lipſ. Cl. Editor dedit καλὰ χαρίτεσσι θεῦσαις. Sed lectio MSti veriſſima eſt. Aliud enim eſt καταθέειν, aliud ἀναθέειν· quod minus animadvertit vir doctiſſimus. Vide etiam noſtrum v. Ἀνθεμίδων. Κλῆρος. Σωτήρ.

ΙΘΜΑΤΑ. Ἴχνη—ὁρμάς.] Hic locus nonnihil auctior legitur in libris vetuſtis. Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ· de quo nonnulla nos commonefecit Jacobus Gronovius Mutilat. Suid. p. 16. Locus ita legendus et ſupplendus videtur. ΊΘΜΑΤΑ. Ἴχνη—ὁρμάς.† ΙΘΜΟΣ. Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ. Confundit Suidas Ἠθμὸς et Ἰθμὸς· quemadmodum quoque ſcribit Philippus in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 571.

ΙΘΜΟΝ τε πολύτρητον———

Sed

Sed vera ſcriptura eſt ἠθμόν.* Noſter ſupra: Ἠθμός. Διυλιϛήρ. Καὶ μέν τοι καὶ διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τȣ̃ λεγομένȣ ἠθμȣ̃. Vides eandem ῥῆσιν, eadem fere verba. Eſt autem decerptum hoc ἀποσπασμάτιον, ne quid neſcias, ex Artemidoro lib. v. p. 254. Idem quoque mendum Strabonem devenuſtat lib. iii. p. 101. Τὴν δὲ γῆν σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν ἐν ΙΣΘΗΤΗΡΙΟΙΣ πλεκτοῖς ἐπὶ τὴν πίϛην. Jampridem monuit Caſaubonus legendum, ΗΘΗΤΗΡΙΟΙΣ πλεκτοῖς ἐπὶ ΚΙΣΤΗι. Sed virum incomparabilem ſenſus loci fefellit. Πλεκτοῖς ἐπὶ τὴν κίϛην, eſt, *textis in modum ciſtæ.*† Κίϛη eſt *vas textile.* Heſych. Κίϛη, ἀγγεῖον πλεκτόν. Idem: Ὀγκίον, πλέγμα ΚΙΣΤΟΕΙΔΕΣ. Atque hæc mens et manus Geographi. ‡

PARS II.

---

* Athenæus lib. i. 19. p. 24. Αἱ γὰρ ἐμβάσεις, περικεχυμένȣ πανταχόθεν τοῖς πόροις τȣ̃ ὕδατος, φράττȣσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴτις ΗΘΜΟΣ εἰς ὕδωρ βληθείη. Hic locus citatur Suida v. Καταιονȣ̃σι.

† Callimachus in Epigram. cv. p. 477. Edit. Erneſt.

——— ἀλλ' ΕΠΙ ΤΕΘΜΟΝ

ΔΗΝΑΙΟΝ. ———

More antiquo. Julianus in Cæſar. p. 11. Edit. Pariſ. 1630. Εἶτα ἀποβλέψας ἐκεῖνος (Σειληνὸς) πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ȣ̃τος, εἶπεν, ΕΠΙ ΣΕ παρασκευάζεται. *Ad tui imitationem.* Plutarchus quidem in Lyſand. ſub init. Λυσάνδρȣ δὲ ἐϛιν εἰκονικὸς (ἀνδρίας,) εὖ μάλα κομῶντος ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΛΑΙΩ, καὶ πώγωνα καθειμένȣ γενναῖον. *More antiquorum.* Hic tamen legitur, ΕΘΕΙ τῷ π.

‡ Suidas ad v. Μωϋσῆς. Τȣ̃ Μωσέως γεννηθέντος, οἱ τεκόντες δεδιότες τȣ̀ς Αἰγυπτίȣς, μηχανῶνται ΠΛΕΓΜΑ βίβλινον, ΕΜΦΕΡΕΣ ΤΗ

PARS II.

ΙΛΛΟΣ. Ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγιςρος Ζήνωνος. —Ἰλλȣ̃ςον. Εὑρὼν δὲ Ἰλλȣ̃ςον φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμȣ ξύλȣ.] "Locus hic corruptiſſimus eſt, "quem optime in integrum reſtituit Valeſius "ad Evagrii Hiſt. Eccleſ. lib. i. cap. 16. ubi "monet hæc connectenda eſſe, totumque il-"lum locum ſic legendum: Ἴλλος, ὄνομα κύ-"ριον, ὃς ἦν μάγιςρος Ζήνωνος· ὁ ϗ Ἰλλȣ̃ς. Εὑ-"ρὼν δὲ Ἰλλȣ̃ς τὸν φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμȣ ξύλȣ. "Nihil hac emendatione eſt verius." *Kuſter.* Summum artificem nactus eſt hic locus, ſed minus accuratum tamen. Idem Ἴλλος et Ἰλλȣ̃ς. Sed Græci ſcriptores, quantum memini, poſteriorem ſcripturam conſtanter retinent, Malchus, Joannes Malela, Candidus Iſaurus, Damaſcius, Theodorus in Hiſtoria Eccleſiaſtica, alii. Nam quod noſter in v. Παμπρέπιος ſcribit Ἴλλος, id Librariis acceptum referendum eſt. Quod patet ex Suida in v. Ἐμποδών. Quare locus ita ſine dubio reformandus eſt: ΙΛΛΟΥΣ. Ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγιςρος Ζήνωνος. Εὑρὼν δὲ ΙΛΛΟΥΣ τὸν φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμȣ ξύλȣ.

ΙΛΛΩΠΤΕΙΝ. Ἐν Ἐπιγράμμασι·

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΙΣΤΙΔΙ. Nemeſius de Natura Hominis p. 210. Edit. Oxon. 1671. Αὗται δὲ αἱ φλέβες ϗ ἀρτηρίαι γίνονται τὸ ἑλικοειδὲς ϗ κιρσοειδὲς πλέγμα, Legendum, ΚΙΣΤΟΕΙΔΕΣ ΠΛΕΓΜΑ.

Τῷ

Τῷ γλυκερὸν ϗ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 461. Carmen integrum adſcribam:

> Ὁ κρόκος, οἵ τε μύροισιν ἔτι πνείοντες Ἀλεξοῦς
> Σὺν μίτραις κισσοῦ κυάνεοι στέφανοι,
> Τῷ γλυκερῷ ϗ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ
> Κεῖνται τῆς ἱερῆς ξείνια παννυχίδος.

In hoc Epigrammate Alexo, puella jocundiſſima, cui res ſcilicet ex voto ſucceſſerat, nocturni amoris exuvias Priapo, harum nequitiarum magiſtro ſimul et miniſtro, conſecravit. In altero hexametro Suidas habet γλυκερὸν, quod perinde eſt. Τὸ θῆλυ κατιλλώπτειν eſt *oculis obliquis et patrantibus aſpicere*. Petronio cap. 126. *Occulorum molli petulantia*. Quem locum fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Totum hoc negotium optime expreſſit Virgilius Ecl. iii.

> *Novimus et qui te, tranſverſa tuentibus hircis,*
> *Et quo, ſed faciles Nymphæ riſere, ſacello.*

Heſychius: Ἰλλώπτειν, στραβίζειν, ἀπὸ τῶν ἴλλων τῶν ὀφθαλμῶν ἐμβλέπειν. Philemo Comicus apud Clem. Alexand. Pædag. lib. iii. p. 296.

> ——— ἐξιὼν
> Γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας βλέπω

PARS II.

Μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν καλὴν
Ἐκ τοῦ Πλαταϊκοῦ, παρακολουθοῦντά τε τινὰ
Ταύτῃ ΚΑΤΙΛΛΩΠΤΕΙΝ ——

Ita ſcripſimus ex emendatione Bentleii et Marklandi. Notanda autem diverſa ſignificatio verborum ἐξόπισθε —— κατόπιν· quæ viros doctiſſimos fefellit.* Nimirum homo mulierem ingenuam *e longinquo* ſequebatur, puella vero famula *proxime* ſequebatur. Hæc eſt mens Philemonis: quod vel ordo verborum ſatis indicat. Quare diſtinctione locus ſublevandus eſt:

—— ἐξιὼν
Γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας, βλέπω
Μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν καλήν.

Quod omnino verum eſt. Cæterum non erat quod dubitaret doctiſſimus Hemſterhuſius ad Pollucem de forma verbi ἰλλώπτειν.† Rem extra omnem aleam ponit Æſchylus in Eumen. ver. 113.

Ὤρουσεν ὑμῖν ΕΓΚΑΤΙΛΛΩΨΑΣ μέγα.

IΞE. KAI IΞON.—Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα.] Homer. Odyſſ. Δ. 1.

Οἱ δ' ΙΞΟΝ κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

---

* Ariſtophanes in Pluto v. 1210,
Οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
Ἐς ΤΟΥΠΙΣΘΕΝ· δεῖ γὰρ ΚΑΤΟΠΙΝ τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

† Sed conſulendus idem ad Heſych. v. Ἰλλώπτειν, ubi verum vidit.

Vide

Vide et Etymol. Mag. v. Ἶξον. Hinc ἶξις, *adventus*. Heſychius: Ἶξις, παρουσία, ἄφιξις. Gloſſarium MS. Cl. Rhunkenii: Ἧξις——ἀντὶ τοῦ, ἄφιξις· Εὐριπίδης Τρωάσιν. Uterque reſpexit Eurip. Troad. ver. 396. PARS II.

Καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν ΙΞΙΣ ἐξεργάζεται.

Utra vero lectio ab Euripide profecta ſit, definire non audet doctiſſimus Pierſonus. Ego neutram veram eſſe affirmo. Nodus autem facile ſolvendus eſt. Audacter reſcribo:

Καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν Η ΙΞΙΣ ἐξεργάζεται.

Ἡ ἶξις Ἀχαιῶν· *The coming of the Greeks*. Hinc illæ Grammaticorum et Librariorum corruptelæ.

ΙΩΑΝΝΗΣ—Οὗτος δὲ—ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ παρανομίας ἐξέτισεν.] " Procopius habet ἐς τὴν δίαιταν, cui ta-" men lectionem Suidæ præfero." *Kuſter*. Deſumpſit hunc locum Suidas ex Procopio in Perſicis, lib. i. p. 42. ut recte monuit Kuſterus. Sed quod lectionem Suidæ præferat vir doctiſſimus, non poſſum non mirari. Nihil enim habet quo ſe commendet niſi verborum tintinnabulum. Rectiſſime Procopius, ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ παρανομίας ἐξέτισε. *Quare tandem male tranſactæ*

PARS II. *actæ vitæ juſtas meritaſque pœnas exſolvit.* Ita loqui amat Procopius. Sic mox de eodem: Τῆς μέν τοι πονηρίας αὐτῷ, καὶ τῆς ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΣ οὐδὲν οὔτε ἔλωφα οὔτε ὑπέληγε. Idem Vandal. lib. i. p. 95. Ἔς τε ἀλλοτρίων γυναικῶν ἔρωτας δαιμονίως ἐσπουδακὼς, πολλῇ ἐχρῆτο ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑι. Idem in Gothicis, lib. iv. p. 332. Ἄλλα τε πολλὰ ΤΗι ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑι ἐξαμαρτὼν, καὶ ταῖς γυναιξὶ τοῦ πατρὸς ὀκνήσας οὐδεμιᾷ ἐς εὐνὴν ξυνιών. Quare emendandus Suidas ex Procopio, non Procopius ex Suida.

ΙΠΠΑΦΕΣΕΩΝ. Τῆς ἀφετηρίας. Πολύβιος·—Παρακλήσιόν τι πάθος ἔφασκε τοῖς ἐπὶ τῶν ἱππαφέσεων.] Locus Polybii, ex quo hoc fragmentum depromptum eſt, hodie deſideratur. Sed mendum ineſſe video, quod facile tamen tolli poteſt. Scribendum, Παραπλήσιόν τι ΠΑΘΟΣ ΕΠΑΣΧΕ. *Idem ei accidit, quod iis accidere ſolet, qui equorum carceribns præſunt.* Ita vertendus iſte locus, quem Interpretes minus intellexerunt. Recte autem et pro more Atticorum, πάθος πάσχειν, ut νόσον νοσεῖν, φευγὴν φεύγειν, et alia complurima. Ariſtot. Hiſt. Animal. p. 318. ΠΑΣΧΟΥΣΙ δὲ τοῦτο τὸ ΠΑΘΟΣ καὶ αἱ μάλιστα καλῶς πεφυκυῖαι. Scriptor neſcio quis apud Stobæum Serm. cxix. Τὸ δὲ ΠΑΣΧΕΙΝ ΠΑΘΟΣ

οἷον

οἷον οἱ τελεταῖς μεγάλαις κατοργιαζόμενοι.* Porro, vocem ἱππαφέσεις, quæ rarior ſane, legere eſt apud Dion. Halicarn. Antiq. Rom. lib. iii. cap. 68. Ἡ δὲ λοιπὴ τῶν ἐλαττόνων πλευρῶν αἴθριος ἀνειμένη ψαλιδωτὰς ΙΠΠΑΦΕΣΕΙΣ ἔχει, διὰ μιᾶς ὕσπληγγος ἅμα πάσας ἀνοιγομένας. *Reliquum autem e minoribus latus, quod et ſubdiale eſt, habet fornicatos carceres, unde equi emittuntur, qui omnes ſimul uno repagulo aperiuntur.* Epigram. apud Pauſan. in Eliacis:

PARS II.

Ὃς τὴν ΙΠΠΑΦΕΣΙΝ πρῶτος ἐν Ὀλυμπίᾳ εὕρατο πρῶτος,
Τεῦξέ με Κλεοίτας υἱὸς Ἀριστοκλέους.

ΙΠΝΙΑ. Τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, τοῦ λεγομένου φοῦρνου. Ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. Λέγει δὲ οὕτω καὶ τὴν κόπρον τῶν ζώων Καλλίμαχος·

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.]

Hunc articulum exſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Veſp. ver. 833. ut recte vidit Kuſterus. In verſu autem Callimachi aliam, et ſpecioſam quidem, lectionem exhibet noſter ſupra v. Ἄειρεν.

---

* Hinc emendandus eſt Plutarchus in C. Mario p. 531. Edit. Bryan. Οὐ μὴν ἦγε Φαννία τότε πάθος γυναικὸς ἠδικημένης ΕΛΑΒΕΝ. Lege, ΕΠΑΘΕΝ. Sic idem in Cato. Minor. p. 236. Ἀποφυγὼν δὲ ὁ Μουρήνας, οὐ πονηρὸν ΠΑΘΟΣ οὐδὲ ἄφρονος ΕΠΑΘΕΝ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Κάτωνα.

Καὶ

PARS II.

——— Καὶ ΙΠΠΙΑ λύματ' ἄειρεν.

Quod et probat doctiſſimus Rhunkenius in Epiſtola Critica. Probat et Cl. Erneſtus ad Callimachum. Perperam omnino. Nimirum vox ἰπνὸς viros doctiſſimos fefellit. Eſt autem ἰπνὸς, *locus ubi ſtercora congeruntnr.* Pollux v. 91. Τον δὲ ΚΟΠΡΩΝΑ καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. Heſychius: Ἰπνὸς. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν ΚΟΠΡΩΝΑ οὕτως εἶπεν. Quare per ἴπνια λύματα nihil aliud intelligit Poeta quam τὴν ΚΟΠΡΟΝ τῶν ζώων, ſive *ſtercora animalium,* ut recte Suidas et Scholiaſtes. Quibuſcum facit et Heſychius: Ἴπνια, τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ. Callimachi autem locum de Hercule Augeæ ſtabulum purgante recte accepit Bentleius. Scholiaſtes ad Homer. Il. B. 629. Ὃς (Φυλεὺς) εἰς τὸ Δουλίχιον πόλε ἀπῳκίσθη, διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αὐγείου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέχειν τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Αὐγείας, εἰ καθάροι αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις, μεστὰς οὔσας ΤΗΣ ΚΟΠΡΟΥ ΤΩΝ ΒΟΩΝ. Ἱστορία παρὰ ΚΑΛΛΙΜΑΧΩι. Ad hunc ipſum Callimachi locum proculdubio reſpexit Scholiaſtes; qui et nos docet, non *equinum*, ſed *bovinum* ſtercus hic intelligendum. Quod telum accerrimum eſt.

ΙΠΝΟΣ. Τὸ μαγειρεῖον, ἢ ἡ καπνοδόκη, ἢ ὁ φανός.—Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὁ δὲ

Ὁ δὲ ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.]

Ad hunc Comici locum multa ſcripſerunt viri longe eruditiſſimi, Kuſterus, Hemſterhuſius, et utroque prior Bentleius, quorum hic, illis non improbantibus, ex auctoritate Pollucis, ἶπος, *muſcipula*, legendum putavit. Cujus tamen rationibus profligatis, eo tandem res deducta eſt, ut Cl. Miſcell. Criticorum auctor priſtinam lectionem retinendam, et per ἰπνὸν ἐλεφάντινον *laternam eburneam* hic intelligendam eſſe cenſuerit. At vero laterna eburnea res ridicula atque incommoda admodum eſt. Equidem crediderim nihil aliud hic intelligi quam *latrinam* ſive *ſellam familiarem*, ubi alvi onus deponebant veteres.* Quod ex iis quæ modo ſcripſimus quodammodo liquet. Vox ἰπνὸς enim uſurpabatur ab Ariſtophane, ad κοπρῶνα ſignificandum. Atqui κοπρὼν eſt *ſella familiaris*. Quod vel patet ex feſtiviſſimo loco Ariſtophanis in Theſmoph. ver. 490.

Ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ, Ποῖ σὺ καταβαίνεις; ὅποι;
Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κ' ὠδύνη·
Ἐς τὸν ΚΟΠΡΩΝ' οὖν ἔρχομαι ——

* Varro de Re Ruſt. " In eo quidam *ſellas familiaricas* ponunt." Ubi Joſ. Scaliger p. 198. *Sellas familiaricas*, τοὺς ἀφεδρῶνας· et *ſellas* ſimpliciter. Confer Kuſter. ad Suid. v. Ἀφ' ἑδρῶν, et Heſychium v. Λάσανα.

Vir

PARS II.

Vir autem rogat, Quo deſcendis? Quo?
Tormina me cruciat ventris, marite, et
dolor:
Quare ad latrinam eo ——

Quare ſatis feſtive dicit Carrio, Pluti adventu ita omnia domi nitidiora atque elegantiora facta, ut non modo quod ederent, ſed etiam ubi cacarent elegantiſſime haberent.* Nihil autem facetius et κωμικώτερον quam ἰπνὸς ἐλεφάντινος· *An ivory bog-houſe.* Quin et illud vide quod ſequitur, unde non parum ſubſidii noſtræ interpretationi peti queat. Ariſtoph. Plut. ver. 818.

—— ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Quod argumentum ſatis validum ex poſteriori eſt.

ΙΠΝΟΣ. Ὁ φοῦρνος. Ἡ κάμινος. Ἢ ὁ φανός. Καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα. Ἰπνεσταπιαλέου φθόις. Τουτέστι, πλακοῦντος.] "Verba poſtrema ἰπνεσταπιαλέου et quæ ſequuntur, non ſolum corrupta "ſunt, ſed etiam a loco hoc alieniſſima, quæ "proinde non niſi litura ſanari poſſunt. Certe "apud Scholiaſtam Ariſtophanis et Harpo-

* Sellæ elegantiores ex ebore factæ. Græci Ἐλεφάντινος θρόνος. Vide Gronovium ad Aul. Gellium iii. 18. p. 252.

"crationem

" crationem, ex quibus reliqua deſcripta ſunt, " ea non reperiuntur." *Kuſter*. Nihil vidit hic vir doctiſſimus. Jamdudum conjeceram,

—— ἰπνίτα πιαλέυ φθόιδος,

idque recte admodum, ut poſtea didici ex Epigrammate Phaniæ apud Anthologiam Cl. Reiſkii p. 59. ubi ita legitur iſte Pentameter:

Καὶ τρύφος ἰπνεύτα πιαλέυ φθοΐδος.

Ita exhibet Cod. MS. unde perinde eſſe ait Cl. Editor, ἰπνευτὸν an ἰπνευτῦ legas. Sed vera lectio ſine controverſia eſt ἰπνίτα. Dores dicebant ἰπνίτα pro ἰπνίτυ. Ἄρτυ ἰπνίτυ meminit Athenæus lib. iii. p. 109. ubi ita ſcribendus Timocles Comicus in Pſeudoleſtis:

—— καλαμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην
Θερμῶν ΙΠΝΙΤΩΝ ἤσθιον ——

Quod reſtat autem hujus Epigrammatis nec vacat nec lubet deſcribere. Eſt enim Augeæ ſtabulum. Tantum addam, carminis aculeum minus percepiſſe Cl. Editorem, ubi pollicetur agricola, ſi Deos, Mercurium ſcilicet et Venerem, propitios habuerit, ſe brevi hœdo facturum. Quod in hujuſmodi rebus ſolenne eſt.

ΙΠΠΟΜΑΝΗ——εἰ δὲ ἐπὶ τῦ λειμῶνος, τὸν ἄγαν ἀνθῦντα καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλοῇ διὰ τὸ πλῆθος. Ἢ ὁ εὐανθὴς, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται. Σοφοκλῆς·

—— Σε

PARS II.

—— Σὲ τὸν ἱππομανῆ

Λειμῶν' ἐπιβάντα.] Hunc locum deprompſit Suidas ex Schol. ad Sophoclis Aj. ver. 143. ut recte monuit Kuſterus. Notandum autem illud, ἐνυβρίζοντα τῇ χλοῇ. Quomodo quoque habet Scholiaſtes. Perperam omnino. Scribendum, ἐξυβρίζοντα. Græcis ἐξυβρίζειν dicitur de agro ſive arbore fructibus luxurianti. Heſychius: Καρπομανὴς, εἰς κόρον ΕΞΥΒΡΙΖΟΥΣΑ. Metaphora ab animalibus proterve laſcivientibus ſumpta eſt. Heſych. Κριὸς ἀσελγοκέρως ——ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγοκέρων δέχεσθαι τὸν κυρίττοντα, καὶ οἱονεὶ ΕΞΥΒΡΙΖΟΝΤΑ τοῖς κέρασιν.* Sophoclis autem locum,

—— σὲ τὸν ἱππομανῆ

Λειμῶν' ἐπιβάντα ——

minus concoxerunt viri eruditi. Atqui in hac nuce nihil duri videtur. Eleganter dicitur λειμὼν ἱππομανὴς, *pratum quod abundat equis; quod multos equos alit*. Sic πεδία ὑλομανοῦντα Straboni lib. xiv. p. 1003. *campi ſylvis abundantes.*

* Plutarchus in Pericle p. 344. Ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας,) ὥσπερ ΙΠΠΟΝ, ΕΞΥΒΡΙΣΑΝΤΑ τὸν δῆμον οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι. Longus lib. iv. p. 153. Edit. Junger. Καὶ ἐπὶ τὸν παράδεισον ἐλθὼν, καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ΙΠΠΩΝ, ὡς ἐκεῖ δεθέντες ΕΞΥΒΡΙΣΑΝ, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατεπάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυθέντες.

dantes. Ita legendum. Heſych. ΥΛΟΜΑΝΗΣ. Ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. Idem: ΚΑΘΥΛΟΜΑΝΟΥΝΤΩΝ. Ὕλην ἐχόντων πολλήν. Potes etiam vertere, nam hujuſmodi vocabula non raro ἀντίστροφα ſunt, *pratum quo equi delectantur: quod equos laſcivire, atque adeo* μαίνεσθαι *præ gaudio facit.* Quo ſenſu vox uſurpatur a Theocrito Idyll. B. 48.

> Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
> Καὶ πῶλοι ΜΑΙΝΟΝΤΑΙ ἀν' ὤρεα, καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ubi Schol. Τοῦτο ὥσπερ ἑρμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Οὐ δείκνυσι δὲ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. Ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ καὶ ΕΝΘΟΥΣΙΑΝ ΠΟΙΕΙ. Hinc Virgil. in Georgicis iii. v. 280.

> ——*Hippomanes vero quod nomine dicunt*
> *Paſtores* ———

Ad quem locum conſulendus Servius. Quare recte omnino Scholiaſtes: Ἱππομανῆ λειμῶνα. Εὐανθῆ, ἐφ' ὃν (lege ἐφ' ᾧ) οἱ ἵπποι μαίνονται. Quod veriſſimum eſt. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus elegantiſſimus Apuleii, a viris doctiſſimis minus dextre procuratus. Eſt autem p. 2. Edit. Colv. *Ac dum is* (equus) *jentaculum ambulatorium prataque præterit ore in latus detorto pronus adlectat, duobus comitibus, qui forte*

PARS II. *paululum proceſſerant, tertium me facio.* Verba graviſſime laborant, atque ita certo certius redintegranda ſunt: *Ac dum is jentaculum ambulatorium* PER PRATA* ATQUE PER ITER *ore in latus detorto pronus adfectat, duobus comitibus, qui forte paululum præceſſerant, tertium me facio.*

ΙΣΑΝ. Ἐπορεύθησαν. Παρ' Ὁμήρῳ, καὶ μόνον.] "Verba καὶ μόνον ſunt ſomnium inepti cujuſdam "hominis. Nihil enim ad hunc locum fa-"ciunt: imo falſa penitus ſunt, ſi hæc ita in-"telligere velis, quaſi apud Homerum ſolum "vox ἴσαν pro ἐπορεύθησαν legatur." *Kuſter.* Recte Suidas, Ἴσαν, ἐπορεύθησαν. Quo ſenſu apud Homerum gaudet vox iſta, et præterea nullo. Hæc eſt mens Lexicographi. Quod et recte vidit vir doctiſſimus Lambertus Bos. Ita autem locutus eſt Strabo lib. i. p. 29. Οἱ δὲ ἡμέτεροι, ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ, ποιητὴν ἔφασαν εἶναι τὸν σοφόν. *Noſtri autem poetam, eumque ſolum, ſapientem eſſe affirmarunt.* Evagrius Hiſt. Eccleſ. lib. i. cap. 21. Καὶ κοινὴ τράπεζα παρατίθεται,——ὀσπρίοις μόνοις δεξιουμένη, ἐς τοσοῦτον χερηγουμένοις.

---

* Hinc forſan corrigendus Horatius iv. 5.

Tutus bos etenim PRATA PERAMBULAT.

Quæ Fabri conjectura. Vulgo, *rura* perambulat.

γυμένοις, ὅσον ἀποζῇν, KAI MONON.* Ita legend. Vulgo, ἀπὸ ζῇν. *Menſa communis apponitur— —ſolis oleribus ac leguminibus inſtructa; quæ hactenus tantum præbentur, quantum ſatis eſt ſolummodo ad vitam ſuſtentandam.*

ΙΣΙΣ, ΙΣΙΔΟΣ. Ὄνομα δαίμονος. Καὶ ἡ κλῆσις, ὦ Ἶσι. Σὺ δὲ, ὦ Ἶσι τάλαινα, μενεῖς ἐπὶ χεύματος νήσου.] "Forte legendum eſt, ἐπὶ χεύματι "νήσου, quam lectionem in verſione ſecutus "ſum. Senſum autem Scriptoris ex quo hæc "excerpta ſunt, quis ex tam mutilis et laceris "reliquiis divinare queat?" *Kuſter.* Eſt verſus Sibyllinus, cujus meminit Clemens Alexandrinus

---

* Suidas v. Ξυήλην.—μαχαίριον, ὅσον ξυήλην Λακωνικήν· ἣν Ἀττικοὶ κνῆστιν, Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι μόνον. Ubi male Kuſter. Legendum, Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι, KAI MONON. Heliodor. in Æthiopic. i. 29. p. 53. Ὁ δὴ πολλοῖς εἰς τὸ παροξῦναι, KAI MONON, πρὸς μάχην ἤρκεσε. Confer eundem iv. 19. p. 197. et vii. 28. p. 360. Confer etiam Æſchinem de Virtut. cap. 12. et Syneſium de Febribus p. 174. Ita Ælian. Var. Hiſt. ix. 40. Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσῆγον εἰς τὴν ναῦν, ἄτοπον λέγοντες εἶναι, δύο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸν δὲ λυσιτελέστατον τοῖς ἐμπλέουσι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς νεὼς, ἔρημον εἶναι, KAI MONON, διαδόχου καὶ κοινωνοῦ. Ubi T. Faber iſthæc duo verba, καὶ μόνον, gloſſema eſſe temere pronunciat. Haud abſimili formula utitur Plutarchus in Ageſilao p. 382. καὶ μᾶλλον, ubi perperam Du Soul. Ita eſt locus. Ἔστι δὲ (Ἀγησίλαος) ὅπου πρὸς τὸ συμφέρον ἐχρῆτο τῷ καιρῷ KAI MAΛΛON· ὡς ἐδήλωσεν ἀναζυγῆς αὐτῷ θορυβωδεστέρας γενομένης, ἀσθενοῦντα καταλιπὼν τὸν ἐρώμενον. Senſus τοῦ, καὶ μᾶλλον, eſt: Idque magis fortasse quam par erat.

PARS II. andrinus Cohort. ad Gent. cap. iv. ubi ita haud paulo emendatior legitur:

> Ἴσι, θεὰ τριτάλαινα, μενεῖς ἐπὶ χεύμασι Νείλου
> Μούνη, μαινὰς ἄναυδος, ἐπὶ ψαμάθοις Ἀχέροντος.

ΙΣΟΛΟΓΙΑ. Ἰσοτιμία.—Διαψευσθεὶς δὲ τῆς κρίσεως ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἕξειν οὐδέ ποτε πρὸς τὸ συνέδριον. *Cum eventus judicii ſpem ejus feſelliſſet, exiſtimavit, ſe apud judices in nulla re controverſa æquo unquam cum aliis jure gaviſurum eſſe.*] Græca Polybii eſſe ſuſpicor. Latina autem minime proba ſunt. Ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς τὸ συνέδριον, eſt, *pari eſt honore et privilegio cum iis qui* συνεδρεύουσι. Interpres non intellexit. Ita locutus eſt Polybius in Excerpt. Legat. p. 1220. Ed. Gronov. Ἔτι γὰρ τούτοις ἐξῆν καὶ καθ' ἐκείνους τοὺς χρόνους κατὰ ποσὸν ΙΣΟΛΟΓΙΑΝ ΕΧΕΙΝ ΠΡΟΣ Ῥωμαίους, διὰ τὸ τετηρηκέναι τὴν πίστιν ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις καιροῖς, ἐξ οὗ τὰ Ῥωμαίων εἵλοντο· λέγω δὲ τοῖς κατὰ Φίλιππον καὶ Ἀντίοχον. *Nam ad hanc uſque diem Achæi ſocietatem ex æquo cum Romanis aliquo ſaltem modo colebant: quoniam ex quo ſectam populi Romani cœperunt ſequi, fidem conſtanter temporibus maxime inſignibus ſervaverant: tempora dico bellorum quæ Philippus et Antiochus geſſerunt.* Ita non male vertunt. Sed graviſſimus error in Græcis eſt, quem nemo vidit. Scribendum ſine dubio, ἐν τοῖς ΕΠΙΣΦΑΛΕΣΤΑΤΟΙΣ καιροῖς. *In periculo-*

ſiſſimis

*ſiſſimis temporibus.** Quod vel ſenſus loci confirmat. Notus verſiculus:

Amicus certus in re incerta cernitur.

ΙΣΟΥΨΕΙΣ οἰκίαι, καὶ παράλληλοι τῷ τείχει, ἐν Σιφλῷ εἶσαι καταλύματα τοῖς ἐργαζομένοις τὰ χρύσεια μέταλλα. *Ædes parem altitudinem habentes, et æquali ſpatio a muro diſtantes, quæ in Siphlo ſunt diverſoria metallicorum, qui auro effodiendo operam ſuam locant.*] "Vide Polybium "lib. ix. cap. 20. unde fragmentum hoc "ſumptum eſſe Cl. Jacobus Gronovius ſuſpi"catur." *Kuſter.* Polybio quidem hoc fragmentum adſignandum eſſe puto, qui ita fere loquitur lib. viii. p. 717. Κλίμακα τῷ πλάτει τετράπεδον ἑτοιμάζοντες, ὥς τε ἐξ ἀποβάσεως ΙΣΟΥΨΗ γενέσθαι ΤΩι ΤΕΙΧΕΙ. Miror autem nec Gronovium nec Kuſterum vel verbulo nos commonefeciſſe de *Siphlo*, divite illo ſolo, ubi aurum effodiebatur ſcilicet. Sed vereor ne lectori impoſuerit Suidas, et quod de *Siphlo* narrat, de *Siphno* intelligendum ſit. Eſt autem Siph-

* Ita Plutarchus in Camillo p. 308. Τὴν μὲν ἐν Ἀλβίνῳ πρὸς τὸ Θεῖον εὐλάβειαν καὶ τιμὴν ἐν τοῖς ΕΠΙΣΦΑΛΕΣΤΑΤΟΙΣ καιροῖς ἐκφανῆ γενομένην, οὐκ ἄξιον ἦν ἀμνημόνευτον παρελθεῖν. Idem in Cato. Major. p. 352. Ἀφορᾶν δὲ τὴν βουλὴν πρὸς αὐτὸν ἐν τοῖς ΕΠΙΣΦΑΛΕΣΤΑΤΟΙΣ καιροῖς, ὥσπερ ἐν πλῷ πρὸς κυβερνήτην. Confer eundem in Phocion. p. 184.

PARS II. nus, una ex Cycladibus, auri et argenti fodinis celeberrima: de qua Herodotus, Strabo, Stephanus Byzantinus, Pauſanias, Euſtathius ad Dionyſium *περιηγητὴν*, alii quam plurimi. Confer etiam noſtrum infra v. *Σίφνιοι*.

ΙΣΟΧΕΙΛΕΙΣ. *Μέχρι χείλȣς πεπληρωμένοι. Ἦσαν δὲ κρατῆρες οἴνȣ ἰσοχειλεῖς.*] Xenoph. Exped. Cyri, lib. iv. p. 332. *Ἦσαν δὲ ϗ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπρια, καὶ οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς.* Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas, ſed ita ut ſententiæ formam pro lubitu mutaverit. Quod noſtro Lexicographo ſolenne eſt. Hinc Apollonides in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 550.

Καὶ ζωρὸν κεράσας ΙΣΟΧΕΙΛΕΑ ——

Occurrit etiam vox apud Maximum Tyrium; loco ſatis eleganti, ſed a viris doctiſſimis parum perſpecto. Eſt autem Diſſert. 31. § 2. *Καὶ μήτε τὰ ἔργα εἰς ἀφάνειαν κομιδῆ ξυνεληλάσθαι, μήτε τȣ̀ς λόγȣς ὑπὲρ τὰ ἔργα χωρεῖν, ὥσπερ* ΕΞ ΑΓΓΕΙΟΥ ΣΤΕΝΟΥ *ἀποχεομένȣς, ἀλλ' ἑκάτερα ἑκατέροις συντεταγμένα, ἰσομέτρητά τε ϗ* ΙΣΟΧΕΙΛΗ *εἶναι.* Ita ſcribendus iſte locus. Nec audiendi ſunt viri eruditiſſimi. Adludit autem Maximus, idque non ſine gratia, ad Ariſtoph. in Nub. ver. 160.

Ἔφασκεν εἶναι τȣ̀ντερον τῆς ἐμπίδος

ΣΤΕ-

ΣΤΕΝΟΝ· διαλέπτȣ δ᾽ ὄντος αὐτȣ̃ τὴν πνοὴν
Βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τȣ̓ῤῥοπυγίȣ·
Ἔπειτα κοῖλον πρὸς ςενῷ προσκείμενον,
Τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τȣ̃ πνεύματος.

ΙΣΩι ΖΥΓΩι. Ἀντὶ τȣ̃, ἐξίσης. Ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτὸν, ϗ φιληθεὶς, τὸ λεγόμενον, ἴσῳ ζυγῷ παρ᾽ ἐκείνȣ, ἡδέως μὲν αὐτῷ συνῆν, ἔπραττε δὲ ȣ̓δὲν, ὧν μὴ πρότερον ἐκεῖνος πύθοιτο, καὶ φήσειεν εἶναι πρακτέον.] Pulcherrimus hic locus depromptus eſt ex Julian. Orat. viii. p. 244. Adluſit autem Julianus ad Theocritum Idyll. xii. 15.

Ἀλλήλȣς δ᾽ ἐφίλησαν ΙΣΩι ΖΥΓΩι· ἦ ῥα τότ᾽ ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ᾽ ἀντεφίλησ᾽ ὁ φιληθείς.

Ubi optime Scholiaſtes: Τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγȣ̃ ἰσοςάθμȣ.

ΙΣΤΙΟΝ. Ἄρμενον. Πλήρεσιν ἱςίοις ἐς τὴν αὐτȣ̃ σοφίαν καθῆκεν. Ἀντὶ τȣ̃, παντὶ σθένει, πάσῃ δυνάμει, ὅλῃ ψυχῇ.] Repetitur hic locus infra v. Πλῆντο. Eſt autem decerptus ex Philoſt. Vit. Sophiſt. i. 25. ubi ita legitur: Ἐφιλοσόφει δὲ (Τιμοκράτης) καταρχὰς μὲν τȣ̀ς ἰατρικȣ̀ς τῶν λόγων, εἰδὼς εὖ τὰς Ἱπποκράτȣς τε ϗ Δημοκρίτȣ δόξας. Ἐπεὶ δὲ ἤκȣσεν Εὐφράτȣ τȣ̃ Τυρίȣ, πλήρεσιν ἱςίοις ἐς τὴν ἐκείνȣ φιλοσοφίαν ἀφῆκεν. Ubi non male Gruter.

 ἐπαφῆκεν.

PARS II. ἐπαφῆκεν. Sed non minus vere atque eleganter Suidas: ἐς τὴν ἐκείνου σοφίαν καθῆκεν. Ita legendum ex Philoſtrato, non αὐτοῦ. Eſt autem locutio elegantior quam pro captu vulgari: Εἰς τὴν ἐκείνου σοφίαν καθῆκεν αὐτόν· quæ poſtrema vox vel additur vel omittitur pro re nata. Procopius in Gothicis lib. iii. Ἀρταβάζης δὲ μόνος ἐς τὴν πρᾶξιν ΚΑΘΗΚΕΝ ΑΥΤΟΝ. Arrian in Epictet. iii. 6. Εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα ΚΑΘΙΗΣΙ.* Atque hinc intelligendus eſt elegantiſſimus locus Ariſtophanis in Equit. ver. 428. qui viros longe eruditiſſimos admodum torſit:

Ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας ΚΑΘΙΕΙΣ,
Ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.

Quæ ad hunc locum ſcripſit Scholiaſtes, ut alios taceam bene multos, nauci non ſunt. Λαμπρὸς καὶ μέγας καθιεὶς, eſt, *magno animo et ſpiritu deſcendens*. Quod de Cleone recte admodum dicitur, homine turbulentiſſimo, et qui tumultuari et populum concitare ſoleret. Huc nonnihil facit Iſidorus Peluſ. iii. 371. Ὁ μὲν τὸν ἐγκρατέστατον καὶ αὐταρκέστατον βίον ἑλόμενος,

* Hinc recte Æſchines contra Timarchum p. 15. Ed. Taylor. ΣΥΓΚΑΘΙΕΝΑΙ· ſcilicet, εἰς τὰ Ἑρμαῖα. Wolfius, Stephanus, et Taylor. legunt συγκατιέναι. Sed perperam. Vide Cl. Reiſk. ad locum p. 38. et ad Polybium p. 223. Schol. ad Pindar. Iſth. iv. p. 455. Τῶν γὰρ μὴ ΚΑΘΙΕΝΤΩΝ ΑΥΤΟΥΣ εἰς ἅμιλλαν καὶ πειρωμένων ἀγῶνος, οὐδεμία μνήμη ἐστίν.

τῇ

τῇ μὲν ψυχῇ ΛΑΜΠΡΟΣ ἐςὶ καὶ ΜΕΓΑΣ, τῷ δὲ βίῳ εὐτελής. PARS II.

ΙΣΤΙΟΝ ΣΑΠΡΟΝ. Ἄρμενον παλαιόν. Τρίβακον, ἢ μὴ ἁρμόζον. Ἀριςοφάνης· ἀντὶ τȣ͂, ἱςίον σαπρόν.] "Verba ἀντὶ τȣ͂, ἱςίον σαπρὸν meo periculo expunge. Sunt enim ſupervacanea, et "ad loci hujus ſenſum nihil omnino faciunt." *Kuſter*. Fallitur aperte vir doctiſſimus. Eſt enim fragmentum deſumptum ex Ariſtoph. Equit. ver. 914.

Διαμηχανήσομαι θ᾽ ὅπως
ΑΝ ΙΣΤΙΟΝ ΣΑΠΡΟΝ λάβῃς.

Quomodo et ſcribendum apud Suidam eſt.

ΙΤΑΜΟΣ. Ἀναιδής. Σκληρός. Ὠμός.——Ὁ αὐτὸς μένων ἐπὶ τὸ χρῶμα, ȣ̓κ ἐρυθριᾷ.] "Hæc "nec ſatis Græca ſunt, nec video quomodo "cum præcedentibus cohæreant. Quare per "me inducantur licet." *Kuſter*. Bona verba, quæſo! Legendum videtur: Ο μένων ἐπὶ τȣ͂ αὐτȣ͂ χρώματος, ȣ̓κ ἐρυθριᾷ. *Qui eundem colorem ſervans, non erubeſcit*. Eſt autem nova interpretatio ſive explanatio τȣ͂, Ἰταμός. Quod et confirmant ea quæ præcedunt. Ita autem locutus eſt Ariſtænet. lib. i. ep. xi. Οὐ γὰρ ΕΦ᾽ ΕΝΟΣ ΜΕΝΕΙ ΧΡΩΜΑΤΟΣ, ἀλλὰ τρέπεται ϗ μελανθεῖ.*

* Iiſdem fere verbis Philoſtratus in Icon. lib. i. Περὶ Ἀμφίωνος

PARS II.

ΙΥΓΞ. Ἠχοῦς ἡ Πειθοῦς θυγάτηρ, ἱερονίκης καὶ Ἀφροδίτης.] "Locus hic corruptiſſimus eſt, "quem optime emendavit Cl. Potterus ad Ly-"cophronem ver. 309. ubi legendum monet, "ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης." *Kuſter.* Nimis feſtinanter vir doctiſſimus. Emendatio enim Cl. Potteri neutiquam probanda eſt. Scribendum videtur: ἱερὰ Νυκτὸς καὶ Ἀφροδίτης. *Nocti et Veneri ſacra.* Utrique enim deæ unum atque idem commercium. Menander apud Schol. Theocrit. Idyll. ii. 10.

Ὦ νὺξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις.

Ita ſine dubio legendus iſte locus.* Philoſtratus vit. Sophiſt. p. 518. Ὦ νὺξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον σοφίας μετέχεις. Quæ elegantiſſima παρῳδία lectionem Comici egregie confirmat. Atque hæc ſcripſeram. Sed jam nihil mutandum eſſe video. Ἱερονίκης Ἀφροδίτης eſt *victrix in ſtadio Veneris.* Nimirum ea eſt vis ἴυγγος in amore, ut homines ſemper allicere et conciliare poſſit: de quo conſulendi Interpretes ad Theocriti Pharmaceutriam. Iſte eſt ſenſus hujus loci,

νος p. 779. Edit. Olearii: Οὐ γὰρ ἀφ' ἑνὸς φέρει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται, καὶ κατὰ τὴν ἶριν μεταυθεῖ.

* Huc reſpexit Plutarchus in Sympos. lib. ii. p. 654. Edit. Lutet. 1624. Σκοπῶμεν οὖν, εἰ δοκεῖ, πότερον ἐμμελῶς καὶ προσηκόντως ὁ Ἐπίκουρος παρὰ πᾶν δίκαιον ἀφαιρεῖ τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός· καίτοι κράτιστον αὐτῇ θεῶν μετεῖναι, φησὶν ἐρωτικὸς ἀνὴρ Μένανδρος.

loci, quem nemo intellexit. Ita locutus eſt Lucianus in libello de Hiſt. Conſcribenda. Ἀντιοχανῦ τῦ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΙΕΡΟΝΙΚΟΥ. *Antiochani in ſacro Apollinis certamine victoris.** Quare non eſt quod de hujus loci emendatione amplius ſatagamus. PARS II.

ΙΥΓΞ. Τὸ ἕφελκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἴυγξ ἡ νικῶσ᾽, ἡ καὶ διαπόντιον ἄνδρα, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισαμένη.] " Biſetus in Scholiis ad Ariſtophanis Lyſiſtra-" tum diſtichum hoc ſic recte ſupplet et le-" git:

" Ἴυγξ ἡ νικῶσ᾽, ἡ καὶ διαπόντιον ἄνδρα
" Ἕλκειν, κ᾽ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισα-
" μένη."

Kuſter. Extat hoc Epigramma in Miſcell. Lipſ. Nov. Vol. ix. p. 469. ubi ita legitur:

Ἴυγξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἕλκειν
Ἄνδρα, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισαμένη.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

---

† D'Orvill. ad Charit. p. 434. Ἱερονίκης apud Gruterum cccxv. 9. *qui in ſacris agonibus vicit.*

Θ.

Θ.

ΘΑΛΕΡΟΙ. Δίυγροι. Νέοι.—Καὶ Θαλερώπιδος ἠριγενείης. Τῆς εὐπροσώπȣ ἡμέρας.] Agathias in Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 380.

Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ ΘΑΛΕΡΩΠΙΔΟΣ ΗΡΙ-
ΓΕΝΕΙΗΣ
Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. Ἀντὶ τȣ̃, ἐθαύμασα, Ἀττικῶς. Οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθȣ παῖ θαυμάσας ἔχω.] Hunc locum, quia non intelligebant, ideo nec Latinum fecerunt Interpretes: in quo quidem judicium eorum laudo. Depromptum autem eſt hoc fragmentum ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 1134. ubi ita legitur:

Οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθȣ πλέον,
Τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω.

Ad quem locum Scholiaſtes: Θαυμάσας ἔχω, ἀντὶ τȣ̃, ἐθαύμασα, Ἀττικῶς. Hinc Suidas emendandus eſt. Eadem porro locutio occurrit in Philoct. ver. 1355.

Καί σȣ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.

Ubi recte Schol. Θαυμάζω σȣ, καταγινώσκω σȣ. Ita ſcribendum. Non aliter Suidas: Θαυμάζω,

ὅτε

ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει. PARS II.

ΘΕΛΙΜΟΣ. Εὔκαρπος, καὶ γονιμωτάτη.] "Vox "hæc ſuſpecta mihi eſt; de qua eruditus lec-"tor cogitet, quoniam nihil mihi in mentem "nunc venit." *Kuſter*. Scribendum Θελεμός. Idem Θελεμὸς et Θελημός. Etymol. Mag. v. Ἄνεμος. Τὸ μέν τοι θελεμὸς ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ, θελημός. Vox legitur apud Æſchyl. Suppl. ver. 1034.

Ποταμοὺς δ' οἳ διὰ χώρας
ΘΕΛΕΜΟΝ πῶμα
Χέουσι πολύτεκνοι.

Ubi non male Interpres, *nutritium potum*. Dici autem nonnunquam videtur Θελεμὸς de *terra*, quæ γονιμωτάτη eſt, et ſponte ſua fructus edit. Γῆν αὐτομάτην vocant Græci: de quo viri docti ad D. Marcum iv. 28. Eleganter, ut ſolet, Xenoph. Oeconom. v. 12. Ἔτι δὲ Η ΓΗ ΘΕΛΟΥΣΑ τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει· τοὺς γὰρ ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ. Ita legendus iſte locus. *Quin et terra ſponte ſua juſtitiam docet eos, qui animadvertere poſſunt. Nam iis qui maxime eam colunt, maximam frugum copiam viciſſim largitur.** Optime expreſſit Virgil. Georg. ii. 500.

* Euripides in Cyclop. v. 331.

Η ΓΗ

PARS II. *Quos rami fructus, quos ipſa* VOLENTIA RURA
Sponte tulere ſua. ———

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ—Καὶ δείκνυται καὶ νῦν ὑπὸ λίθῳ Θεοπόμπου εἴδωλον Παρίας λίθου.] Ita quoque leguntur hæc verba infra v. Παρίας λίθου· ubi Æliano adſignantur. Sed corruptelam manifeſto indicant. Reſcribendum utique: ΕΠΙ ΤΑΦΩι Θεοπόμπου εἴδωλον Παρίας λίθου. *Super ſepulchrum Theopompi imago ex Pario lapide.* Quod viros doctos ad Ælianum fugiſſe miror. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 379.

Ἀντί τοι εὐλεχέος θαλάμου σεμνῶν θ' ὑμεναίων
Μάτηρ στῆσε ΤΑΦΩι ΤΩιΔ' ΕΠΙ μαρμαρίναν
Παρθενικὰν ———

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ. Δούλη.—Καὶ θεραπαίνη ἐτίμησεν αὐτὸν δοριαλώτῳ.] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Menandri Excerptis, p. 129. Ed. Hœſchelii.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΕΣ. Οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι θεραπεύται Ἴσιδος παρ' Αἰγυπτίοις.] "Hæc turbato "ordine poſita ſunt. Illa enim, οἱ τῶν ἱερῶν προ-"ϊστάμενοι θεραπεῦται Ἴσιδος παρ' Αἰγυπτίοις, perti-"nent ad articulum præcedentem, cujus caput

---

Η ΓΗ δ' ἀνάγκη, κἂν ΘΕΛΗι, κἂν ΜΗ ΘΕΛΗι,
Τίκτουσα ποίαν, τάμὰ πιαίνει βοτά.

"eſt

"eſt Θεραπευταί." *Kuſter.* Senſum hujus loci minus cepit vir doctiſſimus. Dicit Suidas ſacerdotes ſive θεραπευτὰς Iſidis apud Ægyptios vocatos eſſe θεραπευτῆρας. Iſidis θεραπευτῆρες ſunt, *Iſidis miniſtri. Qui Iſidi a ſacris erant.* Suidas, v. Ἀγείρει. Καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβὼν, ἣν οἱ ΤΗΣ ΙΣΙΔΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΕΣ ἤσθηνται. Quæ repetuntur infra v. Σεῖστρον. Idem, v. Λιπαρία. Ὁ δὲ ἐτωθάζετο ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΑΣ, λέγων ἐκ τῆς τοσαύτης λιπαρίας πλέον ἔχειν οὐδέν.* Eunapius in Ædeſio: Καὶ τὴν κοτίδα τις ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΩΝ ἐκόμιζεν. Locus autem Suidæ, qui in omnibus libris peſſime adminiſtratur, iſto modo concinnandus eſt: Θεραπευτῆρες. Οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι. Θεραπευταὶ Ἴσιδος παρ᾽ Αἰγυπτίοις. Θεράποντες. Δοῦλοι. Ὑπηρέται. Quod vel literarum ordo ſatis demonſtrat. PARS II.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΣ. Ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

---

* Idem ex Æliano infra v. Χλευασία. Χλευάζων γε μὴν ΤΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΑΣ, καὶ ἐπετώθαζε. Syneſius de Laudibus Calvitii p. 70. Ἤδη δὲ ἐγὼ κατενόησα καὶ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΘΕΡΑΠΕΥΤΑΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ, μηδὲ τῶν ἐπιβλεφαρίδων ἀνεχομένους τριχῶν. Plutarchus in Lycurgo p. 98. Edit. Bryan. ἀπαλλάξας δὲ τοὺς συνήθεις καὶ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΑΣ ὑπηρέτας. Ubi vox ultima delenda; quod et Editor recte monuit.

Ὡμολόγηστ

PARS II.

Ὡμολόγησ᾽ ἥξειν εἰς νύκτα μοὶ ἡπιβόητος
Καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον.]

" Pentameter hic non eſt *ἀρτίπους*, quem Por-
" tus non inepte ſic ſupplet :

" *Καὶ Δηὼ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον.*"

Kuſter. Eſt pars Epigrammatis quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 301. Carmen ipſum, quia non illepidum eſt, hic adponere viſum eſt :

Ὡμολόγησ᾽ ἥξειν εἰς νύκτα μοι ΗΠΙΒΟΗΤΟΣ
ΝΙΚΩ, *καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον.*
Κ᾽ *οὐχ ἥκει, φυλακὴ δὲ παροίχεται. Ἆρ᾽ ἐπιορκεῖν*
Ἤθελε; τὸν λύχνον, παῖδες, ἀποσβέσατε.

Scriptum eſt hoc Epigramma in Niconem *τὴν ἐπιβόητον*, meretricem quandam decantatam, quæ amatorem ſuum ludum fecerat. Sic Philænis *ἡ ἐπιβόητος* Æſchrioni Samio apud Athenæum p. 335.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ΗΠΙΒΩΤΟΣ *ἀνθρώποις.*

Cæterum occurrit noſtra Nico cum Pythiade ſua, digna matre puella, in Epigrammate, quod ex eadem Anthologia inedita non ita pridem nobis dedit vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 306. ſed cujus vim atque venuſtatem nemo hominum perſpexit. Quare operæ pretium fuerit integrum carmen, quod Aſclepiadæ eſt, hic emendatum adſcribere :

Νὺξ,

Νὺξ, σὲ γὰρ οὐκ ἄλλην μαρτύρομαι, οἷα μ᾽ ὑβρίζει
Πυθιὰς ἡ Νικοῦς, οὖσα φίλη, ᾽ξ ἀπάτης.
Κληθεὶς, οὐκ ἄκλητος ἐλήλυθα. Ταὐτὰ παθοῦσα
Μέμψεαι ἡμετέροις στᾶσα παρὰ προθύροις.

O nox, te enim ſolam teſtari volo, quali contumelia me affecit Pythias, Niconis filia, mea amica, ex dolo malo. Siquidem ab ipſa vocatus, non ſponte mea veni. At vero tu eadem utique perpeſſa, ad noſtras fores viciſſim conquereris. Hæc eſt mens Epigrammatis: quo ſe par pari redditurum minatur amator excluſus. Vulgo inepte legitur, ταῦτα παθοῦσα σύ μοι μέμψ᾽ ἔτ᾽ ἐμοῖς. Nos veram lectionem vidimus. Ita locutus eſt Zoſimus lib. v. Τελευτᾷ μὲν ἡ Κόρη μετ᾽ οὐ πόλυ, ΤΑΥΤΑ τῇ προτέρᾳ ΠΑΘΟΥΣΑ. Porro haud diſſimiliter luſit Horatius, qui et noſtrum Epigramma manifeſto reſpexit, Epod. xv.

Eheu tranſlatos alio mœrebis amores,
Aſt ego viciſſim riſero.

ΘΗΚΤΟΝ. Ἠκονημένον.

Θηκτὸν δ᾽ ἐν προβόλῳ θεμένα ξίφος, εἶπεν ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύκουσα———] "In Anthologia lib. iii. p. 293. legitur ἐν προβολᾷ; "quod Brodæus interpretatur, *Statu pugilis* "*in procinctu ſtantis.* Hac enim ſignificatio-

 "ne

PARS II.

" ne vox προβολὴ interdum apud Græcos acci-
" pitur. Cæterum qui ſenſum loci hujus noſſe
" cupit, ipſam Anthologiam adire debet."
Kuſter. Nonnulla hujus carminis leguntur etiam ſupra v. Βρύκουσα et v. Ἔῤῥε. Eſt autem Tymnæ, viri haud infimæ notæ in re epigrammataria. Notanda vero lectio Suidæ, ἐν προβόλῳ. Quæ fraudi fuit Cl. Rhunkenio in Epiſtola Critica ad Valckenarium legenti, ἐν προλόβῳ· probante etiam doctiſſimo Hemſterhuſio, cui idem videbatur πρόβολος et πρόλοβος. Sed utrumque latuit elegantiſſima locutio: θέσθαι ἐν προβολῇ ξίφος, eſt, *gladium vibrare, intentare.* Xenoph. Exped. Cyri lib. i. 2. 17. προβαλέσθαι τὰ ὅπλα· *arma projicere, prætendere.* Appianus in Hiſpanicis pag. 552. Ἐκέλευε τοὺς ἱππέας μήτε διώκειν, μήτε ἐπιχειρεῖν ἔτι, ἀλλ' ΕΝ ΠΡΟΒΟΛΗ: ΤΑ ΔΟΡΑΤΑ ΘΕΜΕΝΟΥΣ ἑστάναι, καὶ ἐπιόντας ἀμύνεσθαι μόνον. *Equites monuit ut de inſequendo vel aggrediendo hoſte jam nihil cogitarent, ſed in procinctu ſtantes infeſtis haſtis irruentem hoſtem cohiberent.* Hic eſt quod quærimus. Quare recte poeta, ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος· *gladio juveni intentato.* Quod omnino verum eſt. En ipſum Epigramma:

Τὸν παρὰ τὰν τάξιν ἀίξαντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά.

Ἔῤῥε

Ἔῤῥε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ ΜΕΡΙΣ,* ἔῤῥε ποθ' ἅδαν.
Ἔῤῥε· τὸν ἐ Σπάρτας ἄξιον ἐτρέφομες.

In pentametro ſecundo legitur, οἷα Λάκαινα γυνή· quod verum eſt, et neutiquam ſollicitandum. Lacæna enim mulier ἐν τοῖς κρατίςοις. Quod ex oraculo celeberrimo apud Strabonem et Athenæum ſatis notum.

Ἵππον Θεσσαλικὴν, Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα,
Ἄνδρας θ' οἳ πίνεσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθέσης.

Quare Λάκαινα γυνὴ omnino amplectenda eſt.

ΘΗΣΕΙΔΑΣ.

———Τίς φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;] Ita quoque legitur ſupra v. Ἔγκοτον. nemine, quod ſciam, improbante. Sed vox αἰὲν invenuſte admodum repetitur. Scribendum, Τίς φθόνος ἀςῶν. Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 394. unde hoc fragmentum decerpſit Suidas. Carmen ipſum ſubjiciam. Eſt autem neſcio cujus in Æſchylum.

Αἴσχυλον ἥδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι
Τὸν μέγαν, οἰκείης τῆλ' ἀπὸ Κεκροπίης.

---

* Suidas v. Μεγαρέων ἄξιοι ΜΕΡΙΔΟΣ. S. Lucas x. 42. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν ΜΕΡΙΔΑ ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς.

PARS II. Λευκὰ Γέλας Σικέλοιο παρ' ὕδατα. Τίς φθόνος
ΑΣΤΩΝ
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

ΘΙΑΣΟΣ. Ἱερὸς χόρος. Καὶ Θιασώτης, ὁ χορευτής.—Ἐλθὲ χορεύσων ὁσίυς ἐς θιασώτας.] Reſpexit noſter ad Ariſtophanem in Ranis ver. 329.

Ιακχ', ὦ Ἴακχε,
Ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων
Ὁσίυς ἐς θιασώτας.

ΘΡΑΣΚΕΑΣ. Ὁ ἄνεμος.] Scribendum, Θρασκίας· ut Καικίας, Καυνίας, atque ejuſdem familiæ alia quamplurima. Arrian. Peripl. Pont. Euxin. p. 130. Σκέπη ἐστιν ΑΝΕΜΟΥ ΘΡΑΣΚΙΟΥ καὶ βοῤῥᾶ. Etymol. Mag. ΘΡΑΚΙΑΣ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ΘΡΑΣΚΙΑΣ. Ὁ ἄνεμος. Horatio, *Ventus Thracius*. i. 25.

*Thracio bacchante magis ſub inter-
lunia vento.*

ΘΡΑΤΤΕΙΝ. Ταράσσειν. Ἐνοχλεῖν. Νύσσειν. Κινεῖν.] Neſcio quomodo accidit, ſed accidit tamen, ut Cl. Kuſterus inſignem hunc locum detruncaverit. Libri veteres ita exhibent: Θράττειν. Ταράσσειν. Ἐνοχλεῖν. Νύσσειν. Κινεῖν. Δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι. Ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων. Atqui verba illa δυσωπεῖσθαι

σωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι non ad Θράττειν ſed ad Θράττεσθαι pertinent: id quod recte animadvertit ad Suidam Jacobus Gronovius. Sed ſic ſolent Grammatici. Cujuſmodi quid non ſemel ad Heſychium obſervaſſe memini.* Quid, quod iſtum verborum ordinem præfracte conſervant Etymol. Mag. et Phot. in Lex. MS. Deinde lego certiſſime: ΩΣ ΜΗΚΕΤΙ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων. Sunt autem hæc verba Marini in vita Procli cap. 33. cujus locum, quia non inelegans eſt, hic adſcribendum eſſe duxi. Εἰ δέ τις ἐπιποθεῖ καὶ ἰδεῖν αὐτοῦ καὶ ταύτην τὴν ἐπιτηδειότητα, λαβέτω εἰς χεῖρας τὴν Μητρωακὴν αὐτοῦ βίβλον. Ὄψεται γάρ, ὡς ἐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς τὴν θεολογίαν τὴν περὶ τὸν θεὸν ἐξέφηνεν ἅπασαν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ μυθικῶς περὶ αὐτὴν καὶ τὸν Ἄττιν δρώμενά τε καὶ λεγόμενα φιλοσόφως ἀνέπτυξεν, ΩΣ ΜΗΚΕΤΙ ΘΡΑΤΤΕΣΘΑΙ τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκεῖ κρυφίμων λεγομένων. *Quod ſi quis deſiderat etiam in his qualis fuerit cognoſcere, ejus librum de matre deorum in manus ſumat; ex quo intelliget Philoſophum non abſque divina ope omnem deæ illius Theologiam in lucem protraxiſſe, et præterea quæcunque cum de eadem, dum de Atti aguntur dicunturve, Philoſophico more explicuiſſe,* ut non

PARS II.

* Ita cum aliis in locis tum ad v. Σαίνει, ubi vide Cl. Albertum.

amplius

PARS II.

amplius turbentur atque obtundantur aures noſtræ abſurdis et incongruis illis næniis, *cæteriſque quibus illa perſonant myſterii plenis.* Ita vertendus iſte locus, quem viri docti minus ceperunt: *οἱ ἀπεμφαίνοντες θρῆνοι*, ſunt, *næniæ abſurdæ, et inter ſe diſcrepantes.* Origen. in Philoſoph. cap. 5. Μετὰ τέτυς ἐγένοντο καὶ ἕτεροι Φυσικοὶ, ὧν ἐκ ἡγησάμεθα τὰς δόξας εἰπεῖν, μηδὲν τῶν προειρημένων ΑΠΕΜΦΑΙΝΟΥΣΑΣ.* Ita recte MS. Vulgo male ἀπεμφωνέσας. *Hos alii quoque Phyſici ſunt ſecuti, quorum recenſere opiniones, operæ pretium haud duximus, quod nihil diſcrepent a commemmoratis.* Vide et Suidam v. Κατακωχὴ et v. Πρόκλος. ubi Marini verba repetuntur.

ΘΡΗΝΟΥΣ. Τὲς παρ' ἡμῖν λεγομένες θρηνῳδές. Διαλύσας Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνες αὐτὲς καλεῖ.] Locus inquinatus, a Kuſtero tamen inſuper habitus. Reponendum ſine dubio: Θρήνες. Τὲς παρ' ἡμῖν λεγομένες θρηνῳδές. Διαλύσας δὲ

* Schol. Pindar. Pyth. iv. p. 266. Τἔτο δὲ ἐὰν κυρίως ἀκέηται, ΑΠΕΜΦΑΙΝΕΙ. Polybius p. 683. Καὶ γὰρ ἂν ὅλως ἐπαινετὸν ὑπάρχῃ (τὸ ἄγαλμα) κατὰ τὴν τέχνην, τήν γε σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελείως ΑΠΕΜΦΑΙΝΟΥΣΑΝ, εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις. Phurnutus de Natura Deorum xvi. p. 169. περὶ τοῦ Ἑρμῦ. Παραστῆσαι δ' αὐτῷ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν τῶ ΑΠΕΜΦΑΙΝΟΝΤΩΝ.

Ὅμηρος

PARS II.

Ὅμηρος τὴν συνήθειαν, ΘΡΗΝΩΝ ΑΟΙΔΟΥΣ αὐτὰς καλεῖ. *Dirimens autem Homerus id quod vulgo legitur* θρηνῳδὰς, θρήνων ἀοιδὰς *vocat.** Eſt autem apud Homer. Il. Ω. ver. 720.

—— παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδὰς.

Θρήνων ἐξάρχας ——

Ad quem locum nonnulla ſcripſit, ſed minus recte ſcripſit, Cl. Barneſius. Idem θρῆνος et θρηνῳδός. Quod virum doctiſſimum cum aliis latuit. Pollux. vi. 202. Θρηνῳδὴς καὶ θρήνων ἔξαρχος, καὶ ΘΡΗΝΩΙΔΟΣ ΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΝ ἐκάλουν. Cæterum de hoc loco eleganter agit Auctor vitæ Homeri pag. 361. Ed. Gale. Οὐδὲν δὲ ἧσσον καὶ εἰς πένθη παραλαμβάνει τὴν μουσικὴν, ΘΡΗΝΩΝ ΕΞΑΡΧΟΥΣ ΑΟΙΔΟΥΣ ποιῶν, ὡς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταγγέλλοντα. Quæ miror viro doctiſſimo placere potuiſſe. Nam et Græca ſolœca ſunt, et ſententia nulla eſt. Reſcribo, ΤΟΥΣ τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ.†

---

* Vide Cl. Erneſt. ad Homer. vol. v. in Addend. p. 22. Confer nos infra ad v. Σάμε ὑλήεσσης. Emend. P. iii.

† Athenæus xiv. 5. p. 624. Καὶ ὁ Ὁμηρικὸς δὲ Ἀχιλλεὺς τῇ κιθάρᾳ κατεπραΰνετο, ἥν αὐτῷ ἐκ τῶν Ἠετίωνος λαφύρων μόνην Ὅμηρος χαρίζεται, ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙΝ τὸ πυρῶδες αὐτῷ δυναμένην· μόνος γοῦν ἐν Ἰλιάδι ταύτῃ χρῆται τῇ μουσικῇ. Photius in Biblioth. p. 1360. Edit. P. Stephani 1611. Αἱ πρεσβύτεραι γυναῖκες —— τοῖς πραΰνουσι λόγοις τοὺς θυμοὺς ἀνηρεθισμένους ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΥΣΑΙ. Sextus Empiricus

PARS II.

Nihilo tamen ſecius et ad luctus muſicam recipit, lamentationum præcentores adhibens, qui modorum ſuavitate aſperitatem animi lenirent et componerent.

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΟΥ. Κατὰ Ῥωμαίους τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδοῦ.] Hæc ſunt Sibyllæ folia, quæ aliis interpretanda et illuſtranda reliquit Kuſterus. Deſcripſit autem bona fide Suidas ex Gloſſis Nomicis, quæ ita hodie repræſentant : Θριαμβευτοῦ. Τοῦ τυραννcητονουίνδου. Quod monſtrum lectionis eſt. Vir clariſſimus M. Roverus de Baccho intellexit, qui de Indis triumpharat ſcilicet. Sed quid Romani cum Indis ? Vide igitur an huic loco, qui plane conclamatus eſt, ex emendatione noſtra ſubveniri queat. Repono : τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδουπεράτορος. Induperatorem quendam intelligit, qui regem ſive tyrannum in acie occidiſſet. Idem *Imperator* et *Induperator*. Hoc antiquioris formæ eſt. Antiquis autem formulis et vocabulis gaudebant juriſconſulti. Moris autem erat apud Romanos, ut qui hoſtium ducem manu ſua in bello occidiſſet, ſpolia Feretrio Jovi, idque triumphantis in modum,

Empiricus p. 357. Edit. Fabricii : Εἴπερ τοίνυν, φασὶ, φιλοσοφίαν ἀποδεχόμεθα σωφρονίζουσαν τὸν ἀνθρώπινον βιον καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΥΣΑΝ — Confer eundem p. 360. et Porphyrium de Abſtinentia p. 149.

reportaret :

reportaret: de quo affatim ſcriptores tum Græci tum Latini. Plutarchus in Romulo: Ἡ μὲν ὖν πομπὴ τῶν αὖθις ΘΡΙΑΜΒΩΝ ἀρχὴν ϰ̀ ζῆλον παρέσχεν. Τὸ δὲ τρόπαιον ἀνάθημα Φερετρίȣ Διὸς ἐπωνομάσθη. Τὸ γὰρ πλῆξαι, Φερῖρε Ῥωμαῖοι καλȣ͂σιν. Εὔξατο δὲ πλῆξαι τὸν ἄνδρα ϰ̀ καταβαλεῖν. *Fuit hæc celebritas triumphorum in poſterum origo et exemplum. Feretrum Jovis Feretrii donum appellatum eſt a feriendo. Precatus enim deum fuerat, ut hoſtium ducem feriret et cæderet.* Vide etiam nos infra ad v. Κάσος. Quare auctor ſum, ut deinceps legatur apud Suidam, τȣ͂ τυραννοκτόνȣ ἰνδȣπερατορος. Quomodo loçutus eſt neſcio quis apud Anthol. lib. iv. p. 498.

PARS II.

Οἶκος Ἀναςασίοιο ΤΥΡΑΝΝΟΦΟΝΟΥ ΒΑΣΙΛΗΟΣ.

ΘΡΙΝΑΞ. Τὸ πτύον. Ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν.—Καὶ παλιȣροφόρȣ χεῖρα θέρευς θρίνακα.] "Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate "quodam Antiphili, in quo omnia ſunt ſatis "plana et clara præter pentametrum ſecundum, "qui omnino mendoſus eſt, ſic forte emen-"dandus:

"Καὶ παλιȣρόροφον φθειραθερῆ θρίνακα.

"Παλιȣρόροφον eſt *paliuro tectum*, ut χρυσόροφον "*auro tectum.*" *Kuſter.* Epigramma, ex quo Suidas hunc pentametrum decerpſit, legitur in Anthologia Reiſkii pag. 6. ſed eodem morbo ſuccuſſum.

PARS II. ſuccuſſum. Quod vero ad hunc locum ſcripſit Cl. Kuſterus, longe ineptiſſimum eſt; meliora utique doctus in Addendis, ubi re ipſa oſtendit *τὰς δευτέρας Φροντίδας* nonnunquam eſſe *σοφωτέρας*. Reponendum proculdubio :

Καὶ ΠΑΛΙΝΟΥΡΟΦΟΡΟΝ, χεῖρα θέρευς, θρίνακα.

Idem παλίνορος et παλίνουρος. Hinc θρίναξ παλινουρόφορος· *qui huc et illuc, rurſum prorſum jactatur.* Non potuit elegantius poeta inſtrumenti hujus agitationem depingere. Recte autem illud et exquiſite admodum, χεῖρα θέρευς. Schol. ad Homer. Il. N. 588. a Cl. Valckenario non ita pridem editus : Πτύον δέ ἐστιν ἐν ᾧ τὰ ἠλοημένα γεννήματα ἀναβάλλοντες χωρίζουσι τοῦ ἀχύρου. Ὁ δὲ τύπος παραγωγή. Τινὲς δὲ, τὰ μὲν σιδηρᾶ, πτύα· τὰ δὲ ξύλινα καὶ ΤΡΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΕΧΟΝΤΑ, οἷς καὶ τοὺς στάχυας ἀναρρίπτουσι, ΘΡΙΝΑΚΑΣ καλοῦσιν.

ΘΡΟΟΣ, ΚΑΙ ΘΡΟΥΣ. Ἡ φήμη.—Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Περσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ αὐχμῷ.] Deſumptum eſt hoc fragmentum ex Menandro in Excerptis Hœſchelii p. 86. ubi ita legitur : Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ τῶν Περσῶν αὐχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὂν αὐτοῖς ἄνευ κρυμώδους καταστήματος βιοτεύειν. *Rumor autem ad Perſas perlatus eſt, Turcarum legatos*

gatos

gatos æſtu ſuffocatos periiſſe, quippe qui, terra eorum frequenter nivibus obducta, ſine frigido aëre vivere non poterant. Confer etiam Suidam v. Νιφετός, et v. Παλυνομένης. ubi ad hunc Menandri locum reſpexit.

ΘΡΥΠΤΕΤΑΙ. Δοτικῇ· Μαλακίζεται. Καὶ αὖθις·

Τὴν ϰ̀ ἅμα χρυσῷ, ϰ̀ ἀλουργίδι, καὶ σὺν ἔρωτι
Θρυπτομένην, ἁπαλῆς Κύπριδος ἁβροτέρην
Λαΐδ' ἔχω——]

Hæc partem faciunt elegantiſſimi Epigrammatis in Laïdem, quod integrum legitur Antholog. lib. iii. p. 327. Vide infra v. Θυσέν. Κηωδής. Ὄδωδεν. ubi nonnulla hujus carminis laudantur.

ΘΥΡΕΠΑΝΟΙΚΤΗΣ. Κράτης ὁ Θηβαῖος. Ἐκλήθη δ' οὕτω διὰ τὸ ἐπεισιέναι ἐς πάντα, ὃν ἐβούλετο, οἶκον.] Confer Laertium in Cratete, et noſtrum infra v. Κράτης, ubi hæc fabula narratur. Huc adluſit Alciphron lib. iii. ep. 44. Καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήβηθεν κοινὴ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία. *Omniſque ei quemadmodum Crateti illi Thebano communiter patet domus.* Sed error in Græcis eſt. Repono certiſſime: τῷ Θήβηθεν ΚΥΝΙ. *Cynico Thebano.* Emendandus etiam una opera Laërtius in Cratete: Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κείνοις, ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πεῖρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας. Qui

PARS II.

Qui locus magnum Caſaubonum, ut alios taceam, mirifice torſit. Legendum ſine dubio: Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε ΚΥΝΙ. *Et filiam ſuam, ut ipſe ait,* Cynico *collocavit, probationi triginta datis diebus.* Quæ veriſſima et ſuaviſſima ſunt.

K.

ΚΑΒΒΑΛΩΝ. Ὁ καταβαλών. Ἀμειψίας Μοιχοῖς·

Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κάββαλε τριώβολον.]

"Cum Porto potius legerim καββαλών." *Kuſter.* Quod ad verſum attinet, nihil intereſt κάββαλε an καββαλὼν legas. De modulo autem ſenarii ne verbum quidem vel Portus vel Kuſterus. Atqui primam ſedem occupat trochæus, quem metrum iambicum reſpuit. Ita quidem videtur. Sed res tamen, me vide, ſatis recta eſt. Syllaba enim, ſive vocalis brevis ante liquidam, nonnunquam producitur.* Quod non ſatis

* Vide Cl. Dawes Miſcell. Critic. p. 160. Homer. Odyſſ. I. v. 191.

Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλᾱ ῥίῳ ὑλήεντι.

Sophocles Elect. v. 693.

Δρόμων διαύλων πεντάθλ' ᾱ νομίζεται.

Idem in Trachin. v. 353.

Ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοίᾱ μ' ἔχει.

Ariſtoph.

perceperunt viri doctiſſimi. Hinc innumeri errores in re critica. Babrius apud Suidam in v. Ἠίων. PARS II.

Οὔπω δὲ καιρός ἐϛιν ἠϊᾶ λύειν.

Theopompus apud Suidam v. Ῥαχίζειν.

Τύτων ἁπάντων ὁ ῥαχιϛὴς Δημοφῶν.

Ita ſcribendus uterque verſiculus. Cæterum Amipſiam ἐν Μοιχοῖς laudat Pollux vii. 100. ubi male legitur: ἐν Μυχοῖς. Quod et recte monuit vir ſingularis induſtriæ et doctrinæ Joan. Alb. Fabricius in Bibliotheca Græca.

ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ. Ἠρεμῦντα, Ἤρξαντο τὰ καθεϛῶτα κινεῖν. *Præſentem rerum ſtatum ſollicitare cæperunt.*] Hæc ſunt verba Polybii lib. ii. p. 152. Ita loquitur Procopius in Perſicis lib. i. Διὸ δὴ ὔτε (leg. ὐδὲ) νόμον τινὰ εὐπετῶς ἔγραφεν, ὐδὲ ΤΙ ΤΩΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ ΚΙΝΕΙΝ ἤθελεν.

Ariſtoph. Nub. v. 815.

Δία νομίζειν.

Ita legendum. Epigr. in Antholog. lib. iii. p. 312.

Ἰθῦναι κοινὴν εὐκύλικᾶ λαλιήν.

Apollon. Rhod. lib. iii. v. 847.

Ἦτ᾽ ἂν ὅγ᾽ ὔτε ῥηκτος ἔοι χαλκοῖο τυπῆσιν.

Confer nos ſupra ad v. Εἴσατο. p. 236.

E con-

PARS II. E contra μένειν ἐν τοῖς καθεςῶσι, *in præſenti rerum ſtatu acquieſcere.* Eleganter admodum Iſocrates in Evagora: Τὰς ἐπιδόσεις ὁρῶμεν γιγνομένας καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ȣ̓ διὰ ΤΟΥΣ ΕΜΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΙΣ ΚΑΘΕΣΤΩΣΙΝ, ἀλλὰ διὰ τȣ̀ς ἐπανορθȣ͂ντας, καὶ τολμῶντας ἀεί τι ΚΙΝΕΙΝ τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. *Artes autem et cætera omnia aucta eſſe videmus, non per eos qui uſitata retinuerunt, ſed eorum opera qui correxerunt, locoque movere prava omnia non dubitarunt.*

ΚΑΘΙΓΜΕΝΟΣ. Θέλων. Φθάσας.] Scribendum, ἐλθὼν, φθάσας. Quod vel ex Heſychio patet. Reſtituenda quoque iſta vox D. Paulo in Epiſt. ad Coloſſ. ii. 18. qui eodem morbo laborat: Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω ΕΛΘΩΝ ἐν ταπεινοφροσύνῃ. Quod elegans in primis eſt. *Nemo vos ſeducat adveniens humilitate et cultu angelorum.* Quo quidem adludit Paulus ad Chriſti effatum apud Matth. xxiv. 5. Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ΠΛΑΝΗΣΗι. Πολλοὶ γὰρ ΕΛΕΥΣΟΝΤΑΙ ἐπὶ τῷ ὀνόματί μȣ, λέγοντες, Ἐγώ εἰμι ὁ Χριςὸς, καὶ πολλȣ̀ς ΠΛΑΝΗΣΟΥΣΙ.* Quin et redonanda

* Herodotus lib. ix. p. 697. Πυθόμενος δὲ ταῦτα, ἐβȣλεύετο, ΘΕΛΩΝ, εἴκως τȣ́τȣς πρῶτον ἕλοι. Legendum, ΕΛΘΩΝ—*Si quo pacto in itinere.* Quod ex ſequentibus patet. Hic male Cl. Weſſelingius.

Ariſtoph.

videtur vox ἐλθὼν Philippo in Epigrammate, quod ex Anthologia inedita nobis dedit doctiſſimus Pierſonus: PARS II.

Ἡνίκα μὲν καλὸς ἦς, Ἀρχέστρατε, κ᾽ ἀμφὶ παρειαῖς
Οἰνωπὸς, ψυχὰς ἔφλεγες ἠϊθέων,
Ἡμετέρης φιλίης ὐδεὶς λόγος, ἀλλὰ μετ᾽ ἄλλων
Παίζων τὴν ἀκμὴν ὡς ῥόδον ἠφάνισας.
Ὡς δ᾽ ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχὶ, νῦν φίλον ἕλκων
Τὴν καλάμην δωρῇ, δὺς ἑτέροις τὸ θέρος.

Eſt carmen ſatis elegans et perſpicuum, ſed quod non una macula dehoneſtarunt Librarii. Audacter repono:

——— νῦν ΦΙΛΟΣ ΕΛΘΩΝ
Τὴν καλάμην δωρῇ, δὺς ἑτέροις τὸ θέρος.

Quod vel ſua elegantia ſe ſatis commendat. *Jam exoletior factus amicitiam præfers:* νῦν φίλος accedis, antea φιλίας ὐδεὶς λόγος. Nihil verius aut venuſtius. Theocritus in Adoniaſ. ver. 144.

Καὶ ΝΥΝ ΗΝΘΕΣ Ἄδωνι, κ᾽ ὄκκ᾽ ἀφίκῃ ΦΙΛΟΣ ΗΞΕΙΣ.

Quod vero ſequitur, τὴν καλάμην——τὸ θέρος longe venuſtiſſimum et feſtiviſſimum eſt.*

Ariſtoph. Lyſiſt. v. 1083.

——τί κἂν λέγοι τίς; ἀλλ᾽ ὅπᾳ σέλει
Παντᾷ τὶς ΕΛΣΩΝ ἀμῖν εἰράναν σέτω.

Schol. Ἀντὶ τῦ, ΕΛΘΩΝ. Ἅπερ πάντα Δωρικῶς εἴρηται.

* Heſych. v. Καλάμη, ubi vide notas. In explicatione vocis ita

PARS II.

ΚΑΘΙΔΡΥΣΑΣΘΑΙ. Βεβαιῶσαι.——Ἐκπέμπει γοῦν τοὺς περὶ συμβιβάσεως λόγους δυνατοὺς καθιδρύσασθαι κεχειροτονηκὼς πρεσβεύτας.] "Fragmentum "hoc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam ſenſus ejus "prorſus eſt obſcurus." *Kuſter.* Ex quo auctore hunc locum deſcripſerit Suidas, compertum non habeo.* Miror tamen virum doctiſſimum ad eum ceſpitaſſe, cum Græca ſana, ſenſus planiſſimus ſit. Diſtinguendum utique poſt λόγους, atque ita vertendum: *Mittit igitur conditiones pacis, deſignatis legatis, qui poteſtatem haberent ad eam confirmandam.*

ΚΑΚΗ ΜΕΝ ΟΨΙΣ. Κόμμα παροιμίας.

Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.

Μένανδρος Σικυωνίῳ.] "Grotius in Excerptis "proverbium hoc ſic exhibet:

"Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.

"Sed altera lectio κακὴ, quæ Suidæ, Stobæi, et "Diogeniani conſenſu firmatur, temere rejicienda non eſt." *Kuſter.* Omnino placet Grotii lectio. De homine enim delicato dici videtur, et qui formæ ſtudebat: quales erant

---

ita Heſychius: Δηλοῖ δὲ, ὥς τινες, καὶ ἄκαρπον ἡλικίαν· ἄλλοι, ἐπὶ τῆς συγγενείας τοῦ σώματος. Legendum, ἐπὶ τῆς εὐγενείας. Vide in Addend. v. Γενία.

* Depromptus eſt hic locus ex Theophyl. Simocatt. Hiſt. lib. iii. cap. 15.

Sicyonii.

Sicyonii. Quod non animadvertit Kuſterus. Accedit quodammodo Homerus Il. Γ. 45.

> Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα ΚΑΛΟΝ ΕΙΔΟΣ ἔπ'. ἀλλ' οὐκ ἔστι ΒΙΗ ΦΡΕΣΙΝ, οὐδέ τις ἀλκή.

Quo reſpexiſſe videtur Comicus.

ΚΑΜΑΤΗΡΟΥΣ. Κεκοπιακότας.—Μήπως καματηροὺς καὶ πνευστιῶντας ἀκμῆσι παραδῷ τοῖς βαρβάροις.] Hæc verba leguntur apud Arrian. Exped. Alexand. lib. v. p. 340. niſi quod nonnulla Suidas pro more immutavit.

ΚΑΜΕΙΡΑΙΑ ΙΣΧΑΣ. Βάβριος·

> Μικρὸν δ' ἐπισχὼν εὖτ' ἔσωθεν ἐκκύψας
> Ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίας.]

In priore Babrii verſiculo leve eſt mendum, quod viros doctiſſimos effugit. Legendum,

> ——ΕΙΤ' ἔσωθεν ἐκκύψας.

> *Pauliſper autem moratus, deinde capite exſerto*
> *Guſtaturus erat ficus Camiræas.*

ΚΑΠΗΛΙΣ. Παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν. Πηλὸς δὲ ὁ οἶνος· ὅθεν καὶ ἄμπελος, οἱονεὶ ἔμπελος οὖσα, ἡ ἐν αὐτῇ ἔχουσα τὸν πηλόν.] Depromptus eſt hic locus ex Scholiis ad Ariſtophanis Plutum ver. 435. Sed auctioribus iis et haud paulo melioribus,

PARS II. quam quæ nunc habemus. Deducitur autem vox καπηλὶς ſive καπηλὸς, ἀπὸ τοῦ, πηλοῦ, a vino ſcilicet vel vendendo, vel corrumpendo, vel ab utroque denique. Heſychius: Πηλὸς, οἶνος. Ἴωνες. Sophocles apud Etymol. Mag. v. Κάπηλος·

Πολὺς δὲ ΠΗΛΟΣ ἐκ πίθων τυρβάζεται.*

Atque hinc intelligendum videtur dictum illud Apollonii apud Philoſtratum i. 9. de homine, qui aqua intercute laborabat, et vino vacabat tamen. Ὕδατι ἐπαντλεῖς ΠΗΛΟΝ. *Aquæ vinum ſuperinfundis:* id quod κάπηλοι facere ſolent. Interpretes non intellexerunt. Quod vero Ionibus πηλὸς, idem Siculis, ut mihi quidem videtur, δηλός. Theocritus Idyll. x. 13.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς ΔΗΛΟΝ· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

Ita ſcribendum, et de vino intelligendum: quod vel ex oppoſito ὄξος ſatis liquet. Epicharmus Siculus apud Polluc. x. 71.

---

* Epigramma Macedonii in Surrentinos montes vitibus nobiles, apud Salmaſ. Plin. Exercit. in C. J. Solini Polyhiſt. p. 58. Edit. Traj. ad Rhen. 1689.

Συῤῥέντου τρηχεῖα μυρίπνοι χαῖρε κονίη,
Καὶ Πολλεντίνων· Γαῖα μελιχροτάτη.
Ἐστὶ γὰρ αἱ τριπόθητοι, ἀφ' ὧν βρομιώδεα ΠΗΛΟΝ
Φύρησαν Βάκχῳ τριζυγέες χάριτες.

Οὔτ'

Οὔτ' ἐν κάδῳ δηλοίμην, ὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.

Quibus verbis nec metrum nec ſenſus ineſt. Sicco tamen pede tranſiliunt Interpretes. Reſcribe meo periculo:

Οὔτ' ἐν κάδῳ ΔΗΛΟΣ ΜΕΝ, ὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.

Neque in cado vinum eſt, neque in amphora.

Cæterum videtur vox πηλὸς de vino mixto ſive adulterato interdum dici. Quod vel patet ex joco neſcio cujus apud Demetrium Phalereum in elegantiſſimo libello de Elocut. §. 173. Ἔςι δὲ ϰ̀ τῦ ἤθυς τὶς ἔμφασις ἐκ τῶν γελοίων, ϰ̀ ἢ παιγνίας ἢ ἀκολασίας. Ὡς ϰ̀ τὸν οἶνον τὸν προχύθεντα ἐπιοχῶν τὰ Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. Hæc ſunt inquinata admodum. Corrigit vir multæ et præclaræ eruditionis Thomas Galeus, οἶνον τὸν προχύθέντα πιπράσκοντα. Atqui in iſta emendatione ne mica quidem ſalis eſt. Neque enim Πηλεὺς dictus, quod vinum vendiderit, ſed quod corruperit: id quod ad Athenæum recte animadvertit magnus Caſaubonus. Legendum opinor: Ὡς ϰ̀ ΤΟΝ οἶνον τ̀ προχυθένlα ΜΙΣΓΟΝΤΑ Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. *Qui vinum in cratere jugulabat*, ſive *aqua miſcebat*, *Peleus non Oineus vocandus*. Hinc jocus ſcilicet de eo qui ex vino bono, πηλὸν fecit non bonum.* Male autem

* Athenæus ix. 8. p. 383. Ἐπιτιμῶντες δέ τινι, φασὶν, μὴ δεῖν ΤΟΝ ΟΙΝΕΑ ΠΗΛΕΑ ποιεῖν. Ad quem locum vide Cl. Caſaub.

PARS II. audiebant *κάπηλοι* ob vina corrumpenda. Quod ex Comico notiſſimum. Suidas: Καπηλικῶς. Ἀντὶ τοῦ, πανουργικῶς· ἐπεὶ οἱ κάπηλοι ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον, ΣΥΜΜΙΓΜΥΝΤΕΣ αὐτῷ σαπρόν. Eſaias i. 22. Οἱ κάπηλοί σου ΜΙΣΓΟΥΣΙ τὸν οἶνον ὕδατι. Hinc vox uſitata ad hominem nebulonem ſive veteratorem denotandum. Lyſias in Orat. contra Æſchinem Socraticum apud Athenæum lib. xiii. p. 612. Ὅτους δὲ ἐράνους συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους φορὰς οὐ κατατίθησιν, ἀλλὰ περὶ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΠΗΛΟΝ ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται.* Ubi verba iſta, τοῦτον τὸν κάπηλον, de Æſchine ipſo intelligenda recte vidit vir præſtantiſſimus Henricus Valeſius ad Harpocrationem. Quod manifeſtum eſt ex loco Ariſtidis in Orat. contra Plat. p. 311. corrupto quidem eo, ſed opera noſtra jam jam emendando: Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ, καὶ ΚΑΠΗΛΟΝ Αἰσχίνην; Vulgo peſſime legitur, καὶ πάλιν Αἰσχίνην.† Ad Lyſiæ locum ſine dubio reſpexit Ariſtides. Non uno autem nomine male audiebant Κάπηλοι. Nam et περὶ τὰ μέτρα inique agebant: quod paſſim Comicis notatum. Quin et Καπηλείου

* De his verbis Lyſiæ vide Salmaſium de Uſuris p. 59.

† Vide autem Weſſelingium ad Herodot. p. 13. qui ex eodem Ariſtide: Οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; οὐ Πυθαγόραν ΠΑΛΙΝ; οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἑπτὰ σοφιστὰς προσείρηκε; λέγω δὴ τοὺς σοφούς.

fores,

ſores, ut Janua Ditis, ſemper apertæ, et hominibus proletariis perviæ: quod probroſum imprimis et infame. Jamblichus Vit. Pythag. cap. 34. Παραιτήσασθαι δὲ λέγονται τὲς τὰ μαθήματα ΚΑΠΗΛΕΥΟΝΤΑΣ, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς ΠΑΝΔΟΚΕΙΟΥ ΘΥΡΑΣ, ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι τῶν ἀνθρώπων. Hinc ſcite admodum Sophocles in Phineo apud Polluc. vii. 193.

Βλέφαρον κέκλειςαι γ' ὡς ΚΑΠΗΛΕΙΟΥ ΘΥΡΑΣ.

Ita legendum, non θύραι. atque ita recte exhibet Editio prima. Eſt autem Attica locutio, βλέφαρον κέκλειςαι. *Palpebram habet clauſam Phineus, ut tabernæ januam*, i. e. ſemper apertam habet. Quod et doctiſſimo Kuhnio partim ſuboluiſſe video. Vir magnus ad Athenæum malebat, ὡς καπηλείε πύλαι. Sed ſenſus loci hominem fefellit. Huc facit Libanius Orat. x. in Julian. p. 294. Τὸ δὲ ἔργον ΚΑΠΗΛΩΝ· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ἕωθεν ΑΝΟΙΓΟΝΤΕΣ σκοπεσι περὶ τῆς ἐμπολῆς, ὅτως ὅτοι κερδῶν ἐμέμνηντο.

ΚΑΠΙΔΩΣΕΙΝ ΜΟΙ ΔΟΚΩ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΜΑΛΛΟΝ. Ἀντὶ τε, προσθήκην σχήσειν.] Decerptus eſt hic locus ex Ariſtophane in Lyſiſt. ver. 660. ubi legitur δοκεῖ. Quomodo et recte legendum viderat Cl. Kuſterus.

PARS II.

ΚΑΡΑΔΟΚΕΙ. Προσδοκᾷ.—Παρατίθενται Δίφιλον λέγοντα· Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαρανόμησεν.] "Hoc "fragmentum eſt corruptum, nec propter "brevitatem integrum habet ſenſum: quod "proinde fruſtra quis illuſtrare conetur." *Kuſter.* Diphili ſenarius nonnihil corruptus eſt, ſed ita tamen ut nullo negotio redintegrari poſſit. Reſcribe,

Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαραδοκήσαμεν.

Noctem illam totam expectantes tranſegimus.

Ea eſt vis verbi διακαραδοκεῖν· quod quidem rariſſimum eſt.

ΚΑΡΔΟΥΧΟΙ. Σφενδονῆται ἄριστοι.] Indicare videtur Suidas locum Xenophontis Exped. Cyri, lib. iv. ubi de *Carduchis* ita ſcribit: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο εἶχον ἢ τόξα καὶ ΣΦΕΝΔΟΝΑΣ. ΑΡΙΣΤΟΙ δὲ τοξόται ἦσαν.———εἷλκον δὲ τὰς νευρὰς, ὁπότε τοξεύοιεν, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες. Ita legendus iſte locus, quem imperite admodum ſollicitarunt Editores. Nam quod Cl. Hutchinſonus legendum malit, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προτείνοντες, vereor equidem ut ſatis Græcum ſit.* Eleganter dicitur, τῷ ἀριστερῷ

* Philoſtratus in Icon. p. 883. Ἕστηκε δὲ γυμνὸς, ἐν προσβολῇ, ΤΟΝ μὲν ΑΡΙΣΤΕΡΟΝ ΠΡΟΤΕΙΝΑΣ ΠΟΔΑ, σχῆμα εἶναι τῷ παντὶ σώματι, μεθισαμένῳ πρὸς τὸ τῆς κινήσεως ὀξύῤῥοπον.

ποδὶ

ποδὶ προβαίνειν· *pede ſiniſtro anteriori procedere.* PARS II.
Quod quidem σχῆμα ſagittarii eſt. Strabo, lib. vi. Τῶν μὲν κατεχόντων τὸ τόξον, ϗ ΠΡΟΒΕΒΗΚΟΤΩΝ ΤΟΙΣ ΠΟΣΙ.* Ὑπασπίδια προποδίζειν vocat Homerus, Il. N. 807. Quem locum non ſatis perceperunt Interpretes. Heſychius: Ὑπασπίδια προποδίζων, ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τȢς πόδας, καὶ ὅτως ΠΡΟΒΑΙΝΩΝ. Quod parum accuratum eſt. Idem ὑπασπίδια προποδίζειν et τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνειν.† Notum quid ſit Tacticis ἐπ' ἀσπίδα· *to the left.*‡ Cæterum notandum quos hic vocat Xenophon τοξότας ἀρίστȢς, eos a Suida vocari σφενδονήτας ἀρίστȢς. Sed ſic ſolet noſter bonus.

ΚΑΡΙΝΟΣ.——Οὗτος ὁ Καρῖνος βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν ἐς κοινὸν ὄφελος φέρων ȣδὲν εἰργάσατο.——βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι συναναμιχθείσῃ νεότητι, ϗ πάντα ἐκμέλως ϗ δίχα

* Arrianus in Hiſt. Indic. libro, cap. 16. p. 331. Edit. Jac. Gronovii: Ἀλλ' οἱ μὲν πεζοὶ αὐτοῖσι τόξον τε ἔχȣσιν ἰσόμηκες τῷ φορέοντι τὸ τόξον· ϗ τȣ̃το κάτω ἐπὶ τὴν γῆν θέντες, ΚΑΙ ΤΩ ΠΟΔΙ ΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΩ ΑΝΤΙΒΑΝΤΕΣ, οὕτως ἐκτοξεύȣσι, τὴν νευρὴν ἐπὶ μέγα ὀπίσω ἀπαγαγόντες. Vide Suid. ad v. Ἄραβες.

† Idem ad v. Προπαδίζων. Προβαίνων πρὸ τῆς ἀσπίδος. Lege, ΠΡΟΒΑΔΙΖΩΝ ΥΠΟ τῆς ἀσπίδος. Vide Ruhnken. in Addend. ad Heſychium.

‡ Ita apud Dionyſ. Halicarn. vol. ii. p. 182. Ed. Hudſon. ἐπὶ δόρυ· *to the right.*

λογισμȣ̃

PARS II. λογισμȢ πράττοντος.] Totum hunc articulum ad Eunapium refert Kuſterus. Sed fallitur. Sunt enim hæc verba Joannis Antiocheni in Excerptis a Valeſio editis, p. 834. ubi recte legitur, ἐς κοινὸν ὄφελος ΦΕΡΟΝ ȣδὲν εἰργάσατο — ϰ̀ δίχα λογισμȢ ΠΡΑΤΤΟΥΣΗι. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΚΑΡΧΑΡΟΔΟΝΤΑ. Ὅσα ϛρογγύλȣς καὶ ἐναλλάσσοντας τȣ̀ς ὀδόντας ἔχȣσι, λέων, κύων, πάρδαλις, ἀε|ίδες, ϰ̀ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσί.] "Sic "etiam legitur apud enarratorem Comici. "Sed, ut verum fatear, vocem iſtam, ἀέτιδες, "ſuſpectam habeo, quoniam non memini me "uſquam de iſto genere animalis aliquid le-"giſſe." *Kuſter.* Deſcriptus eſt hic locus, ut recte monuit Kuſterus, ex Schol. ad Ariſtoph. Equit. ver. 1014. qui eandem ſcripturam præfert, quam noſter Suidas. Sed uterque fœdiſſime corruptus eſt; reclamante licet Jacobo Gronovio, Mutilat. Suid. p. 26. qui novum quoddam animal, credo, hic intelligendum exiſtimavit, quod Africa non novit.* Tu vero noli dubitare quin hoc monſtrum nobis ſatis feliciter fuerit procuratum, atque adeo locus ita legendus atque inſtaurandus ſit: Λέων,

* Suidas ad v. Πελαργιδεῖς. Πελαργῶν παῖδες· ὥσπερ ΑΕΤΙΔΕΙΣ οἱ τῶν αἰτῶν. Sed iſta vox Ἀετιδεῖς, nullum locum hic habet.

κύων,

κύων, πάρδαλις, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ· καὶ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσί. *Ut leo, canis, pardus, et ſi quod aliud ſit ejuſmodi. Item piſces, qui carnivori ſunt.* Ita locutus eſt noſter infra: Μώνυχα ζῶα. Ἵππος, ὄνος, ὀρεὺς, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ. Idem: Συνόδοντα ζῶα. Βοῦς, πρόβατον, αἴξ, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ συμβέβηκεν ΑΛΛΟ στέαρ ἔχειν, ἀλλ᾽ οὐ πιμελήν. Idem, v. Χαυλιόδων. Καὶ ζῶα χαυλιόδοντα, τὰ φαίνοντα ἔξω τοὺς ὀδόντας, οἷον ἀσπάλαξ, ἐλέφας, σῦς, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ. Artemidorus, lib. iii. p. 168. Κώνωπες δὲ, καὶ αἱ λεγόμεναι ἐλπίδες, (leg. ἐμπίδες) ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ ὅμοιον. Nihil verius hac emendatione. Error autem ortus videtur ex affinitate literarum. Quod vero addit Suidas, καὶ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσι· notandum piſces in univerſum fere omnes καρχαρόδοντας eſſe: id quod docet Ariſtoteles, Hiſt. Animal. lib. ii. p. 33. Οἱ γὰρ ἰχθύες πάντες σχεδὸν καρχαρόδοντές εἰσι.

PARS II.

ΚΑΣΟΣ. Ῥωμαίων γοῦν ὁ νικήσας τὴν μουνὰξ μάχην, ἀνεδεῖτο στεφάνῳ ἀγρώστεως· Καὶ ἦν Κάσος ἄμαχος· φησὶν Αἰλιανός.] "Nullam video rationem, quare Ælianus in linguam Græcam receperit hoc Latinum vocabulum *Caſus.* Crediderim nomen hoc fuiſſe viri, qui in tali certamine fuerit ἄμαχος, ſive jam integrum illud eſt, ſive corruptum." *Perizonius ad Ælian.* Vocem Κάσος ſuſpectam etiam habuit

PARS II. habuit Kuſterus. Nec immerito. Scribendum utique: Κόσσος. Intelligit Ælianus A. Cornelium Coſſum, cujus nomen non incelebre in Hiſtoria Romana. Livius, lib. iv. cap. 20. *Longe maximum triumphi ſpectaculum fuit, Coſſus ſpolia opima regis interfecti gerens.* Plutarchus in Marcello: Πρῶτος μὲν γὰρ ἀνήνεγκε σκῦλα Ῥώμυλος, ἀπὸ Ἄκρωνος τοῦ Καινινήτου· δεύτερος δὲ, ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ἀπὸ Τολυμνίου Τυῤῥηνοῦ· μετὰ δὲ τούτους, Μάρκελλος, ἀπὸ Βριτομάρτου βασιλέως Γαλατῶν· μετὰ δὲ Μάρκελλον, οὐδὲ εἷς. Quæ totidem fere verbis leguntur etiam apud eundem in Romulo. Atque hinc coarguendus venit Scriptor neſcio quis apud Suidam in v. Ὄπιμα. Ὁ δὲ ΚΟΣΣΟΣ τὸν βασιλέα Γάλλον ἀποκτείνας, τὰ σκῦλα τῷ Διῒ ἀνέθηκε. Ubi de Coſſo dicuntur, quæ non niſi ad Marcellum pertinebant. Neque enim Coſſus Gallorum regem interfecit, ſed Marcellus: quod ex modo dictis patet. Cæterum ad hunc locum Æliani reſpexiſſe videtur Suidas infra: Μουνὰξ μάχη. Ἡ μονομαχία.

ΚΑΤΑΒΟΗ. Μέμψις. Κατηγορία.—Ὁ δὲ οὐχ ἥκιστα ἐπιμέμφεται αὐτῷ, καὶ καταβοὴν πεποίηται τοῦ ἀνδρὸς οὐκ ἐλαχίστην.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, pag. 122.

ΚΑΤΑΔΙΑΙΤΗΣΩ. Καταδικάσω. Κατακρινῶ.—Εἰ δὲ γ' ἐς τοὐναντίον ὀφθήσεται ἀδίκως ἐπεγκαλῶν,

αὐτὸς

αὐτὸς ἐγὼ καταδιαιτήσω τȣ̃ Σαρακηνȣ̃.] Et hunc locum deprompſit Suidas ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, pag. 84. PARS II.

ΚΑΤΑΙΞ. Καταιγίς. Ἡ δ' ἀπὸ Μηρισοῖο θοὴ Βορέαο καταΐξ. Ἤτοι ἀπὸ τῆς Θρᾴκης.] Deprompſtus eſt hic verſus ex poeta aliquo, qui hodie in deſideratis eſt. Quin et, quod nemo vidit, non uno mendo dehoneſtatus eſt. Reſcribendum utique:

Ἡ δ' ἀπὸ ΜΗΡΙΖΟΙΟ θοὴ Βορέαο καταΐξ.

Eſt autem Μήριζος mons Thraciæ. Hierocli in Synecdemo, Μόριζος. Plinio, *Meriſus*. Sed Conſtantinus in Thematibus recte admodum Μήριζον vocat. Quam quidem ſcripturam ſatis confirmat hexametri noſtri modulus. Videtur autem vel Apollonii vel Callimachi eſſe; nam utriuſque plurima deſiderantur. Quod et doctiſſimo Ruhnkenio viſum.

ΚΑΤΑΚΩΧΗ. Ἡ κατάσχεσις. Καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον. Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς ὥρας.] Hæc feſtinantem Kuſterum non ſunt remorata. Doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Nigrinum emendabat, πρὸς τὴν κατακωχὴν τῆς χώρας. Quo nihil verius. Sed ne ſic quidem ſalva res eſt. Obſtat enim vox χωρίον, quæ neutiquam interpretatio eſſe poteſt τȣ̃, κατακωχή. Nos pulcherrimam ῥῆσιν Suidæ reſtituimus.

Repono

PARS II. Repono certiſſime: Κατακωχή. Ἡ κατάσχεσις. Καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας. *Natura loci pro munimento erat.** Optime rem explicabit Harpocratio, et poſt eum Suidas: Ἐπιτείχισμα, τὸ τειχιζόμενον κατά τινων ΧΩΡΙΟΝ, ὅθεν ἦν τοὺς ἐπιτειχισθέντας κακῶς ποιεῖν. Quæ et noſtram lectionem non parum corroborant. †

ΚΑΤΑ ΠΗΧΥΝ ΕΠΕΔΙΔΟΥ. Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ κρείττω προκοπτόντων. Ὁ δὲ Φιλόσοφος ἀνεμπόδιστος εἰς ἐπίδοσιν διετέλει, καὶ ἐπεδίδου κατὰ πῆχυν, ὡς φάναι, ἀτεχνῶς ἄχρι τοῦ πανικοῦ δυστυχήματος.] Fragmentum hoc ex Damaſcii Hiſtoria Philoſophica decerptum eſt: quod et res et ſtilus indicat. Idem etiam exhibetur ſupra v. Ἐπίδοσιν. ubi legitur, Ὁ δὲ φιλοσοφῶν. Sed Græca minime ſincera ſunt. Reſcribendum proculdubio: ἄχρι τοῦ ΠΑΝΟΙΚΙΟΥ δυστυχήματος. Locus ita vertendus eſt: *Ille autem in Philoſophiæ ſtudio, nullis impedimentis retardatus, cubito, ut aiunt, iden-*

* Conſulendus Hermias apud Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 191.

† Quin et χῶρος pro *loco munito* uſurpatur ab Æliano Var. Hiſt. iv. 8. Καὶ μικρὸν χῶρον καταλαβὼν, καὶ ἀθροίσας ὀλίγους στρατιώτας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχήν. Dionyſ. Halicarn. v. 22. p. 282. Ὀχυρωτέραις ἐκράτυναν αὐτὸ κατασκευαῖς τὲ καὶ φυλακαῖς, περὶ παντὸς ποιούμενοι μὴ γενέσθαι τοῖς πολεμίοις ἐπίκαιρον ΧΩΡΙΟΝ ἐπιτείχισμα κατὰ τῆς πόλεως.

tidem

tidem proficiebat, uſque ad calamitatem illam, quæ totam ejus domum oppreſſit. Nihil, opinor, certius hac emendatione. De Iſidoro autem Philoſopho hic agi videtur, de quo Damaſcius apud Photium, p. 1032. Ὑποπεσὼν δὲ συμφορᾷ δημευούσῃ τὰ ὄντα. Quod de hac ipſa calamitate, quam πανοίκιον vocat Suidas, accipiendum.

PARS II.

ΚΑΤΑΠΛΗΞ. Ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Θεόπομπος·

Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει
Ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ * τὴν τέχνην.]

Hæc auctiora longe leguntur apud Harpocrationem, quem compilavit Suidas. Deſumpti autem ſunt iſti verſiculi ex Theopompo ἐν Τισαμένῳ· ut nos docet Harpocratio. Interpres autem nec ſenſus nec Græciſmi rationem habuit. Ita enim vertit: *Sed Lucina quidem a mulieribus aſſidue arte percuſſa veniam ipſis dat.* Nimirum id libenter agunt nonnulli, ut ea vertant, quæ non intelligunt. Quod fecit noſter Interpres. Senſus autem verborum, ſi modo

---

* Plutarchus in Fabio Maximo p. 394. Edit. Bryan — Παῦλον Αἰμίλιον, ἄνδρα πολέμων ἔμπειρον, οὐκ ἀρεστὸν δὲ τῷ δήμῳ, καὶ καταπλῆγα πολλῶν. Lege, καταπλῆγα ΥΠΟ ΤΩΝ πολλῶν. Heliodorus in Æthiop. lib. ix. p. 416. Καταπλῆγες ἄνθρωποι, καὶ ποίας ἤδη πρὸς τῶν περιεχόντων κινδύνων ἀνάμενοι.

ſana

PARS II. ſana ſint, ejuſmodi eſſe videtur: *Lucinam ita obtundi a mulieribus, ut neſciat utique quid agat; id tamen eis condonare.* Sed illud καταπλὴξ τὴν τέχνην nove dictum eſſe puto. Adde quod de mulieribus *parturientibus* hic ſermo eſt: quod tamen in Græcis neutiquam comparet. Quare nullus dubito quin hunc locum ita, fauſta et favente Critice, recte reſtituerim:

> Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγνώμην ἔχει
> Ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ ΤΩΝ ΛΕΧΩΝ.

Καταπλὴξ ὑπὸ τῶν λεχῶν· *a mulieribus parturientibus percuſſa et fatigata.* Orpheus in Hymno primo:

> ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ λύουσα πόνους δεινοῖς ἐν ἀνάγκαις·
> Μούνην γάρ σε καλοῦσι ΛΕΧΟΙ ——

Cæterum ad hunc locum Theopompi manifeſte reſpexit Schol. ad Sophocl. Elect. ver. 5. qui et ſubtiliter ſatis, ut mos eſt iſtorum hominum, rem explicat et enarrat: Καταπλὴξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Καὶ ΚΑΤΑΠΛΗΞ ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, ἡ πληγὰς συνεχεῖς (Angl. *Throws)* ἔχουσα. εἰσὶ δὲ εἰλείθυιαι οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων θεαί.

ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΤΑΙ—Ἀρχίλοχος· Εὖ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροίξεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴοσω φησί. Καὶ Ἀρχίλοχος· Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσ-

προΐσσομαι.] Vide Etymol. Mag. v. Προΐκτης. ubi Archilochi ſenarius ita recte legitur: PARS II.

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος ἐ καταπροΐξεται.

Ille vero haud impune me deridebit.

Heſychius: Καταπροΐξεις, καταφρονήσεις. Legend. Καταπροΐξει. Ariſtoph. Nub. ver. 1242.

Οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, ϗ τὲς θεὲς,
ΕΜΟΥ ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙ——

Quin et viciſſim ex Suida emendandus Etymologus, apud quem male ſcribitur: προτείνω χεῖρα, προΐσσομαι. Sed recte noſter:

——Προτείνω χεῖρα, ϗ προΐσσομαι.

Quomodo et corrigendus Schol. ad Homer. Odyſſ. P. 352. Προΐκτη, μεταίτη, παρὰ τὸ ἱκετεύειν ϗ προσαιτεῖν. Ἀρχίλοχος· Προτείνω χεῖρα, Προΐσσομαι. Noli dubitare quin Suidæ lectio veriſſima ſit. Vertendum utique:

Manum porrigo, et ſtipem peto.

ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΖΕΙΝ. Γενικῇ.—Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει. Ἀναςὰς ὡς εὐθὺς συνέπιε, καὶ συγκατεσκεδάσατο τὸ μετ' αὐτῦ κέρας.] "Peſſime. Re-
"ſcribendum enim eſt ex Xenophonte, Ἀνα-
"ςὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε. Quæ autem ſequuntur,
"nec apud Xenophontem nec apud Suidam
"ſatis emendata ſunt, quæ ſic legenda puto:
"Καὶ συγκατεσκεδάσατο εἰς τὲς μετ' αὐτῦ τὸ κέρας."
Kuſter.

PARS II.

Kuſter. Perperam omnino vir doctiſſimus. Nec quicquam melius Cl. Hutchinſonus ad locum, p. 210. Utrumque ſcilicet fefellit vis verbi Κατασκεδάζειν.* Atqui aperte Suidas: Κατασκεδάζειν. Γενικῇ. Quod ad veram lectionem quaſi manu ducit. Apud Xenophon. Exped. Cyri, lib. vii. 3. 16. ita legitur: Ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε, καὶ συγκαλεσκέδασε τῷ μετ᾽ αὐτοῦ τὸ κέρας. Unde certiſſima ſe offert emendatio: συγκατεσκέδασε ΤΩΝ μετ᾽ αὐτοῦ τὸ κέρας. *Quod reliquum erat vini in convivas effudit.* Quod et vidit, ut poſtea animadverti, doctiſſimus Pierſonus ad Mœrin. Huc alludere videtur Lucian. in Sympoſio: Καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ΗΝ ἐν τῇ κύλικι, περὶ ἥμισυ σχεδὸν, ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΣΕΝ ΑΥΤΟΙΝ. Ita legendus iſte locus. *Quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, in eos effudit.*†

---

* Photius in Lex. MS. v. Κατασκεδάζειν. Ἔθος ἦν Θράκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅσπερ ἔλεγον ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΖΕΙΝ. Οὕτως Ξενοφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ Κύρου Ἀναβάσεως. Μέμνηται τοῦτο καὶ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις. Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· Ἀναστὰς ὡς εὐθὺς συνέπιεν, καὶ συγκατεσκεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας. Idem eſt hic locus ex Xenophonte, quem deſcripſit Suidas.

† Antiphanes in Aliptria apud Athenæum iii. 35. p. 123.

Ἐὰν δὲ τἠργαστήριον ποιῆτε περιβόητον,
ΚΑΤΑΣΚΕΔΩ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεγίστην
Ἀρύταιναν ΥΜΩΝ, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος
Ζέοντος ὕδατος. Εἰ δὲ [μὴ,] μηδέποθ᾽ ὕδωρ πίοιμ᾽ [ἂν]
Ἐλευθέριον.

Sunt

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ. Ἡ ἔπειξις. Ἡ σφοδρότης. Ὁ δὲ τούτους συλλαβὼν αἰκίζεται λύμῃ πάσῃ καὶ καλαστάσει.] Mendum manifeſtum. Scribendum vel ex literarum ordine, Καλάτασις. Addo quod ita recte legatur in v. Λύμη, ubi idem fragmentum, idque haud paulo auctius, repetitur. Eſt autem ex Æliano, opinor: id quod liquet quodammodo ex Suida in v. Στρεβλούμενος.

PARS II.

ΚΑΤΑΤΡΥΦΗ. Καταφυγή. Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν. Ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν.] "Cave credat lector, τὸ κατατρυφὴ unquam "ſignificare poſſe καταφυγή. Sed ita ſtatuendum "eſt, vocem poſteriorem eſſe prioris emenda-"tionem, non vero interpretationem." *Kuſter.* Quod de hoc loco ſtatuendum cenſuit vir doctiſſimus, nauci non eſt. Eandem tamen cantilenam canit infra ad v. Ὠρακιάτας.* Lambertus Bos, vir doctiſſimus, malebat, Καταροπὴ, καταφυγή. Perperam uterque. Repone, Κατακρυφή. Καταφυγή. Reſpexit noſter ad Sophoclis Oedip. Col. ver. 210.

Sunt Iambici tetrametri. Hic male interpres. Plutarchus de Liberorum Educatione, Edit. Lipſ. 1748. Ἀριστοφάνους δὲ, ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, παντοίως πᾶσαν ὕβριν ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΝΝΥΝΤΟΣ, καί τινος τῶν παρόντων τὰ τοιαῦτα ἀνακωμῳδοῦντος· Οὐκ ἀγανακτεῖς, εἰπόντος, ὦ Σώκρατες; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφησεν· ὡς γὰρ ἐν συμποσίῳ μεγάλῳ, τῷ θεάτρῳ σκώπτομαι. Ubi vide notas.

* Et ſupra ad v. Γαλῆ.

PARS II.

Ἀλλ' ἐρῶ· ȣ̓ γὰρ ἔχω ΚΑΤΑΚΡΥΦΑΝ.

Sed dicam: Neque enim eſt ut celare poſſim.

Ubi vide Scholiaſtam, quem exſcripſit Suidas.

ΚΑΤΑΤΡΥΧΕΙΝ. Ἔλαττον. Πιέζειν. Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν κατατρύχειν ἑαυτȣ̀ς μερίμναις ταῖς κινδύνȣς ȣ̓κ ἐχȣ́σαις.] "Scribendum puto, βλάπτειν, πιέ-"ζειν; vel ſimile quid. Lectio enim vulgata "manifeſto mendo laborat." *Kuſter.* Violenter nimis, vir doctiſſime. Leniori arte res ſublevanda eſt. Reponendum ſine dubio: Κατατρύχειν. ΕΛΑΤΤΟΥΝ. Πιέζειν. Quo quidem verbo, ut alios taceam, utitur Polybius, lib. iii. p. 334. Βȣλόμενος ἅμα μὲν ἀφωρισμένȣ πλήθȣς ΕΛΑΤΤΟΥΝ ἀεὶ τȣ̀ς ὑπεναντίȣς. *Adverſarios atterere et diminuere.* Nihil proclivius hac emendatione.

ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ. Συγκαταθεμένȣ. Τȣ̃ δὲ καταινέσαντος τὸ νῦν εἶναι, καλιάσιν ὑπέσπονδοι.] Hunc locum non intellexit Interpres. Ita enim reddit: *Cum autem aſſenſu ſuo rem probaſſet, fide data et accepta in urbem redeunt.* Atqui, mi homo, τὸ νῦν εἶναι, eſt, *in præſentia.* Lucian. de Merced. Conduct. Τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς ȣ̓δ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες ἀποδιδόσθαι τὴν πρόφασιν ἀληθεύοιεν ἄν. *In præſentia ſatis fuit oſtendiſſe, neque eos verum dicere, qui hac*

de

de cauſa ſe ipſos vendidiſſe prædicant. Quare locum Suidæ ita interpretandum eſſe cenſeo: *Cum vero aſſenſum ſuum pro tempore dediſſet, fide data et accepta in urbem redeunt.* Eſt autem hoc fragmentum Polybio, ſi quid judico, adſignandum. Nihil vero notius apud Græcos quam τὸ νῦν εἶναι, ἑκών γε εἶναι, quibus addo tertium, nemini, quod ſciam, obſervatum, σέ γε εἶναι· *quod ad te attinet.** Atque hinc explicandus locus Sophoclis, quem nemo Criticorum intellexit. Eſt autem Oedip. Col. ver. 1186.

PARS II.

—— ὡς ΜΗΔΕ δρῶντά σε
Τὰ τῶν ΚΑΚΙΣΤΑ ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ,† πάτερ,
Θέμις, ΣΕ Γ' ΕΙΝΑΙ, κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.

——*Ut etiamſi adverſus te ille*
Sceleratiſſime et impientiſſime fecerit, pater,
Non fas ſit tamen, quod te attinet, illi male rependere.

Ita legendus et vertendus iſte locus.

---

* Addo quartum, τὸ τήμερον εἶναι, apud Alciphr. Ep. i. ubi vide Bergler. Et apud Ariſtid. vol. 1. p. 275. Edit. Jebb. Vide viros doctos ad Tho. Magiſtrum p. 845. Edit. Lug. Bat. 1757. Confer Platon. in Cratylo p. 25. Edit. Fiſcher. Ita quoque Baſilius in lib. de *Quomodo legendi Græcorum libri*, p. 91. Ed. Grot. Καὶ μηδένα Φαιάκων ΕΝ ΤΩ ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ἄλλό τι ἂν εὔξεσθαι μᾶλλον, ἢ Ὀδυσσέα γενέσθαι, καὶ ταῦτα ἐκ ναυαγίυ περισωθέντα. Vide et p. 108.

† Lege, ΚΑΚΙΣΤΩΝ Κ'ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ. Sic Plato de Legibus lib. x. p. 228. ΚΑΚΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΣ. Vide nos in Præfat. ad Emend. P. iii.

ΚΑΤΕΑΓΟΤΩΝ. *Αὕτη τοίνυν ἡ προθυμία ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων, καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας, ἐπὶ κωμῳδίαν ἐτράπη καὶ γέλωτα πολύν.*] Hic locus decerptus eſt ex Damaſcio in vita Iſidori, ut nos docet Photius in Excerptis, pag. 1045. Hinc autem Excerpta Photiana, quæ manifeſto laborant, nonnihil ſuppleri atque ampliari poterunt. Quod notabit lector eruditus.

ΚΑΤ᾽ ΕΜΟΥ ΩΜΝΥΟΝ. *Ὁ ποτὲ ζηλωτὸς καὶ περίβλεπτος νῦν ὅρκος γέγονα τοῖς πάλαι θαυμάζουσι. Κατὰ γὰρ τῶν ἐμῶν ὀμνύουσι συμφορῶν.*] Reſpexit Suidas ad Pſalm. cii. 8. *Καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ᾽ ἐμοῦ ὤμνυον.* Quod et recte monuit vir ſummus in Caſaubonianis. Quæ vero ſequuntur, videntur eſſe ex commentatore aliquo in locum Pſalmographi. Et notanda verba, quia pulcherrima ſunt, et ſenſum quidem elegantiorem atque exquiſitiorem præferunt. *Ego quondam feliciſſimus et dignitate conſpicuus, nunc juſjurandum factus ſum illis, qui me ante ſuſpiciebant. Per meas enim calamitates jurant.**

---

* Libanius Epiſt. xviii. p. 7. Ἐμοὶ σχῆμα μὲν ἀρκεῖν οἱ λόγοι, δι᾽ οὓς οὐδεπώποτε ταπεινότερον ἡγησάμην ἐμαυτὸν ὑμῶν, ὧν ἡ λαμπρότης ὅρκος τοῖς κόλαξι. Schol. ad Pindar. Nem. xi. p. 430. Ἰδίως γὰρ οἱ παλαιοὶ κατ᾽ αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον.

KATE-

ΚΑΤΕΣΠΟΔΗΣΕ. Κατέκοψεν. Ἑταίρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησε.] Depromptus eſt hic locus ex Ariſtoph. Theſmoph. ver. 567. ubi ita legitur: PARS II.

Οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν.

Intelligendus autem poeta de morte Agamemnonis, quem ſecuri percuſſit uxor Clytæmneſtra. Sophocl. Electr. ver. 93.

Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος ἄρης οὐκ ἐξένισε.
Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ, χὠ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα ΦΟΝΙΩι ΠΕΛΕΚΕΙ.

Erat autem Clytæmneſtra Ægiſtho pro uxore: Hinc ἑταίραν vocat Suidas.

ΚΑΤΕΤΑΧΗΣΕ. Κατέσπευσε.] Polybius, lib. iii. p. 238. Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς· ΚΑΤΕΤΑΧΗΣΕ γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας. *Sed fruſtra fuerunt: Nam ipſos Hannibal antevertit.* Quo reſpexiſſe videtur Suidas.

ΚΑΤΕΧΕΙ. Κατέχεεν. Ἐπέῤῥει. Ὁ δὲ πολλὴν κατέχει τούτου κουφολογίαν. Ἀντὶ τοῦ, ἐλοιδόρει. Καὶ αὖθις· Δήσαντες ὀπίσω τὰς χεῖρας, πολὺ κατέχεον τοῦ γάλακτος. Πρὸς γενικὴν ἡ σύνταξις.] Ex quo fonte ἀποσπασμάτια iſta hauſerit Suidas, mihi quidem

PARS II. quidem incompertum eſt. Sed poſterius ſincerum non eſt: id quod nemini non patebit, cum ſemel emendavero. Repono: *Δήσαντες ὀπίσω τὰς χεῖρας, πολὺ τȣ̃ γάλακτος κατέχεον* ΑΥΤΟΥ. Recte neſcio quomodo Interpres: *Cum manus ejus a tergo religaſſent, multum lactis in eum effuderunt.* Vox *αὐτȣ̃* ad ſenſum loci et mentem Gloſſographi plane neceſſaria eſt. De victima autem humana, et lactis libamine hic agi videtur. Quod imprimis notandum.*

ΚΑΤΕΧΟΥΣΙ Δ᾽ ΕΡΩΤΕΣ ΕΜΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. *Λείπει ἀνθρώπȣς. Ἀντὶ τȣ̃, ἐρῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐμῆς πόλεως.*] "Hæc apud Ariſtophanem me legiſſe puto: quamvis locus nunc non ſuccurrat. Forte in *Avibus* exſtant." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Ariſtoph. Av. 1316.

Κατέχȣσι δ᾽ ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.

Quomodo et ſcribendum eſt apud Suidam, qui Scholiaſtam Comici pro more compilavit. Ita autem locutus eſt Plutarchus in Alcibiade: *Τοσȣ̃τος ἔρως* ΚΑΤΕΙΧΕ *τὸν ἄνθρωπον.*

---

* Plutarchus in Artax. p. 293. Edit. Bryan. *Φαγόντι δὲ, πιεῖν μέλι, ϗ γάλα συγκεκραμένον ἐγχέȣσιν εἰς τὸ ϛόμα, καὶ κατὰ τοῦ προσώπȣ καταχέȣσιν.* Suidas ad v. *Ἐπίκȣρος* p. 815. *Ἐὰν δέ τις (Ἐπικȣρείων) ἀφίκηται θρασυνόμενος, καὶ τὰ ἐκ τȣ̃ νόμȣ παρ᾽ ȣ̓δὲν ποιήσηται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχείῳ ἡμερῶν εἴκοσιν, ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι γυμνὸς, καὶ γάλακτι, ἵνα ᾖ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον.*

KATE-

ΚΑΤΕΧΡΩΝΤΟ. Ἀνήρεν. Ἐφόνευον.—Ἄλλοι ἑαυτὲς κατεχρῶντο. αὐθένται ἐγίγνοντο.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Dione in Excerptis ab Urſino editis, p. 399. Quod diligentiſſimum Editorem nuperum fugiſſe video. Verba autem iſta, αὐθένται ἐγίγνοντο, ſunt non niſi interpretatio præcedentium. Suid. v. Ἀτηρόταλον——Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. βλαβερόν. Ubi βλαβερὸν eſt nihil aliud quam interpretamentum vocis præcedentis. Sic ſolet noſter: quod non ſemel obſervavimus.

ΚΑΙΝΟΠΡΕΠΕΣ. Μηχάνημά τι καινοπρεπὲς ἐτεκτήνατο λαθραίως—ἀποκλείει τὰς ὄχθας δι' αὐτῦ τῦ ποταμῦ ἑκατέρωθεν σκευάσας Δαρείες· ἐν οἷς βοήθειαν ἀποχρῶσαν βαλὼν, ἐςέρει τὴν πόλιν τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀγωγίμων.] "Vox Δαρείες in mendo "cubat, quam emendare non eſt proclive; "quoniam auctor, ex quo fragmentum hoc "depromptum eſt, ignoratur, vel plane forſan "intercidit. Ego interim cum aliud non ſuc"curreret, πύργες in verſione expreſſi." *Kuſter.* Hunc locum, cujus ſenſus ſatis obvius eſt, corruptum eſſe facile vidit vir doctiſſimus. Sed medicina deerat. Aliud enim eſt quid ſit pravum atque ὕπελον in oratione indicare, aliud Scriptoris manum inſtaurare. Eam vero tibi ita præſtandam eſſe cenſuerim: ἑκατέρωθεν σκευάσας ΒΑΡΕΙΣ. De qua voce adeundi Etymol. Mag.

PARS II. Mag. Suidas, Ammonius, et ad eum doctiſſimus Valckenarius. Optime, ut ſolet, Heſychius: Βάρις, πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ ϛοὰ, ἢ πύργος. Intelligendæ autem hic turres ligneæ, quæ utraque parte fluvii poſitæ commeatum urbis interceperunt. Rem ſatis manifeſtam dabit Procopius in Gothicis, lib. iii. p. 282. qui huic loco plane geminus germanus eſt. Δοκὺς ἐς ἄγαν μακρὰς ἐκ τῆς ἑτέρας ὄχθης ἄχρι ἐς τὴν ἑτέραν ἐξικνυμένας ἐνταῦθα ἐς γεφύρας κατέθετο σχῆμα. ΠΥΡΓΟΥΣ ΤΕ ΔΥΟ ΞΥΛΙΝΟΥΣ παρ' ἑκατέραν τὴν ὄχθην ΤΕΚΤΗΝΑΜΕΝΟΣ, φυλακτήριον καλεϛήσατο μαχίμων ἀνδρῶν, ὡς μηκέτι ἀκάτοις τισὶν ἢ πλοίοις ἄλλοις ἐκ τȣ̃ πόρτȣ ἀναγομένοις ἐς τὴν πόλιν ἐσιτητὰ εἴη. Confer etiam Procopium infra, p. 284. ubi de turribus hiſce ligneis agit.

ΚΑΙΝΟΣ. Ὁ νέος. Καινὸς γνώμην. Ἀντὶ τȣ̃, νέαν γνώμην εἰσηγȣ́μενος. Καινῶν ἔργων ἐγχειρητής.] Utrumque fragmentum depromptum eſt ex Ariſtoph. Av. ver. 256.

Ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς,
Καινὸς γνώμην
Καινῶν ἔργων τ' ἐγχειρητής.

Ubi Schol. Καινὸς γνώμην. Νέαν γνώμην ἐξηγȣ́μενος. Imo recte Suidas, εἰσηγȣ́μενος. Eſt autem γνώμην εἰσηγεῖσθαι, *novam ſententiam in medium proferre*: de quo conſulendi Rhetores Græci.

ΚΑΙΡΙΑ. Ἔγκαιρα, ἢ συμφέροντα. Τίνι γάρ ποτ᾽, ὦ φιλία γενέθλα, πρόφρων ἀκέσαιμ᾽ ἔπος; τίνι φρονοῦντι καίρια; ἀντὶ τοῦ, παρὰ τίνος ἀκέσαιμι τὰ συμφέροντα; οὕτω Σοφοκλῆς.] Sophoclis locus, quod Interpretes fugit, eſt in Elect. ver. 227.

Τίνι γάρ ποτ᾽ ΑΝ, ὦ ΦΙΛΑ γενέθλα,
ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ ἀκέσαιμ᾽ ἔπος,
Τίνι φρονοῦντι καίρια;

Ita legendus iſte locus, qui viris doctiſſimis in ſalebroſo eſt: ὦ φίλη γενέθλη. Quo pacto hic verſus reſpondebit fraterculo ſuo ſupra ver. 208.

θανάτους αἰκεῖς | χειροῖν διδύμαιν
τίνι γάρ ποτ ἂν ὦ | φίλα γενέθλα.

Vulgo, indignante metro, legitur, ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν. Sed noſtra lectio veriſſima eſt. Idem αἰκὴς et ἀεικής. Hoc Ionum eſt, illud vero Atticorum; atque adeo Atticæ Muſæ redonandum. Cæterum hinc Suidas, qui non uno morbo laborat, facile ſublevandus eſt.

ΚΑΙΡΟΣ.——Καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον μου.] Reſpexit noſter ad Geneſ. vi. 13. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· Καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον μου. *Tempus adeſt, quo omnes homines demetendi ſunt.* Ita interpretandus videtur iſte locus. Sic Matth. xxi. 34. Καιρὸς τῶν καρπῶν. *Tempus*

PARS II. *pus colligendis fructibus opportunum.* Marc. xi. 13., Καιρὸς σύκων. *Tempus ficuum colligendarum. Cum maturæ ſunt ficus.* Locus autem Marci, qui decantatiſſimus eſt, et eruditiſſimorum hominum ingenia ſatis ſuperque exercuit, ſi verum amamus, non niſi litura donandus eſt. Verba ſcriptoris adſcribam, deinde ſententiam meam paucis aperiam. Καὶ ἰδὼν συκὴν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ· Καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν, οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑΙΡΟΣ ΣΥΚΩΝ. Primum Græca, ſi quæ alia, pura ſunt atque Ἑλληνικώτατα· ſenſus manifeſtus. Nam virorum doctiſſimorum tum emendationes, tum explicationes, neutiquam ſatisfaciunt. Deinde pro certo habendum, Jeſum non acceſſiſſe ad arborem niſi καιρῷ σύκων. His poſitis, nihil jam reſtat, niſi ut verba iſta, οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων, deleamus, vel, quod perinde eſt, pro gloſſemate habeamus. Quod unice verum eſt. Huc accedit quod Marcus plerumque quaſi Matthæi epitomator cenſendus eſt. Atqui Matthæus iſtam caudam non habet. Eſt igitur, ut dixi, gloſſema, et putidiſſimum quidem, quod ad marginem ſui codicis adleverat neſcio quis, qui ſibi ſapere videbatur. Sic gloſſæ infinitæ in textum demum invectæ ſunt: de quo alius dicendi erit locus. Cæterum ad ficum arborem παρὰ καιρὸν accedere, παροιμιωδῶς dici videtur de

de homine ſtolidiſſimo, et qui horas neſciret. Quod viros doctiſſimos ad hunc locum fugiſſe miror. Marcus Antoninus xi. 33. Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομένȣ. *Ficum, cum tempus ficuum præterlapſum eſt, quærere, hominis inſani eſt.* Hinc eleganter Himerius apud Photium, p. 1131. Ἀλλ' ȣ̓δ' ὀπωρίζειν ἔξεστιν, ὅταν ἐθέλωσιν ἄνθρωποι· ἀλλὰ κ' ἂν συκάζειν ἐθέλῃς, ἀναμένεις τὴν ὥραν τὴν τῆς ὀπώρας ὁμώνυμον. *Sed neque fructus autumnales colligere licet, quando homines cupiunt; ſed ſi ficus legere velis, tempus ficuum expectandum eſt.*

PARS II.

ΚΑΙΝΟΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΙ.* Ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδιψοι ϗ περικλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς ϗ καινοπεποιημένοι. Τȣτέστιν, ὑγιεῖς.] Hæc verba leguntur etiam ſupra, v. Ἐκπαθεῖς. Interpretatio vero, quam adfert Suidas, plane ridicula eſt. Ἐκπαθεῖς. Ὑγιεῖς. Ἐκτος πάθȣς. Ad utrumque tamen locum ſilent Interpretes. Legendum proculdubio: ΕΥΠΑΘΕΙΣ ϗ καινοπεποιημένοι· *bene curati et refecti: freſh and in good ſpirits.*† Heſych.

* Æſchines Socraticus in Dial. iii. p. 44. Edit. Fiſcher. Καὶ πάλαι μετεωρολογῶ, ϗ δίειμι τὸν ἀΐδιον ϗ θεῖον δρόμον, ἔκ τε τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν ξυνείλεγμαι ϗ ΓΕΓΟΝΑ ΚΑΙΝΟΣ.

† Sed nihil muto. Ita Alciphron in Epiſt. ii. 4. p. 244. Edit. Steph. Bergler. Μὰ τὴν Καλλιγένειαν ἐν ᾗ νῦν εἰμι καὶ ἔχαιρον, Μένανδρε, ΕΚΠΑΘΗΣ ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη. Ubi vide Editorem. De præpoſitionis ἐκ duplici et diverſa vi conſulas Cl. Valcken. Diatrib. in Euripidem p. 197.

PARS II. ſych. Εὐπαθεῖν, εὐεργεῖν. Scribend. εὐεκλεῖν. Idem: Εὐεκλεῖ, εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει. Idem: Εὐπαθοῦντες, εὔῤῥωστοι. Crates Comicus apud Harpocrationem et Suidam v. Παρουσία.

Ἔχοντες ΕΥΠΑΘΗ βίον, παρουσίαν τε χρημάτων.

Ita ſcribendus iſte locus. Eſt enim Iambicus octonarius: quod metrum Comœdiæ proprium eſt. Hinc eleganter Procopius in Perſicis, lib. i. Καταβεβρεγμένοι ΤΗι ΕΥΠΑΘΕΙΑι. *Vino epuliſque repleti atque exhilarati.* Addo vocem vel eruditiſſimis viris parum perſpectam. Εὐπάθημα. Angl. *High-life.* Dio Chryſoſt. Orat. 18. p. 255. Ἥτε Εὐριπίδου προσήνεια καὶ πιθανότης, τοῦ μὲν τραγικοῦ ΕΥΠΑΘΗΜΑΤΟΣ καὶ ἀξιώματος τυχὸν οὐκ ἂν τελέως ἐφίκνοιτο· πολιτικῷ δὲ ἀνδρὶ πάνυ ὠφέλιμος. Quem locum fruſtra viri docti ſollicitant. Græca ita vertenda ſunt: *Euripidis autem ſermo lenis et ad perſuadendum facta, etſi ad ſpiritum majeſtatemque Tragicam minus accedit, homini tamen politico apprime utilis eſt.*

ΚΕΚΡΟΨ, Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· ὅθεν καὶ Κεκροπίδαι οἱ Ἀθηναῖοι——ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισγομένων ταῖς γυναιξὶ, καὶ ἐκ τούτων μὴ γινωσκομένου ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ παιδὸς, ἢ τοῦ παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς, αὐτὸς νόμους θέμενος, ὥστε φανερῶς συγγίνεσθαι αὐταῖς, καὶ μιᾷ στοιχεῖν.] "Scribe "μιᾶς τυχεῖν, ut recte legitur apud Scholiaſtam "Ariſtophanis ad Plutum." *Kuſter.* Hunc locum

locum deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 773. ut recte monuit vir doctiſſimus. Quam vero probat Scholiaſtæ lectionem Kuſterus, eam utique improbat Cl. Hemſterhuſius, cui unice placet Suidæ lectio. Sic diverſa eſſe ſolent hominum judicia. Id vero pro certo affirmaverim, nec hunc, nec illum verum vidiſſe. Utraque enim lectio putida eſt et inepta. Reſcribo, idque eleganter: ὥςε φανερῶς συγγίνεσθαι αὐταῖς, ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΙΑι ΣΥΝΟΙΚΕΙΝ. *Ipſe lege lata viros ſine metu et legitime cum fœminis concumbere, et ſingulos unam tantum mulierem habere juſſit.* Epictetus apud Stobæum, pag. 131. de Platone: Οὐ γαμεῖν κελεύων, ΚΑΙ ΣΥΝΟΙΚΕΙΝ ΕΝΑ ΜΙΑι, εἶτα κοινὰς εἶναι βούλεσθαι τὰς γυναῖκας. *Neque enim dum uxorem ducere jubet, et unum cum una habitare, inde communes vult eſſe mulieres.** Porro idem de Cecrope narrat Athenæus lib. xiii. p. 555. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος ΚΕΚΡΟΨ ΜΙΑΝ ΕΝΙ ΕΖΕΥΞΕΝ, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμίων ὄντων. *Athenis primum Cecrops unam unius eſſe juſſit, cum antea licenter et inverecunde cum viris fœminæ congrederentur,*

* Herodotus p. 144. Edit. Weſſeling. Καὶ γυναικὶ ΜΙΗι ΕΚΑΣΤΟΣ αὐτέων ΣΥΝΟΙΚΕΙ, κατάπερ Ἕλληνες.—Hinc explicandus D. Paulus ad Roman. ix. 10. ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα· *una cum uno.*

PARS II.

tur, et nuptiæ communes eſſent. Atque ita intelligendus Juſtin. ii. 6. *Ante Deucalionis tempora regem habuere Cecropem; quem, ut omnis antiquitas fabuloſa eſt, biformem tradidere, quia primus marem fœminæ* (ΕΝΑ ΜΙΑι) *matrimonio junxit.* Quæ formula Græcis uſitatiſſima, vide an reſtituenda ſit Laertio in Socrate: Βουληθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λειπανδρεῖν αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας. Repono, γαμεῖν ΜΕΝ ΕΝΑ ΑΣΤΗΝ ΜΙΑΝ.* Huc eleganter adludit Antipater in Epigrammate Anthol. lib. vi. p. 547.

Πᾶσαι δ' ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταίριδες, ἀλλὰ τυχοῦσαι
Κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ΕΝΟΣ εἰσὶ ΜΙΑ.

Quod vero Suidas, ſive potius Librarius, στοιχεῖν pro συνοικεῖν ſcripſerit, idem fere modo ſupra fecerat. Nam ubi legitur, Κέκροψ ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· legendum ſine dubio, ΣΥΝΩιΚΙΣΕ τὰς Ἀθήνας. Nempe Cecrops Atticæ incolas hic illic diſperſos in urbem coegit, et ut una habitarent primus fecit. Quod πόλιν συνοικίζειν dicunt Græci.†

---

* Lege, γαμεῖν μὲν ΕΚΑΣΤΟΝ ἀστὴν μίαν. Confer Herodotum, ut ſupra, p. 144. Hic locus ex Laertio legitur apud Suidam ad v. Λειπανδρεῖν.

† Polybius lib. xvii. p. 1072. Λυσιμαχεῖς δὲ παραλόγως ἀναστάτους γεγονότας ὑπὸ Θρᾳκῶν, οὐκ ἀδικεῖν Ῥωμαίους κατάγων καὶ ΣΥΝΟΙΚΙΖΩΝ.

ΚΕΛΑΡΙΖΕΙ. Μετὰ ἤχου ῥεῖ, Ἡ μὲν κάμηλος ἐγεύετο τοῦ χυλοῦ. Ὁ δὲ ἔπινε πολὺν τοῦ ποτοῦ ἀκούσιον, καὶ ἅτε κάτωθεν τοῦ πνεύματος ὠθουμένου, ἄνωθεν δὲ τοῦ ὕδατος ἐπιφερομένου, ὡς φάρυξ ἐκελάριζε.* *Camelus quidem liquorem illum guſtabat: ille vero potum invitus bibebat, et cum flatus inferne ſurſum pelleretur, ſuperne vero aqua infunderetur, inſtar gutturis reſonabat.*] Decerptus eſt hic locus, ni plurimum fallor, ex Jamblicho in Babylonicis: id quod collegiſſe videor ex Excerptis a Photio editis, p. 244. Multa autem hic peccata eſſe video tum in Græcis, tum in Latinis. Primum legendum videtur, Κελαρύζει· quæ vox Homerica eſt. Dicitur autem κελαρύζειν de murmure aquarum. Heſychius: Κελαρύζει, ἠχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥεῖ. Confer etiam Etymol. Mag. in v. et Schol. ad Theocrit. Idyll. Α. 1. Reſpexerunt omnes ad Homer. Il. Φ. 261.

——— Κατειβόμενον ΚΕΛΑΡΥΖΕΙ

Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ ———

Hoc primum. Deinde ſcribe, ἐγεύετο τοῦ χιλοῦ. Χιλὸς eſt *pabulum jumentorum*: illud autem χυλοῦ plane ridiculum eſt. In iis quæ ſequuntur Librarii alicujus emendatiunculam agnoſco. Ὁ

---

* Lege ἡ φάρυγξ ἐκελάρυζε. Vide nos in Præfat. ad P. iii. et Suidam v. Βορβορυγμὸς, unde hoc fragmentum ampliari queat.

δὲ

PARS II.

δὲ ἔπινε ϖοτὸν—τȣ̃ ϖοτȣ̃. Sed neutrum verum eſt. Scribendum, ἔπινε τȣ̃ ϖοταμȣ̃. *He drank of the river.* Plutarchus in Pompeio: Καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ ϛόμα δεδιψηκὼς ἔπινε τȣ̃ ϖοταμȣ̃. Quin et legendum, ἔπινε τȣ̃ ϖοταμȣ̃ ἀκȣ́σιος. Bibebat autem ἀκȣ́σιος, quia nihil habebat melius, quod biberet. Quod fecit Pompeius ſupra. Denique verba illa ὡς φάρυγξ, vitii manifeſta ſunt. Scribendum, ἀσφάραγος ἐκελάρυζε. Heſych. Ἀσφάραγος, φάρυγξ. Interpres autem, feſtivum caput, lectionem ineptiſſimam ſecutus, verſionem, ut par erat, ineptiſſimam procudit. Nos vero rectiſſime emendavimus. Eſt autem, ut videtur, ex poeta aliquo deſumptum:

Ἀσφάραγος κελάρυζε ——

Quare locum integrum, qui hactenus depravatiſſimus fuit, ita tandem legendum atque interpretandum eſſe contendo: ΚΕΛΑΡΥΖΕΙ. Μετὰ ἤχȣ ῥεῖ.* Ἡ μὲν κάμηλος ἐγεύετο τȣ̃ ΧΙΛΟΥ. Ὁ δὲ ἔπινε ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΑΚΟΥΣΙΟΣ, ϗ ἅτε κάτωθεν τȣ̃ ϖνεύματος ὠθȣμένȣ, ἄνωθεν δὲ τȣ̃ ὕδατος ἐπιφερομένȣ, ΑΣΦΑΡΑΓΟΣ ΕΚΕΛΑΡΥΖΕ. *Camelus quidem pabulo veſcebatur. Ille vero de*

* Io apud Athenæum xi. 13. p. 495.

Ἐκ ζαθέων ϖιθακνῶν ἀφύσσοντες
Ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε.

Quem locum non intellexit Interpres.

fluvio

fluvio bibebat invitus, et cum flatus inferne ſurſum pelleretur, ſuperne vero aqua infunderetur, guttur ejus reſonabat. Quæ veriſſima atque integerrima lectio. Videtur autem noſter Anonymus reſpexiſſe ad Epigramma Neſtoris apud Antholog. lib. i. p. 67. in Pythium draconem: PARS II.

Αὐτὰρ ὁ διψήσας ΠΟΤΑΜΩι ὑπέθηκε γένειον.
Πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἴσω ῥέεν· ἀργαλέον δὲ
ΑΝΘΕΡΕΩΝ ΚΕΛΑΡΥΖΕ ——

Cæterum hinc corrigendus Scriptor neſcio quis apud Suidam v. Λαφύξας, qui huic noſtro ſimillimus eſt. Οἱ δὲ Πέρσαι φρέασι περιτυχόντες, λαφύττουσιν ἀπληστότερον, καὶ ἐς μέγα κακὸν ἀποκλίνουσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόᾳ τοῦ ὕδατος ἐμβολῇ διενεγκεῖν οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος τὴν ἀντίληψιν. Hæc ſenſum nullum habent. Scribendum proculdubio: τῇ ἀθρόᾳ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ἐμβολῇ. *Perſæ autem in fontes incidentes, et avidius aquam haurientes, in malum non minimum incurrunt, quia venter eorum propter aëris renitentis impetum, aquam immodice ingeſtam ferre nequit.** Ita locutus eſt Plutarch. de Pla-

* Decerptus eſt hic locus ex Theophylact. Simocattæ Hiſt. lib. ii. 5. ubi nihil mutandum. Verte: *quia venter eorum propter aquæ irruentis impetum, aquam ingeſtam ferre nequibat.*

PARS II. cit. Philoſoph. lib. iv. cap. 16. Ἀλκμαίων ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΜΒΟΛΗΝ. Quæ locutio reſtituenda Longino περὶ Ὕψους §. 33. Κἀκεῖνα ΤΗι ΕΜΒΟΛΗι τοῦ δαιμονίου ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (*The impulſe of the divine Spirit*) ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον. Ita legendus iſte locus.

ΚΕΛΗΣ. Εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. Ἀριστοφάνης·

——Ἀλλ' ἐκεῖνό γ' οἶδ', ὅτι
Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασιν ὄρθριαι.

Καὶ ἵππος δὲ κέλης, ὁ γυμνός. Λέγει οὖν ὅτι ἐν πλοίῳ εἰσὶν ἐρχόμεναι καὶ οὐχ ἁπλοῦν.] Locus eſt in Ariſtophanis Lyſiſtrata, ver. 60.

——Ἀλλ' ΕΚΕΙΝΑΙ γ' οἶδ', ὅτι
Ἐπὶ τῶν κελήτων ΔΙΑΒΕΒΗΚΑΣ' ὄρθριαι.

Quomodo et legendum apud Suidam. Quæ ſequuntur ex Scholiis deprompta ſunt, atque iis auctioribus, quam quæ nunc exſtant. Verba autem iſta, καὶ οὐχ ἁπλοῦν, nonnihil corrupta ſunt, atque ita ſcribenda: καὶ ΟΥΚ ἁπλοῦν.* Eſt autem ἁπλοῦν ἔρχεσθαι, *pedibus iter facere.* Subintelligitur enim ὁδόν· quod Græcis perquam familiare eſt. Interpres autem non intellexit.

* Plutarchus in Cimon. p. 122. ἁπλοῦν θάλασσαν ποιεῖν.

ΚΕΛΗΣ.

ΚΕΛΗΣ. Εἶδος πλοιαρίου μικροῦ—ἐν Ἐπιγράμματι· PARS II.

Οὐκέτι Τιμάριον τὸ πρὶν γλαφύροιο κέλητος
Πῆγμα φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην.]

" Τιμάριον eſt nomen proprium meretricis, " ut Γλυκέριον, et ſimilia. Senſus autem Epi- " grammatis hujus eſt obſcœnus, quoniam " poeta ludit ambiguitate vocis κέλης, quam " aliquando etiam de re venerea dici conſtat." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Eſt autem diſtichon hoc pars Epigrammatis Meleagri, quod exſtat in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 467. ubi itidem legitur, τὸ πρὶν γλαφύροιο. Sed vera lectio eſt, τοῦ πρὶν. Quin et legendum εἰρεσίῃ, non εἰρεσίην.

Οὐκέτι Τιμάριον ΤΟΥ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος
Πῆγμα φέρει πλωτὸν Κύπριδος ΕΙΡΕΣΙΗι.

Timarium quæ antea fuerat venuſta, ſolida, et ſucci plena, jam anus facta, non amplius Veneris remigio eſt idonea. Non amplius fert corpus Veneris remigio πλωτόν. Iſte eſt ſenſus Epigrammatiſtæ. Nam Cl. Editor rem minus percepiſſe videtur.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.—Παρείληπται δὲ καὶ ἐπ' ἀργυρίου τὸ κεφάλαιον. Ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος,

PARS II.

δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν.] Locus Æſchinis, quem laudat Suidas, eſt p. 405. Edit. Taylor. et locus notandus: nam ad rem uſurariam inſigniter facit. Scilicet rhetor facundiſſimus rem familiarem neutiquam negligebat; quippe cui ſingulæ minæ ſingulas drachmas per menſem gignebant. Angl. *Twelve in the hundred.** Porro vox κεφάλαιον reſtituenda videtur Æſchini, p. 447. ejuſdem orationis, ubi itidem ἐπ᾽ ἀργυρίου accipienda eſt. Καὶ καλακεκονδύλισαι, ὥστε αὐτὸν οἶμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐ ΚΕΦΑΛΗΝ ἀλλὰ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ κέκτηται. Ita legendum, ut jampridem monui in notis ad Æſchinem. Vulgo nulla gratia legitur, ἀλλὰ πρόσοδον κέκτηται. Sed noſtra emendatio proculdubio vera eſt. Nimirum homo φιλάργυρος, κεφαλὴν deminutam malebat quam κεφάλαιον. Haud diſſimiliter luſit ipſe Æſchines modo ſupra, p. 395. Οὐ γὰρ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ, ἀλλὰ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ μόνον μετήλλαξε. *Cælum, non animum mutavit.* Item Lucilius in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 196.

---

* Lyſias apud Athenæum xiii. 9. p. 611. Οὗτος γὰρ, (Αἰσχίνης) ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ΟΦΕΙΛΩΝ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΕΠΙ ΤΡΙΣΙ ΔΡΑΧΜΑΙΣ Σωσίμῳ τῷ τραπεζίτῃ καὶ Ἀριστογείτωνι, προσελθὼν πρὸς ἐμὲ, ἐδεῖτο μὴ περιϊδεῖν αὐτὸν διὰ τοὺς τόκους ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. Quem locum non intellexit Interpres.

Μὴ

PARS II.

Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καλάπλατῆε,
Ὥςε ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ κ' ἐχὶ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ἔχειν.*

Huc facit Artemidorus, lib. i. cap. 37. Τραπεζίταις δὲ κ) δανειςαῖς, ἐρανάρχαις, κ) ναυκλήροις, κ) ἐμπόροις, κ) πᾶσι τοῖς τὰ χρήματα συνάγεσιν, ἀποκεκόφθαι δοκεῖν ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, ἀπώλειαν ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ διὰ τὸ ὁμώνυμον σημαίνει. *Nummulariis autem et fœneratoribus, et ſymbolo convivali colligendo præfectis, et naucleris, mercatoribuſque et omnibus pecunias colligentibus, decollatio capitis perditionem pecuniarum ſignificat, ob æquivocationem vocis* κεφάλαια, *quæ de capitibus, et ſummis pecuniariis dicitur.*

---

* Athenæus v. 2. p. 187. Πῶς γὰρ τὸς; (lege ἐκ) ἄλογον ΤΟΠΩ τὴν φιλίαν κ) ὁ ΤΡΟΠΩ κρίνεσθαι; Laërtius in Ariſtot. p. 119. Οὐ ΤΩ ΑΝΘΡΩΠΩ, φησὶν, ἔδωκα, ἀλλὰ ΤΩ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩ. Vide Menagium in Laërt. p. 192. Clemens Alexand. in Pædag. iii. 2. p. 258. ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ποίεσας ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. Ad quem locum vide Cl. Potterum. Theocritus in Bacchis, ver. 26,

Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοιντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος ΠΕΝΘΗΜΑ, κ) ὁ ΠΕΝΘΗΑ, φέρεσαι.

Reiſkii Antholog. 675. p. 122.

Ἤδη μὲν κροκόεις ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ ΠΙΤΝΑΤΟ νύμφᾳ
Κλειναρέτᾳ χρυσέων παςὸς ἔσω θαλάμων.

Theano in Epiſt. p. 355. ΤΡΟΦΗΝ ΜΗ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗΝ. Et denique Cicero in Verrem Act. ii. lib. ii. §. 52. Quæ iſte cum cognoviſſet, novus aſtrologus, qui non tam *cæli* rationem, quam *cælati* argenti duceret, eximi jubet non diem ex menſe, ſed ex anno unum dimidiatumque menſem.

PARS II. ΚΗΡ. Ἡ ψυχή. Καὶ Κῆρες, αἱ θανατηφόροι μοῖραι, ἤτοι αἱ κακῆναι ἀποφέρουσαι, καὶ ἐν τῷ ᾅδου ποταμῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ Ἀχέροντι καὶ Κωκυτῷ ἀπάγουσαι.] "Vox ἀπάγουσαι deeſt in MSS. Pariſ." *Kuſter.* Librarii ſcilicet non raro ea prætermittunt, quæ non intelligunt. Scribendum autem, ἀποπνίγουσαι. De qua emendatione non eſt quod dubitemus. Scriptor neſcio quis apud Suid. in v. Σκευή. Τὰ δὲ πολλὰ τῶν θηρίων εἰς βάθος νηξάμενα, τῆς θαλάσσης αὐτοῖς εἰς τὰς σκευὰς ἐμπεσούσης, ΑΠΕΓΝΙΓΗ. Jamblichus in Babylonicis apud Photium, p. 244. Καὶ τέλος ὁ μηνυτὴς ΕΝΑΠΟΠΝΙΓΕΤΑΙ ΤΩι ΠΟΤΑΜΩι. *Tandem delator fluvio ſubmerſus et ſuffocatus eſt.* Notanda vero Etymologia illa bella, Κῆρες, ἤτοι αἱ κακῆναι ἀποφέρουσαι. Quemadmodum etiam habet Etymol. Mag. in v. Sic alius alium ludit. Quod Grammaticis ſolenne eſt.

ΚΗΡΙΝΟΝ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ. Ἡ φαντασία τοῦ νοός. Καὶ Κήρινος.] Damaſcius in vita Iſidori apud Photium, p. 1029. Καὶ οὐχὶ αἱ αἰσθήσεις μόναι, ἀλλὰ ΤΟ ΚΗΡΙΝΟΝ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ. Ad hunc locum Suidas reſpexit. Eadem locutione utitur Menander in Excerptis Hœſchelii, p. 119. Καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ξυνειληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ΕΚΜΑΓΕΙΟΙΣ ΚΗΡΙΝΟΙΣ. Corrigendus obiter inſignis locus Philoſtrati, quem viri eruditiſſimi expedire non poterant.

poterant. Eſt autem in vita Apollonii, lib. ii. cap. 22. Ταυτὶ δὲ, (τὰ χρώματα) ἦδ' ὅς, ὑπὲρ τίνος μίγνυσιν; οὐ γὰρ ὑπὲρ μόνου τοῦ ἄνθους, ὥσπερ αἱ κορῖναι. Illud κορῖναι vox nulla eſt. Emendabant viri doctiſſimi Gruterus et Salmaſius, ὥσπερ αἱ κόραι. Cl. autem Editor, homo hominum feſtiviſſimus, nihil mutandum cenſet. Sed omnes latuit vera lectio. Repono certiſſime: ὥσπερ ΑΙ ΚΗΡΙΝΑΙ. Ita autem dicebantur fœminæ, quibus κηρὸς ſive ceruſſa ad faciem commendandam erat in uſu. Nam κηρὸς in mulierum ſupellectile: de qua elegantiſſime Philoſtratus Epiſt. 40. Οὐ γὰρ κονιᾷς τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ΤΑΙΣ ΚΗΡΙΝΑΙΣ τέταξαι γυναιξὶν, ἀλλὰ ἐν ταῖς ἀδόλως καλαῖς.——Τὸ δὲ φυκίον, καὶ Ο ΚΗΡΟΣ, καὶ τὸ Ταραντινὸν, (lege Ταραντινίδιον) καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀριςαγόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα. *Non enim incruſtas faciem, neque in ceruſſatarum mulierum numero cenſeris, ſed in his quæ ingenuæ ſunt formæ. At fucus, et ceruſſa, veſtiſque Tarentina, et monilia anguiformia, atque aureæ pedicæ, Thaidis ſunt et Ariſtagoræ atque Laidis lenocinia.*

PARS II.

ΚΙΝΑΙΔΟΣ. Ἀσελγής. Μαλακός. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Ὡς μεγάλου κιναίδου.] Scribendum, Ὦ μεγάλου κινάδους. Quomodo quidem legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 317.

Οὐκ

PARS II.

Οὐκ ἀδικεῖς ὀυδὲν; φέρε τὸν λόγον. Ἐλθὲ λαβοῦσα, Φρύνη, τὰς ψήφους. Ω ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΙΝΑΔΟΥΣ.

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Cæterum hoc exemplum referri debet ad v. Κίναδος. de quo Suidas, Etymol. Mag. Schol. ad Theocrit. Idyl. v. 25. Elegantiſſime Arrianus in Indicis, p. 524. Καὶ τάδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ Ἡρακλέους λέγουσιν· Ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθάραντα ΟΤΙ ΠΕΡ ΚΑΚΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήιον.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ—Σόλωνι ἐπέστειλεν οὕτω. Πολλοὶ μέν τινές εἰσιν ἑταῖροι καὶ οἶκος πάντῃ. Φαμὶ δὲ ἐγὼ ποτνιωτάταν ἔσεσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον· δαμοκρατεῖ μὲν οὖν, καὶ ἁ νᾶσος πελαγία.] "Caſaubonus ad "Laertium in Cleobulo emendabat ποτ᾽ ἀνανιωτάταν, ab ἀνάνιος, i. e. *moleſtiæ expers*. Sed "præſtat forte ſcribere ποθεινοτάταν; quæ conjectura Menagio etiam ad Laertium, et ante eum Porto placuit." *Kuſter*. Viris doctiſſimis Menagio et Kuſtero placebat ποθεινοτάταν· quæ Porti emendatio eſt: nec inepta quidem ea. Epigram. Anthol. lib. i. p. 109.

Τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.*

---

* Dionyſ. Halicarn. xi. 9. p. 661. Οἱ δὲ ἄλλοι τὴν ἐρημίαν ΠΟΘΕΙΝΟΤΕΡΑΝ ἡγοῦνται τῆς πατρίδος. Clemens Alexand. in Pædag. ii. 10. p. 239. Δία ταύτην γοῦν τὴν πορφύραν ἡ Τύρος, καὶ ἡ Σιδὼν, καὶ τῆς Λακωνικῆς ἡ γείτων τῆς θαλάσσης, ΠΟΘΕΙΝΟΤΑΤΑΙ.

Sed

Sed Suidæ lectio exquiſitior, et neſcio quomodo elegantior eſt.* Quin et Laertius habet, δαμοκρατεομέναν. Quare locus ita ſcribendus videtur: Φαμὶ δὲ ἐγὼ ΠΟΤΝΙΩΤΑΤΑΝ ἔσεσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΥΜΕΝΑΝ.† *Verum ego cenſeo Soloni commodiſſimam atque acceptiſſimam fore Lindum, quæ civitas eſt libera. A very agreeable and reſpectable place.* Heſychius: Πότνια γῆ, καλὴ γῆ. Reſpexit Grammaticus ad Homeri Epigram. p. 92. Ed. Barneſ. PARS II.

Πότνια γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος ὄλβου.

Homer. Carm. in Cumanos ver. 6.

Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα ποτνιάνακτον.

Ubi vox poſtrema corrupta eſt. Reponebat vir doctiſſimus Joan. Pierſonus, ποντοτίνακτον. Sed vera lectio ſine controverſia eſt:

——— ἁλιγείτονα ΠΟΤΝΙΑΝ ΑΚΤΑΝ.

Quod et vidit Joſephus Scaliger. Eurip. Ion. ver. 873.

---

* An legendum denique, ποτιμωτάταν, *jucundiſſimam?* Vocem uſurpat Laërtius in Bion. Ἔν τισι δὲ καὶ ΠΟΤΙΜΟΣ, καὶ ἀπολαῦσαι τύφου δυνάμενος.

† Maximus Tyrius in Diſſert. xxxix. p. 411. Edit. Heinſii: Ἀθήνησιν ἐν ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝῌ πόλει, καὶ ἀκμαζούσῃ πλήθει ἀνδρῶν καὶ μεγέθει ἀρχῆς καὶ δυνάμει χρημάτων καὶ εὐπορίᾳ στρατηγῶν, ὑπὸ Περικλεῖ δυναστεύοντι, λοιμὸς ἐμπεσὼν ἐξ Αἰθιοπίας ἀρξάμενος—ἔφθειρε τὴν πόλιν.

Ἀλλ'

PARS II.

Ἀλλ' ὃ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος,
Καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν,
Λίμνης τ' ἐνύδρȣ Τριτωνιάδος
ΠΟΤΝΙΑΝ ΑΚΤΑΝ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ ΑΚΡΑΤΕΣΤΕΡΟΣ. Οὗτος ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβλητο, καὶ ἐγυναικίζετο. Καὶ Κρατῖνος·

Ληρεῖς ἔχων. Γράφων αὔτ' ἐν ἐπεισοδίῳ,
Γελοῖος ἔσαι Κλεισθένης κυβεύων.]

" Producat mihi aliquis integram Cratini fa-
" bulam, et fragmentum hoc illuſtrare et
" emendare conabor. Dura, inquiet aliquis,
" conditio. At noſtra longe durior, ſi lector
" a nobis exigere velit, ut ex corruptis et la-
" ceris fragmentorum reliquiis verum aucto-
" rum ſenſum ſemper eruamus." *Kuſter.* Decerpti ſunt iſti verſiculi ex Cratino ἐν Πυτίνῃ, ut nos docet Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. ver. 354. ubi legitur: Καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ λέγων ὅτως· Ληρεῖς ἔχων γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ. Sed uterque, Suidas et Scholiaſtes, turpiſſime depravatus eſt. Nam verbis Cratini nec ſenſus nec metrum conſtat. Senarii quippe pedibus non ſuis incedunt. Poſterior autem verſus ſyllaba una deminutior eſt. Quod quidem neſcio an vidit, certe parum perſpectum habuit Kuſterus. Vide igitur an nobis res fortunatius ceciderit. Repono:

Ληρεῖς

> Λῃρεῖς ἔχων. ΑΥΤΟΣ ἐν ἐπεισοδίῳ ΓΡΑΦΕΙ,
> Γελοῖος ΕΣΤΙ κατακυβεύων Κλεισθένης.

PARS II.

Scribebatur ſcilicet, κ̄κυβεύων. Hinc error Librarii.* Reſpexit autem Cratinus ad poetam aliquem, qui de Cliſthene ſcripſerat. Callimachus in fragmentis:

> —— ΑΥΤΟΣ ὁ Μῶμος
> ΕΓΡΑΦΕΝ ἐν τοίχοις, ὁ κρόνος ΕΣΤΙ σοφός.

Quod quidem ex Cratino adumbratum videtur. Accipienda autem vox κατακυβεύων, quod nemo vidit, in ſenſu ſiniſtro et κιναιδικῷ.† Nam Cliſthenes ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβλητο. *Ob venerem præpoſteram male audiebat.* Fluunt autem iſta nomina Κύβος, Κυβεύειν, atque alia ejuſdem notæ et familiæ, ἀπὸ τοῦ, ΚΥΠΤΕΙΝ. Hinc ΚΥΠΤΗΣ. *Cinædus.* Heſych. Κυπάται, κίναιδοι. lege Κύπται. Quin et hinc vox illa prætextata, ΚΥΒΔΑ. Ut a κρύπτειν, κρύβδα, ſic a κύπτειν, κύβδα. Eſt autem Κύβδα, quod monendum, σχῆμα ἀφροδίσιον. Schol. ad Ariſtoph. Equit. ver. 364.

---

* Æſchines contra Timarch. p. 45. Edit. Taylor. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπολώλει, καὶ ΚΑΤΑΚΕΚΥΒΕΥΤΟ, καὶ κατωψοφάγητο. Lyſias contra Alcibiad. p. 286. Edit. Taylor. Οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ ὕστερον ΚΑΤΑΚΥΒΕΥΣΑΣ τὰ ὄντα, ἐκ Λευκῆς ἀκτῆς ὁρμώμενος, τοὺς φίλους κατεπόντιζεν. Libanius in Declamat. xxxvii. p. 809. vol. i. Edit Morell. Οὔτε γὰρ ΚΑΤΑΚΕΚΥΒΕΥΚΑ τι τῶν σῶν, οὐδὲ κατωψοφάγηκα. Vide Cl. Abreſch. ad Ariſtænetum p. 277.

† Vide Heſychium ad v. Σκείρατες.

Κύβδα,

PARS II. Κύϐδα, κύπτοντα, διὰ δὲ τȣ̃ ΣΧΗΜΑΤΟΣ τὴν αἰσχύνην δείκνυσιν ἑαυτȣ̃. Quæ et partim exſcripſit Suidas, v. Κύϐδα. Heſychius: Κυϐάϐδα, αἷμα. Ἀμαθȣ́σιοι. Legendum proculdubio, σχῆμα. Ἀμαθȣ́σιοι. Scilicet σχῆμα ἀφροδίσιον.* Amathus autem Veneri ſacra. Κύϐδα vero et Κυϐάϐδα idem. Eſt autem Κύϐδα, ut dixi, ſchema ἀφροδίσιον, idque cinœdis proprium: de quo non ſemel Ariſtophanes in Theſmophoriazuſis. Eſt et meretricibus commune. Archilochus apud Athenæum, lib. x. p. 447.

Ὤιπερ πρὸς αὐλὸν βρύτον ἢ Θρῆϊξ ἀνὴρ
Ἢ Φρὺξ ἔϐρυζε, ΚΥΒΔ' ΕΗΝ ΠΩΛΕΥΜΕΝΗ.

Ita legendus iſte locus, qui hodie inquinatiſſimus eſt. Senſus poetæ eſt: *Ubicunque ad potandum conveniſſent barbari, ibi proſtabat iſta muliercula.* Vulgo legitur, πονευμένη. Sed verbum πωλεῖσθαι antiquum eſt, et in hoc commercio uſitatum. Plutarch. in Solon. p. 91. Πλὴν ὅσαι πεφασμένως ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ· λέγω δὴ τὰς ἑταίρας. *Exceptis meretricibus, quæ propalam venales ſunt.* Ubi πεφασμένως πωλȣ̃νται videntur eſſe verba ipſa Solonis: id quod ad Lyſiam recte animadvertit præſtantiſſimus Editor.†

* Confer Heſychium ad v. Καρικόν.

† Huc reſpexit Demoſthenes contra Neæram p. 587. Edit. Taylor.—τόν τε νόμον ἐπὶ τȣ́τοις παρεχόμενος, ὃς ȣ̓κ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν

Hinc lux Machoni, Comico, apud Athenæum, lib. xiii. p. 580. PARS II.

> Μειράκιον ὁ καλός, φησι, πῶς ἵστης, φράσον;
> Ὁ δὲ μειδιάσας, ΚΥΒΔ', ἔφη, ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ.
> *Adoleſcens, inquit, formoſe, dic, quæſo,*
> *quanti proſtas venalis?*
> *Arriſit ille, et,* ΚΥΒΔΑ, *ait, triobolo.*

Interpres non intellexit. Atque hinc explicandus Plato Comicus in Phaone apud Athenæum lib. x. p. 442. in quo enucleando vir eruditiſſimus hallucinatur egregie:

> Λόρδωνι δραχμή, ΚΥΒΔΑΣΩι ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ.

Nempe *Lordo* et *Cybdaſus* ſunt nequitiarum præſides: de quibus diligentiſſimus Meurſius in Athenis Atticis. Κύβαμον vocat Heſychius. Κύβαμος, ὁ θεός. Ad Platonis locum fortaſſe reſpexit. Sed utrique, opinor, verum nomen reſtituendum, ΚΥΒΔΑΛΟΣ. *Cybdalus.* Sic Ko-

---

μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ ΠΩΛΩΣΙ ΤΙ ΑΠΟΠΕΦΑΣΜΕΝΩΣ. Conſule omnino Salmaſium ad Jus Atticum cap. xiii. p. 352. de antiquo uſu τοῦ, πωλεῖν. Angl. *To ply.* Confer et Cl. Bentleium ad Phal. p. 398. Epigramma in Antholog. Cephal. MSS. Bernard. p. 40. et apud Brunck Analect. vol. ii. p. 379. et apud Warton. Theocrit. vol. ii. p. 39.

> Ἐμπρήσω σε, θύρη, τῷ λαμπάδι, καὶ τὸν ἔνοικον
> Συμφλέξας μεθύων, εὐθὺς ἄπειμι φυγάς·
> Καὶ πλώσας Ἀδριακὸν ἐπ' οἴνοπα πόντον, ἀλήτας
> ΠΩΛΗΣΩ γε θύραις νυκτὸς ἀνοιγομέναις.

νίσαλος,

PARS II. νίσαλος, Σκίταλος, atque alia ejuſdem formæ et poteſtatis δαιμόνια. Cæterum ab eodem fonte fluit etiam ΚΥΠΤΑΖΕΙΝ, quod recte διατρίβειν, στραγγεύειν, interpretantur veteres Critici: et de quo ſatis accurate, ut ſolet, Cl. Valckenarius ad Ammonium i. 8. Ineſt autem iſti verbo, quod viros doctiſſimos fefellit, ſenſus paulo obſcœnior. Heſychius: Κυπτάζειν, διατρίβειν, στραγγεύειν, ἐναισχύνειν. Ubi notandum verbum illud ἐναισχύνειν· *indecore agere:** quod haud alibi legiſſe memini. Idem: Ἐκύπταζον, ἔκυπτον, ἠλογήθην. Locus doctiſſimis Interpretibus parum perſpectus. Legendum, ἠλοήθην. Verba iſta ἠλοήθην et ἠλογήθην non raro commutantur: de quo nos ſupra ad v. Ἠλογήθησαν. Eſt autem Ἀλοᾷν verbum nequam. Quo ſenſu accipiendum videtur apud Comicum in Ranis, v. 149.

Ἢ παῖδα ΚΙΝΩΝ, τ' αργύριον ὑφείλετο,
Ἢ μητέρ' ΗΛΟΗΣΕΝ——

Ita ſcribendus atque intelligendus iſte locus. Quod ſatis patet ex præcedenti voce Κινῶν. Quo pacto ſermo κωμικώτερος erit. Idem autem nonnunquam ἐκύπταζον et ἠλοήθην. Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 17.

* Hujuſmodi ſunt verba Καταισχημονεῖν apud Schol. ad Ariſtoph. Ran. v. 153. et Ἐνασχημονεῖν apud Plutarch. in Sertorio p. 335. et Schol. ad Lucian. Lexiph. p. 334. et apud Athenæum p. 541. Ἐνακολασταίνειν.

Ἡ μὲν

Ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ΕΚΥΠΤΑΣΕΝ.

PARS II.

Ubi Κυπτάζειν περὶ τὸν ἄνδρα, eſt, *id agere quod mulieres cum viris ſuis agere ſolent:* id quod optime nos docet Scholiaſtes: Κυπτάζειν ἐςὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. Κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ ϗ χάριτες (lege καὶ ἐπιχαρίτως κέχρηται) καθὰ ϗ Σώφρων· Ἐνθάδε ΚΥΠΤΑΖΟΥΣΙ πλεῖςαι γυναῖκες.* Jam intelligis, opinor, quid velit Scholiaſtes, et quænam ſit illa ἀμφιβολία *(double entendre)* quam laudat. Sophronis autem verſiculus, qui choliambus eſt, ita certo certius eſt reſcribendus:

Πλεῖςαι γυναῖκες ΕΝΘΑΔΙ κυπτάζουσι.

Atque hæc hactenus.

ΚΟΚΚΥΑΙ. Αἱ πρόγονοι. † Ἀφ' ὑμέων κοκκύησι καθημένη ἀρχαίησι.] " Portus emendat et legit:

" Πὰρ δ' ὑμέων κοκύησι καθημένη ἀρχαίησι.

---

* Vide Miſcell. Obſervat. Crit. vol. vii. p. 126. Edit. Amſtel. 1736.

† Demoſthenes in Ariſtogit. Orat. i. p. 472. Edit. Taylor. κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ΕΦ' ΕΑΥΤΗΣ εἶναι. Epigram. in Antholog. lib. vii. p. 589.

Σιγῆ ΕΦ' ΗΜΕΙΩΝ, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας,
Τῶν Ἀριαδνείων ζῆλον ἔχοι λεχέων.

Homer. Iliad. Γ. 134.

Οἳ δὴ νῦν ἕαται ΣΙΓΗ, πόλεμος δὲ πέπαυται.

" Sic

PARS II. "Sic ſaltem metrum ſe recte habet." *Kuſter.* Idem Κοκύας et Κοκκύας. Eſt autem vox Ionibus peculiaris. Etymol. Mag. Κοκκύας, ὁ πρόγονος. Ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἡ λέξις. Σημαίνει δὲ τοὺς ἤδη κεκομμένους. Legendum, κεκαμμένους. *Senio incurvatos.* Heſych. Κοκκύαι, οἱ πάπποι, καὶ οἱ πρόγονοι. Ita legendum ex ordine literarum, non Κοκκίαι. Epigram. Anthol. lib. i. p. 40.

Τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν. ΚΟΚΥΑΙ γὰρ ἔλεξαν
Ἁμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἔντι δρύες.

Hexameter autem, quem laudat Suidas, depravatus eſt. Nec ſatisfacit Porti emendatio. Repono, certiſſima, ni fallor, emendatione:

ΕΥΦΗΜΩΣ Κοκύῃσι ΠΑΡΗΜΕΝΗ ἀρχαίῃσι.
Modeſte, ut virginem decet, veteribus aſſidens aviis.

De voce εὐφήμως conſulendi viri docti ad Homer. Hymn. in Apoll. ver. 171. in primis doctiſſimus Ruhnkenius in Epiſtola ad Cl. Valckenarium. Recte autem ſcripſimus, παρημένη. Homer. Il. A. 488.

——νηυσὶ παρημένος ὠκυπόροισι.

Ubi Schol. παρημένος, παρακαθημένος.

ΚΟΛΩΝΟΣ. Γῆς ἀνάστημα—Ἀῤῥιανός. Καθεώρων κολωνοὺς λίθων πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενεμημένους, τοὺς μὲν, μείζους, τοὺς δὲ, ἐλάττους. *Videbant acervos lapidum*

lapidum in variis montis partibus jacentes, alios majores, alios vero minores.] Latina non male ſubminiſtravit Interpres. Sed Græca Arriani minime ſana ſunt. Reſcribendum utique: πολλαχȣ͂ τȣ͂ ὄρȣς NENHMENOΥΣ. *Acervos lapidum hic illic per montem congeſtos.** Arrian. Exped. Alex. lib. vi. Οὐ γὰρ εἶναι ἐν τῇ ψάμμῳ πολλῇ τε ϗ ὁμοίᾳ πάντῃ NENHMENHι, ὅ,τῳ τεκμηριώσονται τὴν ὁδόν. *Neque enim in arena, quæ multa ubique congeſta erat, via cognoſci poterat.* Xenoph. Exped. Cyri, v. 4. 16. Εὕρισκον θησαυρȣ̀ς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων NENHMENΩN. *Invenerunt in ædibus theſauros panum congeſtorum.* Nihil verius hac emendatione.†

PARS II.

ΚΟΜΜΟΣ. Περίεργος κόσμησις. Ἡγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς, μετὰ κομμȣ͂ ϗ ὀλολυγῆς. Τȣτέςι, γοȣ͂ ϗ ὀδυρμȣ͂.] Aliud docet interpretatio, aliud ῥῆσις allata. Quod Suidæ non inuſitatum eſt. Cæterum hoc fragmentum depromptum eſt ex Nicolao Damaſceno in Excerptis a Valeſio editis, p. 457. quod viros doctos latuit.

ΚΟΝΙΣΤΡΑ. Οὐδ᾽ αὖ κονίςρας εἰς τὸ ῥίψαι τȣ̀ς

* Schol. ad Apollon. Rhod. i. v. 403. Ἀπὸ τῆς τῶν λίθων συνθέσεως, ἥ ἐςι NHΣΙΣ.

† Plutarchus in Æmilio p. 185. Edit. Bryan. ὅπλων NENHMENΩN. Ita legendum. Vulgo νενικημένων.

PARS II. ϖόνȣς.] Senarius nonnihil corruptus eſt. Scribendum,

Οὐδ' αὖ κονίςρας εἰς τὸ ΡΥΨΑΙ τȣ̀ς ϖόνȣς.

Quæ vox eſt κονίςρας propria. Heſych. Ρύψαι, σμῆσαι, σμῆξαι, ϖλύναι. Eſt autem Piſidæ hic verſiculus: quod collegiſſe videor ex Suida, v. Αἰετός. Ubi ſequentes hujus Scriptoris ſenarii leguntur.

Οἷς ȣ̓́τε δίψης ἐςὶν ἥττων ἡ φύσις,
ΟΥΔ' ΑΥ ΚΟΝΙΣΤΡΑΣ ἐνδεὴς ἡ ςεῤῥότης.
'Αλλ' εἰσὶ δίψης ϗ κρύȣς ἀνώτεροι.

Quæ ex Æliano hauſiſſe videtur, Hiſt. Animal. ii. 22. Οὐδέποτε Αἰετὸς ȣ̓́τε ϖηγῆς δεῖται, ȣ̓́τε γλίχεται ΚΟΝΙΣΤΡΑΣ, ἀλλὰ ϗ δίψȣς ἀμείνων ἐςι, ϗ καμάτȣ φάρμακον ȣ̓κ ἀναμένει ϖοριϑὲν ἔξωθεν. *Aquila fonte nunquam eget, nec palæſtram amat, quippe quæ neque ſiti obnoxia eſt, neque remedio contra laborem utitur externo.*

ΚΟΝΝΟΥΣ. Ἐδωρεῖτο δὲ ϖᾶσι τὰ ϖρέποντα· τοῖς μὲν ϖαισὶ κόννȣς ϗ ψέλλια· τοῖς δὲ νεανίσκοις δραμβὰς ϗ μαχαίρας.] "Quo vocem hanc referas, quæ nec a Suida hic exponitur, nec apud alium quemquam Grammaticorum legitur? Certe Caſaubonus eam ſuſpectam habuit, quippe qui apud Polybium eam aſteriſco notavit, vertitque *icunculas*, quaſi legeretur, εἰκόνας." *Kuſter.* Depromptum eſt

eſt hoc fragmentum, quod et recte monuit Kuſterus, ex Polybio, lib. x. pag. 825. ubi ita legitur: Τότε κατὰ γένη ϗ καθ' ἡλικίαν ἑκάστοις ἐδωρεῖτο τὰ πρέποντα. ΤΑΙΣ μὲν παισὶ ΚΟΝΟΥΣ ϗ ψέλλια, τοῖς δὲ νεανίσκοις ΡΑΜΒΑΣ ϗ μαχαίρας. Ubi vocem κόνους minus intellexerunt viri doctiſſimi. Eſt autem κόνος ſive κόννος, quod jam moneo, ornamentum muliebre, quod auribus ſcilicet appendebatur, a forma ita dictum, quia conum ſive κῶνον referebat.* Idem enim κόνος, κόννος, et κῶνος.† Significat autem quicquid faſtigiatum ſit, aut in acutum exeat: quod vel ex Heſychio liquet. Hinc de barba, puellarum mammis, pini arboris fructu, cæteriſque τούτου τοῦ σχήματος uſurpatur. Heſych. Κῶνοι, οἱ στρόβιλοι. Atqui στρόβιλοι ſunt ornamenta muliebria. Heſych. Στρόβιλος, εἶδος τὶ ὀρχήσεως, καὶ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΧΡΥΣΙΟΝ. Jam rem tenemus. Accedit Pollux v. 97. Περὶ δὲ τοῖς ὠσὶν—ΣΤΡΟΒΙΛΙΑ ϗ βοτρύδια. Legendum, ΒΟΤΡΥΙΔΙΑ. Heſych. Βοτροΐδια, ἐνωτίων εἶδος. Legend. ΒΟΤΡΥΙΔΙΑ. Quod miror viros doctos ad Heſychium non animadvertiſſe. Nam ut ab ἰχθὺς ἰχθύδιον, ſic a βότρυς βοτρύδιον. Ejuſdem autem formæ videntur στροβίλια et βοτρύδια. Suidas:

PARS II.

* Confer Clement. Alexand. Cohort. ad Gent. p. 15. ubi vide Cl. Potter.

† Heſychius: Ἱερόβατον κόννον. Vide infra ad v. Κύπασσις.

PARS II. ΚΩΝΟΣ δὲ λέγεται ὁ ΒΟΤΡΥΟΕΙΔΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΟΒΙΛΟΥ καρπός. Quare corrigendus omnino Suidas ex Polybio: ΤΑΙΣ μὲν παισὶ ΚΟΝΟΥΣ κ̀ ψέλλια. Et locus ita vertendus: *Convenientia unicuique pro ætate et ſexu munuſcula diviſit: puellis inaures et armillas, adoleſcentibus vero cultros et gladios.* Cæterum pene oblitus ſum monere legendum, ΡΑΜΦΑΣ κ̀ μαχαίρας. Heſychius, Grammaticorum longe doctiſſimus: Ραμφὴ, κοπὶς, μάχαιρα.

ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ—Ὁ χρόνος δὲ ὁ ἄπρατὸς τε κ̀ ἀδέκαστος, κ̀ ἡ τȣ́τȣ φύλαξ, κ̀ ὀπαδὸς, καὶ ἔφορος ἀλήθεια.] "Miror unde hæc Suidas. Certe ex "nullo, ut puto, Scriptorum, qui quidem ho-"die exſtant." *Kuſter.* Eſt locus longe elegantiſſimus, atque ex Æliano proculdubio depromptus: quod ex ſtilo ſatis manifeſtum eſt. Ita enim loquitur Ælian. Hiſt. Animal. ii. 26. Πῦρ τὸ ȣ̓ράνιον ἡ τȣ͂ γένȣς ΑΔΕΚΑΣΤΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΠΡΑΤΟΣ ἀληθῶς ἐγγραφή ἐστι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur ἄπρακτος. Recte autem atque eleganter, ἀδέκαστός τε κ̀ ἄπρατος ἐγγραφή. *Teſtimonium incorruptum atque integerrimum.* Eſt autem ἐγγραφὴ, ut obiter notem, vox a foro petita. Eam uſurpat Lucianus in Hermotimo.* Quare haud inconſulto, opi-

* Eam quoque uſurpat Etymol. Mag. ad v. Γαμηλία.

nor,

nor, feci, qui hoc luculentum ἀποσπασμάτιον Æliano adſeruerim. Repetuntur autem nonnulla hujus ῥήσεως infra v. Ὀπαδὸς et v. Ὄφελος. PARS II.

ΚΟΤΥΛΗ. Ὃ νῦν καλοῦσιν ἡμίξεστον. Εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμου τῷ ἀγγείῳ τῷ ὑγρῷ, ὡς χοῖνιξ. Καὶ εἶδος μέτρου.] Deſcripſit hunc locum Suidas ex Scholiis ad Ariſtophanis Plutum, ver. 436. Sed auctioribus quidem iis, ut videtur, quam quæ nunc habemus. Sunt autem hæc miſere divulſa a ſe invicem et corrupta, quæ partim auctoritate Scholiaſtæ, partim ſententiæ ductu, ita in integrum reſtituenda eſſe cenſeo. Κοτύλη. Εἶδος μέτρου, ὃ νῦν καλοῦσιν ἡμίξεστον. ΕΣΤΙ ΔΕ ΑΓΓΕΙΟΝ ΔΕΚΤΙΚΟΝ τῶν ὑγρῶν, ὡς χοῖνιξ. Καὶ εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμου τῷ ἀγγείῳ. *Cotyle, menſuræ genus, quod nunc ſemiſextarium vocant. Eſt autem vas liquida continens, ut chœnix. Eſt et poculi genus, ejuſdem nominis cum vaſe.* Nihil verius aut ſimplicius hac emendatione. Recte autem reſtituimus, ἀγγεῖον δεκτικὸν τῶν ὑγρῶν. Suidas v. Ὀξίς. Ἔστι δὲ ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν. Athenæus, lib. xi. p. 490. Καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ΞΗΡΑΣ τροφῆς ΔΕΚΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ. Ita legendus iſte locus. Vulgo, τῆς ἑτέρας τροφῆς· quod virum eruditiſſimum admodum exercitum habuit. Sed vera eſt lectio quam repoſuimus.* Dicitur

* Idem, lib. xi. 12. p. 492. Πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας οὐκ οἰκείως τῷ ποτηρίῳ ἐντεθυπῶσθαι τὰς Πλειάδας, ξηρῶν τροφῶν οὔσας σημαντικὰς, λέκτεον

PARS II. autem *κοτύλη* et *κοτυλίσκη*. Pherecrates in Corianno apud Athenæum, lib. xi. p. 481.

A. ΚΕΡΑΣΩ *λαϐών σοι* ΤΗΝ ΚΟΤΥΛΙΣΚΗΝ. B. *μηδαμῶς*
Μικράν γε· κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολὴ,
Ἐξ ὧπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.

Ita legendi et diſtinguendi ſunt iſti verſiculi, qui hodie, indignantibus Muſis, corruptiſſimi proſtant. Vulgo autem legitur, *κυλίσκην·* quæ vox nulla eſt. Sed veram lectionem exhibet Athenæus, p. 479. *Κοτυλίσκην δὲ εἴρηκε Φερεκράτης ἐν Κοριαννοῖ.* ΤΗΝ ΚΟΤΥΛΙΣΚΗΝ ΜΗΔΑΜΩΣ. Quod vero dixi, vocem *κυλίσκην* nullam eſſe, id quidem haud aſpernandum videtur. Nam quod legitur apud Pollucem, *κυλίσκη, κυλίσκια*, ne unius quidem aſſis eſt faciendum: a *κύλιξ* enim fluunt non *κυλίσκη* et *κυλίσκια*, ſed *κυλίχνη* et *κυλίχνια*.* Quomodo et apud Pollucem recte exhibent libri veteres: poſteriores autem Critici imperite mutarunt. Heſych. *Κυλίχνη, φιάλη.* Suidas: *Κυλίχναι, φιάλαι.* Κυ-

λέκτεον ὅτι τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν ἐςι δεκτικόν. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 674.—*τῷ ἀλφίτων δεκτικῷ λέγων ὅμοιον.*

* Athenæus lib. xi. 8. p. 480. *Ἀχαῖος ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κυλίκας παραγώγως, κυλιχνίδας εἴρηκε.* Etymol. Mag. ad v. *Κυλίχναι* habet vocem *Κυλικνίδες*. Scribendum, *Κυλιχνίδες*.

λίχνιον,

λίχνιον, ἔκπωμα. Atque hinc corrigendus Ariſtophanes in Acharn. ver. 458.

Κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρȣσμένον.

Ubi alii Codices, notante Scholiaſta, κυλίκειον, alii cum Suida, κυλίκιον. Sed vera lectio, quod nemo vidit, eſt κυλίχνιον. Ariſtoph. Equit. ver. 902.

Ἐγὼ δὲ ΚΥΛΙΧΝΙΟΝ τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι.†

ΚΩΜΗΤΑΙ. Καὶ οἱ γείτονες. Κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· Τȣ̃το γὰρ αὐτῇ κωμῆται κάλεον περιαγέες.] "Ultimum verbum eſt corruptum, nec habeo quomodo ſanem." *Erneſt. ad Callimachum*, p. 572. Atqui vera lectio aprico eſt. Scribendum, περιηγέες. Callimach. Hymn. in Del. ver. 198.

Κυκλάδας ὀψομένη ΠΕΡΙΗΓΕΑΣ——

Cycladas viſura circumjacentes: ſive, ut ait Mela, *in orbem jacentes.* Ita vertendus iſte locus. Cæterum ad hunc ipſum locum Callimachi in *Hecale* reſpexit Plutarchus in Theſeo. Ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες

† Athenæus lib. xi. 14. p. 498. ΚΥΛΙΚΙΟΝ μικρόν. Sed male. Lege Κυλίχνιον. Idem in lib. x. 6. p. 423. Ὥρα ȣ̃ν πίνειν ἡμῖν ἐςὶ, καὶ τῶν παίδων τὶς ἐκ τȣ̃ κυλικίȣ τῶν ποτηρίων παραφερέτω. Hic legendum ἐκ τȣ̃ ΚΥΛΙΚΕΙΟΥ. Angl. *Cup-board.*

PARS II. Ἑκαλείῳ Διῒ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Ubi recte, ut videtur, Cl. Ruhnkenius, Ἑκαλίνναν. Iidem autem οἱ πέριξ δῆμοι Plutarcho, ac κωμῆται περιηγέες Callimacho. *Circumcirca vicini. The neighbours round about.* Quare locus ita legendus atque ampliandus videtur:

——Ἑκαλίνναν· τοῦτο γὰρ ΑΥΤΗΝ
Κωμῆται κάλεον ΠΕΡΙΗΓΕΕΣ——

ΚΩΡΥΚΑΙΟΣ. Θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον, ἀπὸ παροιμίας τινός. Δέξιππος Θησαυρῷ· Μὴ κατακούσειε δέμας ὁ Κωρυκαῖος· ἀλλὰ μὴν κατακήκοα κατακολουθῶν ἔνδοθέν σου.] Sic habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. " legitur κατακρύψειε; quod mendoſum eſſe non " dubito. Deinde pro δέμας, quod proxime " ſequitur, lego δέ μου. Metrum autem hujus " loci prorſus turbatum eſt, quod in integrum " reſtitui nequit, cum fabula Dexippi, ex qua " fragmentum hoc depromptum eſt, hodie " non extet." *Kuſter.* Dexippum Comicum Græcia non novit. Scribendum, Διώξιππος. Quomodo recte exhibet Photius in Lexico inedito. Dioxippum Comicum laudant Suidas et Athenæus. Locus autem ita nullo negotio numeris ſuis eſt reſtituendus:

——Α. Μὴ κατακούσειεν δέ μου
Ὁ Κωρυκαῖος. Β. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα
Σοῦ, κατακολουθῶν ἔνδοθεν.——

ΚΡΕΚΟΥΣΑ.

ΚΡΕΚΟΥΣΑ. Αὐλοῦσα.—Κυρίως δὲ κρέκειν, τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· PARS II.

Ζηνοφίλα, λιγὺ κρέκεις τὶ μέλος.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat apud Antholog. lib. vii. p. 581. ubi nihilo melius legitur:

Ζηνοφίλα λίγει', ἁδὺ κρέκεις τὶ μέλος.

Carmen integrum, quod non uno mendo laborat, hic emendatum ſubjiciam. Eſt autem Meleagri ad amicam Zenophilam.

Ἡδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις
Ζηνοφίλα ΤΙ λίγει', ἡδὺ κρέκεις τι μέλος.*
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει ΠΟΘΟΝ, ἢ πάλι μοῦσα,
Ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

In primo pentametro exulantem voculam τὶ recte revocavimus: quod ex repetitione conſtat. Deinde ſatis feliciter emendavimus βάλλει πόθον. Vulgo inepte legitur βάλλει πόθεν· quod viros doctiſſimos fruſtra habuit. Recte autem Zenophila dicitur βάλλειν πόθον· *jaculari amorem*: quod venuſtæ et argutæ puellæ eſt. Græci dicunt βάλλειν πόθῳ et βάλλειν πόθον.

* Theocrit. in Epigram. Vide D'Orvill. ad Charit. p. 188. qui Theocriti Epigramma corrupit.

Quomodo

PARS II. Quomodo locutus eſt Macedonius in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 570.

Τήλεφός εἰμι κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιςὸς Ἀχιλλεύς.
Κάλλεϊ σῷ παῦσον ΤΟΝ ΠΟΘΟΝ ΩΣ ΕΒΑΛΕΣ.

Cæterum primus hexameter Meleagri legitur etiam apud Suidam, v. Πηκτίς. Quin exſtat et aliud Epigramma ejuſdem argumenti ſimul et artificis in Miſcell. Lipſ. Nov. vol. ix. p. 458. quod hic adponam:

Αἱ τρισσαὶ χαρίτες τρισσὸν ςεφάνωμα ΣΥΝΕΥΝΑΙ
Ζηνοφίλα, τρισσᾶς σύμβολα καλλοσύνας.
Ἁ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα ΠΟΘΟΝ, ἁ δ' ἐπὶ μορφᾶς
Ἵμερον, ἁ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔπος.

Ita recte exhibet Cod. MS. Cl. Editor dedit ςεφάνωμα συνῆγον. Atqui verbum non ſine gratia, ut ſolet, reticetur. Senſus eſt: *Tres Gratiæ ſunt pro triplici corona amicæ meæ.* Recte autem et jure merito poeta amicam ſuam συνεύναν, ſive *lecti* ſociam vocat. Vocem uſurpat Philodemus in Epigrammate. Porro ut harum deliciarum ſtudioſos demerear, et tertium Epigramma, ejuſdem utique magiſtri, doctum ſane et venuſtum, ſed a nemine, quantum ſciam, hactenus intellectum, hic ὁλόκληρον adſcribam: Exſtat autem Antholog. lib. vii. p. 611.

Ἡδυ-

Ἡδυμελεῖς μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
Σὺν πειθοῖ, καὶ ἔρως καλὸς ΥΦΗΝΙΟΧΩι,
Ζηνοφίλα, σοι σκῆπτρα ΠΟΘΩΝ ἀπένειμαν, ἐπεί
σοι
Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

Vulgo legitur ἐφ' ἡνιόχῳ· quod Interpretes, homines non ineruditos, ad incitas redegit. Nos veram lectionem extra omnem dubitationem reſtituimus. Heſychius: Ὑφηνίοχος, ἡνίοχος. Reſpexit ad Homer. Il. Z. 19.

Αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τοθ' ἵππων
Ἔσκεν ΥΦΗΝΙΟΧΟΣ——

Eleganter autem poeta Zenophilam ſuam Amoris ὑφηνίοχον vocat. Reliqua hujus carminis ſatis manifeſta ſunt.

ΚΡΗΤΙΚΟΝ. Εἶδος χιτῶνος. Ἀριστοφάνης· Σὺ δὲ τὸν κρητικὸν ἀπόδυθι ταχέως.] Locus Comici, quem laudat Suidas, eſt in Theſmoph. ver. 738.

——σὺ τόδε τὸ κρητικὸν
Ἀπόδυθι ταχέως——

Ubi legendum videtur cum Kuſtero, non metri, ſed Græciſmi gratia, σὺ δὲ τὸ κρητικόν. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΚΡΙΟΣ—καὶ ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστάσεσι κριὸς καλεῖται τὸ κεράμιον τὸ πρῶτον, ᾧ τὰ λοιπὰ ἐπιτηρεῖται.

PARS II.

ται. *Et cum vaſa venalia exponuntur, primum vas fictile, ex quo reliqua æſtimantur, κριὸς appellatur.*] “Locus hic eſt mendoſus et obſcurus, quem ita interpretatus ſum, ac ſi pro “οἰνικαῖς legeretur ὠνικαῖς. Ex lectione enim “vulgata, quæ ne Græca quidem eſt, ſenſum “nullum elicere potui. Experiatur lector, an “locum hunc male affectum ſanare queat.” *Kuſter.* Locus integerrimus, ſi quis alius, et ἑλληνικώτατος. Quod et recte adnotavit Cl. Bos ad Suidam. Sed ſenſum hujus loci nemo vidit. Αἱ οἰνικαὶ ἀποστάσεις, quod omnes fugit, ſunt *cellæ vinariæ*. Schol. ad Ariſtoph. Equit. ver. 997. Λέγονται δὲ ξυνοικίαι καὶ αἱ μικραὶ ΟΙΚΙΑΙ καὶ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ. Atque ita intelligendus Strabo, lib. xvii. Εἶτα τὸ Καισάριον, καὶ τὸ Ἐμπορεῖον, καὶ ΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ. Heraclides in libello περὶ πολιτειῶν. cap. de Aphytæis. Δικαίως καὶ σωφρόνως βιοῦσι· καὶ ἀλλοτρίων οὐ θιγγάνουσιν, ἀνεῳγμένων τῶν θυρῶν. Φασὶ δέ ποτε ξένον πριάμενον ΟΙΝΟΝ μὴ ἀναλαβεῖν, ἐπείξαντος αὐτὸν τοῦ πλοῦ. Καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν ΕΝ Τῌ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙ οὐδενὶ παραδόντα· ὕστερον δὲ κατ᾽ ἄλλην ἐμπορίαν ἐλθόντα εὑρεῖν τοῦτον ἄθικτον. *Juſte et modeſte vivunt Aphytæi, nec attingunt aliena, etſi janua omnium aperta. Aiunt vero peregrinum quendam vinum apud ipſos emptum non avexiſſe, quod navigatio acceleranda ipſi inſtaret. Relicto igitur in cella vino, quum id nemini commendaſſet, alteris reverſus nundinis, il-*

lud

lud intactum reperit. Ita Græca ſunt vertenda. Interpres non intellexit. Quare Suidæ locum, qui neutiquam ſollicitandus eſt, ita tandem interpretandum eſſe cenſeo: *Et in cellis vinariis, teſta prima, ex qua reliquæ æſtimantur,* Κρίος *appellatur.* Quod omnino verum eſt. PARS II.

ΚΡΙΣΕΩΣ. Δοκιμασίας. Ἀκολȣθίας.] "Sic "etiam legitur in Lexico Photii inedito. Sed "mendoſe, ut puto. Scribendum enim potius "exiſtimo, ἀληθείας." *Kuſter.* Imperite admodum vir doctiſſimus. Ita enim locuti ſunt Græci recentiores. Heſych. Κρίσιν, ἀκολȣθίαν. Theodoret. Hiſt. Eccleſ. ii. 16. Διόπερ εἴ σου δοκεῖ εὐσεβείᾳ, κριτήριον συςαθῆναι κέλευσον, καὶ εἰ ὀφθείη Ἀθανάσιος ἄξιος καταδίκης, τότε κατὰ τὴν τῆς ἐκκλησιαςικῆς ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ τύπον ἐξενεχθήσεται ἡ κατ' αὐτȣ ψῆφος. *Quare ſi placet pietati tuæ, judicium conſtitui jube: et ſi quidem Athanaſius condemnatione dignus videtur, tum juxta Eccleſiaſtici judicii formam, ſententia in eum proferetur.* Hinc Photius Epiſt. ii. p. 56. Παρὰ τὴν παραδοθεῖσαν ἐκκλησιαςικὴν ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ. *Contra regulas Eccleſiaſticas. Secus quam ſtatuerat Eccleſia.* Ita locus vertendus.

ΚΡΟΤΑΛΟΣ Ἀρσενικῶς. Ἀντὶ τȣ̃, εὔγλωττος, καὶ εὔςομος, ὡς τὰ κρόταλα. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ νῦν καλȣ̃μαι θηλυμανής· ἢ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.]

PARS II. ταλον.] Rufinus, in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 618.

Οὐκ ἔτι παιδομανὴς, ὡς πρίν ποτε, νῦν δὲ καλοῦμαι
Θηλυμανὴς, καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

Quomodo et ſcribendum eſt apud Suidam. Confer etiam noſtrum ſupra, v. Δισκεύων. Cæterum hic articulus in Editione Mediolan. nonnihil auctior eſt. Sequitur enim, Ἔστι δὲ καὶ κάλαμος ἐσχισμένος.

ΚΡΟΤΩΝΟΣ ΥΓΙΕΣΕΡΟΣ.* Τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ ζώου δέχεσθαι.—Κρότων δέ ἐστι ζωΰφιον, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον.] Sic quoque Suidas infra, v. Ὑγιέστερος. Proverbii hujus mentio exſtat in Epigrammate apud Anthol. lib. i. pag. 86. Carmen ipſum, quod Palladæ eſt, et Pallada quidem non indignum, hic emendatum adſcribam:

Οὐκ ἀλόγως ἐν ΖΩΥΦΙΟΙΣ δύναμίν τινα θεῖαν
Εἶναι ἔφην· χθὲς γοῦν ΖΩΥΦΙ' ἐν χρονίῳ
Ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περιῆψα,
Καὶ γέγονεν ταχέως οἷα κρότων ὑγιής.

Vulgo legitur, ἐν διζύφοις——δίζυφον. Quæ lectio quidem nulla eſt, et viros eruditiſſimos

* Hoc proverbium deſcripſit Suidas ex Menandro p. 112. Edit. Cler.

ad

ad ineptias detruſit. Nos optime et veriſſime emendavimus. Per ζωΰφια *pediculos* intelligit. Græci φθεῖρας ſive σκώληκας appellant. Idem σκώληξ et ζωΰφιον. Suidas: Σκώληξ. Εἶδος ζωϋφίου. Pediculos autem collo appenſos facere ad quartanam, auctor eſt Dioſcorides, περὶ ὕλης ἰατρικῆς iii. 13. Οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κύστιδα ἐνδεόμενοι, καὶ ΠΕΡΙΑΠΤΟΜΕΝΟΙ τραχήλῳ ἢ βραχίονι, ἱστοροῦνται ΤΕΤΑΡΤΑΙΟΥΣ θεραπεύειν. Atque hinc argutia Epigrammatiſtæ notanda: —Οἷα κρότων ὑγιής. *As ſound as a tick.* Nam κρότων, *pediculus caninus:* Ζωΰφιον, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ, vocat Suidas.*

ΚΤΕΝΑ. Τὸ πύξινον κάλλυντρον τῶν τριχῶν. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἠδὲ τῶν τριχῶν σαγηνευτῆρα πύξινον κτένα.] Hoc fragmentum decerptum eſt ex Epigrammate in Anthologia Cl. Reiſkii, pag. 26. quod hic emendatum adponam: nam quod hodie legitur manifeſto corruptum eſt.

Τὸν ἀργυροῦν ἔρωτα, καὶ περίσφυρον
Πέζαν, τὸ πορφυροῦν τε Λεσβίδος Κόμης

---

* Schol. ad Homer. Odyſſ. P. v. 300. Κυνοραϊστέων.] Τῶν κροτώνων· τινὲς δὲ λέγουσιν ἄλλα ζῶα ἐσγίνεσθαι, ἃ λέγεται κυνοραϊσταὶ, κροτώνων. Euſtathius dicit ab his animalculis juxta quoſdam *Proverbium* ortum eſſe, Ὑγιέστερος Κρότωνος· quod tamen ipſe potius ad urbem Crotonem refert, ἐν παρεκβολαῖς ad Dionyſ. Περιηγητήν. v. 369.

Ἕλιγμα.

PARS II.

Ἔλιγμα, καὶ ΜΗΛΟΥΧΟΝ ὑαλοχρόα,
Τὸ χαλκέον τ' ἔσοπτρον, ἠδὲ τὸν πλατὺν
Χαιτῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα,
Ὧν ἤθελεν τυχȣ̃σα, ΚΤΗΣΙΑ Κύπρι,
Ἐν σαῖς τίθησι ΚΑΛΛΙΚΛΕΙΑ παςάσι.

Ita legendum iſtud Epigramma, quod Leonidæ eſt, et doctum ſupra captum Editoris. Primum, per Λεσϐίδα κόμην intelligit poeta *crines adſcititios*, qui mulieribus Leſbiis in uſu ſcilicet. Πηνίκην vocat Lucianus in Dial. Meretriciis: quem vide; nam ad hunc locum facit egregie. In ſequenti verſu vulgo legitur, μελȣ̃χον· nos recte emendavimus. Eſt autem μηλȣ̃χος *Strophium puellarum mammis coercendis uſitatum, gemmiſque ornatum*; hinc ὑαλοχρȣ̃ς dictum: de quo viri docti ad Catullum. Dicitur autem μηλȣ̃χος, ut κυνȣ̃χος, δεροῦχος, et ſimilia. Μῆλα ſunt *mammæ*. Suidas: Μῆλα καὶ οἱ μασθοί. Epigram. in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 676.

Μᾶλλον ἐγὼ σεῖο ΜΗΛΑ καρηϐαρέοντα κορύμϐοις,
Ἢ μαςὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.

Confer Suid. v. Κόρυμϐοι. Deinde reſcripſimus, κτησία Κύπρι. Ut Ζεὺς κτήσιος, ſic Κύπρις κτησία. Vulgo perperam, γνησία. Sed illud nove et exquiſite de meretrice dictum. Dio Chryſoſt. Orat. i. ΚΤΗΣΙΟΣ δὲ Ζεὺς, ἅτε δοτὴρ πλȣ́-

τȣ

τȣ̃ καὶ κτήσεως.* Hinc eleganter Venus Κτησία. *The giver of all good things.* Poſtremo legimus Καλλίκλεια, ut Εὔκλεια, Θεόκλεια, Ἱερόκλεια, atque alia hujuſmodi. Cl. Editori pro Καλλίκρεια placebat Καλλικράτεια· quod perinde eſt. Hinc autem Suidas nonnihil emendari atque illuſtrari poterit. PARS II.

ΚΟΙΝΑ ΤΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ.—Κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Οὐ δήπȣ τὰ χρήματα λέγων μόνον, ἀλλὰ ϗ τὴν τȣ̃ νȣ̃ ϗ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν.] Hæc in verſus digeſſit Cl. Grotius. Sed fruſtra et invitis Muſis. Quod et recte animadvertit ad Menandrum acutiſſimus Bentleius. Sunt autem verba Juliani, Orat. vii. p. 245. ubi ita loquitur: Καὶ τῇ παροιμίᾳ (Πυθαγόρας) παρέσχε τὴν ἀρχὴν, ϗ τὸ λέγεσθαι ΚΟΙΝΑ ΤΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ἔδωκε τῷ βίῳ. Οὐ δήπȣ τὰ χρήματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τȣ̃ νȣ̃ ϗ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν.

ΚΥΚΛΟΙ——ὁ δὲ Ζωδιακὸς λοξός ἐςι, ὡς αἴτιος τοῖς παραλλήλοις.] Depromptus eſt hic locus

* Plutarchus de Stoicorum Repugnantiis p. 1048. vol. ii. Edit. Xyland. Ὁ δὲ Ζεὺς γελοῖος εἰ ΚΤΗΣΙΟΣ χαίρει καὶ Ἐπικάρπιος ϗ Χαριδότης προσαγορευόμενος. Libanius in Declamat. x. p. 367. vol. i. Ἦλθον εἰς Διὸς ΚΤΗΣΙΟΥ ϗ Ἑρμȣ̃ κερδῴȣ, ϗ θεραπεύσας οἷς ἔφην. Dionyſ. Halicarn. lib. viii. 41. p. 493. Καὶ ὑμεῖς, ὦ Θεοὶ ΚΤΗΣΙΟΙ, καὶ ἑςία πατρῷα, καὶ δαίμονες οἱ κατέχοντες τȣ̃τον τὸν τόπον, χαίρετε.

PARS II. ex Diog. Laertio in Zenone, ubi legitur: ὡς ὀπιῶν τοὺς παραλλήλους. Quomodo et apud Suidam legendum putat vir doctiſſimus. Sed fallitur. Proculdubio ſcripſit noſter: ὡς ΑΝΤΙΟΣ τοῖς παραλλήλοις. *Zodiacus vero obliquus eſt, quippe qui parallelos ſecat.* Diodorus Siculus, lib. i. cap. 98. Τόν τε Οἰνοπίδην ὁμοίως συνδιατρίψαντα τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἀστρολόγοις, μαθεῖν ἄλλα τε καὶ μάλιστα τὸν ἡλιακὸν ΚΥΚΛΟΝ, ὡς ΛΟΞΗΝ μὲν ἔχει τὴν πορείαν, ΕΝΑΝΤΙΑΝ δὲ τοῖς ἄλλοις ἄστροις τὴν φόραν ποιεῖται. *Oenopides cum ſacerdotibus Ægyptiis et aſtrologis multum verſatus, cum alia, tum potiſſimum ſolis curſum, quod obliquus ſit, atque aliis ſideribus contrarius, didicit.**

ΚΥΝΗΓΙΟΝ—Καὶ ἀπελθὼν Θεόδωρος ὁ Ἀναγνώστης μετὰ Ἱμερίου Χαρτουλαρίου εἶδεν ἐκεῖσε στήλην μικρὰν τῷ μήκει, καὶ πλατεῖαν καὶ παχεῖαν πάνυ—παρευθὺ πεσεῖν τὴν στήλην ἐκ τοῦ ἐκεῖσε ὕψους καὶ κροῦσαι τὸν Ἱμέ-

---

* Suidas ad v. Διόδωρος μονάζων —Περὶ σφαίρας, καὶ τῶν ζ' ζωνῶν, καὶ τῆς ΕΝΑΝΤΙΑΣ τῶν ἀστέρων πορείας. Ariſtoph. Plut. v. 8.

——τῷ δὲ ΛΟΞΙᾼ,
Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

Ubi Schol. Τῷ Ἀπόλλωνι, ἤτοι τῷ ΛΟΞΗΝ ἴαν πέμποντι· (λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός;) ἢ τῷ λοξὴν πορείαν ποιουμένῳ. Clemens Alex. in Cohort. ad Gent. cap. 3. p. 38. Προὔδωκε (ὁ Φοῖβος) τὸν Κροῖσον τὸν φίλον, καὶ τοῦ μισθοῦ ἐκλαθόμενος· οὕτω φιλόδοξος ἦν· ἀνήγαγε τὸν Κροῖσον διὰ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν πυράν. Hic legendum, οὕτω ΦΙΛΟΛΟΞΟΣ ἦν.

ριον

ριον ϗ θανατῶσαι.] Auctor neſcio quis de Origin. Conſtantinopol. Pariſiis editus, eandem fabulam narrat. Reſpexiſſe autem videtur ad Epigramma Callimachi, ubi adoleſcens haud diſſimili quidem fato occubuiſſe dicitur. Ipſum Epigramma adſcribam: PARS II.

ΣΤΗΛΗΝ μητρυιῆς, ΜΙΚΡΑΝ λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
 Ὡς βίον, ἠλλάχθαι ϗ τρόπον οἰόμενος·
Ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα·
 Φεύγετε μητρυιῆς ϗ τάφον, οἱ πρόγονοι.

Uterque, ut vides, eandem lectionem exhibet, στήλην μικράν· quod viros doctos ad Callimachum fugit. Sed et vitium eſt in Epigrammate, quod nemo vidit. Repono,

Ἡ δὲ ταφῳ ΚΛΙΝΘΕΝΤΑ κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.

Quod veriſſimum eſt.* Ita locutus eſt Pauſanias in Bœoticis: Ποιμὴν περὶ μεσοῦσαν μάλιστα τὴν ἡμέραν ΕΠΙΚΛΙΝΩΝ αὑτὸν πρὸς τοῦ Ὀρφέως ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ.†

---

* Vide Brunck in Analect. vol. iii. p. 280. qui noſtram emendationem recepit et collaudavit.

† Ita in Epigr. Anthol. lib. i. p. 129. En ipſum Epigramma, nam breve et perſpicuum eſt. Scriptum videtur in fontem conquerentem quod latro cruentis manibus ipſum contaminaverit.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν καθαρὴ (νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων
 Κρήνῃ πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων)

PARS II.

ΚΥΛΙΞ ΡΟΠΑΛΩΤΗ. Τὸ παρὰ πολλοῖς διακλύστηρον. Κόμμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπὶ τῇ ἀγωνίᾳ καμὼν, κύλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐψυγμένον λαβὼν, ἀμυστὶ ἔπιεν.] Hæc ſunt verba Dionis in Commodo, ut recte monuit Kuſterus. Leguntur etiam ſupra, v. Ἀμυστί. Quid ſit vero κύλιξ ῥοπαλωτὴ, viros eruditiſſimos latuit. Sylburgius putat eſſe *calicem in clavam formatum:* Kuſterus *calicem virgatum, ſive lineis quibuſdam diſtinctum.* Alii hoc, alii illud: juxta omnes. Atqui Suidas τὸ διακλύστηρον interpretatur. Quæ vox nulla eſt. Scribendum, διακλυστήριον· ut ποτήριον, ψυκτήριον, λουτήριον, atque alia ejuſdem notæ vocabula. Quemadmodum et recte exhibere video Editionem Mediolan. Eſt autem Διακλυστήριον vas magnum, quo vel pocula lavabant, vel vinum temperabant. Ψυκτῆρα ſive ψυκτήριον vocabant Græci antiquiores. Suidas: Ψυκτήρ. Σκεῦος, ἔνθα ΔΙΑΝΙΖΟΥΣΙ τὰ ποτήρια. Idem: Ψυκτῆρα. Κάδδον, ἢ ποτήριον μέγα. ἀπὸ τοῦ θᾶττον ΨΥΧΕΣΘΑΙ ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν. Idem eſt διανίζειν et διακλύζειν. Quare pro certo ponendum, κύλικα ῥοπαλωτὴν, quam διακλυστήριον vocat Suidas, ex qua vinum ἐψυγμένον bibebat

Αἰπήεις ὅτε μοι ΠΑΡΑΚΛΙΝΤΟΡΑΣ ἔκτανεν ἄνδρας,
Καὶ φονίην ἱεροῖς ὕδασι λοῦσε χέρα·
Κεῖνον ἀναστρέψασα γλυκὺν ῥόον, ἐκ ἔθ᾽ ὁδίταις
Βλύζω· τίς γὰρ ἐρεῖ τὴν καθαρὴν ἔτι με;

bebat Commodus, nihil aliud eſſe quam *poculum ligneum amplum*, ἐκ ῥόπαλων ſcilicet confectum.* Eſt autem ῥόπαλον *baculus* ſive *bacillus ligneus:* τὸ ξύλον ἢ ῥάβδον interpretantur Grammatici. Suidas: Ῥόπαλα. Τὰ ξύλα. Nos Angli, Ῥόπαλον, *a Staff*. Ῥόπαλα, *Staves*. Quod imprimis notandum. Hinc κύλιξ ῥοπαλωτὴ, *poculum ex bacillis ligneis conſtructum*. Noſtri vocant, *a Cann*. Quod nautis plerumque in uſu eſt. Atque hoc poculo, quod ſatis amplum eſſe ſolet, ſe proluebat Commodus. Quod omnino verum eſt. PARS II.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ. Κόσμος γυναικεῖος. Ἐνδεδυμένος κύπασσιν Φοινικοῦν ποδήρη.

Εὐθύσανον ζώνην τοι ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν
'Ατθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia Reiſkii, p. 22. Eſt autem κύπασσις, veſtis ποδήρης, picta et varii coloris, quam delicatiores, tum viri, tum mulieres, geſtabant.† Erat autem linea et Aſiatico-

---

* Athenæus xi. 10. p. 484. Ἐν τῇ δεξιᾷ κώθωνα μόνον τὸν ΡΑΒΔΩΤΟΝ κρατῶν. Sic Catullus de Nuptiis Pelei et Thetidos:

Vellera *virgati* cuſtodibant calathiſci.

Id eſt, Calathiſci *ex virgis confecti*. Σχοινίδες.

† Idem eſt Κύπαττις. Sic Alcæus apud Athenæum xiv. 6. p. 627.

Πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ ΚΥΠΑΤΤΙΔΕΣ.

Quod verbum male ſollicitat Cl. Caſaubonus.

PARS II. rum propria, de qua, præter Suidam, Harpocratio, Pollux, alii. Hinc ἁβρὸν κύπασσιν vocat Diotimus in Epigrammate:

> Χαῖρέ μοι, ἁβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη, ἥ ποτε Λυδὴ,
> Λυσαμένη φιλότητ' ἦλθεν ἐς Ἡρακλέους.
> Ὄλβιος ἦσθα, κύπασσι, καὶ ὡς τότε, καὶ πάλιν, ὡς νῦν
> Χρυσέον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μελάθρον.*

Carmen hoc non ita pridem ex MS. nobis dedit Cl. Reiſkius, et ante eum Salmaſius ὁ πάνυ ad Tertulliani Pallium. Sed veram lectionem neuter vidit. Scribendum, καὶ πάλιν, ΟΣ νῦν. De quo non eſt quod dubitent viri docti. *Beatus eras olim, Cypaſſi, et nunc eris, quippe qui Dianæ ædem jam ornaturus es.* Corrigendus obiter Theodorus, Scriptor Eccleſiaſticus, apud Joannem Damaſcenum de Imaginibus: Τῇ δ' αὐτῇ νυκτὶ ὁ Εὐτυχιανὸς, ὥσπερ εἰς ὕπνον ἐκ τῶν ὀδυνῶν ὑπαχθεὶς, ὁρᾷ τινα νεανίαν εὐνοῦχον ΚΥΠΑΣΣΕΙ λαμπρῷ ἠμφιεσμένον. *Eunuchum coccinea veſte, quæ cypaſſis dicitur, indutum.* Ita ſine dubio legendum. Vulgo depravatiſſime legitur, παράσσι λαμπρῷ. Henricus Valeſius, vir doctiſſimus, malebat παραγαύδει. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

---

* Hinc ἱεροβάτον κόννον. Heſych. Sacrum *crinem* et deo ſuſpenſum.

ΚΥΦΟΣ.

ΚΥΦΟΣ. Κεκυρτωμένος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ κυφὰς καρίδας. Ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός.] PARS II.

Hexameter iſte decerptus eſt ex Epigrammate Aſclepiadæ, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 455. Carmen integrum, quod molle et perſpicuum eſt, hic ſubjiciam:

Εἰς ἀγορὰν βαδίσας, Δημήτριε, τρεῖς παρ' Ἀμύντου
Γλαυκίσκους αἴτει καὶ δέκα φυκίδια,
Καὶ κυφὰς καρίδας. Ἀριθμήσει δέ σοι αὐτὸς.
Εἴκοσι καὶ τέτορας δεῦρο λαβὼν ἄπιθι.
Καὶ παρὰ Θευβορίου ῥοδίνους ἕξ προσλάβε ΔΕΣΜΟΥΣ
Καὶ Τρυφέραν ταχέως ἐν παρόδῳ κάλεσον.

Ita ſupplendus videtur hexameter tertius, qui in MS. Lipſ. pede ultimo caret. Alii aliter. Sed nobis unice placet noſtra conjectura. Lucian. Ver. Hiſt. lib. ii. 6. Οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ΡΟΔΙΝΟΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς ΔΕΣΜΟΣ.*

* Athenæus xv. 4. p. 674.—φασὶν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον τόνους κεφαλαλγιῶν, ΔΕΣΜΟΥΣ εὕρισκον τοὺς τυχόντας, τῆς τῶν κροτάφων συνδέσεως ὠφελεῖν δοκούσης. Confer etiam quod ſequitur. Idem, p. 675. Ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν (Cranterus legit, ἐξ ἀνθῶν) προχειρότατος, καὶ τῆς φύσεως ἐπὶ τοῦτο ὁδηγούσης· ἀλγήσας γάρ τις κεφαλὴν, ὥς φησιν Ἀνδρέας, εἶτα πιέσας καὶ κουφισθεὶς, εὗρε κεφαλαλγίας δεσμὸν φάρμακον.

PARS II.

Λ.

ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ. *Τȣ͂ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ βεϐαιωθέντος ὑπ' ἐκείνου, τȣ͂ Λάθε βιώσας. Ὥστε ȣ̓δένα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων, ȣ̓́τε τῶν πρεσϐυτέρων ἐλπίσαιμ' αν εἰδέναι οἷον λέγω.*] Locus mutilus eſt, atque ita ſcribendus: *Τȣ͂ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ* ΔΕ *βεϐαιωθέντος ὑπ' ἐκείνȣ, τȣ͂ Λάθε βιώσας· ὥστε ȣ̓δένα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων,* ΟΥΤΕ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ, *ȣ̓́τε τῶν πρεσϐυτέρων ἐλπίσαιμι ἂν εἰδέναι οἷον λέγω.* Ita enim legitur apud ipſum Suidam, v. *Σαραπίων*, ubi auctior atque emendatior exſtat hic locus. Sunt autem verba Damaſcii in vita Iſidori, ut recte vidit Kuſterus, de Sarapione, viro optimo, et vere antiquiſſimo. Reſpexiſſe autem videtur Damaſcius, quod nemo vidit, ad Marinum in vita Procli, cap. 15. *Καὶ ταῦτα πάντα δρῶν, καὶ κατὰ ταῦτα ζῶν, τοσȣ͂τον ἐλάνθανεν, ὅσον ȣ̓δὲ οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ* ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ *παράγγελμα τȣ͂ καθηγέμονος ἀσάλευτον φυλάττοντες.** Cæterum corrigendus hac occaſione Lyſias in *Ἐπιταφίῳ*, pag. 66. qui vi-

* Huc quoque reſpexit Philoſtratus in vita Apollonii viii. 28. p. 368. *Τὶς ȣ̓͂ν ἡ τέχνη τ'ανδρός; πάντα τὸν χρόνον, ὃν ἐϐίω, λέγεται θαμὰ ἐπιφθέγγεσθαι·* ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ· *εἰ δὲ μὴ δύναιο,* ΛΑΘΕ ΑΠΟΒΙΩΣΑΣ.

ros

ros eruditiſſimos fruſtra exercuit. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ τοιαῦτα ὀλοφύρεσθαι· οὐ γὰρ ἐλανθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὄντες θνητοί. *Sed hæc non eſſe lamentanda video: neque enim ignorabamus nos eſſe mortales.* Ita Græca ſunt vertenda. Sed aliud omnino vult Lyſias. Repono ex vi atque arbitrio ſententiæ: Οὐ γὰρ ΕΛΑΝΘΑΝΟΝ ΜΕΝ ἡμᾶς ΑΥΤΟΙ ΟΝΤΕΣ θνητοί. *Sed eorum mortem minime plorandam eſſe video. Neque enim nos fugit eos fuiſſe mortales.* Hæc eſt mens Lyſiæ. Adluſit autem Rhetor ad dictum illud Anaxagoræ, ſive Xenophontis, de filio mortuo, cujus meminit Laertius: Ἀλλὰ γὰρ ᾔδειν θνητὸν γεγεννηκώς. Atque hinc emendandus pulcherrimus locus Dionyſii Halicarn. Antiq. Roman. lib. viii. cap. 69. Ἦν τε ἄρα τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς εὐτυχεῖν σφαλερὸν ἀνθρώπῳ χρῆμα καὶ ἀσύμφορον· αὐχήματός τε γὰρ ἀνοήτου πολλοῖς αἴτιον γινόμενον, λανθάνει καὶ ἐπιθυμιῶν ἀρχηγὸν ἐκβαινουσῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Vitium orationis vidit, ſed minime ſuſtulit eruditiſſimus Sylburgius. Levi tamen opera ſanandus ſcriptor graviſſimus: Reſcribo, ΛΑΝΘΑΝΕΙ καὶ ἐπιθυμιῶν ΑΡΧΗΓΟΝ ΟΝ. Quo nihil verius aut facilius.* Quin et, dum hoc agimus, reſtituendus omnino D. Paulus, ele-

* Euſeb. in Præpar. Evang. ii. 1. p. 50. Τὸ δὲ μόριον τοῦ σώματος—τιμᾶσθαι προσηκόντως ὡς ἂν ΑΡΧΗΓΟΝ ΟΝ τῆς τῶν ζώων φύσεως.

gantiſſimo

PARS II. gantiſſimo quidem loco, ſed a noſtris Theologis minus intellecto. Eſt autem in prima Epiſtola ad Timotheum v. 13. Ἅμα δὲ ϗ ἀργαὶ μανθάνουσι περιερχόμεναι τὰς οἰκίας· οὐ μόνον δὲ ἀργαὶ, ἀλλὰ ϗ φλύαροι, ϗ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα. *Simul autem et otioſæ diſcunt circuire domos, non ſolum autem otioſæ, ſed et verboſæ, et curioſæ, loquentes quæ non oportet.* Ita non male Interpres, ſi Latina ſpectes. Nam Græca hoc infortunio laborant, quod ne Græca quidem ſint. Dicendum enim fuerat, ἀργαὶ μανθάνουσι περιέρχεσθαι, vel, ἀργεῖν μανθάνουσι περιερχόμεναι. Sed neutrum tamen verum eſt. Apoſtoli autem mentem manumque deprehendiſſe videor. Reſcribo, mutatione fere nulla: Ἅμα δὲ ϗ ἀργαὶ ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΙ περιερχόμεναι τὰς οἰκίας· de qua quidem emendatione, quæ elegantiſſima eſt, neminem, qui modo Græce ſciat, dubitaturum confido. Locus ita noſtro ſermone eſt interpretandus; (nam lingua Latina iſtas venuſtates minus adſequitur) *And beſides, they fall inſenſibly into an idle way, running about from houſe to houſe.* Ita locutus eſt Paulus ad Hebræos xiii 2. Διὰ ταύτης γὰρ ΕΛΑΘΟΝ τινὲς ΞΕΝΙΣΑΝΤΕΣ ἀγγέλους. Hippocrates in Epiſt. ad Demagetum. ΔΙΑΛΑΝΘΑΝΕΙ ΝΟΣΕΩΝ πᾶς ὁ κόσμος. *The whole world is ill, and don't know it.** Huc accedit Plutarchus, in doctiſſi-

* Themiſtius in Orat. xxiii. p. 295. Edit. Harduin. Διὰ ταῦτα οὖν ὀῤῥωδοῦντός μου ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ἐν φυλακῇ ποιουμένου, ὅπως ἂν

mo libello de Iſid. et Oſir. p. 165. Ed. Cant. qui eadem plane fata expertus eſt, quæ noſter Paulus. ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΙΝ οὖν ΕΦΕΛΚΟΜΕΝΟΙ καὶ παραδεχόμενοι δόξας πονηρὰς ἑπομένας τοῖς ὀνόμασι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo inepte legitur, Μανθάνουσιν, quod recte emendarunt viri eruditi. Hæc ſcripſeram; cum intellexi Anonymum quendam de *Pauli emendatione* idem mecum ſenſiſſe, ſed ita tamen, ut ab indole verborum et ſenſu loci longiſſime aberraverit. Quod Græce docti notabunt. PARS II.

ΛΑΚΙΣΜΑΤΑ ΜΕΛΩΝ.—Εἶτα οἱ Τοῦρκοι περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ Λιβάνου τῇ φλογὶ λακιζόμενον.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis ab Hœſchelio editis, pag. 127.

ΛΑΠΤΕΙΝ. Τὸ ἐκκενοῦν. Καὶ Λάπτοντες, τῇ γλώσσῃ πίνοντες· οἱ κύνες.] Legendum videtur,

---

ἂν μὴ θύραζε ἐκφοιτήσειαν, ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΙ οἱ λόγοι οὗτοι ΑΠΟΔΡΑΝΤΕΣ οὐκ οἶδα ὅπως. Dio Chryſoſt. p. 621. Orat. lxviii. ſub fin. Ὥς τε, τὸ νῦν γε, οὐδὲν ἧττον ΛΑΝΘΑΝΟΜΕΝ μετὰ κλεπτῶν, καὶ ἀνδραποδιστῶν καὶ μοιχῶν, ΖΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΙ. Polybius lib. i. 37. p. 53. Οὐδενὶ προσέχοντες τῶν λεγομένων, ἔλαθον ἔξω πελάγιοι. Legendum omnino, ΕΛΑΘΟΝ ἔξω πελάγιοι ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. Scribebatur γενοι. Idem et emendandus in lib. v. p. 601. Αἵτε πόλεις λαμβάνουσαι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ μέγεθος τῶν πρότερον δωρεῶν, μὴ ΛΑΝΘΑΝΩΣΙΝ ἐπὶ μικροῖς καὶ τοῖς τυχοῦσι νῦν τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας ΠΡΟΙΕΜΕΝΑΙ τιμάς. Ita legendum. Vulgo male, προϊέναι.

πίνοντες

PARS II. πίνοντες ΩΣ οἱ κύνες. *More canum bibentes.* Reſpexit autem Suidas ad Homer. Il. Π. 161.

Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ.

Ad quem locum Scholiaſtes: Ἄλλως· Λάπτοντες, λείχοντες. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ γλώττης, ὅταν πίνωσι. Nimirum alii legebant λάπτοντες, alii λάψοντες. Noſter infra: Λάψοντες. Ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τοῦ πιεῖν. Οἱ γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι, καὶ διὰ δίψαν ὁρμῶντες, ἐν τῇ κρήνῃ ἔχουσι τὸ παράσημα. Quæ ex Scholiis antiquis in Homerum proculdubio petita ſunt. Elegans autem locutio, ἐν τῇ κρήνῃ ἔχειν τὸ παράσημα. Agathias in Anthol. lib. iii. p. 381.

Καὶ σὺ μὲν ἐν πέρδιξιν ΕΧΕΙΣ ΝΟΟΝ* ——

---

* Athenæus iv. 18. p. 164. Ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι περὶ τὰ δεῖπνα ἀεὶ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΕΧΕΤΕ. Anthippus apud eundem ix. 16. p. 404.

Ὁ γὰρ τοιοῦτος ἐστὶν οὐ δειπνητικὸς,
Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ ΤΗΝ ΔΙΑΝΟΙΑΝ ἔστ' ΕΧΩΝ.

Quintus Calaber lib. xiv. ver. 387.

—— ἀλλ' ἐπὶ μαζῷ
ΘΥΜΟΝ ΕΧΟΝ· κηδέων γὰρ ἀπὸ πρόθε νήπιον ἦτορ.

Auctor ἀνώνυμος apud Suidam v. Κραιπαλώδης.—ἐν τοῖς αἰδοίοις ΕΧΩΝ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ. Confer Straton. in Epigr. N°. 249. et Heſychium ad v. Αιγδαρεοχύται· de quo nos ad Theocritum. Hinc obiter corrigendus et explicandus eſt Dio Chryſoſt. in Orat. viii. p. 133.—ΤΟΥΣ ΝΟΥΝ ΕΧΟΝΤΑΣ ΕΝ ἁλὶ καὶ θαλάσσῃ. *Piſcatores.*

Terent.

Terent. in Eunucho: PARS II.

Jamdudum animus eſt in patinis.

ΛΑΣΙΟΙΣ. Περὶ Φιλοκτήτου ὁ λόγος. Οὗτος πρωτογόνων ἴσως ΗΚΩΝ οὐδενὸς ὕστερον.] Apud Sophoclem in Philoctet. ver. 180. ita legitur:

> Οὗτος πρωτογόνων ἴσως
> ΟΙΚΩΝ οὐδενὸς ὕστερος.

Quod et probat vir doctrinæ et induſtriæ ſingularis Cl. Heathius. Sed neutra lectio vera eſt. Tu noli dubitare quin a manu poetæ fuerit:

> ΟΥΚ ΩΝ οὐδενὸς ὕστερος.

Quod elegans eſt, et ſe prima facie commendat.* Ita locutus eſt Dio Chryſoſt. in Rhod. p. 348. Ἐκεῖνον μὲν ΟΝΤΑ γένει Ῥωμαίων ΜΗΔΕΝΟΣ ΥΣΤΕΡΟΝ. Item Pauſan. in Bœoticis: Θαῦμα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ΟΝ ΟΥΔΕΝΟΣ ΥΣΤΕΡΟΝ.† Quare nihil ultra quærendum.

---

* Plato apud Euſeb. Præpar. Evang. xiii. 19. p. 706. Ἐν δὲ τούτοις πᾶσι δεῖ διδασκάλους ἑκάστων πεπεισμένους μισθοῖς, ΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ξένους, διδάσκειν τοὺς πάντα ὅσα πρὸς τὸν πόλεμόν ἐστι μαθήματα τοὺς φοιτῶντας, ὅσα τε πρὸς Μουσικήν. "Conjiciebam ΟΥΚ ΟΝΤΑΣ "ξένους, quam lectionem poſtea deprehendi a Serrano in MS. "repertam fuiſſe. Et vera eſt." *Vigerus.*

† Polybius in Excerpt. 1461. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβέριον ταῦτ' ἀκούσαντες, ἐπανῆγον σιωπῶντες, καταπεπληγμένοι μὲν τὴν τοῦ Σκιπίωνος μεγαλοψυχίαν, κατεγνωκότες δὲ τῆς αὐτῶν μικρολογίας, καίπερ ΟΝΤΕΣ ΟΥΔΕΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΙ Ῥωμαίων. Confer Liban. Orat. in Juliani necem p. 307. Edit. Lipſ. 8vo.

ΛΕΥΚΗ

PARS II.

ΛΕΥΚΗ ΤΙΣ ΑΝΕΠΗΔΗΣ' ΟΜΟΙΟΣ ΝΙΚΙΑι.] "Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. Λευκήτης: "quam lectionem lex metri repudiat. Eſt "enim verſus Iambicus." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Idem mendum apud Strabonem, lib. vii. p. 493. Λευκήτης πέτρα περιπίπτουσα φοβεῖ τὸ ζῶον· ubi corrigit neſcio quis Λευκίτης. Sed vera lectio ſine dubio eſt, Λευκή τις. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Eccleſ. ver. 428.

Λευκός τις ἀνεπήδησεν ὅμοιος Νικίᾳ.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΛΕΥΚΩΝ. Ἀγνὼς. Γεγονὼς ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ ταῦτα, Ὄνος, Ἀσκοφόρος, Φράτορες.] "Sic habent MSS. Pariſ. "At priores Editt. ἀγνός: quod manifeſte men-"doſum eſt. Wolfius legendum putabat Ἀγ-"νούσιος: quod non diſplicet. Erat autem Ἀγ-"νοῦς populus Atticæ, cujus ἐθνικὸν eſt Ἀγνούσιος." *Kuſter.* Nec Ἀγνὼς nec Ἀγνούσιος placet. Hoc enim ineptum, illud ineptiſſimum eſt. Puto veram ſcripturam eſſe Ἄγνος. i. e. Ἄγνωνος. Ut *Leuco* filius fuerit *Agnonis*. *Agno* autem nomen non incelebre in Peloponneſiacis: de quo Thucydides conſulendus.* Deinde diſtin-

* Vide et Suidam ad v. Ἐπιγράψαιτο.

gue,

gue, Ὄνος ἀσκοφόρος, Φράτορες. Quod et Fabricio placuiſſe video. Leuconem ἐν Φράτερσι ſive Φράτορσι præter Athenæum laudat Heſychius, v. Παάπις· ubi ita ſcribendum eſt: Λεύκων Φράτορσιν· PARS II.

> Ἀτὰρ ὁ Μεγακλέους ΟΣ ΤΑ ΤΟΥ Παάπιδος
> Ὑπέρβολος τἀκπώματα κατεδήδοκε.

Vulgo depravatiſſime legitur, ὑςάτου Παάπιδος. Alterius autem fabulæ titulus, ut dixi, fuit, Ὄνος ἀσκοφόρος. Aſini ad onera geſtanda inprimis idonei et veteribus uſitati. Hinc proverbium:

> Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων.
> *Leuco carries one thing, and his aſs carries another.*

De quo inepte Suidas, v. Ἄλλα, et cæteri Parœmiographi.

ΛΗΡΕΙΣ ΕΧΩΝ. Παρέλκει τὸ ἔχων. Ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ λήρων οἱ χρύσεοι κάλαμοι.] Hæc non bene conveniunt, ut ait ille. Locus ita reſcribendus videtur. Ληρεῖς ἔχων. Παρέλκει τὸ ἔχων.—ΛΗΡΟΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

> —— Καὶ ληρῶν οἱ χρύσεοι κάλαμοι.

Reſpexit autem Suidas ad Epigramma Hedyli apud Antholog. lib. vi. p. 559. quod hic ſubjiciam. Eſt autem ſcriptum in meretricem bibaculam,

PARS II. bibaculam, quæ nihil ſibi reliquum fecerat, præter Comi et Bacchi inſtrumenta, quæ, anus, ut videtur, jam facta, hic non ſine riſu Priapo dedicat. Carmen ita legendum eſt:

Αἱ μίτραι, τό θ' ἀλουργὲς ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες
Πέπλοι, καὶ λήρων οἱ χρύσειοι καλάμοι.
Πάνθ' ἅμα Νικονόη συνεπέκπιεν. Ἦν γὰρ ἐρώτων
Καὶ χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιον τι θάλος.
Τοι γὰρ τῷ κρίναντι τὰ καλλιστεῖα Πριήπῳ
Νεβρίδα καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο πρόχοην.

Cæterum nonnulla hujus Epigrammatis leguntur apud Suidam, v. Ἀλουργά. Καλλιστεῖα. Λακωνικαί. et v. Μίτρα. unde primum hexametrum emendavimus.

ΛΕΧΩΙΑ. Τὰ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ συμβαίνοντα.

Ἀλλὰ κόραι τῇ παιδὶ λεχώϊα δῶρα φέρουσαι
Θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφου.]

Eſt pars Epigrammatis quod legitur Antholog. lib. iii. pag. 325.

ΛΕΧΡΙΟΣ. Πλάγιος.

Καὶ διαδὺς λέχριος ἐν θαλάμῳ.] Hæc ſunt verba Agathiæ in feſtiviſſimo Epigrammate, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 691. et quod non ſemel laudat Suidas. Vide nos ſupra

ſupra ad v. Ἁπλοῖς· ubi nonnulla hujus carminis, inſigniter corrupta, et a viris doctiſſimis D'Orvillio et Pierſono fruſtra tentata, certiſſima emendatione reſtituimus. PARS II.

ΛΗΘΗ. Ὁ δὲ τοὺς θείους ἐξηγητὰς ἀπεγράφετο μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ Πλάτων, ὑπομνήματα καταλείπων ἑαυτῷ καὶ ἀποθησαυριζόμενος.] "Fragmentum hoc ex Damaſcio "depromptum eſſe ſuſpicor. Cum Porto au- "tem ſcribere malim, εἰς τὴν τοῦ γήρως λήθην." *Kuſter*. Depromptus eſt hic locus, ut recte ſuſpicatus eſt vir doctiſſimus, ex Damaſcio in vita Iſidori, ut diſcimus ex Photio in Excerptis, p. 1056. Emendatio autem Porti minime neceſſaria eſt. Alio quidem modo hunc locum expreſſit Clemens Alexand. Strom. lib. i. p. 322. atque ex eo Euſebius, Eccleſ. Hiſt. lib. v. cap. 11. Ἤδη δὲ οὐ γραφὴ εἰς ἐπίδειξιν τετεχνασμένη ἥδε ἡ πραγματεία, ἀλλά μοι ὑπομνήματα εἰς γῆρας θησαυρίζεται λήθης φάρμακον. Sed utroque verior Damaſcius qui ipſa Platonis verba, ut videtur, nobis exhibet. Intelligendum autem per τὸ τῆς λήθης γῆρας, nihil aliud quam *ſenectutem oblivioſam*. Sic noſter poeta: *An old age of pain*. i. e. *A painful old age*. Quomodo locutus eſt præter alios non ſemel eloquentiſſimus Paulus: quod doctis viris obſervatum. Hinc vindicandum illud in Epiſt. ad

PARS II. Hebræos vi. 10. Οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τȣ̃ ἔργȣ ὑμῶν καὶ ΤΟΥ ΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ. *That charitable work of yours.* Quod minus recte ſollicitarunt viri eruditi. Cæterum illud θείȣς, quod notandum, non exſtat apud Photium. Quare ex integro Damaſcii libro hunc locum excerpſerit Suidas: quod et alibi obſervavimus.

ΛΙΚΜΑΙΑ.

Δηοῖ Λικμαίῃ καὶ ἐν αὐλακοφοίτισιν ὥραις
'Ηρῶναξ πενιχρῶν ἐξ ὀλιγηροσίης
Μοῖραν ἀλοεῖται ϛάχυος πάνσπερμά τε——]

" Vox ἀλοεῖται eſt corrupta: cujus loco in " Anthologia MS. legitur ἀλωρῆται; quod et " ipſum mendoſum eſt. An forte legendum, " μοῖραν ἀλεύρȣ καὶ, i. e. partem vel primitias " farinæ et ſpicarum. Cogitet ulterius lector. " Nos enim properamus." *Kuſter.* Integrum Epigramma nobis exhibet Cl. Kuſterus infra ad v. Λυπρῇ. Sed corruptum itidem et projectum. Idem quoque dat, ſed nihilo melius, Cl. Reiſkius, in Anthol. p. 6. MS. autem Lipſ. ἀλωεῖται. Quod vero proximum eſt.* Nos ipſum carmen, quod elegans in primis eſt, idque haud paulo emendatius, hic adſcribemus.

* Et Cl. Brunck ex MS. ἀλωΐτα ϛάχυος. Sed minus recte.

bemus. Eſt autem Zonæ, Epigrammatiſtæ non incelebris.

PARS II.

Δηοῖ Λικμαίῃ ϗ̀ ἐναυλακοφοίτισιν Ὥραις
Ἡρῶναξ πενιχρὰν ἐξ ὀλιγηροσίης
Μοίρᾳν ΔΩΡΕΙΤΑΙ ϛάχυος, πάνασπερμά τε ταῦτα
Ὄσπρι' ἐπὶ πλακίνȣ τȣ̃δ' ἔθετο τρίποδος.
Ἐκ μικρῶν ὀλίγιϛα. Πέπατο γὰρ ȣ̓ μέγα τȣ̃το
Κλήριον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.

Ita legendum ſine dubio. Nam medicina, quam nobis offert vir doctiſſimus ad Anthologiam, plane ineptiſſima eſt. Leonidas in Epigram. apud Reiſkium, p. 68.

Ἁ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον οἷα πενιχρὰ
Βάκχῳ ΔΩΡΕΙΤΑΙ, ῥωπικὰ γραψάμενα.

ΛΙΠΑΡΑ—Καὶ αὖθις· Τὸ χρῆμα λιπαρὸν τῆς πόλεως. Τȣτέϛι, Πλȣσία. Τό λι μακρόν.] Edit. Mediolan. τȣτέϛι, πλȣσία ἐϛί. ſcil. πόλις· quod verum. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 827. ubi legitur:

Λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως*——

* Pindar. Pyth. ii. v. 6.

ὕμμιν τόδε τᾶν ΛΙΠΑΡΑΝ ἀπὸ Θηβᾶν
φέρων μέλος ἔρχομαι,
ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος.

Ad quem locum vide Scholiaſtam.

 Cæterum

PARS II. Cæterum fallitur Noſter, cum dicit primam ſyllabam τοῦ λιπαρὸν eſſe longam. Nam manifeſto brevis eſt.

ΛΙΠΑΡΟΚΡΗΔΕΜΝΟΣ. Ἡ πολύτιμον κρήδεμνον ἔχουσα.

> Ἡ λιπαροκρήδεμνος, ἵν' εἴπωμεν καθ' Ὅμηρον,
> Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε χάρις.

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia, lib. vi. p. 558.

ΛΙΠΑΡΩΣ. Ἐπιμόνως. Πάλιν αὐτῶν ἐγκειμένων φιλανθρώπως ὑπήκουσε.] In exemplo allato vox primaria deſideratur. Quod oſcitantiæ Librarii alicujus acceptum refero. Repone, ΛΙΠΑΡΩΣ ἐγκειμένων. Joſephus, Antiq. Jud. lib. i. p. 9. Τοῦ Θεοῦ ΛΙΠΑΡΩΣ ΕΓΚΕΙΜΕΝΟΥ καὶ πολυπραγμονοῦντος.*

ΛΟΓΙΣΜΟΣ——— Καὶ Εὐριπίδης·

> Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν
> Ἐρίζειν.

* Heliodorus in Æthiopic. lib. ii. p. 68. Ἀλλ' ὁ Θεαγένης οὐκ εἴα ΛΙΠΑΡΩΣ ΕΓΚΕΙΜΕΝΟΣ, καὶ τὴν φιλτάτην, λέγων, κομιζώμεθα πρότερον, εἰ μή τις ἡμᾶς παίζει καὶ νυνὶ δαίμων. Confer et Nicephor. Hiſtor. p. 11.

Τȣτέςιν, ȣ̓κ ἔχει πρόφασιν τὸ φιλονεικεῖν.] Fallitur Suidas. Sunt enim hæc verba Sophoclis in Electra, ver. 468. quod et recte vidit vir doctiſſimus in Obſervationibus Miſcellaneis. Locus autem ita diſponendus eſt: PARS II.

——Τὸ γὰρ δίκαιον ȣ̓κ ἔχει λόγον
Δυοῖν ἐρίζειν——

Quæ et laudat Joannes Stobæus, p. 79. Edit. Grot. ubi viros doctiſſimos fefellit conſtructio. Τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν ȣ̓κ ἔχει δίκαιον λόγον.* *Nam unam cum duabus contendere, neutiquam æquum eſt.* Ita intelligendus eſt iſte locus. Nam Scholiaſtes, quem ſecutus eſt Suidas, plane nugatur. Libanius de vita ſua, p. 14. Δυοῖν γὰρ ἕνα ȣ̓κ εἶναι κρατεῖν, ȣ̓δὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. *Unum enim duos ſuperare, ne Herculem quidem poſſe, vulgo utique fertur.*† Cæterum Cl.

* Athenagoras in Apol. p. 154. Οὔτε ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ.

† Plato in Phædon. p. 239. Edit. Forſter. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς δύο ȣ̓δ' Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Confer Syneſium de Calvit. p. 64. Huc quoque referendum iſtud perſpicuum et pulcherrimum Epigramma apud Anthol. lib. vii. p. 617. quod hic apponere viſum eſt.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ὥπλισμαι πρὸς Ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμῷ,
Οὐδέ με νικήσει, μοῦνος ἐὼν πρὸς ἕνα.
Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συνελεύσομαι· ἢν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς δύ' ἐγὼ δύναμαι;

 Heathius,

PARS II.

Heathius, auctoritate Suidæ, Euripidis fragmenta hoc auctario nuperrime condecoravit. Quod viro doctiſſimo in opere longo facile condonandum.

ΛΟΡΔΟΥΜΕΝΗ. *Φησὶ Προκόπιος περὶ Θεοδώρας τῆς Ἰουστινιανοῦ γαμετῆς· Ἀποδυσαμένη ξὺν τοῖς μίμοις ἐν μέσῳ ἑστήκει, λορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα. Ἤγουν, κεκαμμένη.*] "Scribendum puto *ἀποκοντωθεῖ-*" *σα*: i. e. ſi proprie interpreteris, *conto tra-*" *jecta* vel *transfixa*. Metaphorice autem di-" citur de coitu venereo: quoniam *κόντος* in-" terdum pro membro virili accipitur, uti " *δόρυ*, *ἔγχος*, et ſimilia." *Kuſter*. Ridicule hallucinatur vir doctiſſimus. Neque enim mentem Procopii, aut ſenſum vocis intellexit. *Ἀποκοντοῦν* eſt *projicere*. Verbo, quod paulo rarius eſt, utitur Arrianus, in Periplo Erythræi maris, p. 165. *Ὁ δὲ βυθὸς ἐν τισὶ μὲν ἀπόκοπος, ἐν τισὶ δὲ πετρώδης καὶ ἀπόξυρος, ὥστε τέμνεσθαι τὰς παρακειμένας ἀγκύρας ἀντέχειν* ΑΠΟΚΟΝΤΟΥΜΕΝΑΣ. *Ipſum vero profundum maris quibuſdam in locis eſt præruptum, in aliis ſaxoſum et acutum, ita ut anchoræ navis retinendæ cauſa projectæ, ſtatim a ſaxis præcidantur.* Hinc *τὰ ὀπίσω ἀποκοντοῦν* de *projectu partium poſteriorum* recte dicitur. Quod pathicorum eſt. Fluit autem verbum illud a *κόντος*· de quo Cl. Kuſterus ſupra.

PARS II.

ſupra. Heſychius: Κόντος, δόρυ.* Atque hac occaſione emendandus Philoſtratus, Icon. ii. p. 828. de Pane. Προσέχοντι δὲ αὐταῖς (Νύμφαις) οὐδὲν, ἀλλὰ πειρῶντι αὐτὰς, καὶ ἀποτεταμένῳ τὸν κόλπον, ἐπιτίθενται κατὰ μεσημβρίαν. In quo quidem loco fruſtra ſe exercuerunt viri doctiſſimi. Sed vera lectio manifeſta eſt. Reſcribo, ἀποτεταμένῳ TON KONTON.† Damaſcius apud Photium, pag. 1056. Ὅσον δὴ KONTON τινα μέγαν ΑΠΟΤΕΤΑΜΕΝΟΝ.‡ Quare non eſt ut de Philoſtrato emendando amplius contendamus. Recte autem et juxta ſe poſita ſunt Λορδουμένη et Ἀποκοντῶσα. Sunt enim iſta σχήματα contraria et quodammodo tamen affinia. Nam λορδὸν, ut ait Suidas, ἐναντίον τῷ Κυρτῷ. Idem autem κυρτὸν et ἀποκοντούμενον. Hoc viris, illud autem λορδὸν fœminis proprium. Utrumque Latini *præbere* vocant. Sed totum hoc negotium

---

* Plutarch. in Dion. p. 182. Edit. Bryan. Ἐβιάζοντο πρὸς KONTON.

† Atque ita intelligendus Eupolis apud Etymol. Mag. ad v. Κοντίλος. Αὐτοῦ δ' ὄπισθεν κατέλαβεν TON KONTIΛON. Ita ſcribendum. Vulgo inepte, κατέλαβεν τὸ κέδυλον.

‡ Alexis apud Athenæum xiii. 3. p. 568.

—— κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει τὶς; τιτθείαις
Ταυταισὶ τούτων, ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοὶ
Ὀρθὰ προσθεῖσαι, τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας
Ὥσπερ εἰ KONTOIΣI τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον.

optime

PARS II. optime depinxit Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. iii. p. 264. Ed. Potter. *Ἀπεςραμμένυς* ϗ ΚΕΚΥΦΟΤΑΣ, *ϗ τῆς φύσεως τὰ ἀπόῤῥητα εἰς τὸ συμφανὲς* ΑΠΟΓΥΜΝΟΥΝΤΑΣ, ΕΞΟΡΧΟΥΜΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΛΟΡΔΟΥΜΕΝΟΥΣ *ἀπερυθριῶσι σχήμασι ὐκ ἀπερυθριῶντας αὐτὺς· ἐν αὐτῇ νεολαίᾳ ϗ γυμνασίῳ μέσῳ, ἔνθα ἀρετὴ ἀνδρῶν ἐξετάζεται, ἀσχημονῦντας.* Ad quem locum graphice et facetiſſime Scholiaſtes: *Λορδυμένυς, οἱονεὶ τὰ ὀπίσθια τῶν ψυῶν συνιζάνοντας τὰ ςήθη προεξανιςᾶν προπετῶς· τοιῦτον γὰρ ὁ Λορδὸς σημαίνειν βὔλεται, ἀντίθετος ὢν τῷ Κυρτῷ, ὃν ἡ συνήθεια κυρτὸν οἶδε καλεῖν.* Repone, ΚΥΦΟΝ *οἶδε καλεῖν.* Suidas: *Λορδόν. Ἐναντίον τῷ Κυρτῷ, ὃ ϗ* ΚΥΦΟΝ *καλεῖται.* Hinc vox rariſſima ΛΟΡΔΩΣΙΣ. Schol. ad Theocrit. Idyl. v. 43. *Ὕβωσις καὶ Λόρδωσις πάθη· Λόρδωσις γὰρ ἐςὶ τὸ ἔμπροσθεν· Ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος· Κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.* Quæ negligenter admodum exſcripſit Etymologus Magnus, ad hanc normam caſtigandus.* Et deus ſive præſes hujus ſchematis, ΛΟΡΔΩΝ vocatus: de quo nos ſupra, ad v. *Κλειοσθενυς.* Quare elegantiſſime, ut ſolet, Procopius de Theodora: *Λορδυμενη τὲ ϗ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα.* *Stabat lumbis fluctuanti-*

* Antiphanes apud Athenæum ix. 15.

——*δειπνεῖ, πίνει, σκιρτᾷ,* ΛΟΡΔΟΙ.——

bus,

bus, et rem ſuam rurſum prorſum ſuccutiebat. Quod mulieris impudentiſſimæ eſt. Interpretes non intellexerunt.* Porro hic locus, qui in Procopio hodie non comparet, et lacunam facit, ita eſt ſcribendus et interſerendus Arcan. Hiſt. pag. 42. Ed. Aleman. Καὶ τοιαύτη τὶς ἦν, οἷα ῥαπιζομένη μέν τε καὶ κατὰ κόῤῥης ϖαλασσομένη χαριεντίζειν τε καὶ μέγιςα ἀνακαγχάζειν· ΚΑΙ ΑΠΟΔΥΣΑΜΕΝΗ ξὺν τοῖς μίμοις ἐν μέσῳ ἑςήκει, λορδουμένη τὲ καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα. *Ita autem erat Theodora comparata, ut contumeliis alaparum excepta, lepide quereretur, ac viciſſim cachinnos tolleret: Quin et veſtes cum mimis exuta, in medio ſtabat, lumbis fluctuantibus, et rem ſuam rurſum prorſum ſuccutiebat.* Quæ quidem omnia ſcorto projectiſſimo optime conveniunt, et inter ſe conſpirant amiciſſime.

PARS II.

ΛΥΓΑ. Σκοτεινά.—Ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτὴ ἱςοῦ παρὰ κρόκαισι, ὡς λύγα πυρός.] Ad hunc locum ne verbum quidem Cl. Kuſterus: atqui non uno quidem mendo dehoneſtatus eſt. Primum ſcribendum, Λύγα. Σκοτία. Quod et recte animadvertit elegantiſſimus atque amiciſſimus Rhunkenius, in Epiſtola ad Cl. Erneſtum. Schol. ad Apollon. Rhod. ii. 673. Ἀμφιλύκην. Σκοτεινήν.

* Confer Lampridium in Heliogab. cap. 5. p. 272. Edit. Obreſch.

PARS II. Σκοτεινήν. Λύγη γὰρ ἡ σκοτία. Noſter infra: Λυγαίως. Σκολιῶς. Καὶ λύγη, ἡ σκολία. Hinc corrigendus obiter Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 97. Λυγρὰ γὰρ τὰ σκολιά. Scribe, λυγαῖα. Etymol. Mag. Λυγαῖον, τὸ σκοτεινόν. Καὶ Ὅμηρος· Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην. Ubi fallitur vir bonus. Neque enim in toto Homero iſta verba inveneris. Legendum, meo periculo, Καὶ Ἀπολλώνιος. Reſpexit Etymologus ad Apollonium Argon. ii. 1123.

Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην——

Quæ ſequuntur apud Suidam ex Epigrammate petita ſunt. Illud autem λύγα πυρὸς ridiculoſiſſimum eſt. Scribendum, ΑΥΓΑ πυρός. Ipſum Epigramma, quod Hegeſippi eſt, adſcribam ex Editione Reiſkii et Rhunkenii:

Τάνδε παρὰ τριόδοις τὰν Ἄρτεμιν Ἀγελόχεια
Ἔτ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δόμοις
Ἕσατο Δαμαρέτου θυγάτηρ. Ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτὰ
Ἱστοῦ παρὰ κρόκαισιν· ὡς αὐγὰ πυρός.

Recte viri docti dederunt, ὡς αὐγὰ πυρός.* Sed vitium tamen ineſt, quod neuter vidit. Scribendum cum Suida,

——ἐφάνη γὰρ οἱ ΑΥΤΗ.

---

* Suidas v. Ἐπίκουρος. Καὶ μέν τοι καὶ τὴν τοῦ ΠΥΡΟΣ ΑΥΓΗΝ ἀπεστρέφετο.

Diana

Diana ſcilicet, ſive Ἄρτεμις, cujus ſtatuam ornavit. Virgines enim ſtatuas dearum opere textorio nonnunquam decorabant: de quo nos ſupra ad v. Κύπασσις. Hic eſt ſenſus τοῦ, Ἕσσατο· quod doctiſſimum Reiskium fefellit. Suidas ſupra: Ἕσσατο. Περιεβάλετο. Ἕσσατο Δαμαρέτου θυγάτηρ.

PARS II.

M.

ΜΑΓΩΤΕΡΑ. Θελκτικώτερα. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——ἀλλὰ σελίνων
Οὐλοτέρη, κ' ἀμνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,
Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα——

Ita quoque legitur Antholog. lib. vii. p. 610. ut recte monuerunt viri docti. Sed perperam. Reſcribendum omnino:

——ΚΑΙ ΜΝΟΥ χρῶτα τερεινοτέρη.

Quæ lectio elegantiſſima eſt. Suidas infra: Μνοῦς. Ἡ ἁπάλη θρίξ. Ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη. Quare de hac emendatione minime dubitandum eſt. Carmen integrum, quia ſatis feſtivum eſt, hic adponere libet. Eſt autem Philodemi in puellam venuſtulam et molliuſculam, quæ in omnibus morigera fuit, idque ſæpenumero gratis et nulla mercede. Iſta eſt mens Epigrammatiſtæ. Interpretes

PARS II.

pretes rem minime perceperunt. En ipſum Epigramma:

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
  Οὐλοτέρη, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη.
Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
  Πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη.*
Τοιαύτην στέργοιμι Φιλαίνιον, ἄχρις ἂν εὕρω
  Ἄλλην, ὦ χρυσέη Κύπρι, τελειοτέρην.

ΜΑΚΡΩι. Ἀντὶ τοῦ, πολύ. Εὐνάπιος.—Καὶ αὖθις· Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.] Hanc ῥῆσιν Eunapio adjudicare videntur Interpretes. Sed falluntur. Eſt enim ſenarius, qui legitur apud Comicum in Veſp. ver. 1294.

Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.

Horum omnium longe contumelioſiſſimus erat.†

---

* Menander in Thaid. p. 78. Edit. Grot.

——αἰτοῦσαν πυκνὰ,
Μηδενὸς ὁρῶσαν, προσποιουμένην δ' ἀεί.

† Hinc emendandus eſt Ælianus in Var. Hiſt. i. 23. p. 41. Ἐν τοῖς Ἕλλησι τοῖς πάλαι, ΜΑΚΡΑ ΤΗ ΔΟΞΗ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάου, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτου. In hoc loco, quem viri docti fruſtra ſollicitaverunt, omnino lege ΜΑΚΡΩ τῇ δόξῃ διέπρεπε. Emendandus etiam Dionyſſ. Halicarn. vii. 8. p. 408. Οὗτοι δισχιλίων οὐκ ἐλάττους ἦσαν, καὶ τὰ πολέμια μακρῷ πολλῷ τῶν ἄλλων ἀμείνους. Recte legitur in Cod. Vat. μακρῷ τῶν ἄλλων ἀμείνους. Iſtud πολλῷ pro gloſſemate habendum eſt, quod et animadvertiſſe videtur Sylburgius.

ΜΑΛΛΟΝ.

ΜΑΛΛΟΝ ΜΑΛΛΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἀεὶ καὶ μᾶλλον. PARS II.
Ἄλεξις Ἀτθίδι·

Πῶς ἐπενεφεῖτο πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ,
Ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον ———]

Notandum verbum ἐπινεφεῖν, quod ex rarioribus eſt. Quin et ſcribendum:

Πῶς ΕΠΙΝΕΦΕΙ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ.

Quomodo Jupiter nubes cœlo paulatim primum inducit.

Quemadmodum quidem recte exhibere video Editionem Mediolanenſem. Sic Jupiter dicitur ὕειν, ὕδωρ ποιεῖν, et ſimilia. Ariſtoph. Av. ver. 1501.

—— Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
Ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ΞΥΝΝΕΦΕΙ;
—— *Quid facit Dieſpiter?*
An cœlo nubila detergit, an vero nimbos colligit?

ΜΑΣΤΙΓΙΑΣ ΕΚ ΜΕΛΙΤΗΣ. Δοῦλος. Ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ Μελίτης νύμφης.] Ariſtoph. Ran. ver. 504.

Μὰ Δί' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΜΑΣΣΟΝ. Μεῖζον. Μακρότερον.

——Ἐπὶ πρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου
Αἰγαλέω θυμόεντος, ἄγων μέγαν ὑετὸν, ἔστη.]

" Lege

PARS II.

"Lege Αἰγαλέω θυόεντος. i. e. *Ægalei odori.* "Epithetum enim θυόεις montibus apte jungi "poteſt propter herbas et flores odoriferos, "qui in montibus naſcuntur. Portus legebat "νιφόεντος. Sed hoc a vulgata lectione nimis "recedit." *Kuſter.* Senſus conſtat, verba non item. Nam deſunt nonnulla ad ῥήσεως integritatem. Intelligendus autem hic locus, quod nemo vidit, de Xerxe, qui, ceu nubes largam pluviam trahens, in Ægaleo conſedit. Eſt autem Ægaleus mons in Atticæ et Megaricæ confinio, e regione Salaminis, quo Perſa ſe recepit ad naumachiam ſpectandam: de quo Plutarchus in Themiſtocle, cujus verba adſcribam: Ἅμα δὲ ἡμέρα Ξέρξης μὲν ἄνω καθῆστο τὸν στόλον ἐποπτεύων καὶ τὴν παράταξιν, ὡς μὲν Φανόδημος φησὶ, ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ᾗ βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος· ὡς δὲ Ἀκεστόδωρος, ἐν μεθορίῳ τῆς Μεγάριδος, ὑπὲρ τῶν καλȣμένων Κεράτων. *Ubi diluxit, Xerxes in edito conſedit, claſſem et aciem inſpectans, ut Phanodemus ait, ſupra fanum Herculis, qua anguſto freto dirimitur ab Attica Salamis: Ut vero Aceſtodorus, in Megaridis confinio, ſupra colles, quos* Κέρατα *appellant.* De loco, ubi conſedit Xerxes, non ſatis convenit, ut vides, inter eruditos. Cl. Waſſius, ad Thucyd. ii. 19. nunc huc, nunc illuc fluctuat. Nec rem pro diligentia ſua expedire potuit Cl. Weſſelingius ad Diodorum xi. 18.

Atqui

Atqui verbo tenus diſcrepare videntur Phanodemus et Aceſtodorus. Pugnatum enim eſt ad Salaminem, quæ ad Megaricam uſque, teſte Pauſania, extendebat. Quare mons Ægaleus in confinio Atticæ et Megaridis. In hoc loco conſedit Xerxes. Herodotus in Urania, cap. 90. Ὅκως γάρ τινα ἴδοι Ξέρξης τῶν ἑωϋτοῦ ἔργόν τι ἀποδεικνύμενον ἐν τῇ ναυμαχίῃ, κατήμενος ὑπὸ τῷ ὄρεϊ τῷ ἀντίον Σαλαμῖνος τὸ καλέεται ΑΙΓΑΛΕΩΣ, ἀνεπυνθάνετο τὸν ποιήσαντα. *Quoties enim ſuorum quempiam aliquod opus edentem in hoc navali prœlio cernebat, de eo homine percontabatur, ſedens ſub monte, qui eſt e regione Salaminis, nomine Ægaleo.* Quocum facit noſter poeta:

——Ἐπιπρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου
ΑΙΓΑΛΕΩ ΘΥΟΕΝΤΟΣ, ἄγων μέγαν ὑετὸν, ἔστη.

Ulterius vero progreſſus, in ſummo vertice Ægalei ſuaveolentis, adducens ingentem pluviam, ſtetit.

Ita non male Cl. Kuſterus. Montes Atticæ fragrantes erant, et thymo abundabant. Sed Portus, ΝΙΦΟΕΝΤΟΣ. Quæ lectio veriſſima eſt.* Sophocl. Oedip. Col. ver. 1052. Πέτραν

* Callimachus Hymn. in Delum ver. 93.

——ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν ΝΙΦΟΕΝΤΑ περιστέφει ἐννέα κύκλοις.

ΝΙΦΑΔΑ

PARS II. ΝΙΦΑΔΑ vocat. Ad quem locum vide Scholiaſtam. Porro montis Ægalei in Meſſenia meminit Strabo, lib. viii. p. 550. ubi notandus inſignis error doctiſſimi Caſauboni, qui utrumque montem, Atticum et Meſſeniacum, confundit.

ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΣ. Τὸν Πόπλιον καὶ τὸν Γάϊον ἀποδεξάμενος φιλανθρώπως καὶ μεγαλομερῶς.] Ita loquitur Polybius, in Excerpt. Legat. p. 1137. Ἅπαντας μὲν οὖν τοὺς παραγενομένους ΕΠΕΔΕΧΕΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ ἡ σύγκλητος· ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΕΣΤΑΤΑ δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀπάντησιν, καὶ τὰς τῶν ξενίων παροχὰς Εὐμένη τὸν βασιλέα. Idem, pag. 1195. ΑΠΟΔΕΞΑΜΕΝΗ γὰρ τὸν Δημήτριον ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ διὰ τοῦ στρατηγοῦ, πολλοὺς καὶ παρακλητικοὺς πρὸς αὐτὸν διαθεμένη λόγους, ἀπόκρισιν ἔδωκε. Quare hoc fragmentum Polybio adjudicare haud dubitarim.

ΜΕΓΑΛΩΣΤΙ. Μεγάλως. Ὁ δὲ παραλαβὼν τὴν ἔφεσιν, ἐπὶ τούτῳ μεγαλωστὶ περιχαρὴς ἦν.] "An "potius Ἔφεσον· ut intelligatur urbs Epheſus? "Sed propter brevitatem fragmenti de ſenſu "ejus nihil certi ſtatui poteſt." *Kuſter*. Inepte vir doctiſſimus. Παραλαβεῖν τὴν ἔφεσιν, eſt, *poteſtatem ab aliquo factam habere, permiſſu alicujus agere*. Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam, v. Ἐφέσεις. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης ΛΑΒΩΝ ΕΦΕΣΙΝ

ΕΦΕΣΙΝ ΠΑΡΑ τοῦ ϛρατηγȣ͂, ξένην καὶ παράδοξον βοήθειαν ἐπορίσατο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάϛασιν. *Cum autem ex ſententia militum poteſtas ipſi ab imperatore facta eſſet, novum plane et inſperatum auxilium rebus præſentibus attulit.** E contra διδόναι τὴν ἔφεσιν, *poteſtatem facere, permiſſum dare.* Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. vi. p. 371. ΕΦΕΣΙΝ δὲ τοῖς βȣλομένοις ΕΔΙΔΟΥ μεταφέρειν τὰς κρίσεις ἀπὸ τῶν πατρικίων ἐπὶ τὸν δῆμον. *Poteſtatem faciebat provocandi a patriciis ad populum.* Quem locum fruſtra ſollicitavit Henricus Stephanus. PARS II.

ΜΕΛΟΝ. Διὰ φροντίδος ὄν. Ἀριϛοφάνης· Οὐδὲν ἄρ᾽ ἐμȣ͂ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι σκωμμάτιον, εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλω.—Ὅτι δὴ βασιλεὺς ὢν καὶ Πέρσης, ἐθνῶν τε τοσȣ́των καὶ πράξεων μέλον αὐτῷ· ὁ δὲ ἐφίετο γȣ͂ν ὅμως ἀμηγέπη ἀπογεύεσθαι λόγων, καὶ τῆς περὶ ταῦτα γάννυσθαι δόξης.] Prius fragmentum exſtat apud Ariſtophanem in Veſpis, ver. 1279. ubi male legitur, ἐκβάλλω, ex Suida corrigendum. Quod et recte animadvertit Florens Chriſtianus. In poſteriori autem ſcribendum, Καὶ ΤΗι περὶ ταῦτα γάννυσθαι ΔΟΞΗι.

---

* Charito ii. 6. p. 32. ΕΦΕΣΙΝ ΔΕ ΛΑΒΟΥΣΑ πρὸς τὸ πρᾶγμα, τὴν διάνοιαν εἴχετο πρὸς ΤΟΥΤΩ. Ita ſcribendum. Vulgo: Ἀφανὴς δὲ λαβȣ͂σα πρὸς τὸ πρᾶγμα διάνοιαν, εἴχετο πρὸς τȣ͂το. Ad quem locum minus recte Cl. D'Orvill.

 Quomodo

PARS II. Quomodo legitur apud Agathiam, lib. ii. p. 63. unde hunc locum decerpſit Suidas. De Choſroe autem Perſarum rege hic ſermo eſt, qui literas amabat ſcilicet, atque earum exiſtimatione valde delectabatur.

ΜΕΤΑΞΥΛΟΓΙΑ. *Τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπόντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, πρὸς ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. Πρὸς βραχὺ ὁ λόγος ἐπέπαυτο αὐτῷ, περὶ τῆς χώρας, καὶ αὖθις, ὥσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ τινὶ, περὶ Ἄβρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω.*] Hic locus non uno malo laborat. Primum ſcribendum cum Edit. Mediolan. ΠΕΡΙ *ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. De alia re ſermonem inſtituere.** Deinde legendum, *περὶ* ΑΜΒΡΟΥ *τοῦ Σαρακηνοῦ. De Ambro Saraceno.* Quemadmodum recte habet Menander, in Excerptis Hœſchelii, p. 122. ex quo hoc fragmentum deprompſit Suidas. Cæterum vocem *Μεταξυλογία*, quæ ex rarioribus eſt, uſurpat Theo, in Progymn. cap. iv. *Παραφυλακτέον δὲ καὶ τὸ μὴ ὑπερβατοῖς χρῆσθαι, οἷά ἐστι τὰ πολλὰ τοῦ Θουκυδίδου——μηδὲ* ΜΕΤΑΞΥΛΟΓΙΑΙΣ, *καὶ ταύταις διὰ μακροῦ. Sed et cavendum ne hyper-*

* Plato de Repub. Dial. v. ſub init. p. 324. Edit. Maſſey. *Οἷον (ἦν δ' ἐγὼ) εἰργάσασθε, ἐπιλαβόμενοί μου; ὅσον λόγον πάλιν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, κινεῖτε* ΠΕΡΙ *τῆς πολιτείας.* Photius contra Manich. i. p. 28. *Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς λόγον κινοῦσι. Contra Catholicos differunt.* Ita vertendum. Idem p. 41. *Γερόντιος πρεσβύτερος—ἐγκλήματα κατὰ Λαμπιτίου κινῶν.*

batis utamur, qualia ſunt Thucydidea pleraque. Tum ne inſertiones, eaſque longiores adhibeamus. PARS II.

ΜΕΤΩΝ. Ὁ μαθηματικός.—Φρύνιχος Μονοτρόπῳ·

Τίς δ' ἐςὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων;
Μέτων ὁ Λυκονιεὺς, οἶδ' ὅτι κρήνας ἄγων.]

" Duo hi ſenarii Iambici ſic ſcribendi et nu-
" meris ſuis reſtituendi ſunt:

" Τίς δ' ἐςὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίσων;
" Μέτων ὁ ΛΕΥΚΟΝΙΕΥΣ, οἶδ' ὁ κρήνας ἄγων."

Kuſter. Hunc locum deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtophanis Aves, ver. 998. ut recte monuit Kuſterus. Phrynichi autem trimetros peſſime contrectavit vir doctiſſimus. Alter enim verſiculus titubat miſerrime. Joſephus Scaliger, in Emendationibus ad Euſebium, reponebat:

Μέτων ὁ Λευκονοιεὺς, ὃδ' ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Edit. Mediolanenſis in priori verſiculo ταύτης non agnoſcit. Quare vide an locus ita reſcribendus ſit:

Τίς δ' ἐςὶν ὁ μετὰ ταῦτα φροντίζων; Μέτων
Ὁ Λευκονοεὺς, ΕΥ ΟΙΔ', ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Quis vero eſt qui poſtea hanc curam gerat?
Meto
Leuconienſis ille, hominem bene novi, qui fontes ducit.

 Quod

PARS II. Quod verum et κωμικώτερον videtur. Scribitur autem Λευκονοεὺς et Λευκονοιεύς· de quo eruditiſſimus Rutgerſius in Variis, lib. v. cap. 4.

ΜΕΤΡΗΣΟΝ —— Θεόπομπος Καπήλοις·

Μετάδος ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.]

Senarius Theopompi turpiter decollatus eſt. Adde quod fabula ejus perperam inſcripta eſt. Repone, Θεόπομπος Καπηλίσιν·

Ἢ μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.

Vel impertire, vel mutuo da, vel pretium accipe.

Quemadmodum recte exhibet Scholiaſtes ad Ariſtoph. Acharn. ver. 1020. unde deſcripſit Suidas.* Theopompi autem fabulam laudat ſupra Noſter, v. Ἄτλις. Θεόπομπος Καπηλίσι·

—— Κολάσομαί γε σὲ

Καὶ τὸν σὸν Ἄτλιν † ——

ΜΗΤΕ ΠΛΑΣΤΑΝ, ΜΗΤΕ ΜΙΜΗΛΑΝ. Ἀντὶ τοῦ, Μήτε πλαστὴν εἰκόνα, μήτε γραπτήν.] Hæc re-

* Nicarchus in Epigrammate apud Anthol. lib. vi. p. 557.

Εἶπε δὲ, παντός σοι δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἴσω,

Κύπρι· σὺ δ' ἐργασίην ΚΑΙ ΛΑΒΕ, ΚΑΙ ΜΕΤΑΔΟΣ.

† Eunapius in Excerptis Hœſchelii p. 9. Φημὶ δὲ, οὐχ ὅτι ΚΟΛΑΣΟΜΑΙ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ, ὃν οὔτε ἐνέχυρον παρ' ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω.

petuntur

petuntur etiam infra v. Μιμηλά, ubi addit Suidas, ϗ Μιμηλότητα. Quæ vox notanda. Cæterum hæc ad Ageſilaum referenda ſunt, de quo Plutarchus: Τῆς δὲ μορφῆς εἰκόνα μὲν ὀκ ἔχομεν· αὐτὸς γὰρ ὀκ ἠθέλησεν, ἀλλὰ ϗ ἀποθνήσκων ἀπεῖπε ΜΗΤΕ ΠΛΑΣΤΑΝ ΜΗΤΕ ΜΙΜΗΛΑΝ τινὰ ποιήσαθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. *Formæ ejus imago non exſtat. Noluit enim id, et moriens interdixit, ne quis fingeret vel pingeret corporis ſui effigiem.* Eandem hiſtoriam tangit Dio Chryſoſt. in Corinth. p. 466. Σπȣδῆ δέ μοι ἐπελήλυθεν Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων τῆς γνώμης μακαρίσαι· ὅς τις ȣ̓́ποτε ἠξίωσεν ΟΥΤΕ ΠΛΑΣΤΑΝ ΟΥΤΕ ΜΙΜΗΛΑΝ τοῦ σώματος ποιήσαθαι. Ad eundem auctorem, qui hodie in deſideratis eſt, reſpexiſſe videntur Dio et Plutarchus.* Quos et ſecutus eſt Suidas. Corrigendus obiter Heſychius: Μιμέρα, ἡ μιμητικὴ τέχνη, καὶ ἡ μίμησις. Scribendum, ΜΙΜΗΛΑ. Quod literarum ordo

PARS II.

---

* Ad eundem quoque Cicero in Epiſt. ad Lucceium. *Nec minus eſt Spartiates Ageſilaus ille perhibendus, qui* neque pictam neque fictam *imaginem ſuam paſſus eſt eſſe, quam qui in eo genere laborarunt: unus enim Xenophontis libellus in eo rege laudando facile omnes imagines omnium ſtatuaſque ſuperavit.* Item Apuleius in Apólogia p. 18. Edit. Caſaub. *Aut igitur unius Ageſilai Lacedæmonii ſententia nobis ſequenda eſt, qui* ſe neque pingi neque fingi unquam, *diffidens formæ ſuæ, paſſus eſt.*

PARS II. ſatis confirmat. Poeta neſcio quis apud Lucian. in Jove Tragœdo, p. 682.

Πλαcθεὶς παρηώρητο ΜΙΜΗΛΗι ΤΕΧΝΗι.

ΜΗΧΑΝΗΜΑ. Στρατήγημα. Ἀλλ' ἔςι τȣ̃το, ὦ δη̃με, μηχάνημα.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Equit. ver. 846.

ΜΙΔΑΣ —— ϗ Μίδας κύϐȣ ὄνομα εὐϐολωτάτȣ.] Libri omnes εὐϐȣλοτάτȣ. Recte autem correxit ex MSS. Par. Cl. Kuſterus. Quod et dudum fecerat Joannes Meurſius. Βόλος, εὔϐολος et εὐϐολεῖν ſunt verba aleatoria. Midas autem jactus fortunatiſſimus; de quo abunde viri docti ad ludos Græcos.* Corrigendus obiter Schol. ad Æſchyl. Agam. ver. 33. Τρὶς ἕξ. Παροιμία ἐπὶ τω̃ν ἄκρως εὐτυχȣ́ντων. Ἐπεὶ ϗ ΤΟΙΣ ΚΥΒΕΥΤΑΙΣ ȣ̓κ ἔςι πλείω τȣ́των ΕΥΒΟΛΗΣΑΙ. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo male legitur, εὐθυϐολη̃σαι. Idem autem εὐϐολεῖν et εὐκυϐεῖν. Quæ poſtrema vox reſtituenda Heſychio: Εὐκολεῖν ὅπερ νυ̃ν εὐϐολεῖν. Ἀμφισεῖς δὲ, γυναικομανίαν. Nihil vidi fœdius aut inquinatius. Nec hilum adjuvant viri eruditi. Tu vero reſcribe, meo periculo: ΕΥΚΥΒΕΙΝ ὅπερ νυ̃ν ΕΥΒΟΛΕΙΝ.

---

* Proverbium: Μίδας, ὃς ἐν κύϐοισιν εὐϐολώτατος. Ita ſcribendum.

ΑΜΦΙΣ

ΑΜΦΙΣ ΕΝ ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑι. Amphis Comicus ἐν Γυναικομανίᾳ laudatur Athenæo, lib. ix. p. 386. Τῦ μὲν ὀλβιογάστορος Ἄμφις μέμνηται ἐν Γυναικομανίᾳ, ὕτωσὶ λέγων· εὐρύβατε κνισσόλοιχε ὐκ ἔσθ' ὅπως ὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ. Quæ ita nullo negotio reformanda et numeris ſuis reſtituenda ſunt : PARS II.

—— Εὐρύβατε ΚΝΙΣΟΛΟΙΧ' ὐκ ἔσθ' ὅπως
Οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ——

Scribitur κνίσα et κνίσσα. Κνισολοιχὸς et κνισσολοιχός. Heſych. Κνισολοιχὸς, λίχνος.* Prima autem τῦ, κνίσα, quod monendum, corripitur: quod ex hoc loco Amphidis ſatis conſtat. Scio quidem uno atque altero loco apud Athenæum, lib. iii. p. 125. produci videri iſtam ſyllabam. Nec viris eruditis aliter viſum eſt. Verum reclamat analogia. Nam a κνῖζω fluit κνῖσω. Hinc κνῖσα et κνῖσσα. Nicarchus in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 250.

Οὕτως ἡ φύσις ἐςὶ ΦΙΛΟΚΝΙΣΟΣ, ἀλλοτριόχρως.†

---

* Nonnus in Dionyſſ. lib. xix. p. 520.

Καὶ Σταφύλῳ μετὰ πότμον ἅτε ζώοντι χορεύσω,
Ὅττι χορὸν προβέβυλα ΦΙΛΟΚΝΙΣΣΟΙΟ τραπέζης
Σοὶ, Σταφύλε, ζώοντι· ——

† Dicitur ἀλλοτριόχρως ut γλυκερόχρως apud Anthol. lib. iii. p. 385.

Ἐν κόλποις στέργυσα διέτρεφεν ἁ ΓΛΥΚΕΡΟΧΡΩΣ
Φάνιον, ἐιαρινοῖς ἄνθεσι βοσκόμενον.

Et

PARS II. Ita ſcribendus iſte verſus. Optime ſuccurrit Etymol. Mag. *Κνίσα, ἡ ἀναθυμίασις τοῦ καπνοῦ· ἀπὸ τοῦ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω, γίνεται κνίζω· ὁ μέλλων κνίσω· ἐξ οὗ, κνίσα.*——ΤΟ ΚΝΙ ΒΡΑΧΥ.

ΜΙΛΤΟΣ. *Χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ.*——*Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·*

——— *Μιλτοφυῆ τε*
Σχοῖνον ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι.]

Repetitur hoc fragmentum infra, v. *Ψαλλομένη.* Epigramma autem, quo reſpexit Suidas,

---

Et *μελανόχρως* apud Theocrit. Idyll. Γ. 35.

Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ ΜΕΛΑΝΟΧΡΩΣ
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.

Item *αἰολόχρως* in Pirithoo Euripidis:

—— *ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία*
Νὺξ ΑΙΟΛΟΧΡΩΣ, *ἄκριτός τ' ἄστρων*
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Et denique, quod notandum eſt, *χρὼς ἴδιος* in Epigr. apud Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 103. ubi duo Epigrammata imperite confunduntur. Sed Carmen ipſum dignum eſt ut hic quoque integrum apponeretur.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα,
Οἱ μὴ τοῖς σπαταλοῖς κλέμμασι τερπόμενοι.
Ταῖς μὲν χρὼς ἀπόδωδε μύρου, σοβαρόν τε φρύαγμα,
Καὶ μέχρι κινδύνων ἑσπομένη σύνοδος.
Ταῖς δὲ χάρις καὶ ΧΡΩΣ ΙΔΙΟΣ, *καὶ λέκτρον ἕτοιμον*
Δώροις ἐκπάγλοις οὐκ ἀλεγιζόμενον.
Μιμοῦμαι Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέος, ὃς προέκρινεν
Ἑρμιόνης ἀλόχου τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

exſtat

exſtat in Anthol. lib. vi. p. 580. ubi legitur, μιλτοθυρῆ. Sed neutrum ſanum eſt. Nam vera lectio eſt μιλτοφυρῆ. Quod et recte vidit Cl. Salmaſius in Exercitat. Plinianis, vol. ii. p. 821. Eſt autem μιλτοφυρὴς σχοῖνος, *funiculus minio tinctus*, quo fabri lignarii utuntur. Epigram. in Anthol. Reiskii, p. 23.

> Στάθμαι, καὶ μιλτεῖα, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφιπλῆγες
> Σφῦραι, καὶ ΜΙΛΤΩι ΦΥΡΟΜΕΝΟΙ ΚΑ-
> ΝΟΝΕΣ.

Huc facit Suidas ſupra, v. Ἐφείλιξαν. Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ. Ἀντὶ τοῦ, ΕΦΥΡΑΝ καὶ περιείλιξαν. Ad quem locum nonnulla adnotavimus.

ΜΝΙΑΡΟΝ.

> Ἀλλὰ δέχευ μνιαροῖο βαθυῤῥήνοιο τάπητος
> Ἔνδυτον, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον.]

" Vox μνιαροῖο mihi ſuſpecta eſt: cujus loco
" ſcribere malim μαλακοῖο. i. e. *mollis*. Vel
" vocem hanc ſic intelliges, ut eam interpre-
" tati ſumus, i. e. *muſci inſtar mollis*." *Kuſter*.
" Cum Kuſtero eatenus facio, ut nullus du-
" bitem locum hunc emendationis indigere;
" verum in modum emendandi non conſen-
" tio, præferoque χλιαροῖο." *Reiſk. ad Anthol.* pag. 70. Vocem μνιαρὸν ſolus Lexicographorum veterum nobis conſervavit Suidas. Μεγάλα χάρις αὐτῷ. Atqui in diſcrimen eam vocare non

PARS II. non dubitarunt viri doctiſſimi Kuſterus et Reiskius: in quo judicium eorum deſidero. Ut a φλῦς φλιαρός, χλῦς χλιαρός, χνῦς χνιαρός· ſic a μνῦς μνιαρός. Eſt autem μνῦς *lana primula*, ſive *pilus tenerrimus*. Suidas, Μνῦς. Ἡ ἁπαλὴ θρίξ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—— Καὶ ΜΝΟΥ χρῶτα τερεινοτέρη.

De quo nos ſupra p. 395. Heſych. Μνῦς, ἔριον ἁπαλώτατον. Confer etiam Etymol. Mag. v. Ἀμνός. Hinc Μνιὸς, μνίον, et μνιαρός. Quare recte Epigrammatiſta, μνιαροῖο τάπητος. *Tapetem muſci inſtar molliuſculum.* Quod omnino verum eſt et neutiquam ſollicitandum. Cæterum ejuſdem plane monetæ ſunt βλιαρὸς, λιαρὸς, φιαρὸς, et ſi quæ alia. Vox poſtrema occurrit apud Nicandrum et Callimachum. Occurrit etiam apud Theocritum in Cyclope, ver. 21.

Μόσχω γαυροτέρα, ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ ὄμφακος ὠμᾶς.

Ubi Interpretes recte caſtigat Caſaubonus. Sed fons verbi virum eruditiſſimum latuiſſe videtur. Idem ΦΟΣ. ΦΩΣ. ΦΟΥΣ. Hinc φιὸς et φιαρός. Qua voce commendat Cyclops nitorem et cutem bene curatam Galateæ ſuæ. Heſych. ΦΙΑ, πίονα. ΦΙΑΡΟΝ, λαμπρὸν, καθαρόν. Sed illud Φιὰ, ut verum fatear, auctoritatis lubricæ eſt. Quare vide an bono publico reponendum fuerit: ΙΦΙΑ, πίονα. Noſti illud Homeri:

—— βόας καὶ ΙΦΙΑ μῆλα.

ΜΥΔΩΝΤΕΣ.

ΜΥΔΩΝΤΕΣ. Βρέχοντες. Διυγραμμένοι. Σαπέντες. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· PARS II.

Οἷς παρὰ Κύπριδι ταῦτα μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα
Κεῖται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων.]

" MSS. Pariſ. itemque Photius in Lexico in-" edito recte habet βρέχοντες. At in prioribus " Editt. male legitur, τρέχοντες." *Kuſter.* Nec τρέχοντες nec βρέχοντες placet. Utrumque enim ἀπροσδιόνυσον eſt, et nullius frugis. Repono, Μυδῶντες. ΒΡΑΧΕΝΤΕΣ. Heſych. Μυδῆσαι, ΒΡΑΧΗΝΑΙ, σαπῆναι. Quod ſequitur diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Miſcell. Lipſ. Vol. ix. p. 460. ubi recte Cod. MS.

ΗΣ παρὰ Κύπριδι ——

ΜΥΡΙΕΛΙΚΤΟΣ. Ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι στρεφόμενος. Εὐνάπιος· Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις, ὁ πολυέλικτος, καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος καὶ βαρυνόμενος τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος παρέδωκεν αὐτόν.] Vox iſta πολυέλικτος eſt non niſi interpretatio τοῦ, μυριέλικτος, a Suida pro more adjecta. Quin et quæ ſequuntur, βαρυνόμενος— κεκαρωμένος, vitium manifeſto produnt. Alterum enim eſt nihil aliud quam alterius gloſſema. Suidas ſupra: Καρωθεὶς. Βαρυνθεὶς τῇ κεφαλῇ—καὶ Κεκαρωμένος. Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν. Quæ plane gemella ſunt, et Eunapio proculdubio adjudicanda.

PARS II. ΜΥΣ ΛΕΥΚΟΣ. Οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, καὶ μάλιστα οἱ λευκοί.] Reſpexit Suidas ad Philemonem Comicum apud Ælian. Hiſt. Animal. xii. 10.

ΜΥΣ ΛΕΥΚΟΣ· ὅταν αὐτήν τὶς, ἀλλ' αἰσχύνομαι
Λέγειν ———

Senſus paulo nequior eſt, de quo conſulendus Cl. Bentleius ad Philemonem. Atque hinc Μυωνία ſive Μυωπία Epicrati Comico apud Ælianum de fœmina libidinoſiſſima in verſibus elegantiſſimis, de quibus nos ſupra, ad v. Ἐπικράτης. Μυώξιαν vocat Suidas. Μυωξία. Ὑβριστικὸς λόγος. Σημαίνει δὲ καὶ τοὺς τῶν μυῶν χηραμούς. Quæ ad Epicratis locum proculdubio referenda ſunt.

N.

PARS II.

N.

NEANIΣKEYETAI.—Ἰδίως δὲ ἐσχημάτικε Εὔπολις τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις·

Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθὴν,
Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μȣ.]

Alter Eupolidis verſiculus laborare videtur. Verba enim νεανίας, νεανικὸς, νεανίσκος, νεανισκεύειν, et cætera ejuſdem familiæ, ſecundam ſemper producunt. Quod virum magnum ad Stobæum fugiſſe videtur. Eſt autem ubi duæ priores ſyllabæ iſtarum vocum craſin admittunt. Euripides in Menalippa, apud Stobæum Grotii, p. 345.

Ὅϛις δ' ἀμείλικτον πατέρ' ἔχει νεανίας.

Ita exhibet Stobæus, et ſic quoque recte, ut ſors ferebat, dedit Grotius. Euripides, Iphig. Aul. ver. 615.

Ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκάλαις ἔπι.

Ita metrum recte ſe habet. Sed mendum tamen ſubeſt et craſſius quidem. Vox enim νεανίδαισι ne Græca quidem eſt: quod et recte animadvertit Cl. Pierſonus. Sed in malo recidendo longiſſime aberravit vir doctiſſimus. Emendatio tamen in propatulo eſt. Repone,

Ὑμεῖς δὲ NEANIΔEΣΣIN ἀγκάλαις ἔπι.

Sic

PARS II. Sic νεανίαις ὤμοις apud Eurip. in Helen. ver. 1578.

Νεανίαις ὤμοισι ταύρειον δέμας.

Senarius autem Eupolidis, ut ad Suidam revertar, me vide, ſatis ſalvus eſt.

Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.*

De quo vide quæ ſcripſimus ſupra ad v. Δεκατεύειν.

ΝΕΜΕΣΙΣ. Ἡ δίκη. Ἀριστοφάνης· Ἰὼ νέμεσις, βαρυβρομοί τε βρονταί.] Fallitur Suidas. Eſt enim ex Euripidis Phœniſſ. ver. 189. atque ita cum auctoritate Scholiaſtæ, tum ſententiæ arbitrio repræſentandum:

Ἰὼ ΝΕΜΕΣΙ καὶ Διὸς
Βαρύβρομοι βρονταὶ,
Κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλοέν.
Σύ τοι ΜΕΓΑΛΗΓΟΡΙΑΝ
Ὑπεράνορα κοιμίζεις.

Vulgo ineptiſſime legitur, μεγαλανορίαν ὑπεράνορα. Quod et doctiſſimo Valckenario diſplicuiſſe video. Cæterum occurrit hoc fragmentum ſupra, v. Ἰώ. ubi recte Suidas, Νέμεσι.

---

* Anaxandrides apud Athenæum, lib. vi. 16. p. 255.

Τὸ γὰρ κολακεύειν νῦν ἀρεσκείαν ὄνομ᾽ ἔχει.

Ubi τὸ, ἀρεσκείαν, male ſollicitat Caſaubonus.

NEOP-

NEOPTON. Νέον. PARS II.

Τί δ' ἐςὶν, ὦ παῖ Λαΐε, νέορτον αὖ;]

Hunc ſenarium deprompſit Suidas ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 1502.

ΝΕΟΤΤΟΣ.——Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ οἴνων συγγράμματι φησίν.] "Menagius ad Laërtium ſcri-"bendum cenſet, ἐν τῷ περὶ θινῶν: auctoritate "Athenæi, qui Clearchum ἐν τῷ περὶ Θινῶν lau-"dat: ſed conjectura hæc dubia eſt, et an-"ceps, cum nihil obſtet, quo minus quis cre-"dere poſſit Athenæum ex Suida corrigen-"dum eſſe: vel ſaltem aliud eſſe opus περὶ "θινῶν et aliud περὶ οἴνων; et proinde neu-"tram lectionem ſollicitandam eſſe." *Kuſter*. Ego vero utramque lectionem ſollicitandam eſſe puto. Illud enim Θινῶν eſt nihil aliud quam corruptio τȣ, Οἴνων· quod et ipſum corruptum eſt. Audacter repono: Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ Ὠῶν, *Clearchus in libro de Ovis*. Quod vel ipſe locus Clearchi, qui ſequitur, manifeſte evincit: Ὠῷ διαδίδοται ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκὸν· (leg. τὸ λευκόν) ἐν τȣ́τῳ γὰρ τὸ σπέρμα, καὶ ȣ̓κ ἐν τῷ καλȣμένῳ νεοττῷ. Διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρῶτοι τȣ̃το φήσαντες. Καὶ ἔςι τὸ ὠχρὸν περίττωμα τȣ̃ σπέρματος. *Album ſub membrana eſt ovi principium: in hoc enim ſemen continetur, non autem in vitello: et decepti fuerunt illi, qui primi hoc dixerunt.*

PARS II. *dixerunt. Luteum autem ovi eſt excrementum ſeminis.* Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, Ὃ διαδίδοται. Sed Editio princeps, Ὠι. Unde veram lectionem eruimus. Quare auctor ſum, ut Clearchus deinceps laudetur ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΩΩΝ.

ΝΕΙΤΑΙ. Ἀφίξεται. Ἐλεύσεται.

——Οὐδ' ἔτι νεῖται
Ἴξον ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.]

Hæc eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. iii. p. 349.

ΝΗΦΑΛΙΟΣ ΘΥΣΙΑ.——Σοφοκλῆς·

——Οὐ γὰρ ἄν ποτε
Πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν
Νήφων ἀοίνοις——

πρὸς τὰς Εὐμενίδας λέγων, αἳ ἄοινοι λέγονται, ὡς ἀεὶ νήφουσαι, καὶ μὴ μέθην παρέχουσαι. Τοῦτο δὲ διὰ τὸ θείας δίκης ἄϋπνον.] "Cum Porto legere malim, μὴ μέθης μετέχουσαι, i. e. quæ nunquam inebriantur, ſed omnis temulentiæ expertes ſunt." *Kuſter.* Emendatio Porti frigidiſſima eſt. Kuſtero tamen, quod mireris, non diſplicebat. Nos vere atque eleganter reſtituimus: Καὶ μὴ ΜΕΘΗι ΧΑΙΡΟΥΣΑΙ. *Quod ſemper ſint ſobriæ atque ab omni ebrietate alienæ.* Quæ quidem locutio Græcis Scriptoribus ſolennis eſt.

eſt.* Notus verſiculus Antiphanis Comici apud Porphyr. de Abſtinent. lib. ii. PARS II.

Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ ΧΑΙΡΟΥΣΙ γάρ.

Cæterum reſpexit Noſter ad Sophocl. Oedip. Col. ver. 99. Tragici autem locus, qui vulgo depravatus eſt, ex Suida reformandus eſt. Quod et vidit (et quis non videt?) Cl. Burtonus.

ΝΙΦΑΤΗΣ. Ὄρος Ἀρμενίας.

Ταύρου πρυμνώρειαν εὔσκοπελόν τε Νιφάτην.]

Hexameter iſte decerptus eſt ex Piſandro, ut nos docet Stephanus Byzantinus, v. Νιφάτης. De utroque autem Piſandro, tum Rhodio antiquiſſimo, tum Larandenſi recentiore, conſulendus Suidas.

ΝΟΜΙΣΤΕΥΟΜΕΝΩΝ. Νομίμως διοικουμένων. Ἐνέβαλε δὲ χρυσοῦς ἐπισήμους, εἴς τινας δὲ τετράδραχμα τῶν ἐπιφανῶς νομιστευομένων. Καὶ αὖθις· Χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα τετρακισχίλια.] "Vel interpretatio hæc falſa eſt, "vel ſaltem nihil facit ad exempla quæ ſequuntur; quippe in quibus τὸ νομιστεύειν ſignificat, *nummos cudere*, vel *ſignare*." *Kuſter*.

---

* Polybius p. 1492. Ἐρασθεὶς γοῦν παρθένου Χαλκιδικῆς, κατὰ τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, ἐφιλοτιμήσατο γῆμαι, οἰνοπότης ὢν καὶ ΜΕΘΑΙΣ ΧΑΙΡΩΝ.

PARS II. Rem minus adſecutus eſt vir doctiſſimus. Verba *νόμος, νόμισμα, νομίζειν, νομιστεύειν*, tum de *nummis*, tum de *inſtitutis* uſurpantur. Νομιστευόμενος χαλκὸς eſt *nummus legitimus*, *νόμιμος*, *et uſu receptus*. Angl. *Current money*. Etymol. Mag. v. Ὀβελίσκος. Πρὸ τούτου γὰρ ὀβελίσκοις τραχέσιν ΕΝΟΜΙΣΤΕΥΟΝ. *Antea enim obeliſcis pro nummis legitime utebatur*. Quare utramque vocis ſignificationem non male complexus eſt Suidas.* Atque hac occaſione monitus, operæ pretium fecero, ſi unum atque alterum Epicharmi verſiculum, ubi vox *νόμος* in ſenſu nummario accipitur, *ὡς ἐν παρόδῳ* emendavero. Leguntur autem apud Polluc. ix. 80.

> Ἀλλ᾽ ὅμως καλαί τε πῖοίτ᾽ ἄρνες εὑρήσουσί μοι
> Δέκα νούμμους——
> Εὐθὺς πρίω μοι δέκα νούμμων μόσχον καλήν.

Metrum nec hic nec illic conſtat: quod recte vidit ad Phalarin p. 465. magnus Bentleius. Sed viri doctiſſimi *κρίσις* minime ſatisfacit. Vera autem lectio ante pedes eſt. Repono,

---

* Sextus Empiricus adverſus Grammaticos i. 10. Ὁ δὲ τοῦτο μὲν μὴ παραδεχόμενος, ἄλλο δέ τι καινὸν χαράσσων ἑαυτῷ, καὶ ΤΟΥΤΟ ΝΟΜΙΣΤΕΥΕΣΘΑΙ θέλων, μάταιος καθέστηκεν. Ita legendus iſte locus; ubi vide doctiſſimum Fabricium. Polybius p. 1097. Ἤδη γὰρ κατὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς δωροδοκίας ἐπιπολαζούσης, καὶ τοῦ μηδένα μηδὲν δωρεὰν πράττειν, καὶ τοῦ χαρακτῆρος τούτου ΝΟΜΙΣΤΕΥΟΜΕΝΟΥ παρ᾽ Αἰτωλοῖς, οὐκ ἐδύναντο πιστεύειν διότι χωρὶς δώρων ἡ τηλικαύτη μεταβολὴ γέγονε τοῦ Τίτου πρὸς τὸν Φίλιππον.

Ἀλλ᾽ ὅμως καλαί τε πῖοί τ᾽ ἄρνες εὑρῆσϐσί μοι
Δέκα ΝΟΜΩΣ——
Εὐθὺς πρίω μοι δέκα ΝΟΜΩΝ μόσχον καλάν.

PARS II.

Sic una fidelia uterque paries dealbandus eſt. Etymol. Mag. Νόμος ϗ τὸ νόμισμα. Accurate magis Suidas: Νόμος——Δωριεῖς δὲ ἐπὶ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ χρῶνται τῇ λέξει. Καὶ Ῥωμαῖοι παρατρέψαντες ΝΟΥΜΜΟΝ λέγϐσι. Non potuit melius noſter Grammaticus.*

ΝΟΥΝΕΧΩΣ. Πεφροντισμένως. Νϐνεχῶς ἐδόκϐν πολιτεύεσθαι πρὸς τϐς τότε καιρϐς.] Polybius, lib. iii. p. 356. Καὶ γὰρ ἀνδρωδῶς ϗ ΝΟΥΝΕΧΩΣ ΕΔΟΚΟΥΝ ἕκαςα χειρίζειν. Quare noſtrum fragmentum Polybio adjudicaverim.

ΝΩΧΕΛΗ.† Βραδέα.—Καὶ Νωχελὴς. Βραδὺς. Ὁμαλὸς. Ἄχρηςος. Ita quoque Heſychius. Perperam uterque. Neque enim vox ὁμαλὸς quidquam commune habet cum Νωχελής. Reponendum ſine dubio: Νωχελὴς. Βραδὺς. ΜΙΛΛΟΣ. Quod et vidit vir doctiſſimus et cum paucis

* Confer omnino Mazochium in Tabulas Heracleenſes p. 217. Edit. Neapol. 1754.

† Jamblichus de vita Pythagoræ cap. xiv. p. 51. Edit. Kuſter. Ἀπὸ δὲ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνιςαμένων, τϐ νυκτερινϐ κάρϐ, καὶ τῆς ἐκλύσεως, ϗ τῆς ΝΩΧΕΛΙΑΣ αὐτϐς ἀπήλλασσε διὰ τινῶν ἰδιοτρόπων ἀσμάτων ϗ μελισμάτων.

 compa-

PARS II. comparandus Lambertus Bos, in Obſervationibus Crit. p. 175. Heſych. ΜΙΛΛΟΣ, *βραδὺς, χαῦνος*. Idem, Ἀργὸς, μιλὸς, βραδύς. Lege ΜΙΛΛΟΣ. Hinc Μιλλότης, *Segnities*. Heſych. Νωχέλεια, *ἀσθένεια, βραδυτὴς, μιλῶτις*. Quem locum varie torquent viri eruditi. Sed omnes fruſtra ſunt. Legendum, Μιλλότης. Idem: Μιλίτης, ἀφροδίτης. Monſtrum lectionis. Nam utraque vox depravata eſt. Repone mea fide: Μιλλότης, βραδυτής. Qua quidem emendatione nihil certius. Ut vero a φίλος φιλότης, ſic a μιλλὸς μιλλότης. Quam vocem jam demum Græciæ reſtituimus.

ΝΥΜΦΕΙΟΣ ΟΙΚΟΣ. Ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσί——

Νημάτια ᾧ νύμφιος ἀνήπτετο λαμπάδι πασὰς,
Τοῦτῳ πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυχες.]

" Locus eſt corruptus, quem cum Porto ſic " legerim, Ἤματι ᾧ νυμφεῖος. Eſt autem pars " Epigrammatis in novam nuptam, quæ ipſo " nuptiarum die obierat," *Kuſter*. Legendum,

Ἤματι, τῷ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι πασὰς.

Epigram. in Sapphonem, apud Antholog. Reiſkii, pag. 143.

Ἤματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίου.

Quoniam autem mentio incidit hujus Epigrammatis, de quo plus ſatis digladiati ſunt viri doctiſſimi D'Orvillius et Pauwius,

——*Arcades*

——Arcades ambo,
Et cantare pares et reſpondere parati,

ſed cujus mentem neuter percepit, non injucundum fuerit lectori erudito, ſi Carmen ipſum emendatum adpoſuero, et quod utriuſque calorem fugiſſet indicavero. Eſt autem inſcriptum, Εἰς Σαπφὼ παρὰ τῶν Μουσῶν κοιμωμένην.

Οὐκ ἄρα σοί γε ὀλίζον ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα
  Ἤματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίου,
Σαπφοῖ· σοὶ γὰρ ΧΡΥΣΟΝ ἐνείμαμεν ἄφθιτον εἶμεν,
  Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισμάραγος.
Μέλψεαι ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀμερίοισι,
  Οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά.

Non exiguum certe decus Parca tibi tribuit
Die illo, quo primo lucem ſolis adſpiciebas,
Sappho.
Nos enim opes tibi comparavimus infinitas,
Quas et Jupiter nutu ſuo approbavit.
Quin et ab omnibus mortalibus celebraberis,
Neque illuſtris tui nominis unquam erit oblivio.

Muſæ hic, ut vides, loquuntur. Sed, ut res erat, ἀμούσως plane et inficete. Nam libri omnes, κρίσιν ἄφθιτον· quod viros doctos admodum cruciavit. Nos veriſſime emendavimus, χρυσὸν ἄφθιτον.* Schol. ad Pindar. Pyth. Od. 4. ΑΦΘΙ-

---

* Homer. Iliad. E. 724.
Τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος ——
Ubi Euſtathius p. 455. Ὁ ΧΡΥΣΟΣ ἰοῦ ἀνεπίδεκτός ἐστι καὶ λαμπρός, διὸ καὶ ΑΦΘΙΤΟΣ ὁ καλὸς λέγεται.

PARS II. ΤΟΝ δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ ΧΡΥΣΟΥΝ ἦν. Ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος. Καὶ ἡ Σαπφώ·

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
Κεῖνον ἐ σῆς, ἐδὲ κὶς
Δάπτει, βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν.

Verſus poſtremus futilis eſt. Urſinus habet, Κάλλιστον φρενῶν. Nullus dubito quin Sappho ſcripſerit:

—βροτέαν φρένα ΚΑΛΛΙΣΤ' ΕΥΦΡΑΙΝΩΝ.
Mentem humanam ſumma lætitia perfundens.

Theocritus, Idyll. xviii. 52.

——Δοίη Ζεὺς ΑΦΘΙΤΟΝ ΟΛΒΟΝ.

Eſt enim Jovis opes diſpenſare, vel ſaltem diſpenſanti ἐπινεῦσαι. Hinc noſter Epigrammatiſta: ——νεῦσεν ἐρισμάραγος. Quod viri docti non intellexerunt. Cæterum ad hoc Carmen reſpexit Ariſtides, vol. ii. p. 377. qui hunc locum egregie dilucidabit, et noſtram emendatiunculam extra omne dubium collocabit: Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων δοκουσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης, καὶ λεγούσης ὡς αὐτὴν ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ τῷ ὄντι ΟΛΒΙΑΝ καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται ΛΗΘΗ. *Arbitror autem te Sapphonem quoque audiviſſe, cum apud quaſdam quæ felices viderentur, multum ſibi tribuit, ac beatam ſe revera et admirandam dicit a Muſis eſſe redditam; nec poſt*

mortem

mortem oblivioni traditum iri. Quare hoc Epigramma, quod elegans in primis eſt, auctoritate Ariſtidis, ab ipſa Sapphone ſcriptum eſſe crediderim. Certe tanta artifice haud indignum eſſe puto.* PARS II.

Ξ.

ΞΥΓΓΕΝΕΙΣ Τ'ΟΥΜΟΥ ΤΡΟΠΟΥ. Ἀντὶ τοῦ, ταὐτά μοι πράττουσαι.] Ariſtoph. in Theſmoph. ver. 581.

Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΞΥΓΓΕΝΟΥ. Σύνελθε. Ὦ δέσποινα Νίκη, ξυγγενοῦ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Lyſiſt. ver. 317. ubi vide Scholiaſtam.

ΞΥΜΜΙΞΑΣΑ. Συντυχοῦσα. Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σοῦ ξυμμίξασα οἶδα γυναικί. Ἀντὶ τοῦ, ἱκανωτάτῃ. φρονιμωτάτῃ.] Hunc locum decerpſit Suidas ex Ariſtoph. Eccleſ. ver. 512.

Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σοῦ ξυμμίξας οἶδα γυναικί.

Sed recte Noſter, ξυμμίξασ' οἶδα. Mulier enim loquitur: quod et recte vidit vir doctiſſimus

---

* Ad hoc tamen Epigramma vide Cl. Brunck in Analect. vol. iii. p. 283. qui fallitur.

Tanaq.

PARS II. Tanaq. Faber; qui et legendum monet, ΟΥΚ οἶδα· in quo quidem hominis imperitia notanda eſt. Nam dum Atticiſmo conſuluit, verſum peſſundedit. Sed in re metrica non raro cæcutiebat Faber.

ΞΥΜΦΕΡΩ. Ξυμβαςάζω. Φέρε νῦν ἐγώ σοι ξυμφέρω.] Et hic locus depromptus eſt ex Ariſtoph. Eccleſ. ver. 864.

ΞΥΜΦΟΡΑΝ.—Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων ἐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τȣ̃ ἀνθρώπȣ.] Hæc ſunt verba Thucydidis, lib. i. cap. 140.

ΞΥΝΑΙΡΕΤΑΙ. Συνάπτεται.—Καὶ Ξυναιρόμενον. Συναντιλαμβανόμενον. Εἰ ξυγχωρήσαιμεν τὸ πέρὶ σοῦ κομισθὲν γράμμα ξυναιρόμενον τῇ κατά σε πολιτείᾳ.] "Senſus horum verborum ob fragmenti brevitatem eſt admodum obſcurus: quæ ratio eſt quare eorum verſionem prætermiſerimus." *Kuſter.* Hoc fragmentum deprompſit Suidas ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, pag. 123. ubi ita haud paulo emendatius exhibetur: Εἰ ξυγχωρήσομεν τὸ ΠΑΡΑ σȣ̃ ΠΡΟΚΟΜΙΣΘΕΝ γράμμα ξυναιρόμενον τῇ κατά σε πολιτείᾳ ἔχειν τὸ πιςόν. *Si conceſſerimus literas a te allatas, et pro te facientes, veras eſſe atque indubitatas.* Συναίρεσθαι eſt *adjuvare, facere cum aliquo.*

Schol.

Schol. ad Ariſtoph. Plutum ver. 328. Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει ΣΥΜΠΡΑΤΤΕΙΝ καὶ ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ εἰς βοήθειαν. Herodian. lib. iii. cap. 29. Πλὴν παρεμυθήσατο αὐτὸν ἡ ΣΥΝΑΙΡΟΜΕΝΗ τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. *Sed eum conſolabatur fortuna, quæ ejus cæptis adſpirabat.* PARS II.

ΞΥΝΝΕΝΟΦΕΝ. Ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ·

Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ᾽ εὖ.]

Emendat neſcio quis:

Καὶ ξυννέννοφε χειμέρια, καὶ βροντᾷ μάλ᾽ εὖ.

Sed vulgatam lectionem retinet Photius in Lexic. MS. Horatius Epod. ii. 29.

At cum tonantis annus hibernus Jovis
Imbres niveſque comparat.

Dicitur autem μάλ᾽ εὖ et μάλ᾽ αὖ.* Ariſtophanes in Lyſiſt. ver. 144.

Ὅμως γέ μαν δεῖ· τὰς γὰρ εἰράνας μάλ᾽ αὖ.

In quibus verbis ſententia quidem nulla eſt. Adde quod articulus iſte τᾶς plane importu-

* Theognis ver. 520.

Ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον; ὧδε οἱ εἰπεῖν,
Ὡς εὖ μὲν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δὲ, μαλ᾽ εὖ.

nus

PARS II. nus eſt. Medicam quidem manum admovit vir doctiſſimus in Miſcell. Crit. p. 336. ſed ſiniſtram plane et infelicem. Veram autem lectionem excogitaſſe videor. Repono,

Ὅμως γέ μαν δεῖ· ΔΕΙ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

Nos Angli: *There is great need of a peace.*

ΞΥΝΕΣΕΩΣ. Συνέσεως. Φρονήσεως. Ὁ δὲ πρᾶος ἦν, καὶ ξυνέσεως εὖ ἥκων, (ἀντὶ τοῦ, καλῶς καὶ ἐπὶ πλεῖστον) καὶ ἀρετῆς μεταποιεῖσθαι ἐξεπιστάμενος.] Hæc ſunt verba Procopii in Vandalicis, lib. i. p. 94. Leguntur etiam ſupra, v. Ἰωάννης.

ΞΥΝΕΤΡΙΒΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ. Οὕτως ἐπὶ γενικῆς τάττουσιν. Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς.] Ariſtoph. Pac. ver. 70.

Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.

Huc nota Suidæ referenda eſt.

ΞΥΣΤΟΝ. Δορύλλιον. Ἀκόντιον. Καὶ τὸ τέλειον δόρυ.—Ἀῤῥιανός· Τὰ σημεῖα τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς ἀετοὶ, εἰκόνες βασίλειοι, στέμματα, πάντα χρυσᾶ, ἀνατεταμένα ἐπὶ ξυστῶν ἠργυρωμένων.] Hæc Arriano adſignat Suidas, atque eum ſecutus Lipſius in Militia Romana. Sed uterque falſus eſt. Sunt enim verba Dexippi, in Excerptis ab Hœſchelio editis, pag. 3. ubi ita loquitur: Κατόπιν δὲ βασιλέως

σιλέως τὰ σήματα ἦν τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς. Τάδ' εἰσὶ ἀετοὶ χρυσοὶ, καὶ εἰκόνες βασίλειοι, καὶ στρατοπέδων κατάλογοι, γράμμασι χρυσοῖς δηλούμενοι. Ἃ δὲ σύμπαντα ἀνατεταμένα προὐφαίνετο ἐπὶ ξυστῶν ἠργυρωμένων. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas. Atque hinc corrigendus videtur Arrianus, ſive Appianus potius, apud Suidam v. Ναῦς. Αὕτη δὲ τά τε ἀκροστόλια ἔφερε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τὸ βασιλικὸν ὄνομα, καὶ ὅσοις ἄλλοις βασιλεὺς γεραίρεται χρυσῷ ἐγκεχαραγμένα. Fidenter reſcribo, Ἐπ' ἄκρῳ τῷ ΙΣΤΩι ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΟΜΜΑ. Quod ex Dexippo ſatis conſtat. Locus ita vertendus eſt: *Navis autem prætoria apluſtria ferebat, et in ſummo malo effigiem imperatoriam, cæteraque quæ imperatori tribuuntur inſignia auro inſculpta habebat.* Suetonius in Calig. cap. 14. *Namque Artabanus, Parthorum rex,— tranſgreſſus Euphratem, aquilas, et ſigna Romana,* Cæſarumque imagines *adoravit.* Cæterum dum hæc ſcribimus, emendandum ſe offert locus mirificiſſimus D. Joannis xix. 29. Σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν· οἱ δὲ πλήσαντες σπόγγον ὄξους, καὶ ὑσσώπῳ περιθέντες, προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι. Quod ὕσσωπον Joannes, *κάλαμον* vocat Matthæus: de quo mox videbimus. Illud autem ὑσσώπῳ vel furca expellendum eſt. Nam interpretationem vulgatam, *a ſponge upon hyſſop,* nec dii, nec homines, ut ille ait, ferre potuerunt. Reſcribendum omnino: Καὶ ΞΥΣΤΩι

PARS II.

ΤΩι περιθέντες. Quæ quidem vox huic rei adcommodatiſſima eſt: quod ex loco Dexippi, et ſenſu Apoſtoli ſatis patet. Ξυςῷ enim ſive *haſtula longiori* opus erat ad ſpongiam ori admovendam: quod Matthæus Κάλαμον vocat. Idem autem quodammodo Ξυςὸν et Κάλαμος. Suidas: Ξυςὸν, ΔΟΡΥΔΛΙΟΝ. Scholiaſtes ad Homer. Il. N. 497. recte admodum Δόρυ ἐξεσμένον exponit. *Haſtula* RASA *et polita.* Angl. *A rod.* Heſych. Καλαμὶς——ὁ ἁλιευτικὸς ΚΑΛΑΜΟΣ. *A fiſhing* ROD.* Quare locum Joannis, qui Matthæo reſpondet, ita tandem interpretandum eſſe cenſeo: *Illi vero implentes ſpongiam aceto, et* HASTULÆ *affigentes, ejus ori appoſuerunt. And they filled a ſponge with vinegar, and fixing it to a* ROD *gave him to drink.* Quod veriſſimum eſt. Error autem ortus videtur ex omiſſione literæ initialis. Hinc

---

* Diogenes Laertius in Proœm. p. 2. Καὶ ΚΑΛΑΜΟΣ, ἡ βακτηρία, ΩΙ ΚΕΝΤΟΥΝΤΕΣ (φασὶ) τοῦ πυρὸς ΑΝΗΙΡΟΥΝΤΟ, καὶ ἀπήσθιον. Arrianus de Exped. Alex. iv. 24. p. 185. Edit. Gronov. Καὶ ὁ μὲν Ἰνδὸς τοῦ Πτολεμαίου διὰ τοῦ θώρακος παίει ἐκ χειρὸς ἐς τὸ στῆθος ΞΥΣΤΩΙ ΜΑΚΡΩΙ, καὶ ὁ θώραξ ἔσχε τὴν πληγήν. Antiphanes apud Athenæum x. 9. p. 433.

——ΞΥΣΤΟΝ ΤΕ ΒΕΛΟΣ.

Plautus in Sticho Act. ii. Scen. ii. v. 23.

Munditias volo fieri: efferte huc ſcopas, ſimulque *arundinem*,
Ut operam omnem aranearum perdam et texturam improbem,
Dejiciamque earum omnîs telas——

υςῷ——

υϛῳ—υασῳ—υασωπῳ. Sic ex uno errato, aliud, ut ſolet, progignitur.* Quod vero ſpongiam aceto impleverunt ad ſugendum, id utique apud veteres haud inuſitatum. Suidas v. Βεβυσμένα. Χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν ΣΠΟΓΓΟΣ ΠΕΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΜΕΛΙΤΟΣ, ὃν ἐτίθεσαν ἐν τῷ ϛόματι τῶν παίδων, διὰ τὸ ΕΚΜΥΖΑΙΝ. *Ollam ferebant, in qua erat ſpongia melle repleta, quam ori infantum inſerebant, ut eam ſugerent.* Quæ ex Scholiis ad Ariſtoph. Acharn. ver. 462. maximam partem ſunt petita.

O.

ΟΔΕ ἐγώ. Αὐτὸς ἐγώ.] Reſpexit Suidas ad Homer. Odyſſ. Φ. 207.

Ἔνδον μὲν δὴ ΟΔ' ΑΥΤΟΣ ΕΓΩ κακὰ πολλὰ
μογήσας.

En jam ego hic adſum mala multa poſſus.

Ad quem locum conſulendus Euſtathius. Sunt autem hæc paulo exquiſitiora, et non pro captu vulgari. Vox enim ὅδε tum primæ, tum ſecundæ, tum tertiæ perſonæ inſervit. Quod viros eruditiſſimos fefellit. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 978.

* Confer Ulitium ad hunc locum in Epiſt. apud Burman. Syllog. vol. iii. p. 721.

——ΕΓΩ

PARS II.

——ΕΓΩ Δ' ΟΔ' ΕΝΘΑΔΕ.

Optime Schol. Ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ὤν. Atque hinc inſtaurandus locus celeberrimus Euripidis in Iphig. Taur. ver. 343.

Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα.

Ubi vox οἷα vitii manifeſta eſt. Apellat tamen vir optimus et doctiſſimus Muſgravius noſter Heſychium: Οἷα, τὰ δεινά. Αἰολεῖς. Quæ quidem gloſſa vereor ut ſatis integra ſit. Deinde Euripides non *Æolice*, ſed *Attice* locutus eſt. Tu, qui ſapis, noli dubitare, quin ſcripſerit poëta:

Τὰ δ' ἐνθαδ' ἡμεῖς ΟΙΔΕ φροντιούμεθα.

Quæ vero hic facienda ſunt, nos, qui hic adſumus, procurabimus.

Quæ locutio Librariis fraudi fuit. Non aliter Sophocles Oedip. Tyr. ver. 40.

ΙΚΕΤΕΥΟΜΕΝ σε πάντες ΟΙΔΕ πρόστροποι.

Te precamur nos omnes, qui hic adſumus, ſupplices.

ΟΙΑ. Μακρὸν τὸ ἄλφα.

Οἷα κατέσχε τὸν τριστάθλιον δόμον.]

Senarius iſte depromptus eſt ex Sophocl. Oed. Col. ver. 361. ubi legitur,

——τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.

Et

Et recte quidem legitur. Sed proximus ardet Ucalegon. Verſiculus enim, qui ſequitur, miſere laborat: PARS II.

Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε καὶ ἀλιτηρȣ̃ φρενός.

Quemadmodum etiam laudat Suidas v. Ἀλιτηρȣ̃. Sed perperam. Iambi enim ſedem occupat Pyrrichius. Nec nuperrimi Editores malo ſuccurrere potuerunt. Tu vero in tranſitu rem ita reſtituendam curabis:

Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε ΚΑΙΛΙΤΗΡΙΟΥ φρενός.

i. e. καὶ ἀλιτηρίȣ. Quod omnino verum eſt.*

ΟΙΚΗΤΗΣ. Ὁ οἰκῶν.

Ἐμȣ̃ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄςυ ζῶντος οἰκητȣ̃ τυχεῖν.]

Hæc ſunt verba Sophoclis in Oedip. Tyr. ver. 1448.

ΟΙΚΟΓΕΝΗΣ. Ὁ κάτης. Ὁ ἐν οἴκῳ γεννηθείς.

Οἰκογενὴς αἴλȣρος ἐμὴν πέρδικα φαγȣ̃σα
Ζώειν ἡμετέροις ἔλπεται ἐν μεγάροις.]

---

* Eubulus apud Athenæum iii. 25. p. 108.

Τρέφει μὲ Θετlαλός τὶς ἄνθρωπος βαρὺς,
Πλȣτῶν, φιλάργυρος δὲ Κ'ΑΛΙΤΗΡΙΟΣ,
Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωβόλȣ.

Suidas ad v. Ἀλιτηρȣ̃ pro ἐκ θεῶν ΤΕ κ. α. φ. legit ἐκ θεῶν ΤΟΥ. Et ſic Sophocles. Recte.

« Potius

PARS II. "Potius ὁ κάτος vel κάττος. i. e. *catus* vel "*felis*. Videndum tamen annon potius ſcri- "bendum ſit, οἰκέτης." *Kuſter*. Satis ingenioſe vir doctiſſimus, ſed minus tamen vere; reſpexit enim Suidas ad exemplum allatum, Οἰκογενὴς αἴλουρος. Quare diſtinctione ſolummodo locus ſublevandus eſt. Οἰκογενής. Ὁ κάτ]ης, ὁ ἐν οἴκῳ γεννηθείς. Quomodo recte exhibet Edit. Mediolanenſis. Recte vero ſcripſimus, ὁ κάτ]ης. Noſter ſupra: ΚΑΤΤΗΣ. κάτ]ου. Ὁ κα]οικίδιος ΑΙΛΟΥΡΟΣ. Cæterum vocem αἴλουρος, ut obiter notem, nimium quantum exagitavit vir doctiſſimus in Miſcell. Crit. p. 261. Sed fallitur. Idem ΑΙΟΛΟΥΡΟΣ et ΑΙΛΟΥΡΟΣ. Quam ſcripturam, ut Callimachum taceam, ſatis confirmat Oppianus Cyneget. ii. 572.

Πάνθηρας χαροποὺς, ἠδ' ΑΙΛΟΥΡΟΥΣ κακοεργούς.

ΟΙΚΤΟΣ. Ἔλεος.

Οἶκτος δὲ Νύμφας εἷλεν, αἵ τ' ἐρινόμου
Αἴτνης παρωρείῃσιν Εὐμέθου πατρὸς
Ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.]

Hunc locum ne verbo quidem dignatus eſt Cl. Kuſterus: atqui inſigniter corruptus eſt. Vir doctiſſimus Petrus Weſſelingius, in Probabil. p. 260. legit, idque recte:

——παρωρείῃσι ΣΥΜΑΙΘΟΥ πατρός.

Symæthi

Symæthi fluvii in Sicilia ad Ætnæ radices præter Strabonem meminit Thucydides vi. 65. Et ſic quoque legerat Salmaſius in Exercitationibus ad Solinum, p. 73. qui et nobis ipſum Epigramma dedit, ex quo hos verſiculos deprompſit Suidas. Carmen integrum, quod non uno loco depravatum eſt, hic emendatum adſcribam: nam profecto viri docti in eo emaculando parum perſpexerunt. Eſt autem Philippi Theſſalonicenſis in anum claudicantem, quæ aquis calidis Symæthi opem atque ſalutem pedibus debilitatis nacta fuerat. PARS II.

Ἡ γρηῢς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας,
Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος Παιωνίου
Ἦλθέν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
Τὸ μὲν διεσκήριπτε ΤΗΝ ΤΕΤΡΥΜΕΝΗΝ.
Οἶκτος δὲ Νύμφας εἷλεν αἳ ΠΥΡΙΠΝΟΟΥ
Αἴτνης παρωρείῃσι Συμαίθου πατρὸς
Ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.
Καὶ τῆς μὲν ἀμφίχωλον ἀρτεμὲς σκέλος
Θερμὴ διεστήριξεν Αἰτναίη λιβάς.
Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον, αἳ δ' ἐπῄνεσαν
Πέμπειν μιν ἀστήρικτον ἡσθεῖσαι δόσει.*

---

* Reſpexit ad Sophoclis Philoct. ver. 1394.

Ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
Ἃ δ' ῌΝΕΣΑΣ μοὶ δεξιᾶς ἐμῆς θιγὼν,
ΠΕΜΠΕΙΝ πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τεκνόν·
Καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας· ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

In hoc Epigrammate omnia ſunt plana, et, ut ait ille, *τετραχηλισμένα*. In verſu quarto vulgo legitur, *τετρωμένην·* quod plane nihili eſt. Nos vere emendavimus, *τετρυμένην*. Quod de muliercula ſenio morbiſque confecta recte dicitur. Epigram. in Anthol. lib. iii. p. 323.

Γήραϊ ϗ πενίῃ ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΣ ——

Deinde elegantiſſime ſcripſimus, *πυριπνόȣ Αἴτνης*. Ætna *πυριπνόος*, ſive *ignivoma*, omnibus nota. In verſu ſeptimo notandum *ὑγρὸν οἰκίον*. Propertio i. 20. *domus humida.*

Hic erat Arganthonei ſub vertice montis
Grata domus *Nymphis* humida *Thyniaſin*.*

Poſtremo non inepte dicitur, *αἱ δ' ἐπῄνεσαν*—
—— *ἡσθεῖσαι δόσει*. Nimirum Nymphæ dono delectatæ, aniculæ de ſalute congratulatæ ſunt.

---

* In verſiculo ſequenti pro *ἀμφίχωλον* legendum *ἀμφίκωλον*. Lenis pro aſpirata. Pollux x. 7. §. 34. Κλίνη——καὶ ἀμφίκολλος· (vel cum MS. ἀμφίκωλος) οὕτω γὰρ τὴν κατακεκολλημένην ὠνόμασεν ἐν ταῖς Ἑορταῖς Πλάτων,

Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην.

Sic οἰνοδόκον, non οἰνοδόχον. Confer Etymol. Mag. ad v. Ισοδόκη. Τὰ δὲ παρὰ τȣ̃ δέχω πάντα, διὰ τȣ̃ κ. Ξενοδόκος, ϗ τὰ ὅμοια. Recte igitur *ἀμφίκωλον* legit Cl. D'Orvill. in Siculis p. 166. qui tamen aliis in locis hujus Epigrammatis lectionem Salmaſii ſequitur. Conſulas etiam doctiſſimum Brunck in Analect. vol. ii. p. 213. et vol. iii. p. 180. qui emendationes noſtras probat omnino atque recipit.

Hæc mens poetæ eſt. Hippocrates in Epiſt. ad Demagetum: Οἱ δὲ ΕΠΗιΝΕΟΝ ἀκούοντες καὶ ΗΣΘΗΣΑΝ. Xenophon Inſtit. Cyri lib. vi. 2. 8. Οἱ δὲ σύμμαχοι πάντες ΗΣΘΗΣΑΝ ΤΕ ΤΩι ΛΟΓΩι ΚΑΙ ΕΠΗιΝΕΣΑΝ. *Socii autem univerſi ſermonem læti audiebant, eumque approbarunt.**

PARS II.

ΟΙΝΑΡΑ. Τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.

Δήμητρι ταύρων ὄχλον ἀγρότης θύσας
Ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει.]

Choliambi iſti ex Babrio deprompti ſunt, ut recte vidit Cl. Kuſterus. Sed, quod non vidit, corrupti ſunt et indigniſſime accepti. Quid enim? Taurorum ὄχλον immolabat ille ruſticus? Julianus, credo, ab oriente victor. Nugæ. Latet elegantiſſima lectio, et eruditorum auribus perquam adcommodata. Repono certiſſime:

---

* Item Æſchylus apud Athenæum lib. xii. 6. p. 528.

Χλιδῶν τὲ πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς,
Ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ΗιΝΕΣΑΝ.

Antholog. lib. iii. p. 311.

Ἰφθίμῳ τόδ᾽ ἐπ᾽ ἀνδρὶ φίλη πόλις ΗιΝΕΣ᾽ Ἀχαιῷ
Γράμμα παρ᾽ εὐύδρου νάμασιν Ἀσκανίης.

Lycophron ver. 782.

——— τὰς ὁ λυμεὼν
Ἐπεγκολάπτειν ἀστένακτος ΑΙΝΕΣΕΙ.

PARS II.

Δήμητρι ΤΑΥΡΟΝ ΕΥΧΛΟΩι ᾿γρότης θύσας
Ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει.

Agricola, cum Cereri frugiferæ taurum immolaſſet,
Aream latam pampinis conſtravit.

Sophocles, Oedip. Col. ver. 1596.

Τὼ δ' ΕΥΧΛΟΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΣ εἰς ἐπόψιον
Πάγον μολοῦσα ———

Ubi Schol. Εὐχλόου Δήμητρος ἱερόν ἐστι πρὸς τῇ ἀκροπόλει. Quare non eſt quod de hac emendatione dubitemus.

ΟΙΝΟΨ, ΟΙΝΟΠΟΣ. Μέλας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὧν ἡμεῖς σπείσαντες ὅσον θέμις οἴνοπι Βάκχῳ
Καὶ Σατύροις ———

Eſt pars Epigrammatis, quod legitur Antholog. lib. vi. p. 553.

ΟΙΝΩΠΟΣ. Οἰνώδης. Διαυγής. Ἢ μέλας.
Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενοι.]

Scribendum ἐρεπτόμενος. Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 396. unde hunc locum decerpſit Suidas. Eſt autem Simonidis in Sophoclem:

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

OMMA.

OMMA. Ὄμμα αἰθέρος ὁ ἥλιος. Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται. Ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν ὀνομάζειν αὐτὸν ὀφθαλμόν.] Ariſtoph. Nub. ver. 284. PARS II.

Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes, cujus ſcrinia compilare non erubuit noſter Lexicographus.

OMAIMOΣ. Ἄδελφος. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis quod exſtat in Anthol. lib. vi. p. 565.

ONAIMHN. Ἐπιτύχοιμι. Ἀπολαύσω.

Κἀυτὴ γὰρ ἐγὼ οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.]

Ariſtoph. Theſmoph. ver. 476.

Κἀυτὴ γὰρ ἔγωγ' οὕτως ὀνοίμην τῶν τέκνων.

Ubi legendum, cum auctoritate Suidæ, tum ſententiæ juſſu, ONAIMHN. Aliud eſt ὀναίμην, aliud ὀνοίμην. Quod magnum Pearſonum ad Vindicias Epiſt. Ignatii fugiſſe miror. Lucian. in Philopſ. 27. ΟΥΤΩΣ ONAIMHN, ἔφη, τούτων τῶν υἱέων. Accedit Heſychius: ONAIMHN, τύχοιμι, ἀπολαύσαιμι, ὠφεληθείην. Ad hunc ipſum Comici locum reſpexit.

ΟΝΟΣ ΥΕΤΑΙ. Ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων. Κρατῖνος Δραπετίσιν·

Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὄνος ὕεται.

Verſus Cratini claudicat, atque ita articuli ope eſt ſublevandus:

———Ὁ ὄνος ὕεται.*

Eſt enim Trochaïcus. Hic adludit Heſychius: Πυππάζουσι, φωνῇ ποιᾷ χρῶνται. Nullum autem animal Jovis ſive frigidi, ſive pluvii, magis patiens quam aſinus. Hinc proverbium: Ὄνος ὕεται. *Let it rain: Jack aſs does not mind it.* Οὐ φρόντις Ὀνοκλείδῃ. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus Polyæni ſuaviſſimus quidem et lepidiſſimus, in quo de aſino ſcilicet, qui nocte ſtabulum ſuum deſeruerat, et milites turbaverat, per præconem proclamari juſſit Iphicrates: ΟΣ ΑΝ ΜΗΝΥΣΗι ΤΟΝ ΑΦΕΝΤΑ ΤΟΝ ΟΝΟΝ ΕΣ ΤΑ ΟΠΛΑ. Ita legendum. Vulgo τὸν νόμον. *Si quis nomen ejus detulerit, a quo aſinus fuit dimiſſus, huic fore paratum præmium.* Idem præconium *de equo* factum fuiſſe dicit, nullo imperatoris nomine adjecto, Æneas Tacticus cap. 27. ſed cujus verba turpiſſime depravata ſunt: Στρατοπέδῳ

* ———Ὁ δ' ὄνος ὕεται.

Sic Photius in Lex. MS. Vide nos in Præfat. ad Emend. P. III.

θορυβου-

θορυβȣμένῳ νυκτὸς, κηρύξας σιγῇ ὁ κήρυξ ἀνήγγειλε τὸν μηνύσαντα τὸν ἀφεθέντα τὸν ἵππον διώκειν θορυβηθῆναι. Emendabat Iſaacus Caſaubonus, τὸν ἀφέντα τὸν ἵππον, δι' ὃν ϗ θορυβηθῆναι. Senſus conſtat, verba non item. Nam locus mutilus eſt, quem inſtaurare velle, perinde quidem foret, ac in tenebris micare. Illud certiſſimum, reponendum ſcilicet, κηρύξας ΣΙΓΗΝ ὁ κήρυξ. *Silentio prius indicto.* Quod eruditiſſimum Caſaubonum fugiſſe miror. Reſpexit autem uterque ſcriptor, quod nemo vidit, ad Xenoph. Exped. Cyri, lib. ii. 2. 10. ubi hoc ſtratagema memorat, et rem totam luculentiſſimis verbis, ut ſolet, depingit: Προϊȣ́σης μέν τοι τῆς νυκτὸς ταύτης, ϗ τοῖς Ἕλλησι φόβος ἐμπίπτει, καὶ θόρυβος, καὶ δȣ̃πος ἦν, οἷον εἰκὸς φόβȣ ἐμπέσοντος γίγνεσθαι. Κλέαρχος δὲ Τολμίδην Ἠλεῖον, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων παρ' ἑαυτῷ κήρυκα ἄριστον τῶν τότε, τȣ̃τον ἀνειπεῖν ἐκέλευσε ΣΙΓΗΝ ΚΑΤΑΚΗΡΥΞΑΝΤΑ, ὅτι προαγορεύȣσιν οἱ ἄρχοντες, ὃς ἂν ΤΟΝ ΑΦΕΝΤΑ ΤΟΝ ΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ καταμηνύσῃ, ὅτι λήψεται μισθὸν τάλαντον ἀργυρίȣ. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐκηρύχθη, ἔγνωσαν οἱ ϛρατιῶται, ὅτι κένος ὁ φόβος εἴη, καὶ οἱ ἄρχοντες σῶοι. Ita legendus iſte locus. *Verum hac procedente nocte Græcis etiam incidit terror, ac tumultus erat ſtrepituſque tantus, quantum eſſe conſentaneum eſt, cum terror aliquis incidit. Clearchus vero Tolmidem Eleum, quem præſtantiſſimum ejus temporis præconem apud ſe forte habebat,*

PARS II.

PARS II. *habebat, pronuntiare juſſit, ſilentio prius indicto, ſignificare duces, ſi quis indicarit eum, qui aſinum in caſtra emiſerat, huic præmium fore argenti talentum. Id poſtquam proclamatum per præconem fuit, intellexere milites vanum fuiſſe terrorem, et duces eſſe ſalvos.* Atque hinc dilucidandus inſignis locus Artemidori, cujus ſenſus omnes Interpretes latuit. Eſt autem lib. v. cap. 12. Καὶ πρὸς τὰς ΦΟΒΟΥΣ δὲ ἀγαθοὶ οἱ ὄνοι, διὰ τὴν περὶ αὐτὰς ἱστορίαν, καὶ τὸν ἐν συνηθείᾳ λόγον. *Faciunt etiam aſini contra timores, propter hiſtoriam quæ de ipſis fertur, et fabulam apud omnes divulgatam.* Ad hanc ipſam Xenophontis hiſtoriam adludit Artemidorus.

ΟΠΛΙΤΑΙ——Ἀριστοφάνης· Τὸν θυμὸν κατάθου κύψας παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὁπλίτης.] "Hoc "fragmentum corruptum eſt vel interpola"tum: quod ubi apud Ariſtophanem exſtet, "nunc non ſuccurrit." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Ita enim totidem verbis recte legitur apud Ariſtoph. Av. ver. 401. ubi conſulendus Scholiaſtes.

ΟΠΟΣ. Τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. Καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος·

Πρόκριτός ἐστι Φίλιννά τε, ἡ ῥυτὶς, ἡ ὀπὸς ἥβης
Πάσης——

"Locus

" Locus eſt corruptus, qui rectius ſic ſcribe-
" tur :

" Πρόκριτός ἐςι Φιλίννας ἡ ῥυτὶς, ἢ ὀπὸς ἥβης.

" Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum."
Kuſter. Haud vidi quidquam infelicius. E-
quidem diu eſt quod emendaveram: Φίλαννα
ΤΕΗ ῥυὶίς. Quod veriſſimum eſſe conſtat. Ita
enim legitur in Epigrammate, quod ex Antho-
logia inedita non ita pridem nobis dedit vir
doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 675.*
Ipſum Carmen, quod Pauli Silentiarii eſt, ad-
ponam :

Πρόκριτός ἐςι, Φίλιννα, τεὴ ῥυτὶς, ἢ ὀπὸς ἥβης
Πάσης, ἱμείρω δ' ἀμφὶς ἔχειν παλάμαις
Μᾶλλον ἐγώ σεο μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις
Ἢ μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.
Σὸν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης,
Χεῖμα σὸν ἀλλοτρίȣ θερμότερον θέρεȣς.

Cæterum ſecundum diſtichon hujus Epigram-
matis legitur apud Suidam, v. Κόρυμβοι.

ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΣ. Ὁ διαυγὴς χαλκός. Ὁ δόκι-
μος.——Ἐν Ἐπιγράμματι· Ταῦτ' ὀρειχάλκȣ λάλα

* In Buheriano Cod. hic verſus ita ſe habet :

Πρόκριτός ἐςι, Φιλίννα, τεὴ ΚΥΠΡΙΣ, ἢ ὀπὸς ἥβης.

Vide Cl. Brunck in Analect. vol. iii. p. 246.

κύμβαλα,

PARS II. κύμβαλα, καὶ μυρόεντα βόστρυχον θήκατο.] Erycius in Epigram. apud Holſten. ad Steph. Byzant. v. Τύμωλος, et Cl. Reiſk. in Anthol. p. 36.

> Γάλλος ὁ χαιτήεις, ὁ νεητόμος, ὅς ποτε Τμώλῳ
> Λύδιος ὀρχηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος,
> Τᾷ παρὰ Σαγγαρίῳ τάδε ματέρι, τύμπανα ταῦτα
> Θήκατο, καὶ μάστιν τὰν πολυαστράγαλον,
> Ταῦτά τ' ὀρειχάλκου λάλα κύμβαλα, καὶ μυρόεντα
> Βόστρυχον, ἐκ λύσσας ἄρτ' ἀναπαυόμενος.

Ita legendum et diſtinguendum eſt iſtud Carmen, quod minus perſpectum habuerunt noſtri Editores. Confer Suidam ſupra, v. Γάλλος. Notandum autem illud, μάστιν πολυαστράγαλον. Quod genus flagelli Gallis bene notum ſcilicet. Plutarch. adverſ. Colot. p. 1127. Οὐδὲ ΜΑΣΤΙΓΟΣ ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗΣ ἐκείνης, ᾗ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΥΣ πλημμελοῦντας ἐν τοῖς ΜΗΤΡΩιΟΙΣ κολάζουσιν. Quæ noſtrum Epigrammatiſtam illuſtrant egregie.

ΟΡΕΧΘΕΙΝ. Κινεῖν. Συνταράττεσθαι. Ἀριστοφάνης·
Κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;]

Reſpexit noſter ad Ariſtoph. Nub. ver. 1371. quod et recte monuit Kuſterus. Verbum autem ὀρεχθεῖν de *palpitatione cordis* accepit Suidas: quod ex interpretamento ejus conſtat. Eſt autem verbum φωνῆς μιμητικόν. Quo fit, ut nunc

nunc de hoc, nunc de illo dicatur. Scholiaſtes ad Homer. Il. Ψ. 30. non male ἐπιςένειν interpretatur. De *alliſu maris ad terram* utitur Theocritus Idyl. xi. 43. PARS II.

Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ΟΡΕΧΘΕΙΝ.

De *terræ mugitu* Æſchylus in Niobe apud Strabon. lib. xii. p. 870. cujus verſiculos, quia depravatiſſimi ſunt, et eruditiſſimorum virorum acumen hactenus eluſerunt, hic emendatos adſcribam:

Σπείρω δ' ἄρȣραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν,
Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραςείας ἕδος,
Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι
ΤΕΡΠΟΥΣΙ μήλων, πᾶν δὲ ΚΩιΡΕΧΘΕΙ πέδον.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo nullo ſenſu legitur, Ἕρπȣσι. Quod Interpretes cruciavit admodum.* Recte autem et eleganter, πᾶν δὲ κώρεχθεῖ πέδον. i. e. καὶ ὀρεχθεῖ.† Optime expreſſit Virgil. Æn. xii. 722.

---

* Ita Addæus in Epigr. qui emendationem noſtram valde confirmat:

——— ὁ δέ πȣ βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
ΜΥΚΗΘΜΟΙΣ ἀρότȣ ΤΕΡΠΕΤ' ἐλευθερίῃ.

Integrum Epigramma exhibetur apud Antholog. p. 555. et emendatum apud nos in Emend. P. III. ad v. Τετρυμένον.

† Ariſtias apud Athenæum lib. ii. 19. p. 60.

Μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λαΐνον πέδον.

De

PARS II.

—— *Gemitu nemus omne remugit.*

ΟΡΘΟΤΙΤΘΙΟΣ. Ἡ παρθένος, ἡ ὀρθὰς τὰς τιτθὰς ἔχουσα.] Ita recte Suidas. Epigram. modo ſupra:

——ΜΑΖΟΝ νεαρῆς ΟΡΘΙΟΝ ἡλικίης.

Papillas ſororiantes vocant Latini: de quo viri docti ad Catullum in Carm. lxv. 65.* Reſpexit autem, ni fallor, Noſter ad Procopium in Arcana Hiſt. p. 46. Παρθένον τινὰ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον, ὀρθότον οὖσαν. Audacter reſcribo, ΠΑΡΘΕΝΟΝ—ΟΡΘΟΤΙΤΘΙΟΝ.† Voce etiam utitur Nicetas in Andronico: Παραγκαλιζόμενος ὁ πέπων τὴν ὀμφακίζουσαν, ὁ ὑπέρωρος τὴν ἡλικίαν ΤΗΝ ΟΡΘΟΤΙΤΘΟΝ ΝΕΑΝΙΔΑ. Idem ὀρθότιτθος et ὀρθοτίτθιος.

De verſiculis, quos ſupra emendavimus, confer Cl. Valcken. ad Eurip. Hippolyt. p. 245. ubi fallitur.

* Lucilius lib. xxix. apud Nonium Marcell. v. *Stare.*

Hic corpus ſolidum invenies, hic ſtare *papillas*
Pectore marmoreo ———

† Huc refer Epigramma, cujus pars legitur apud Suidam v. Λύγδινα. Idem autem integrum apud Antholog. lib. vii. p. 586. quod propter ſuavitatem hic apponitur.

ΑΔΗΛΟΝ.

Αὐτοὶ τὴν ἀπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες,
Κύπριδος ἐκ χρυσέων ἐρχόμενοι θαλάμων·
Ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν ἱερὸν θάλος· οἷά τε λύγδου
Γλυπτήν, ΠΑΡΘΕΝΙΩΝ ΒΡΙΘΟΜΕΝΗΝ ΧΑΡΙΤΩΝ.
Καὶ πολλοὺς τότε χέρσιν ἐπ' ἠϊθέοισιν οἰστοὺς
Τόξου πορφυρέης ἧκαν ἀφ' ἁρπεδόνης.

ΟΤΑΝ

PARS II.

ΟΤΑΝ ΣΥ ΠΟΥ ΑΛΛΟΣΕ ΧΑΣΚΗΙΣ. Ἀντὶ τοῦ, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχῃς.] “ Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. revocavi. Ante enim “ male legebatur σχάσῃς.” *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Ita enim legitur hic locus apud Ariſtoph. Equit. ver. 1029. Atque hinc de præſtantia MSS. Pariſienſium non male judices.

ΟΥΔΕΝΕΣ. Οἱ οὐδαμινοὶ τῶν ἀνθρώπων.—Καὶ Οὐδένεια. Ἡ ἀπανθρωπία.] “ Interpretatio inepta. “ Rectius, ἀσθένεια vel εὐτέλεια: ut interpretatur “ Heſychius.” *Kuſter.* Scribendum, Οὐδένεια. Ἀνανδρία. Error ortus ex compendio ſcripturæ. Uſurpatur autem vox οὐδένεια de homine ignavo, et qui nullius frugis ſit. Strabo lib. xiv. p. 984. Τοῖς δὲ Κίλιξιν ἀρχὴν τοῦ τὰ πειρατικὰ συνίστασθαι, Τρύφων αἴτιος κατέστη, καὶ ἡ τῶν βασιλέων ΟΥΔΕΝΕΙΑ. *Cilicibus autem, ut ſocietates prædandi in mari inirent, Trypho auctor fuit, et regum ſocordia.** Jamblichus in Protreptico, cap. 14. Ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρὸς, καὶ ἡ ΟΥΔΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΝΔΡΙΑ.†

ΟΥΚ ἀποδύσῃ τῶν νυκτῶν, ἣν οἴκοι γε καθεύδῃς, οὐδ' ἥν γε θύραζε, ὥσπερ πρότερον.] Hunc locum

* Polybius in Fragment. p. 1507. Ἐξ ἔθους γὰρ παλαιοῦ ξένους ἔτρεφον τοὺς τὰ ὅπλα ἔχοντας, ἄρχειν μᾶλλον, ἢ ἄρχεσθαι δεδιδαγμένους διὰ ΤΗΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΟΥΔΕΝΕΙΑΝ.

† Hæc ſunt Platonis verba in Theæteto p. 157. Edit. Lipſ.

decerpſit

PARS II. decerpſit Suidas ex Ariſtoph. Ecclеſ. ver. 664. ubi ita haud paulo emendatius legitur:

A. Οὐδ' ΑΠΟΔΥΣΟΥΣ' ἄρα τῶν νυκτῶν; B. Οὐκ ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς,
Οὐδ' ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον.——

A. *Neque nocte ſpoliabunt?* B. *Minime id quidem, ſive domi dormias, ſive foris, ut antea.*

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ. Ἡ δρόσος.

Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης
Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος.]

Vox καλλίβοτρυς eſt Kuſtero ſuſpecta; mihi non item. Eſt enim pulchrum epithetum floris Narciſſi. Cæterum, quod virum doctiſſimum latuit, hoc fragmentum decerptum eſt ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 673.

ΟΥΤΕ ΣΥΝ ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΙΣΙΝ, ΟΥΤ' ΑΝΕΥ ΠΑΝΩΛΕΘΡΩΝ. Παροιμία.

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.]

Suſarionis* trimetri non nihil corrupti ſunt: quod miror non animadvertiſſe Cl. Kuſterum. Legendum, οἰκεῖν οἰκίαν. Ita enim legitur apud

* *Suſarionis* meminit Libanius Epiſt. 1600. Σουσαρίων ὁ πάντα ἐπιστάμενος.

Diomedem

Diomedem Scholaſticum, Joan. Stobæum, et Noſtrum denique v. Τȣ̃πος.† Quin et hinc reſtituendus Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 1037. ubi verbum οἰκεῖν perperam omittitur. Οἰκεῖν οἰκίαν eſt *domum gubernare. Rem domeſticam adminiſtrare.* Xenoph. Oeconom. cap. i. Δοκεῖ γȣ̃ν οἰκονόμȣ ἀγαθȣ̃ εἶναι εὖ ΟΙΚΕΙΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΟΙΚΟΝ. *Videtur utique boni* οἰκονόμȣ *eſſe, domum ſuam recte adminiſtrare.* Quod vero accidit Scholiaſtæ Ariſtophanis, ut verbum οἰκεῖν exciderit, idem quoque D. Paulo, neſcio quomodo, accidiſſe videtur. Nam, ut ait ille, PARS II.

---

* Vide autem Menandrum apud Stobæi Floril. p. 407. Edit. Grotii:

'Ανεῦ κακῶν γὰρ ΟΙΚΙΑΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ
ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΥΡΕΙΝ, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἡ τύχη
Τȣ́των δίδωσιν ἀφθονίαν, τοῖς δ' οἱ τρόποι.

Geneſ. xxv. 27. Ηὐξήθησαν δὲ οἱ νεανίσκοι· καὶ ἦν Ἡσαῦ ἄνθρωπος εἰδὼς κυνηγεῖν, ἄγροικος· Ἰακὼβ δὲ, ἄνθρωπος ἄπλαστος, ΟΙΚΩΝ ΟΙΚΙΑΝ. Quem locum non ceperunt Interpretes. Eodem quoque infortunio laboravit iſte locus Euripidis in Melanippa apud Athenæum xiv. 1. p. 614.

'Ανδρῶν δὲ πολλοὶ τȣ̃ γέλωτος ἕνεκα
'Ασκȣ̃σι χάριτας κερτόμȣς· ἐγὼ δέ πως
Μισῶ γελοίȣς, οἵ τινες ἐπὶ σοφῶν
'Αχάλιν' ἔχȣσι στόματα· κ' εἰς ἀνδρῶν μὲν ȣ̓
Τελȣ̃σιν ἀριθμὸν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς.
ΟΙΚΟΥΣΙ Δ' ΟΙΚΟΥΣ, καὶ τὰ ναυστολȣ́μενα
Ἔσω δόμων σώζȣσι.

Domos divitum adminiſtrant.

Iliacos

PARS II.

Iliacos intra muros peccatur et extra.

Eſt autem in Epiſtola prima ad Timotheum, v. 4. Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις. Eſt locus inſignis, ſed minus hactenus perſpectus. Nam Græca ὑποσόλοικα ſunt et neutiquam ſana. Quo fit, ut interpretationes virorum doctorum futiliſſimæ ſint et nullius pretii. Repono certiſſima, opinor, emendatione: Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΟΙΚΟΝ ΟΙΚΕΙΝ, εὐσεβεῖν,† καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις. *If a widow has children or grandchildren, let them learn firſt to govern their own houſe, to fear God, and to requite their parents.* Ita locutus eſt Æſchines, Orat. contra Timarch. p. 22. Ed. Taylor. Τὸν γὰρ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ κακῶς ΟΙΚΗΣΑΝΤΑ, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν. Quin ita loquitur Dio Chryſoſt. Orat. de Virt. p. 618. cujus verba, quia elegantiſſima ſunt, et noſtrum Paulum egregie illuſtrant, hic adſcribenda eſſe duxi: Καὶ πράττουσι πάντα πρότερον, ἢ ὅπως σωφρονήσουσι, καὶ φρόνιμοι ἔσονται, καὶ δίκαιοι, καὶ ἄνδρες σπουδαῖοι· καλῶς

† Iſocrates in Panegyr. p. 154. Edit. Wolf. Ἐπὶ τίνας δὲ μᾶλλον προσήκει στρατεύειν, τοὺς ἅμα μὲν ΕΥΣΕΒΕΙΝ βουλομένους, ἅμα δὲ τοῦ συμφέροντος προνοουμένους;

μὲν

μὲν αὐτῶν δυνάμενοι πεϑίσαϑαι, καλῶς δὲ ΟΙΚΟΝ ΟΙΚΗΣΑΙ——ΔΙΚΑΙΩΣ ΔΕ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΝΑΙ ΓΟΝΕΩΝ, ὅπως τε ΘΕΡΑΠΕΥΣΟΥΣΙ ΘΕΟΥΣ. *Atque omnia malint eſſe, quam ut ſobrii prudenteſque fiant, et juſti, virtutiſque ſtudioſi, atque ut ſibi ipſi præeſſe poſſint, beneque gubernare domum ſuam,——juſtamque habere curam parentum, atque ut Deos colere diſcant.* Ita legendus et vertendus iſte locus, qui Apoſtolo plane gemellus eſt. Recte autem Paulus τέκνα ἢ ἔκγονα. *Filios aut filiorum filios.* Reſpexit, opinor, Heſychius: Ἔκγονα, τέκνα τέκνων.*

PARS II.

Ω.

ΩΘΑΥΜΑΣΤΑΣ ΕΞΕΥΡΙΣΚΩΝ ΕΠΙΝΟΙΑΣ.] Hic locus legitur apud Ariſtoph. Equit. ver. 1319.

Καὶ πῶς ᾽ςι νῦν, ὦ θαυμαςὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας.

Ω ΦΘΟΡΕ. Ὦ ὄλεθρε. Ἄπαγ᾽ ἐς μακαρίαν ἐκποδὼν, ὦ φθόρε.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Equit. ver. 1148.

* Plato de Repub. Dial. v. p. 354. Edit. Maſſey—Καὶ ἐκεῖνα, ἐκεῖνον πατέρα· καὶ οὕτω δὴ τὰ τούτων ΕΚΓΟΝΑ, παίδων παῖδας· καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους, πάππους τε καὶ τίτθας.

PARS II.

ΩΒΕΛΙΣΤΑΙ. Ἠθέτηται. Ἠλλοτρίωται. Ὁ γὰρ ὀβελὸς ἐν τοῖς βιβλίοις ἀθετήσεως σύμβολον.] Locus notandus, ſed non obelo: obelus enim nota ἀθετήσεως.* Atque iſto ſenſu verbum ὀβελίζειν uſurpat Cicero in Epiſt. ad Dolabellam: *Profert alter, ut opinor, duobus verſiculis expenſum Niciæ: alter Ariſtarchus hos ὀβελίζει. Ego, tanquam antiquus criticus, judicaturus ſum, utrum ſint τοῦ ποιητοῦ, an παρεμβεβλημένοι.* Quæ παρεμβεβλημένα Ciceroni, ἐμβόλιμα dixit non nemo. Heſych. Ἐμβόλιμα ἔπη, τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ΑΛΛΟΤΡΙΑ καὶ νόθα ΑΘΕΤΟΥΜΕΝΑ. Atque hinc obiter emendandus locus Ælii Herodiani a Cl. Pierſono nuperrime editi, et locus quidem, ſi quis alius, conclamatus. Eſt autem pag. 448. Γραμματεῖον καὶ Δέλτον ἐρεῖς, οὐχὶ πίνακα. Θετ]αιὸν γὰρ τοὔνομα. Ubi illud Θετ]αιὸν nec Græcum, nec Latinum, nec Syrophœnicium eſt. Nec docti quidquam ex penu ſuo contulerunt. Tu vero, mea fide, ſi qua demum, reponas: ΑΘΕΤΗΤΕΟΝ γὰρ τοὔνομα. *Vox enim iſta explodenda eſt, atque obelo notanda.* Quæ egregia medicina eſt.†

* Diog. Laërtius in Platon. p, 226. Edit. H. Stephani 1593. ΟΒΕΛΟΣ περιεστιγμένος, ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΙΚΑΙΟΥΣ ΑΘΕΤΗΣΕΙΣ· ἀντίσιγμα περιεστιγμένον, πρὸς τὰς διττὰς χρήσεις καὶ μεταθέσεις τῶν γραφῶν·——ἀστερίσκος, πρὸς τὴν συμφωνίαν τῶν δογμάτων· ΟΒΕΛΟΣ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΘΕΤΗΣΙΝ.

† Polybius lib. iii. p. 254. Πρῶτον μὲν, ὅτι τὰς πρὸς Ἀσδρούβαν γενομένας ὁμολογίας οὐκ ΑΘΕΤΗΤΕΟΝ, καθάπερ οἱ Καρχηδόνιοι λέγειν ἐθάῤῥουν.

ΩΚΥ-

ΩΚΥΤΟΚΙΟΝ ΤΗΛΕΦΟΥ. Τȣ͂το δέ ἐϛι βιϐλίον ἄξιον κτήσεως, πρὸς εὐπορίαν φράσεως, ϗ ἐράσμιον.] Telephus, nobilis Grammaticus, Pergamenus, Veri imperatoris in Græcis præceptor. Eum laudant Julius Capitolinus in Vero, cap. ii. et Schol. ad Ariſtoph. Plut. v.725. Plurima ſcripſit, in quibus Ὠκυτόκιον, ſive *Collectionem epithetorum*, ad ingeniis juvenum *obſtetricandum:* de quo conſulendus Suidas in v. Τήλεφος.* Hinc libro nomen ΩΚΥΤΟΚΙΟΝ impoſitum. Βιϐλίον ἐράσμιον hic vocat Noſter. Quæ vox Interpreti noſtro minus perſpecta fuit. Vult autem Suidas, librum iſtum Telephi eruditis in manibus atque oculis eſſe. *In eſteem.* Leonidas in Epigram. Anthol. lib. i. p. 140. PARS II.

Ἦν ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μȣ͂νον ἔτερπον,
 Οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαις.
Ἀλλὰ τανῦν πάντεσσιν ΕΡΑΣΜΙΟΣ. Ὀψὲ γὸ ἔγνων
 Ὁππόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει.

ΩΝΕΡ. Ὦ ἄνερ· κατὰ συναίρεσιν.

Τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὦνερ, ἐφεζόμενον.

Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 570.

---

* Schol. ad Euripidis Hippolytum ver. 58. Τȣ͂το δὲ ϗ ΩΚΥΤΟΚΙΟΝ εἶναι, διὸ καὶ ταῖς δυςοκέσαις δίδοσθαι χάριν τȣ͂ ταχέως τίκτειν.

PARS II.

ΩΝΕΥΟΝ. Ἐκίνου καὶ περίηγον. Θουκυδίδης· Ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σαυρούς. Τουτέστιν, ὄνοις ἐχρῶντο. Ἔστι δὲ ὄνος μηχανὴ, ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκατίων πηγνυμένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρόχοις τοὺς σαυροὺς, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων.——Καλοῦσι δὲ τὴν μηχανὴν οἱ τοὺς χαμαὶ λείχοντας ἕλκοντες ἁλιεῖς ἠλακάτην.] "Schol. Thucydidis lib. vii. cap. 25. τοὺς "χαμαιλίχοντας. Sed quid vox iſta hic ſibi velit, "ignorare me fateor. Quare quærant alii, "quibus plus otii eſt." *Kuſter.* "Quid ſit "χαμαὶ λείχοντας vel χαμαιλίχοντας non magis "intelligo quam Portus et Kuſterus. Nam de "χαμουλκοῖς hic vix cogitari poſſe arbitror, quod "hi non ſunt piſcatorum." *Dukerus.* Mendum antiquiſſimum. Veſtigia tamen veræ lectionis deprehendiſſe videor. Reponendum ſine dubio: οἱ τοὺς ΧΑΜΑΙ ΙΧΘΥΑΣ ἕλκοντες ἁλιεῖς. *Hanc autem machinam* ἠλακάτην *vocant ii, qui piſces ex imo verrunt.** Horat. Serm. ii. 3. v. 235.

——*Tu piſces hiberno ex æquore verris.*

Ad quem locum conſulendus ὁ πάνυ Bentleius.

ΩΝΗΤΗ. Τιμῆς κτητή. Καὶ τὴν χώραν ἐπιτρέπειν Τραϊανῷ Αὔγαρον, καίπερ ὄντι ὠνητὴν ἐκ Πακόρου

* Manethon lib. v. ver. 279.

Ἐν δὲ τρίταις χώρῃσιν ἀφ' ὡρονόμοιο τυχήσας
ΑΓΡΕΥΤΗΡΙ ΛΙΝΩΝ ΑΝΕΦΕΛΚΕΤΑΙ ΕΞ ΑΛΟΣ ΙΧΘΥΝ.

ἔχει

ἔχει λαβὼν πολλῶν χρημάτων.] Locus manifeſto laborat. Noſtri autem Interpretes, homines cogitabundi, nihil viderunt. Audacter repono ex vi et ductu ſententiæ: καίπερ ΕΓΝΩΚΟΤΙ ΟΤΙ ὠνητὴν ἐκ Πακόρου ἔχει.* Græca ita vertenda ſunt: *Abgarus regionem Trajano roganti permiſit, etſi ſciret Trajanus, eum a Pacoro ingenti pecuniæ ſumma emiſſe.* Hæc mens ſcriptoris eſt. Deſumptus autem eſt hic locus, ni plurimum fallor, ex Dio. Caſſio: quod collegiſſe videor ex Excerptis ejus ab Urſino editis, pag. 406. ubi de iſto Abgari cum Trajano commercio ita loquitur: Ὁ δὲ (Αὔγαρος) ἀπήντησέ τε αὐτῷ (Τραϊανῷ) προσιόντι, καὶ ἀπελογήσατο, συγγνώμης τε ἔτυχεν. Ὁ γὰρ παῖς λαμπρὸν οἱ ἱκέτευμα ἦν. Quæ verba leguntur etiam apud Suidam ſupra, v. Ἱκέτευμα.

ΩΡΓΩΝ — Οἱ δὲ ὤργων τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι.] Procopius in Gothicis, lib. iv. p. 328. Πρῶτοι δὲ αὐτοὶ κατὰ μόνας ΩΡΓΩΝ τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι. *Illi vero ſoli cum hoſtibus congredi*

---

* Vide Cl. Koen ad Gregorium Corinthi Metropol. de Dialectis p. 92. qui ἀντὶ τοῦ, ἐγνωκότι, anteferre videtur εἰδότι. Sed et vide Ariſtoph. Veſp. ver. 742.

——ΕΓΝΩΚΕ γὰρ ἀρτίως, ΟΤΙ
Λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας,
Ἃ σοῦ παρακελεύοντος οὐκ ἐπείθετο.

PARS II. *geſtiebant.* Ad hunc locum referendus eſt Suidas.

ΩΣ Γ' ΕΜΟΙ ΚΡΙΤΗι. Ἀντὶ τȣ̃, ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῆ. Σοφοκλῆς· Ἔρεβος φαεννότατον, ὡς ἐμοὶ κριτῆ. Παρέλκει τὸ ὡς.] Hæc neutiquam ſana ſunt. Editio Mediolan. ita exhibet: Σοφοκλῆς· Ἔρεβος φαεννότατον ὡς ἐμοί. Παρέλκει τὸ ὡς ἐμοὶ κριτῆ. Locus utrobique luxatus eſt, quem ita nullo negotio ex more atque conſuetudine noſtri Grammatici in integrum reſtitueris: Σοφοκλῆς· Ἔρεβος φαεννότατον ὡς ἐμοί. Ὡς ἐμοὶ κριτῆ, ἢ παρέλκει τὸ ὡς. Bina interpretamenta hic ſubjicit Suidas. Quod et fecit Scholiaſtes ad Sophoclem, quem reſpexit Noſter. Reſpexit autem ad Sophocl. Aj. ver. 394.

Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
Ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί.

Ita ſcribendus iſte locus, cum auctoritate Suidæ et Scholiaſtæ, tum fide Edit. Aldin. et MSS. Bodl. Nam lectio vulgata futiliſſima eſt. Recte autem, ὡς ἐμοί. Ita locutus eſt Sophocles, Antig. ver. 1279.

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ΩΣ ΕΜΟΙ ποτέ.

Huc facit Lexic. Bibl. Coiſl. p. 469. ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ καταλείψας εἶπεν τȣ̃, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῆ, ἤ τινος τοιȣ́τȣ. Ita legendum. Cæterum hæc locutio occurrit apud Ælian.

Ælian. Var. Hiſt. ii. 41. Κλειώ, φασι, δεινοτάτη πιεῖν ἦν, καὶ ἐκράτει πάντων, αἴσχιστόν γε τοῦτο φερομένη τὸ νικητήριον, ΩΣ ΓΕ ΕΜΟΙ ΚΡΙΤΗι. Atque huc Suidæ nota referenda eſt. PARS II.

ΩΣΑΤΟ ΕΑΥΤΟΝ. Κατέβαλεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. Ἀππιανός· Οὐ μὴν ἔφθασε τρῶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν ὑπασπιστῶν, ἣ παρενέβαλεν εἰς κίνδυνον ἑαυτόν.] In hoc articulo multa ſunt, quæ minus ſatiſfaciant. Primum, interpretamentum non convenit. Deinde nihil quidquam prodeſt exemplum allatum. Illa denique ἣ παρενέβαλεν &c. aliquanto corrupta ſunt, et nihil attinent ad Appianum. Quid multa? Vel quovis pignore contenderim, ita hunc locum ab auctore fuiſſe profectum: Ὤσατο ἑαυτόν. Ἀππιανός· Ὤσατο ἑαυτὸν ΚΑΙ κατέβαλεν ἀπὸ τοῦ ἵππου, οὐ μὴν ἔφθασε τρῶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν ὑπασπιστῶν. *In medios ſe conjecit, et de equo eum deturbavit, interficere autem non potuit, quod ſatellites eum ſtatim exciperent.* Ita recte ſe habet pulcherrima ῥῆσις, parente ſuo neutiquam indigna. Quæ ſequuntur ita ſcribenda ſunt: Ἢ παρενέβαλεν εἰς κίνδυνον ἑαυτόν. Sunt autem non niſi explanatio τοῦ, Ὤσατο ἑαυτὸν, a Suida pro more adjecta.

ΩΤΕΙΛΗ. Τραῦμα.] Vox Homerica. Bœotorum eſſe propriam ſcribit Etymologus: Ὠτειλή. Παρὰ τὴν οὐτήσω μέλλοντα, οὐτηλὴ καὶ ὠτειλή.

Βοιωτι-

Βοιωτικῶς. Veſtigia tamen ejus reperiſſe videor apud Euripid. Suppl. ver. 945.

Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν.

Locus, ſi quis alius, deploratus; in quo tum emendando tum explicando fruſtra ſe exercuerunt viri eruditiſſimi. Audacter repono:

Πικρὰ γὰρ ὄψις ΑΙΜΑ ΚΩΤΕΙΛΑΙ νεκρῶν.

Sanguis et vulnera mortuorum viſu ſunt acerba.

Quod elegans, et antiqui coloris eſt. Homer. Il. P. 86.

—Ἔῤῥει δ' ΑΙΜΑ κατ' οὐταμενὴν ΩΤΕΙΛΗΝ.*

Ad Euripidem reſpexit Heſychius: Ὠτειλαὶ, τραύματα. Cæterum, dum hoc agimus, libet unum atque alterum locum ejuſdem fabulæ, qui hodie in luto jacent, in tranſcurſu ſublevare. Nam profecto medici primarii hic parum viderunt. Ver. 1150. ita legitur:

---

* Orpheus in lib. de Lapid. περὶ τοῦ Ἀχάτου. ver. 12.

Δή ποτε ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
ΑΙΜΑΤΟΣ ΩΤΕΙΛΗΘΕΝ ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμιγγες.

Iſte verſus Homericus, qui ſupra ſcribitur, in MSS. et apud Heſychium ad v. Αἷμα ita ſe habet:

——αἷμα κατ' ΟΥΤΑΜΕΝΗΣ ΩΤΕΙΛΗΣ.

Recte. Sic Epigr. Antholog. p. 527.

——καδδὲ ΠΑΡΕΙΗΣ
Δάκρυα μὲν σταλάεις——

Στάσω.

Στάσω. Πȣ̃ με δέξεται γάνος. PARS II.

Hæc mala et mutila ſunt. Nomen quidem Ἀσωπȣ̃ hic feliciter detexit vir doctiſſimus. Sed aliud quid reſtat, quod omnes fefellit. Repono, ne litera mutata:

ΣΤ. ΑΣΩΠΟΥ με δέξεται γάνος.

Illud ΣΤ eſt nota ſilentii, quæ a Græcis ad Romanos devenit. Terent. Phorm. v. 1.

ST. Quid has metuis fores?

Vide Scaligeri Conject. in Varr. p. 24.* Senſus autem Tragici eſt: *Deſine mollium tandem querelarum. Mox ad Aſopum miles contendam.* Atque hoc primum. Deinde illud vide ver. 220.

Ὅστις κόρας μὲν, θεσφάτοις Φοίβȣ ζυγεὶς,
Ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν.

Verba poſtrema ridicula ſunt: et tamen non deſunt qui defendant. Alii λώντων, alii δόντων θεῶν. Utrumque pravum, et non hujus loci. De Phœbo enim ſolummodo hic ſermo eſt. Reſcribo certiſſima, opinor, emendatione:

Ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ΩΣ ΣΥΝ ΤΩι ΘΕΩι.

Sophocl. Aj. ver. 382.

ΣΥΝ ΤΩι ΘΕΩι πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.

---

* Confer Cl. Burmannum in Antholog. Vet. Lat. lib. iii. p. 630.

Idem

PARS II.

Idem Oedip. Tyr. ver. 146.

ΣΥΝ ΤΩι ΘΕΩι φανέμεθ', ἢ πεπ]ωκότες.

ΩΦΕΛΕΙΑΣ. Χρείας.—Ἐν δὲ τῷ Ἐπιγράμματι διὰ τοῦ ι. Ὧδε νέμοις ἥερος ὠφελίην.] Scribendum,

——Ὧι δὲ νέμοις ἥερος ὠφελίην.

Ita enim legitur in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 567. ex quo hoc fragmentum decerpſit Suidas.

ΩΦΕΛΙΩΝ. Κωμικός. Μέμνηται αὐτοῦ καὶ Ἀθηναῖος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. Φησὶ δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἶναι ταῦτα· Δευκαλίωνα, Κάλλαισχρον, Κένταυρον, Σατύρους, Μούσας, Μονοτρόπους.] Quam vere et fideliter hæc in commentarios ſuos retulerit Suidas, docti viderint. Addo tamen ſeptimam Ophelionis fabulam, ΙΑΛΕΜΟΝ, cujus meminit Athenæus, lib. iii. p. 106. Καὶ Ὠφελίων ἐν Ἰαλέμῳ·

Ὠρχοῦντο δ', ὡς καρῖδες ἀνθράκων ἔπι
Πηδῶσι κυρταὶ————

Recte autem Suidas, ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΝ. *Callæſchrus* eſt nomen viri. Fabulam iſtam laudat Athenæus, lib. iii. p. 106. Deinde lego, Σατύρους, Μούσας, ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΝ. *The Hermit.**

* Plutarch. in Pelopida p. 201. Edit. Bryan. Ἐπαμεινώνδας μὲν οὖν συνήθη καὶ πατρῴαν οὖσαν αὐτῷ τὴν πενίαν, ἔτι μᾶλλον εὔζωνον καὶ

Quo titulo fabulam ſcripſit Phrynichus, Comicus. Suidas: Φρύνιχος, Ἀθηναῖος, κωμικός. Δράματα δὲ αὐτοῦ ἐστι ταῦτα· ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ, Μοῦσαι, Σάτυροι. Cæterum exſtat Ophelionis hujus fragmentum apud Athenæum, lib. ii. p. 66. quod, quia non incommodum eſt, hic emendatum adſcribam: PARS II.

Λιβυκὸν πέπερι καὶ θυμίαμα, βιβλίον
Πλάτωνος ἐμβρόντητον ——

Ita ſcribendus eſt iſte locus. Vulgo, invitis Muſis, legitur θυμίαμα καὶ βιβλίον. Huc referendus Horatius, Epiſt. ii. 1. v. 269.

Deferar in vicum vendentem TUS *et* ODORES,
Et PIPER, *et quicquid* CHARTIS *amicitur* INEPTIS.

ΩΦΘΑΛΜΙΣΜΕΝΟΥΣ ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις εἶχον τοὺς πόδας αἱ κλίναι τῶν ἀρχαίων.] "Ex Schol. "ad Ariſtoph. Equit. ver. 529. ſed ubi pro "ὠφθαλμισμένους rectius legitur ἠσφαλισμένους." *Kuſter*. Locus elegantiſſimus. Notandum autem verbum ὀφθαλμίζειν, quod rariſſimum eſt. Latinis *oculare*, ſive, *inoculare*. Apuleius,

καὶ κοῦφον ἐποίησεν φιλοσοφῶν, καὶ ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΝ ΒΙΟΝ ἀπ' ἀρχῆς ἑλόμενος· Πελοπίδᾳ δὲ ἦν μὲν γάμος λαμπρὸς, ἐγένοντο δὲ καὶ παῖδες, ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἀμελῶν τοῦ χρηματίζεσθαι, καὶ σχολάζων τῇ πόλει τὸν ἅπαντα χρόνον, ἠλάττωσε τὴν οὐσίαν. *Single life.* Quare vox ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ hic forſan reddenda: *The Bachelor.*

Metam.

PARS II. Metam. vi. *Bullis te multis aureis* inoculatum, *veluti ſtellis ſidereis relucentem, quotidie ſaginabo.* Confer Caſaubon. ad Ariſtophanis Equites.* Nam Kuſterus hic egregie hallucinatus eſt, et nubem pro Junone amplexus eſt.

ΩΧΡΟΣ. Ὠχρίασις. Ἐν Ἐπιγράμμασι· Ὡς εἶδον Μελίτην, ὦχρος μ' ἕλεν.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis quod legitur in Anthol. lib. vii. pag. 605. Eſt autem Carmen prætextatum, de quo adeundus vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. pag. 478. Ipſum Epigramma, quod Agathiæ eſt, ne quid deſideres, hic adſcribam:

Ὡς εἶδον Μελίτην ὦχρος μ' ἕλε· καὶ γὰρ ἀκοίτῃ
  Κείνη ἐφωμάρτει· τοῖα δ' ἔλεξα τρέμων.
Τοῦ σοῦ ἀνακροῦσαι δύναμαι πυλεῶνος ὀχῆας,
  Δικλίδος ἡμετέρης τὸν βάλανον χαλάσας.
Καὶ διοσῶν προθύρων πλαδαρὴν κρηπῖδα περῆσαι
  Ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσόθι πηξάμενος.
Ἡ δὲ λέγει γελάσασα, καὶ ἀνέρι λοξὸν ἰδοῦσα·†
  Τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ κεφαλὴν ὀλέσεις.

---

* Confer et Suidam ad v. Ἤλεκτρα.

† Suidas ad v. Λοξίας—Λοξοῖς ἰδὼν ὄμμασιν ὁ φθόνος. Callimachus in Epigr. xxii.

——Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Ubi doctiſſimus Bentleius pro ἄχρι βίου legit ex Schol. ad Heſiod. ΟΥ ΛΟΞΩ.

Mentem

Mentem poetæ facile hic per ſe videt lector naſutus. Sed poſtremi diſtichi uterque verſus corruptus eſt. Quin et Cod. MS. μὴ σκεῦην ὀλέσεις. Reſcribo: PARS II.

Ἡ δὲ λέγει γελάσασα, καὶ ΑΝΕΡΑ λοξὸν ἰδοῦσα·
Τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ ΣΚΕΥΗΝ ΟΛΕΣΗΙΣ.

Reſpondebat illa ridens, et maritum ex obliquo intuens,
Noli valvas meas tangere, ne inſtrumenta tua amittas.

Quod proculdubio verum eſt.* Τὸ σκεῦος eſt *ea pars viri, qua viri ſumus.*† Hinc σκευὴ de apparatu illo dicitur, qui proprie virorum eſt: in quo elegans poetæ ἀμφιβολία.‡ Eandem rem aliis verbis expreſſit Horatius Serm. i. 2.

Diſcincta tunica fugiendum eſt, ac pede nudo;
Ne nummi pereant aut puga ———

Et ante eum lepidiſſimus ille gerro, Epicharmus Siculus, in elegantiſſimo trimetro, cujus mentem minime perſpexerunt viri eruditi:

---

* Vide Cl. Brunck in Analect. vol. iii. p. 254.

† Sic etiam vox uſurpatur apud Antholog. lib. iv. p. 478.

‡ Heſychius ad v. Λόμβαι. Αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι, ἀπὸ τῆς κατὰ ΠΑΙΔΟΠΟΙΙΑΝ ΣΚΕΥΗΣ. Ita legendum. Vulgo male, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδείαν σκευῆς. Schol. ad Sophoclis Ajacem v. 492 — τὴν εὔνοιαν δηλῶν τῶν οὕτως συνιόντων ΕΠΙ ΜΟΝῌ ΠΑΙΔΟΠΟΙΙᾼ.

Μὴ

PARS II.

Μή μοι ΤΑ ΜΑΛΑΚΑ μώεο, μὴ ΤΑ ΣΚΛΗΡ' ἔχῃς.

Ita legitur iſte verſiculus ex emendatione Leunclavii. Notandum autem illud, Μώεο. Nam Siculi, opinor, Μωεῦ. Sed de hoc viderint eruditi. Feſtivus autem eſt Cl. Erneſtus ad Xenoph. Memor. ii. 1. *Sive autem* μώμεο *legas*, inquit, *ſive* μώεο, διασυλλαβῶς *pronuntiandum eſt*. Atqui, mi bone, ſi διασυλλαβῶς extuleris, trimetrum diſperdideris. Sed ab hac parte ſatis ſuperque ſecurus fuit vir doctiſſimus.* Eſt autem verbum Μῶσθαι ex antiquioribus. Helladius apud Photium, p. 1581. Τὸ γὰρ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι ΜΩ. Καὶ ΜΩΤΑΙ τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ· καὶ ΜΩΝΤΑΙ παρ' Εὐφορίωνι· καὶ ΜΩΜΕΝΑΙ ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. Etymol. Mag. v. Μοῦσα. ΜΩ γὰρ καὶ ΜΩΜΑΙ τὸ ζητῶ. Ἐπίχαρμος ὁ κωμικός·

Πύῤῥαν γε ΜΩ καὶ Δευκαλίωνα ———

Heſychius: Μωσοῖ, ζητεῖ. Μῶται, ζητεῖ. Repone, ΜΩΣΘΑΙ, ζητεῖν. Μῶται, ζητεῖ. Error ortus ex affinitate literarum Θ et O. Suidas, ΜΩΣΘΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ζητεῖν, παρὰ Λάκωσι. Verbi ſedes eſt apud Theognidem, ver. 767.

---

* Vide Cl. Valcken. ad Herodotum p. 157. qui iſtum verſiculum Epicharmi trochaicum eſſe dicit. Fallitur autem vir eruditiſſimus. Neque enim trochaicus vel ſpondæum vel dactylum in quinto loco admittit. Sed μώεο pro μόεω tribrachys.

Χρὴ

Χρὴ Μȣσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι πέρισσον PARS II.
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν ΜΩΣΘΑΙ, τὰ δὲ δεικνῦν', ἄλλα δὲ ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσηται μȣ̃νος ἐπιςάμενος;

Ita recte, opinor, legitur. Putabam aliquando hunc locum ita eſſe interpungendum:

——σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν.

Sed vulgatam lectionem retinent libri univerſi. Τὶ πέριττον σοφίης, eſt *flos ſapientiæ*: quod eximium atque exquiſitum eſt, et proinde ſcitu dignum.* Atque hinc obiter redintegrandus, ut clavus clavum trudit, Philiſcus in luculentiſſimo Epigrammate apud Plutarchum in vita Lyſiæ, qui ad hunc Theognidis locum reſpexiſſe videtur. Carmen integrum, quod doctiſſimorum virorum acumen, neſcio quomodo, effugit, hic emendatum adſcribam. Erat autem Philiſcus ille, ut videtur, Pythagoreus.

Καλλιόπης θύγατερ, πολυήγορε, Φροντίδι δείξεις
Εἴ τι φρονεῖς, ΣΟΦΙΗΣ καί τι πέρισσον ἔχεις.
Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι, καὶ ἄλλοις
Ἐν κόσμοισι βίȣ σῶμα λάβονθ' ἕτερον,
Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον,
Δόντα καταφθιμένῳ καὶ ΤΑΦΟΝ ἀθάνατον.

---

* Porphyrius de Abſtin. p. 155. ΕΚ ΠΕΡΙΤΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. Syneſius de Providen. ſub init. ΠΕΡΙΤΤΟΙ ΣΟΦΙΑΝ Αἰγύπτιοι.

Ὅς

PARS II.

Ὃς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι,
Καὶ τὴν τȣ͂ φθιμένȣ πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma.* Hymnum ἐπιτάφιον in Lyſiam eleganter vocat Philiſcus τάφον ἀθάνατον. *Monimentum ære perennius.* Vulgo nullo ſenſu legitur, καὶ σοφῷ ἀθάνατον. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.†

---

* Notandum iſtud, ἄλλοις ἐν κόσμοισι βίȣ. Sic Libanius in Epiſt. 790. Προσθείην δ' ἂν τȣ́τοις καὶ τȣ̀ς ἐν ταῖς ναυσὶ φερομένȣς, τȣ́ς τε ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΕΙΔΕΣΙ ΤΩΝ ΒΙΩΝ ζῶντας. In ſequenti hexametro forte legendum eſt, Δεῖ Μ'—Sed recte ΚΗΡΥΚΑ δόντα, vel ΥΜΝΟΝ δόντα· quanquam ἀντὶ τȣ͂, δόντα, rectius forſan legeres, ΟΝΤΑ. Pulcherrime Epigrammatiſta, ΚΗΡΥΚΑ ΑΡΕΤΗΣ. Vide doctiſſimum Cuperum in Apotheoſi Homer. p. 94. et confer Hagenbuch. in Epiſt. Epigraph. p. 152. Ita Antipater in Epigram. in Homerum apud Anthol. lib. iii. p. 388. quod hic apponere libet.

Ἡρώων ΚΑΡΥΚ' ΑΡΕΤΑΣ, μακάρων τὲ προφήταν,
  Ἑλλάνων βιοτᾷ δεύτερον ἀέλιον,
Μȣσέων φέγγος Ὅμηρον ἀκηράσιον, ςόμα κόσμȣ
  Παντὸς, ἁλιρρόθια, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

Ita ſcribendum poſtremum diſtichon. Vide nos ſupra ad v. Ἀκήρατον. Pro ἀκηράσιον vulgo inepte legitur ἀκήρατον, et in Cod. Vat. ἀγήρατον· hinc Cl. Brunck ἀγήραντον excogitavit: quæ forſan vera lectio.

† Nicephorus vol. ii. p. 811. ΣΤΗΛΗΝ ΑΘΑΝΑΤΟΝ. Sophocles in Aj. ver. 1186.

Ἔςαι μεγάλης ἔριδός τις ἀγών·
ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ
ΤΑΦΟΝ εὐρώεντα καθέξει.

Atque

Atque hæc habui dicenda ad ſecundum volumen Suidæ. PARS II. Non poſſum autem, quia haud incommodum eſt, quin tecum agam, lector erudite, de loco inſigni, ſed corrupto, Ariſtophanis, quem ſupra laudavit noſter Lexicographus, v. Οὐκ ἔστι, atque ita laudavit, ut veram lectionem quodammodo ſubminiſtraverit. Eſt autem in Pluto, ver. 886.

A. Οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριάμενος
Τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
B. Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.

Verſus poſterior futilis eſt, et ſenſu caret. Verbum enim ἔνεστι ſententiæ obſtaculo eſt. Deinde nec vim τοῦ, δακτύλιος, ſatis perceperunt viri eruditiſſimi. Quo factum, ut ſenarium innocentem, qua emendando, qua explicando, torſerint egregie. Res autem, ſi quid video, in vado eſt. Nimirum Græci dicebant δακτύλιον ἔρωτος, δακτύλιον βασκανίας, δακτύλιον δήγματος ὄφεως· ut φάρμακον ἔρωτος, φάρμακον βασκανίας, φάρμακον δήγματος ὄφεως. Sic nos Angli: *A love-powder. An ague-ſtone. A* CRAMP-RING. Et ſimilia ſexcenta. Quod et alteri Scholiaſtæ ſuboluiſſe videtur. Hinc δακτύλιον φαρμακίτην recte exponunt veteres Grammatici. Heſychius: Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου. Quare nec de ſenſu, nec de manu Comici ulterius dubitandum eſt. Reſcribendum omnino:

PARS II. 'ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΝ ΕΣΤΙ συκοφάντȢ δήγματος.

Dicit A. *Se δακτύλιον*, ſive *amuletum ſibi comparaſſe.* Reſpondet B. *Non eſſe δακτυλιον δήγματος συκοφάντȢ.* Vel, *Nullo modo fieri poſſe, ut δακτύλιος proſit adverſus morſum ſycophantæ.* Hæc mens ſcriptoris eſt. Vocula autem ἂν, cum verbo modi indicativi apponatur, vim δυνητικὴν habet, et plurimas elegantias parit. Quod Criticis, tum antiquis, tum recentioribus, minus perſpectum, loco pulcherrimo fraudi atque exitio fuit. Eadem labes infeſtat Ariſtoph. Nub. ver. 1472,

> A. Ἰδȣ̃ γε, Δία πατρῶον. Ὡς ἀρχαῖος εἶ!
> Ζεὺς γάρ τις ἐςίν; B. Ἔςιν. A. Οὐκ ἔνες', ἐπεὶ
> Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.

Ita hodie legitur, tum ſenſu, tum gratia procul. Ego vero nullus dubito, quin reponendum ſit:

> Ζεὺς γάρ τις ΕΣΤΙΝ; B. ΕΣΤΙΝ. A. ΟΥΚ ΑΝ
> ΕΣΤ'——

> *Eſtne aliquis Jupiter?* B. *Eſt.* A. *Non
> poteſt fieri ut ſit.*

Vides venuſtam repetitionem verbi ἐςί. Quo pacto ſermo rotundior exit, et κωμικώτερος. *He is. He cannot be.* Non potuit ſignificantius

tius noſter Comicus.* Haud aliter locutus eſt Euripides in Danae: PARS II.

Τόν θ᾽ ὂν καλȣ͂σιν αἰθέρ᾽ ὅς τ᾽ ΑΝ ΕΣΤΙ *δή.*

Et quem vocamus, quiſquis tandem ſit, *æthera.*

Atque hæc locutio notanda, quia rariſſima eſt, et haud vulgaris elegantiæ.

---

* Eodem mendo dehoneſtatus eſt Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 586.

Ἀρνησίς ȣ̓κ ἔνεςιν ὧν ἀνιςορεῖς.

Legendum ſine dubio:

Ἀρνησὶς ΟΥΚ ΑΝ ΕΣΤΙΝ ——

Negari non poteſt. Ita Demoſthenes *Περὶ Παραπρεσ.* p. 170. Edit. Taylor. *Ὅτι τοίνυν* ΟΥΔ᾽ ΑΡΝΗΣΙΣ ΕΣΤΙΝ *αὐτοῖς.* Æſchines contra Cteſiphont. p. 439. *Τί γαρ* ΑΝ ΕΣΤΙΝ *ἀνοσιώτερον ἀνδρος παράνομα λέγοντος κ͵ πράτ]οντος;* Ita MS. Mead. atque ita legendum.

TANTUM.

ERRATA.

Pag. 166. *pro* intelligeudus, *lege* intelligendus.
266. *pro* carceribns, *lege* carceribus.
263. *pro* occulorum, *lege* oculorum.

(2) 4632

BINDING SECT. JAN 17 1972

PA 5365 Z5T7 1790 v.1

Toup, Jonathan
Emendationes in Suidam et Hesychium

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY